

Téző Donát

Entrópia*

2009-2011

**Entrópia: az anyag rendezettsége*

Egyes írások bizonyos olvasók számára fikciónak vagy lázas fantazmagóriának tűnhetnek, mindazonáltal a szerző elsősorban csupán a szóba jöhető lehetőségeket szerette volna boncolgatni, így aztán semmiféle felelősséget nem is vállal az esetleges egyezésekkel, amelyek természetesen korántsem a véletlen művei.

Nem létezik olyan kötelezettség, amely előírná,
hogy az embernek muszáj elfogadnia a társadalmat,
a nőket, egy vallást vagy bármi mást! Ami pedig a
költészetet illeti, hát az csakis öntörvényű
egyénségeknek való. A költészetet forradalmárok,
száműzöttek és kívülállók művelik, csupa olyan
ember, aki elvan magában, s nem egy csapat birka,
akik bégetve bravóznak a pápának. A költőnek nincs
szüksége vallásra, de vacak kis koktélpartis
csevejre sem – Ők azok, akik a nyelvet és a
mítoszokat alkotják. A költőnek senki másra nincs
szüksége, csakis saját magára”
Anthony Burgess - Bepillantás

Tartalom

Hasadás	5
Vénuszdomb	21
Számonkérés	33
Címlapsztori	45
Egy pohár VÍZ	63
Az unatkozó milliomos	81
Entrópia	107
Kakofónia	169
Az Évforduló	181
Táncvölgy	195
Kontó	213
Hőtágulás	219
Clark Kent valódi élete	233
Elszigeteltség	245
A Vasárnap négyszer	273
Optimális röppálya	305

Hasadás

- Azt hiszem, azért nem tudtuk megcsinálni, mert tulajdonképpen egyikünk sem akarta igazán.– mondta. – Ha mindnyájan azt akartuk volna, hogy megnyerjük a háborút, akkor sikerül is. - szögezte le továbbá, és azzal rágyújtott egy újabb *Stuyvesant*-ra.

Ahogy az aszott dohány felizzott, hosszasan élvezte az első slukkot, aztán az ablak torzuló felületére fújta. Tekintete az üveg felé rohanó füstbe burkolózott. Szürkesség és rideg csend mindenütt. Már napok óta megint esett.

Borsódzott a hátunk egy újabb párával teli, borongós délutántól. Már nem is pillanatnyi helyzetünk kilátástalanságától voltunk melankóliában, hanem az időjárás változatlansága okán. Az elmúlt három hétben, még csak egy épkézláb napsütést sem láttunk, és ettől már mindannyian szenvedtünk. Bár a pácolt hullaszagon, bészszínű hamufelhőkön és örömittas ideggázokon edződött szervezetünk már régen hozzáidomult a mesterséges fényekhez is, a tétlenségbe szorított bezártság hosszú távon kibíráhatatlannak tűnt.

Pedig a kilátás még szép is lehetett volna körülöttünk, ha nem csak folyton a tejförlányékat ránk szóró nagytűcsapokat bámuljuk.

Tudtuk, hogy itt vannak a közelben, habár nagyon ritkán láthattuk csak felbukkanni őket, de a farm szögesdrótokkal megerősített ócska léckerítései felett, a búzatábla tövében néha fel - felbukkant egy terepmintás sapka, alatta meg valami test.

Azon kívül, hetente kétszer, kedden és csütörtökön délben ellátmányt kaptunk. Általában sózott angol babkonzervet, kenyeret, meg

lönchúst, amelyet mindenki a maga módján fogyasztott és osztott el. Nem volt valami nagy fényűzés, de a körülményeket tekintve örültünk, hogy egyáltalán még élünk. Arról fogalmunk sem volt, mihez is akamak most majd velünk kezdeni, hová fogunk sodródni, miképp ítélkeznek majd sorsunk fölül.

- Ez moráliskérdés... - feleltem, és megint megelevenedtek fejemben a múlt képei, aztán szépen el is kezdtek kapirgálni. Minden egyes nap ezekkel a meg nem történtté tehető valóságfoszlányokkal keltünk és feküdtünk. Csak most kezdtük igazán feldolgozni az elmúlt öt év jelentőségét.

- ...én nem bántam meg semmit, amit az elmúlt ötven évben tettem - folytattam - ha nem olyan lett volna az életem, ha mondjuk más körülmények között nővök fel, más emberek vesznek körül, ki tudja... és nézd nekik mégis sikerült .Pedig már olyan közel voltunk a megoldáshoz. Talán néhány nap vagy hét, és minden máshogy alakul. Egy hajszálon múltott, de végül mégis megelőzték minket, és most már csak ez számít.

Eleresztett egy mindent tudó félmosolyt, ami aztán futásnak is eredt, hogy már csak a bejáratú ajtó állíthatta meg.

- Sokáig nem hittem el, még akkor sem egészen, amikor néhány héttel az elfogásunk után még képeket is mutattak a pusztításról. Félméteres porhab rakódott minden egyes törmelékszilánk tetejére, a város felülről meg úgy nézett ki, mint sok kicsi miniatűr kráter a holdról. Szürkesség és hamu. Amikor másodszorra néztem végig a kezembe nyomott felnagyított fotókat, keresve a trükköt a képeken, nyomasztani kezdett a lehetőség, hogy valaki talán valóban megelőzött. Magamban, akármennyire ellent is akartam állni a tudatnak, valahol éreztem, hogy megtörtént, és hogy nem

csak propaganda az egész. De még jó ideig nem hittem el. Aztán szépen begyűjtöttek engem is, mint ahogy azt már te is sejtet.

És valóban: itt volt minden jelentősséggel bíró ember, aki az ügyben valamit is számított. Alapos munkát végeztek, ez nem kétséges. Nobel díjas fizikusok, elismert tudósok, megannyi remek elme a saját szakterületén, amit néhány évre a mindenre elszánt rezsimnek sikerült hatásosan összeolvasztania egy mindennél feljebbvaló cél érdekében. Láttam, hogy már megint témánál vagyunk, úgyhogy megpróbáltam tovább kanalizni belé filozófiámat.

- Tudod Carl, Münchenben, amikor leérettségiztem, felemelő pillanatokban volt részem. Ott álltam a tanszék bejárata előtt, és végignéztem a méhkasként kihömpölygő ifjak tömegén. Ott álltam egy olyan tudással a fejemben, amiről csak nagyon keveseknek volt fogalmuk rajtam kívül. Ne értsd félre, de így van. Akkor éreztem, hogy több vagyok, mint az átlag, hogy többre vagyok hivatott, mint, hogy hentes vagy szatócs legyek egy würzburgi sikátorban, és, hogy mindaz, ami most történik, még csak a kezdet.

Ránéztem, de nem vettem észre az arcán semmilyen változást. Rezzenéstelenül bámult ki a dél-angliai esőzuhatagba, mely lassan de biztosan elkezdte felfalni az épületet, mely ki tudja meddig, de még az otthonunkként szolgált. Felém fordult, majd elnyomta a cigarettát az ablak megkapaszkodó ótvar, cserfából készült dohányzóasztalon álló alumíniumdobozban. A néhány év alatt hirtelen megöregedett cserzett arcán csak a végtelen elkeseredést láttam.

- Tudom, miről beszélsz - felelte hanyagul – én is Sommerfeld alatt doktoráltam, csak egy évvel később, mint te. Minden energiámat abba fektettem, hogy olyan tudást szerezzek, amivel az

emberiséget szolgálhatom. Amikor Speer beszervezett a programba még szkeptikus voltam. Aztán hirtelen már senki sem tudta melyik oldalon állunk.

- Csak egy oldalon állhattunk – válaszoltam, mert számomra akkor minden kétséget kizáróan úgy tűnt, a történelem legitimációt nyújt Németországnak, hogy kormányozza Európát, és később a világot. Ebben az állapotban pedig csak az a nemzet tudja fenntartani magát, amely könyörtelenül kormányoz.. Azt hittük, a demokrácia nem gyűjt elég energiát ahhoz, hogy Európát kormányozhassa. Így csak két lehetőség maradt: Németország és Oroszország.

- Úgy véltük, mi lehetünk a kisebbik rossz - summázta.

- Ezt én is így gondoltam. Mégsem hittem, hogy idáig eljutunk. Egyébiránt mindez szükségszerű volt. Tudod Carl, apám újgörögöt tanított az egyetemen. Bölcs ember volt. Sokat beszélgettünk, és később évekig leveleztünk. Mindig azt mondta, hogy legyek lojális önmagamhoz, és másokhoz is.

- És sikerült? - kérdezte ironikusan, miközben dohányfotelje széttárta magát neki, hogy ismét befogadhasa. A többi fogva tartott a szomszédos hallban zsiszegett. Idáig hallatszódott áttetsző susmogásuk, ami nagyjából ugyanazokról a témákhoz kellett kötődjön, amelyek kései felboncolására mi is időnként szántuk egész nap a farmon. Farm Hall a maga nemében idillikus hely volt, de inkább csak egy városi angol számára, aki a dízelgőzös gyártengerből szívesen kirándult hétvégenként az üde, zöld gyeppelel borított dél-angliai végtelenségbe. A tíz német tudós azonban leginkább bezárt kutyaként érezte magát itt, akiknek egyelőre megadatott a kegyelem, persze szigorúan ellenőrzött keretek között. Etetés, tetszés szerint.

- Többé, kevésbé. - mondtam és Lipcse jutott eszembe, ahol a háború kitöréséig fizikát oktattam. A város rozsdaszínű falai bágyadt mementókat égettek a lelkembe. Ekkorra már túl voltam egy Nobel díjon, ami meghozta az elismerést számomra a felső körökben. Németország gazdaságilag padlón volt, mi pedig csak fel akartuk mosni néhány társunkkal, amiért '41-ben Berlinbe vittek, hogy páholyból figyelhessük az elszabadult eseményeket. Plutónium reaktorok kidolgozásán fáradtunk, amelyet a hechingeni barlangban szándékoztunk felállítani.

Ott találkoztam először a szomszédos szoba legtöbb tagjával. Hamarosan mind a nyolcukat ismertem. Diebner és Harteck az urán dúsításán dolgozott kevés eredménnyel. Aztán ott volt Otto Hahn, akinek végül Strassmannal együtt sikerült elérnie a maghasadást. A nem mindennapi teljesítményt Hahn egykori barátnője, Lise Meitner ötlete ihlette, de mivel Lise zsidó volt, kénytelen volt Svédországba menekülni, Otto viszont megtartotta magának a felfedezést. Lám, lám: öt éve még Nobel díjat kapott, most meg itt kuksol egy elhagyatott, esőáztatta vidéki farmon, és nyeli a ködöt.

Már csak Speer hiányzott a képből, a tudósok mentora, a fegyverkezési miniszter, aki vaskos pénzkötegekhez juttatta a kutatócsoportokat a program keretein belül. Speernek azonban nem volt szerencséje. A háborúban ellátott nyilvánvaló szerepe miatt tavaly kivégezték, küldtünk is egy ciklámenszalagos koszorút egy kis közbenjárással. Minket megkíméltek. Ennek örülhettünk is volna, ám mindnyájunk lelkét nyomta valami megfoghatatlanul fojtogató szorongás. A szándék bennünk volt – mondták – és egyelőre nem döntöttek sorsunk felől.

Ezért voltak most itt. Carl, akit szintén Lipcsében ismertem meg az elméleti fizika intézetében. Talán ő állt a legközelebb hozzám. Nagyjából három centire. A több éves munkakapcsolat alatt, amit együtt megéltünk, viszonyunk lassacskán túl lépett a szakmai kereteken, és barátsággá fajult, sőt majdnem túl is ment rajta, de aztán egy átvodkázott éjszaka után ezt is megbeszéltük.

- Vajon mennyire voltál lojális a világhoz, amelyre majdnem pusztítást hoztál? – vetette oda, miközben fanyar mosollyal felnézett rám.

- Nem gondoltam, hogy valóban sikerül.

- Akkor látod, mégis csak igazam van: nem akartad eléggé.

- Nem hittem el, hogy sikerülhet. Máskülönben pedig önmagamhoz, és a Német néphez lojális voltam.

- Ez nem lojális! – harsogta - Ez önzés! És mi itt mindannyian önzők voltunk!

- A legszokványosabb emberi bűnök egyike - vágtam rá.

- No igen...- merengett – no, igen. Mindenki csak magával törődik, na de ez manapság is így van, nemde? És mond csak Werner, szerinted mi lett volna, ha mégis sikerül? Na, mit gondolsz? Mert én már korántsem vagyok olyan biztos abban, hogy minden olyan csodálatosan alakult volna. A nép lelke vérzik, Werner.

Ritkán szólított a keresztnévemen. Általában csak akkor, ha lázas mondanivalója akadt a különféle elméleteiről.

- A világra így is, úgy is pusztulás vár. A fegyver már a kezünkben. Csak használnunk kell. Nem nekünk sikerült először, ez igaz. De majd sikerülni fog másoknak, és megint másoknak, később pedig minden jelentős nagyhatalom bírni fog a gyilkos energiával.

- Valaki, előbb vagy utóbb használni fogja – helyesletem.

Ebben már akkor biztos voltam, amikor a kormányhivatalnoki személyzeti autó leparkolt a lakásom előtt. Jól emlékszem, őszi volt.

A Krügerstrassén fel – alá járkáltak a reggeli pirkadat elmaradhatatlan szereplői: a sarki hírlapos Pakisztánból, Jennifer néni, a szemben lévő sorházak néger takarítónője, aki máris úton volt Singong Wu éppen nyitni készülő péksége felé.

Leheletem már látszódott a kora reggeli hidegben, amikor a hírlapárusnál dohányt vettem. Pár percet kellett csak várnom, mire az értem kiküldött fekete monstrum megérkezett.

A hátsó ablakból Otto Hahn feje tekintett rám mereven. Kicsit meglazítottam, aztán beszálltam mellé. Őt már előttem begyűjtötték.

Aztán szépen sorban mindenkit. Szemünket bekötötték egy fekete szaténsállal, aztán sokáig utaztunk. Némán zötykölődtünk biztatónak tűnő jövőnk felé, mégis bizarrnak éreztük a helyzetet. Volt benne valami ijesztő bizonytalanság. Egy földalatti laborba vittek minket nagyjából kétóránnyira Berlintől. Néhányan már ott álltak abban a sárga linóleummal borított, fertőtlenítő szagú teremben, ahol levették szemünkről a kötést, és voltak, akik csak másnap érkeztek.

A labor steril volt és egyszerű. Kietlenségét soha nem tudtuk megszokni, mindazonáltal semmiben nem szenvedtünk hiányt. Minden szóba jöhető eszköz a rendelkezésünkre állt. Bármilyen, amit kértünk, másnap, vagy még aznap délután az asztalunkon volt. Fekhelyünk egy szűk kis cella volt, puritán berendezéssel, néhány lópokróccal és rádióval a kisasztalon, de én később kiraktam néhány pucér lányos posztert.

Mindig tisztaság volt. Még a takarításra is gondjuk volt. Az élelem mondhatni már-már

bőséges volt, a legnagyobb SS tiszteknek kijáró tisztelettel kezelték minket.

Hetente több – kevesebb alkalommal bevonultunk a laborba, volt, hogy napokig dolgoztunk megállás nélkül, időnként azonban hazafuvaroztak minket. Én közben az egyetemen tanítottam, ezért szükségszerűen ingáznom kellett a katedra és a labor között. Ehhez egy jobb minőségű kínai ingát választottam. Vajmi kevés időt töltöttem otthon a családommal. Néha napikig távol voltam, és a megszállottság hevében, még feleségem, és gyermekeim képe is elhalványult előttem.

Az idő megtébolyult. Átláthatatlan sűrűségű masszává aszott össze a valóság. A maghasadást már '38-ban sikerült elérnünk, de nem tudtuk kordában tartani a megbokrosodott energiát, úgyhogy számos alkalommal elengedtük. Időközben újabb gyermekem született, akinek élete első három évében az apja csak egy szabálytalan időközönként felvillanó mozzanatsorozat lehetett. Egyre kevesebb időt töltöttem otthon. Feleségem Eliza, már beletörődött arccal nyitotta ki előttem az ajtót, amikor időnként hazalátogattam, tudván, másnap, vagy még aznap este, újra mennem kell. Az idő sürgetett. Nem értünk rá élni. A jövőn dolgoztunk, az volt az élet, és minden másnál fontosabb lett. A bombát a hechingeni barlangban akartuk felállítani, ahol némán várta volna, hogy eljőjön az ő ideje, és újraírja a világ történelmét. Az elszántságunk nem ismert határokat.

1941-ben aztán Koppenhágába utaztam néhány napra, hogy meglátogassam ifjúkori barátomat és tanítómát Niels Bohr-t. Vele göttingeni tanulmányaim során ismerkedtem össze. Alsó Szászország legkiválóbb egyetemén a legkiválóbb elmék fényesítették tudásukat a szomszéd teremben. Megtiszteltetve éreztük

magunkat, hogy velük együtt tanulhatunk. Gyümölcsöző barátságom Niels-el végül szükség-szerű elváláshoz vezetett, miután a közelgő háború elől felmenekült északra, s mivel én hazámban maradtam, később hivatalosan ellenségek-ké váltunk. Ez persze nem zavarta meg levelezésünket, melyben őszinte barátsággal vegyített félelemérzettel szoltunk egymáshoz. Végül aztán meglátogattam.

Városházára néző második emeleti garzonjában fogadott, ahol jóleső melegséggel öleltük át egymást, oly sok év eltelte után. Vodka-t töltött, majd pirkadatba hajlóan beszélgettünk. Meséltem neki az atomprogramról, több – kevesebb részletet elárulva, a fázisok jelenlegi helyzetéről, minek kapcsán aggodalmait fejezte ki. Ekkorra már bennem is felmerültek aggályok a tervet illetően, noha csapataink időközben jól teljesítettek a fronton. Niels felszínre hoztam azt a kétkedést, ami már a kezdetektől fogva lappangott bennem. Mire hazatértem, teljes zavarodottság ült ki rajtam. Niels-el ezután nagyon hosszú ideig nem léphettem kapcsolatba. Később megtudtam, hogy az amerikaiak Manhattan Projektjéhez csatlakozott, ami nagyjából ugyanazt a célt tűzte ki maga elé, mint mi.

És újabb vágtázó napok következtek.

Semmi más dolgunk nem volt, csak, hogy gyorsabbak legyünk, mint az amerikaiak.

Nem sikerült.

Az utókor, a fröcsögő vérbosszút követelő tébolyult moralisták, az életben maradt hozzátartozók, és persze az életben maradtak majd valami isteni csodának fogják ezt tekinteni. Valami, az emberiség sorsába időnként szükségszerűen beavatkozó természeti erőnek, mely képes összehangolni az események sorozatos véletlen egybeesését, hogy aztán végezetül a jó

győzedelmeskedjen a gonosz felett. Azt fogják gondolni, hogy isten letekintett ránk, s látván a szörnyű pusztítást és szenvedést, megálljt parancsolt a gonoszok seregeinek, vagy egyszerűen csak egy sugallatot küldött a Los Alamosban munkálkodó tudósok fejébe, hogy ráleljenek a megoldásra.

Fanyar ízt éreztem a számban és a lelkemben is.

Egyedül én tudtam, hogy mindez mennyire hamissá válna abban a pillanatban, amint kitudódna, hogy a megoldás nekem már jóval előbb a kezemben volt. Persze senki sem hinné már el.

Ha még sikerülni is valahogy visszaszereznem a kísérleteimről szóló feljegyzéseim nagy részét, és hitelt érdemlően bizonyítanám az igazam, feltehetően akkor sem venne már senki komolyan. Pausz papírra másolt lázálomnak gondolnák. Megbánásból és haragból táplálkozó poszt - hősködésre, ami már sehova sem vezet.

Tudtam, hogy a szemébe hazudok Carlnak, amikor azt mondtam, nem hittem el, hogy sikerülhet.

Elhittem. Nagyon is elhittem, mert ismertem a titkot, és bármennyire nagyképpően hangzik is, én találtam rá először.

Az emberiség eddigi legnagyobb leleplező titkát, a fegyvert, ami meghatározhatja a jövőképünket, az energiát, ami felemelhet, de el is pusztíthat minket.

Nagyjából egy időben jöhettünk rá a végső stádiumban lévő kísérlet utolsó fázisának megoldására. Az emberi sorsot mozgató láthatatlan erők, melyekben a laikusok is oly szilárdan hisznek, nem hiába gerjesztettek fodrosan örvénylő legendahullámokat maguk körül. A megoldás a kezünkben volt, csak még nem tudtuk, hogyan manifesztáljuk és molesztáljuk.

Addigra Németország már fejvesztve menekült kifelé a háborúból, habár ezt a hivatalos

propaganda soha nem volt hajlandó elismerni, inkább össze – visszahazudott mindent de mi tudtuk. Tudtuk, hogy hamarosan itt lesz az idő, valami sötét öltönyös alak *Girardi* kalapban eljön értünk, és számon kéri azt, amit tettünk, és felelősségre von majd olyan bűnökért is, amelyeket nem mi, hanem hazánk bosszúszomjas katonái követtek el. Morálisan mindegy volt, hiszen egy néphez tartoztunk és a világ fel volt böszülve.

Csak az örületet láttam, halottak százezreit, görcsbe rándult arcizmokat, áttetsző tekinteteket, s habár az adatokat nyilvánvalóan meghamisították, és eltitkoltak előlünk minden információt, valahogy mindig beszivárogtak kósza hírek a veszteségekről. Az ország romokban hevert. Elzárhattak minket a külvilágtól, de mi tudtuk.

Elhatalmasodott rajtam a bizonytalanság a jövő lefolyását illetően.

Ekkor kaptam a levelet.

Jó ideje hánykódhatott megfásult kartotékákban, szikárrá vedlett postakocsi platók deszkáin, mire hozzám került., mert igen gyűrött volt. A papír néhol felfeslett a ragasztás mentén, nyilvánvalóan kibontották, majd sietős nemtörődomséggel visszarakasztották.

Már nem számított.

Ritkán kaptunk levelet, kapcsolatunk lassacskán hermetikusan megszűnt a külvilággal. Csak igazán fontos küldeményeket adtak át. Feltehetően mindent átvizsgáltak és elolvastak kézbesítés előtt. A rezsim immár senkiben sem bízott. Még önmagában sem. Az egyetemen persze már rég nem tanítottam.. Egy este, újabb lázas munkanap után a levél ott várt szobám vaságyának peremén. Miután kibontottam, csodálkozva vettem észre, hogy a feleségem írta. Meghökkenettek a szavai, és különben is, miért ír nekem a feleségem levelet, hiszen talán már holnap este odahaza leszek, és

elmondhatná. Ziláltan olvastam a sorait. Röviden és tömören közölte, hogy a fennálló helyzettel teljesen felőrlődött, mi több belebetegedett az állandó várakozásra, a gyerekek nyüzsgésébe, az időnkénti fel – fel bukkanásaim kiszámíthatatlanságaiba és egyéb idegeket károsító körülményekbe. Közölte, hogy mindezt képtelen tovább elviselni, valamint holnap után az anyjához költözik a gyerekekkel, s döntsem el, mit szándékozok tenni az életemmel. Keserű hangvétellő levelét olvasva döbbsentem rá, mennyire illékony az élet. Hogy mily szőnalmasan törtetünk egy cél felé, hogy aztán elemnyedjünk egy pillanatra, és újabb hajszába kezdjünk. De mi végre is? Miközben életünk jó része szilánkokra hullik, mi pedig folyton azon dolgozunk, hogy ősszeragasztgassuk a megtalált darabokat? Hogy feleségeink és gyermekeink az állandó félelmet lássák a szemünkben? A megfelelni vágyás félelmét.

Megállt mellettem az idő.

Szépen lassan lecsendesesedett, odalépett mellém, aztán megmerevedett., én meg jól elgondolkodtam. Valami megpattant bennem, egy csavar meglazult, aztán szépen lassan, befolyásolva az egész szerkezet működését, végleg kiesett a helyéről. A folyamat megkezdődött. Csak idő kérdése volt a morális változás felrobbanása magamban. Napokon keresztül győtrődtem, mire felismertem, hogy tulajdonképpen már a levél elolvasását követő pillanatokban döntöttem, csupán agyam nem volt képes feldolgozni egy másfajta logikára történő átállást. Egy héten belül azonban minden gondolatom kitisztult. Ki akartam szállni az örületből.

A programot Albert Speer közbenjárásával pénzelték, mindvégig ő felügyelte a munkálatokat. Megnyíltak az SS akkor még buggyadozó

bankszámlái, ha valamire szükségünk volt, hát Speer megszerezte. Ha bojkotálni akartam a szuperbomba létrehozását, először ezen a téren kellett elindulnom. Először apránként hamis adatokat tártam fel Speer elé, melyek nagyban megkérdőjelezték a folyamatok végső sikerét. Bizonytalanságot keltettem. A kritikus tömegszintet könnyedén félrekalkuláltam, még csak segédeim sem gyanakodtak. Hiszen az erőt, amivel dolgoztunk, még mi sem ismertük teljesen. Még csak kísérleti fázisban volt mindaz, ami mára fogalomná vált. Speernek fogalma sem lehetett arról, hogy kijátszom. Nem tudós volt, hanem katonatiszt. Az egyedüli problémát Walter Bothe, a munkacsoport vezetője jelentette, akinek belelátása volt a kutatás egészébe. Minden részletről tudott, és megvallom, nagyon is magabiztosan vezette a csoportot. Remek koordinátor volt, de figyelmét az éppen arra járó török takarítónő kivillanó csipkés bugyijára tereltem, aztán meg sikerült átirányítanom egy mellékes tényezőre, ami valójában nem befolyásolt semmit, ám tapasztalatlanságunk okán minden hibalehetőség számításba jöhetett.

Így is volt.

Néhány sikertelen kísérlet után a pénzforrások akadozni kezdtek. Néhány embert elküldtek arra hivatkozva, hogy a háború olyan szintre jutott, amikor minden kiszorítható tőkére szükségünk van. Ekkor már 1944 jégpárás telét éltük. A hadszíntérről borzalmas tudósítások érkeztek, a valóság körberöhögte, aztán kikerülte a hivatalos propagandát, és a szemünkben landolt. Már nem tudtak eltitkolni semmit. A nép elégedetlen volt, a katonák pedig zúgolódtak. Már az iskolaudvaron épp, hogy cigizni elkezdő tizenéveseket is besorozták, és vidéki lágerekben öntötték beléjük a német izmusokat. Sámánizmus, fasizmus,

turizmus. Az emberek rettegtek, miközben a háború végkimenetelét illetően bármely kis mértékű hitetlen megjegyzésért is megtorlás járt.

Izzasztó napok voltak ezek.

Miután küldtem neki végre egy doboz bonbont, '45 tavaszán végre kibékültem Elizával, akivel fél évig levélben tartottam a kapcsolatot. Gyermekeimet ez idő alatt kétszer láttam. Elköltözött, ahogy ígérte, és én is csak ígérni tudtam neki, s még egy hajszálnyi kitartást kértem, és vártam, hogy az idő a magyaroknak dolgozzon. Szilárd Leo, Neumann és Teller, az emberiség újkori halálgyárosai pedig szorgosan küszködhetnek is odaát, Los Alamosban, mire tavaly előtt végül ráleltek a megoldásra.

Ez idő tájt, én már a saját kis gerilla akciómon munkálkodtam, mintha a sors akarta volna úgy, hogy időben észbe kapjak. Aztán 1945 augusztusában Hiroshima és Nagaszaki lebombázásával átíródott az emberiség újkori történelme. Mindazonáltal abban a tekintetben is hazudtam Carlnak, amikor azt mondtam, hogy nem bántam meg semmit.

Az elmúlt másfél évben számtalanszor eszembe jutott az, hogy a lehetőség a kezünkben volt. Hiszem, hogy képesek lettünk volna végrehajtani, amit elterveztünk. Néhány hónap hiányzott csupán. Arra gondolok, hogy most talán nem ebben a nyirkos dél-angliai farmon kellene töltenem az időmet semmittevással, vagy ha már semmittevés, akkor ezt most egy másik szemszögből is nézhetném. Abból a szemszögből, ahonnan most ŐK nézik. Azoknak a szemszögéből, akik felszerelték ide ezt a tömérdek a lehallgató készüléket, és néhány kilométerrel arrébb izgatottan figyelik minden szavunkat, melyeket aztán különböző elemzők különbözőképpen fognak magyarázni.

Nem bánom. Ha így kell lennie.

Gyanítom, ha meg akartak volna ölni bennünket, már megtették volna. Meg aztán mégsem lenne etikus lemeszárolni nyolc – tíz ilyen elmét, akkora szaktekintélyt. Persze mit beszélek én az etikáról

Talán már soha nem tudom meg, mi a helyes és mi nem. Mostantól minden átértékelődik. A családommal rendezte ugyan a viszonyomat, de önmagammal koránt sem. Ha néhány héten belül ki is engednek minket, vajon hogyan fogok azután létezni? Hogyan nézhetek az emberek szemébe? És hogyan nézhetnek ők?

Ők, akik talán csak most fogták fel igazán, mekkora hatalom van a kezükben. Vajon ettől jobbak érzik majd magukat? Lesz-e elég bátorságuk embernek lenni, s nem állatnak, mint, ahogyan mi tettük?

Nehéz volt elképzelnem a jövőt.

Nem tudtam, egészen pontosan mi járhat Carl fejében, de azt igen, hogy hasonló kételyekkel küszködik. Sokunknak, még sokáig lesznek álmatlan éjszakái ez miatt. Én az első fél évben szinte alig aludtam. Carl hasonlóképpen szenvedett. Újabb gyufa éle sercent, a fellobbanó tűzben Carl arca különös fintort rajzolt.

- Tulajdonképpen mindegy – felelte hosszú hallgatás után - Csillagok nukleáris hulladékából állunk. A fehér törpe anyagából, amelyből egy teáskanálnyi is egy tonnát nyom.

- Különös gondolataid támadtak. Ez meglehetősen szürreális.

- Nem, korántsem az. Ez a valóság.- felelte, aztán elővett egy késsel ormóttanul megélezett ceruzát az ingzsebéből, és lassan írni kezdett valamit. Úgy tűnt egy vers körvonalai formálódnak előttem. Fel sem nézett, csak írt, mint valami megszállott, s látszólag, mintha már hetek óta cipelte volna magával a tervét, mely előre meg lehetett írva a fejében, s most egyszerre – nem tudni, miért éppen most -monstrumszerűen kibuggyant:

Határtalanul

*Megrekedt az alkonypír már elnáspángolt múltunkon,
egy szekreternyi szégyenszivaccsal törölöm az arcomat –
s bár moccanatlan büszkeségem fűti rezonanszomat,
kis körvonalezatlanságommal az égre kujtorgom, hogy*

*kipomádézva bár, de azért áll még itt a parasztbarokk,
mi pocsétás szívem lekoptathatatlan trikotázsa – lásd:
a bitófán ma kint lóg ám a represszív üdvösség: titkos táncra
hív, de én már senkit sem marasztalok.*

*Még egy sklukk a smokkból aztán lazúrfényben lubickoló
irhámon feszül a szétkentség -de hét szentség, hogy túlfacsarok
minden álmot itt a fogpasztahegy tetején kínlódba*

*enyhe sértődöttségsszimptomámmal nap, mint nap birkózva
veszem észre, hogy tüdőcsúcshurutomból kényszeresen furcsa
zajok törnek fel hazámról– a nyelvet blézeresebbre suvickolva*

Vénuszdomb

”Mi értelme mindennek? A „Világmindenségnek”? A világnak nincs célja, sem értelme. Marad a plátói remény – az idea – amiből feltükrözik a valóság. De az emberi tudat anyaghoz kötött. Ha az anyagban megszűnik működni és hatni a teremtő energia, az emberi tudat megsemmisül.”

Márai Sándor: Napló 1981

- Mindenki azt hitte, hogy Neumann volt ott az agytröszt –jelentette ki bitang ábrázattal, és láttam rajta, hogy megint formába lendül. Magamban jóízűen mosolyogtam.

Abban a pillanatban haszontalanul megmerevedett pár póre pillanat, és én teljességgel átéreztem, szinte beleborzongtam, hogy miért is szeretek együtt lógni ezzel az érzelmi alkimistával bárhol az univerzumban.

Aki egy kicsit is ismerte, tudta, hogy nem minden napi figura, hiszen nem csak roppant mód szórakoztató, de tébolyult, és egyben tanulságos is volt a vele való társasági élet. Tigrisszemeiben olyanokká lettek a felpuffadt hajszálerék, mint az Amazonas metszetrajza észak – déli irányban. Folyton be volt tépve.Nem nagyon akadtak tiszta napjai már vagy tizenöt éve.

Tiszta percei, sőt tiszta órái is voltak, hovatovább délelőtt soha nem szívott, és ezt rendszerint be is tartotta, és azt hiszem tavaly év elején még fel is állította saját maga kéthetes kis világrekordját. Elképzelni sem tudom, hogy a felesége hogy bírta, de valamiért működött a kapcsolatuk, és valahogy: maga az egész ember. Talán, mert megszállott volt és eltökélt, ugyanakkor

érdeklődő és bölcs is tudott lenni. Az agya, mint egy szivacs, mindent magában tartott, talán már túl sokat is, ami olykor kellemetlen perceket okozott számára.

Az embereknek néha éghetetlen kevlárból készült kötélidegek kellene egymás elviseléséhez. Nekem ugyan nagyjából mindegy volt, kivált, mert az én bőrömhöz is tökéletesen simult az örület nap, mint nap. Múltunk cseppfolyóssá vált, jövőnk pedig elidegeníthetetlenül nyerített előttünk valahol a félhomályban.

Így hát a vakolatlan jelent zabáltuk.

Olyanokká lettünk, mint Ernie és Bert a *Szezám utcából*.

Számunkra úgy tűnt, hogy a világban tespedő sok-sok rosszindulat és butaság most már végleg megfékezhetetlenné vált, mi ketten pedig továbbra is tehetetlenül bámészkodtunk a közepén, és megrökönyödve vettük észre, hogy az elmúlt évek alatt csak pár centit mozdult előre igazságérzetünk öblös kielégítése. Bosszúból időnként úgy viselkedtünk, mint egy Kamikaze repülő, mely a cél előtt döbben rá, hogy mekkora balek, és egyre inkább rá kellett döbbennünk, hogy nem marad időnk elfordítani a kormányt.

Előfordult, hogy még én is ledöbbsentem azon, hogy a valóságtól való elszakadás iránti vaskos késztetése mekkora méreteket képes ölteni.

Hogy ellensúlyozza masszív jellemrombolását, a szememre vetette, hogy én meg úgy iszom a vodkát, mint serdülő macska a tejet. Azt válaszoltam, hogy az nem számít, mert én orosz vagyok, ő viszont koránt sem holland vagy jamaikai. Mindazonáltal soha nem jelentettek akadályt az ilyen apró jellemkülönbségek kapcsolatunkban, és évekig masszív támadásokat intéztünk szervezetünk tűrőképessége ellen. Aztán persze az idő végrehajtó embere váratlanul

felbukkant, komótosan felvágta a hasát, és mocskos módon teletömte magát velünk. Így szépen lassan mi is a közepszerűség színű mocsarának bűzét kezdtük érezni nap, mint nap a torkunkban. Megnősültünk.

Míg ő egy szolid szőke segítségével próbálta meggyőzni magát arról, hogy létezik szerelem, én már a kezdettől nem hittem benne.

Később őt is felőrölte az energiák hirtelen összeszűkülése. Otthon persze látszólag rendben volt minden, de az a kettősség, ami bennünk támadt, alkalmanként transzba esett bennszülötteké változtatott minket.

Ahogy teltek a hetek - hónapok a futószalag mellé állított robot-képzőben, egyre inkább elhatalmasodott rajtunk a következetes szorongás. Megszeppenve dadogtunk, mert az addigra már jócskán felpuffadt Egónk háromnegyedét le kellett vágni egy baromi nagy machete-vel, és odadobni a feleségünknek meg a gyerekeknek, akik azóta is jó ízűen falatozgatnak belőle. Azt hiszem, ez mindkettőnket váratlanul ért.

- Hát nem tudom...én úgy olvastam, hogy Neumann találta ki az egész számítógép konstrukciót - feleltem.

- Lószart! - vágta rá - Neumann csak szerencsés volt. Az apja jó körökből származott, Pécsről költöztek fel. Aztán franciára meg németre tanították, mert már akkor ki akarták tolni németbe - sorolta hevesen, én meg újfent rádöbbsentem, hogy mekkora lexikális tudása van. A belassulva vigyorgó csíkszemű apukákról senki sem szokta feltételezni, hogy túl okosak. Meg azt sem, hogy apukák. Ő viszont állandóan olvasott. Ez volt a heppje. Mivel folyamatos eufóriában tespedett, és akut beszédkényszere volt, mindenben összeesküvést sejtett, agya pedig folyton össze akarta fogni a számba jöhető lehetőségek

összességét. Szinte minden témában otthon volt. Sport, művészetek, zene vagy politika...neki mindegy volt. Állandóan olvasott és közben forgott az agya.

- Végül valóban bekerült Einsteinhez Berlinbe – folytatta - egészen a háborúig itt dolgozott. Emlékszel: kvantummechanika, meg halmaz-elmélet...és még Pókerezett is. Az milyen?. Az alapján állította fel a játékelméletet, az úgynevezett „minimax” elvet. Na, mindegy. A lényeg, hogy volt ott egy fazon...az is magyar volt. De ez már később volt, mer’ közben kitört a háború, érted...

- Nohát, akkoriban mindenki emigrált - vágtam rá kelletlenül, és szopogatni kezdtem a jeget a poharamból. Hideg volt és lelketlen.

- Ja, igen...igen ezen is épp a minap gondolkoztam. Márhog’ mi van ezzel az emigrálással? Kik emigráltak, úgy értem kik tehették meg, mi kellett hozzá? Kapcsolatok? Pénz? Akkoriban nem volt internet, hogy odaszólunk New Yorkba, hogy foglaljanak már le egy szobát, mert holnap emigrálunk...vagy voltak kint rokonaik?

- El tudom képzelni.

- Mert ha igen, akkor csupán a sorsszerűség határozta meg a világ további sorsát. Gondolj bele, mi van, ha még sem hamisítja meg azokat a számításokat.

- Valami nyüzöge száj nélküli UFO lennék a Vénuszon.

- Az biztos, és úgy kommunikálnánk, mint a delfinek.

- Most már mindegy.

- Tökéletes mindegy. De mi lett volna, ha..? Na szóval,- egy pillanatnyi szünetet tartva felemelte a feles poharat, és bekebelezte az áttetsző folyadékot belőle - ott volt ez a fazon, ez a Kemény János, John Kemeny, ha..? Na, ő volt az igazi

játékos. Ő találta ki a BASIC nyelvet, meg az egész hóbelevancot, Neumann csak segédkezett, meg az atomprogramon izzadt. Ez már New York, 1940. Anyám nagyjából akkor ismerhette meg a szbornajáról ide importált apámat Pesten. Ez a tag meg Los Alamosban feltalálta a számítógépet, miközben másik néhány magyar egy szobában mellette az atombombát. Jó kis teher

Megszorongatta az előtte tornyosuló *Sztolicsnájás* üveg nyakát, miközben másik kezével követte beszámolójának ívét. Mielőtt egy újabb egységnyi vodka vakmerően megkapaszkodott volna a szájpadról, tovább lelkesedett:

- Még az e-mailt is ez a Kemény találta ki. Sőt az internetet is. Képzeld el: Miközben Neumannt kinevezik az Atomenergia Bizottság tagjává, ez a Kemény alattomosan, tudod olyan hátulról jövősen, csak úgy mellékesen megalkotja az első számítógépes rendszert, amin üzeneteket küldözget a Datmouth-i tanítványainak. Óriási áttörés készül az informatikában. És akkor jön ez a Neumann, és mindent elbaszarint!-

Imádott csúnyán beszélni, amikor be volt állva. Egyéb esetekben a hétköznapi életben nem használt ocsmány szavakat, de ilyenkor szinte feldobódott a káromkodástól. Néztem, ahogy újra előveszi a kis motyóját – egy műanyag szemüvegtokba bújtatott jamaikai turista felszerelés - és ma már ki tudja, hányadik alkalommal letép a rollpapírjából egy jókora vaskos darabot. Több méternyi eufóriát leszakíthatott már az évek alatt. Aztán a szokásos sorrend: csiga, dohány, szatíva, dohány. Annyiszor láttam már ezt a mozdulatsort az elmúlt tizenöt évben, hogy fejből lerajzolom forgatókönyvnek. A szuperszónikus ihletrakéta percekben belül véresre vakarja a valóságot. Rögvest újabb vibráló mondanivalója támadt:

- Pedig az unokáink unokáinak unokái akár már űrsiklóval suhannának a vulkánok felett. Képzeld csak el: A felszínen minden narancssárga és fényes. Mivel nincs lemez tektonika, folyton meleg van. A nap is túl közel. Közelebb, mint ahogy régen megszoktuk, de már nem nagyon zavar senkit. A felszín alól feltörő mérges gázokat az ember energiává alakítja a Teller féle axiomatizálási elmélet alapján, és erre építi fel a Vénuszon az újkori életet. A meleget nem igazán sikerült még mérsékelni, ezért folyamatosan 48 fok van. Az emberek testhez álló intelligens hűtőruhát viselnek. Tökéletesen alkalmazkodtak a bolygó klímájához. Nincs szájuk, csak hatalmas szemeik meg nagy fülük. Gondolatátvitellel kommunikálnak. A légköri nyomást sikerült minimalizálni, de nincs belső mágneses tér. A légkör ezen felül rendkívül sűrű. A második otthonunkká avanszált Esthajnalcsillag vulkáni síkságaiból két földrész emelkedik ki: északon, az *Ishtar Terra*, ami a babilóniai szerelemistenről kapta a nevét, délen pedig az *Aphrodite Terra*, aki meg ugye egy görög istennő volt pár hónappal ezelőtt. A telepések élnek és virulnak. Tejfelesszájú transzportokat indítanak a Titánra, ahonnan földgázzal teli konvojokban térnek vissza a földre. A túlnépesedés megoldva. Aki nem fér el a földön, megy a Vénuszra. Az egyetlen megoldatlan probléma a félévente lezúduló kénsavas eső. Ez a fejletlenebb területeken nagyobb károkat okoz, de jó hír, hogy tudósaink jó eredményeket értek el bőrszövet átalakítás terén a génmanipulációval. Hamarosan bőrünk is edzett lesz a kénsavval szemben, nem csak épületeink. Amikor erős a napszél, Kráterváros szélére megyünk piknikezni.

- Azt hiszem, túl lőttél a célon!– elégedetlenkedtem és közben szépen lassan bekúszott az agyamba

annak a korai nu jazz dalnak a basszus-lüktetése.
Count Basic: Speechless.

Kruder & Dorfmesiter Remix. Ezek az osztrákok, azért nem voltak olyan rossz arcok. Persze, ha a Vénuszon volnánk...

- Ez már fantazmagória.

- Nem, nem dehogy,- szabadkozott hevesen - így van. Vagyis így volna. Ha Neumann nem kavar bele a Kemény számításaiba.

- Nekem ez már zavaros. Nem azt mondtad, hogy ő a számítógépet tervezte?

- Igen, igen, de mondom, hogy együtt dolgoztak az amerikai kormánynak Los Alamosban az atomprogramban. Ott volt az első atombomba összerakásánál. Időközben a náci is kísérleteztek, de valami banális félreértés miatt nem jött nekik össze. A németek oldalán egy *Heisenberg* nevű fazon vezette a kutatást. Majdnem össze is jött neki, de nem igazán hitt benne, hogy sikerül. Talán ezért. Hinned kell abban, amit képviselsz.

- Akkor mégiscsak mázlink van, nemde?

- Ahogy vesszük. Természetesen, mint minden ez is csak nézőpont kérdése. Ott volt Neumann, aki rájött, hogy Kemény megoldást talált a Vénusz légkörének megváltoztatására. Véletlenül jött rá természetesen, és még csak nem is tudott róla. Neumann viszont jobban átlátta a terveket, és belepiszkolt. Hogy miért?

- Talán irigységből.

- Nem lenne meglepő, ismerve a népszokásainkat. De nem igazán. Lehet, hogy az is benne volt, de Neumann inkább más megfontolásból tette. Addigra már annyira besokallt a munkájától, hogy félig - meddig megőrült. Tudatosult benne, hogy a program, amin dolgoznak mekkora károkat tud okozni, ha működésbe lép. Elbizonytalanodott. Már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a jó oldalon áll, akármekkora is volt a Long Island-i nyaralója a

tengerparton. Amikor rájött, hogy a John Kemeny által készült képlettel a jövő mennyire megváltoztatható, akkor elgondolkozott. Arra gondolt, hogy az atommal az emberiség elpusztíthatja önmagát, ám ha a képlet működik, bizonyos csoportoknak szerencsés esetben úgys megadatik, hogy áttelepüljenek a Vénuszra, és új életet kezdjenek, egy új civilizációt. De Neumann már nem hitt. Nem hitt az ember túlélésében, a végtelen akaraterőben, amely évezredek átizzította az emberi fajt. Úgy volt vele, hogy akkor inkább a teljes pusztulás. Már nem hitt az semmiben, csak a halálban.

- Egész nap a halállal játszadozott.

- Éveken át.

Hosszan az arcomba fújta a füstöt, amit az aktuális rakéta elülső begyűjtő egysége okozott, miközben nyakának minden izma komótosan felvette a zene ütemét. A félhomályba vörös neonhullámok nyomakodtak, mi meg egyre jobban belesüppedtünk a lázalmokkal körülmetélt éjszakába.

Akkora létjogosultságunk volt, hogy masszív, terebélyes márvány-asztalokra lehetett volna fektetni az összes addigi élményünket. A plafonra szegeztük átvasalt lelkiismeretünket, és még egy pohárral lehörpintettünk. A *Szolicsnaja* egy kiszáradt oázissá apadt. Ekkora a zene már teljesen szétmosódott a fejünkben, csak ügyetlen foszlányai próbáltak meg letelepedni bennünk több - kevesebb sikerrel. Azért még láttunk.

- Várj csak..valamit nem értek. – szólaltam meg újra

- Mit?

- Hogyhogy azóta senki nem állította fel ezt a képletet?

- Nem tudom, elbénáztuk. Egészen Neumann haláláig senki nem tudott arról, hogy ez a lehetőség

létezett. Washingtonban halt meg egy kórházban. Csontrákja volt. A halálos ágyán elmondta az egyik ápolónőnek, hogy akkor mi történt. Hogy valaki egyszer véletlenül rájött az új élet titkára. És, hogy ő megváltoztatta a képletet.

- Az ápolónő mit szolt?

- Á,...az optimista fajtából való volt. Tudod, milyenek a nők. Hát pont nem ilyenek. De ez kivétel volt. Azt mondta *Jóhogyleftalokvalamit* Jánosnak, hogy még nem késő. Írja le a képletet, és egy utolsó jót cselekszik halála előtt. Ezzel akarta kitartásra sarkallni. Hát nem jött össze. Neumannt eltemették Princetownban, és vele együtt a lehetőséget. Évekkel később ez az ápolónő egy újságnak lenyilatkozta a sztorit. De a tudósok azóta sem tudtak előhozni semmit az akkori variánsokból. Pedig ott van a szemük előtt most is.

Úgy beszélt, mint akinek végtelen élettapasztalata már nem bírt volna el még egy akadályt. Az emberekről mindent tudott. Ránézett az utcán fejvesztve zsidbadó szövetmonstrumokra, a közértben a kerekded mellű, kedves arcú pénztáros lányra, a bankban az ijesztő kontyot viselő ügyfélszolgálatásra, a menzán pedig a felpuffadt tekintetű tálalóra, és azonmód átlátott rajtuk. Láta az életüket, levetkőzhetetlen buta szokásaikat, és a lelki terrort, amivel nap, mint nap sajátosan szembenézhetnek. Marionett bábukat látott, az anyagi javaktól, érzelmi megerősítésektől függő, a mértéktelen Tv nézéstől és kedves kis pirulák hatóanyagaitól megbódult nyáladzó húsgépeket, akiknek vajmi kevés siker kecsegtetett az önmagukra találásukhoz vezető, alattomosan aláaknázott úton

Túl sokszor, és túl kevésszer kimondott szavakra gondolt, a szerelemre, melyet úgy használtak az emberek, mint egy doboz gyufát:

begyűjtják az egyik szálát, aztán eldobják. Aztán jó esetben megmarad a csupaszra égetett szeretet. Hétköznapiok felesleges, bugyuta melodramáira gondolt emberek között. Kotonszagú, mosdatlan örömlányokra a főút mentén, meg a csipkeízü fotómodellekre az esti sztori műsorból.

Minden bűnök legnagyobbikára gondolt: az egyházra, amely több ezer éve tartotta hazug hipnózisban a népesség nagy részét, és a világ legnagyobb átverésére, a vallásra, mely vörhenyes fanatizmusokat gerjesztett az emberekben.

Csak önmagában hitt, ahogyan én is. Csak abban volt biztos, hogy amit megszállottan képvisel, az a helyes. Végső soron tehát egyedül voltunk önmagunkkal, és paranoiás patkányokká váltunk, akik merészen kortyolnak a csatorna bűzös vizéből, ha tudják, hogy az használ. Senkire nem számíthattunk, és nem voltunk senkik. Csak agypályáinkon zakatoló sejtelveink bírtak öntudattal, a többi csupán a megszokottsághoz tartozó kényszerű idegmozgássá vált

- Itt van a szemünk előtt most is – vízhangoztam és egyre merevebbé vált szemhéjaim mozgása.

- Meseszép vénuszdomb- felelte.

Berregni kezdett az agyam felületén a fehér por, aminek nyirkos manifesztációi a nyelőcsövem peremén csúsztak lefelé.

Nagyokat nyeltem, és zsibbadt a fejem.

Láttam, hogy ő is hasonlóképpen kapaszkodik az előtte vonagló látványba. Késő volt már ahhoz, hogy meggondoljuk magunkat.

Így hát nyáladzó révülettel ugrottunk bele a legközelebbi fénynyalábba. Közel volt a kozmosz. Intettem a lánynak, hogy jöjjön közelebb.

Ajkán csillogó odaadással felénk sodródott. Olyan volt, mint egy felperzselt álom. Izgatottan sűrűsödött a tér közöttünk, aztán selymesen hozzám simult, megérzetem édeskés parfümjének

tömény páráját, mely lágyan kavargott arcpúderének hús takarása tövében. Testemet gyöngéden hátrébb tolta az övével, fejem félkörívben hátra-passzírozódott.

Láttam, hogy a szomszédos boxban a német fazonnak izzadni kezd a feje, mikor a pincér hozza a számlát. Megpróbáltam nem odafigyelni. Ez még ráér. Most, most van. A lemezlovas átkevert egy újabb apokaliptikus gyöngyszemet.

- Úgy tűnik, nekünk csak hagyományos vénuszdombok jutnak! – nyögtem oldalra.

- Csak? Hogyhogy csak? – hallottam az elégedetlenkedő választ, és valami homályos körvonalakkal kirakott alak is tartozott hozzá.

- Azt hiszem nekem is bőven elég. Kell ennél több?

- Csak a pillanatnyi boldogság számít. Arra kell törekednünk.

- Egyet kell, hogy értsek. Én legalább is megelégszem ezzel. – miközben ezt mondtam, felpattintottam a bordó posztóba áztatott porondra, ahová időközben a következő műsorszám lépdelt fel kecsesen. Megpróbáltam felülni, és a lány forró lihegését a fülem körül megszüntetve, egyenesbe hozni magam - ezüstszelencémért nyúltam. Belenyaltam mutatóujjam barázdái közé és szögletesen mártogatni kezdtem. Mire felnéztem, a lány már belesüppedt a krémes bársonnyal bélelt kanapéba mellettem, és tolta felém kidülledő vénuszdombját. Friss volt és ápolt. Középen egy fél centi vastagságú szeméremcsík alkotott egy eszményi V betűt.

Bele kentem a port a V betű aljába.

Jó lett volna beleszagolni.

Számonkérés a számonkérők számonkérésének számonkéréséről

„Első lépésként rá kelen venni az embereket, hogy dualasztikusan, kétrekeszesen éljenek. Az egyik rekeszben mint elgépiesedett munkások, a másikban, mint emberi lények. Minden huszonnégy órából nyolc órát legyenek gépek és hülyék, a többi idejükben pedig valódi emberek.”
Aldous Huxley: Pont és ellenpont

Az első számonkérésre persze nem emlékszem. Gondolom olyan pihe-puha selymesbőrű kis *nyüzsgőgép* lehettem csecsemőkoromban, mint a velem hasonszőrűek, akiknél előbb utóbb szintén megkezdődött a *számon - kérősdí*.

Sok választásunk nem volt.

Bizonyára folyton csak becsináltunk.

Néha akkor is, amikor nem volt rajtunk pelenka. Azt hiszem ez volt az első számon kérhető dolog tőlünk. Amikor viszont az anyukánk legjobb barátnői végighúzták a kezüket a bőrünkön, elkezdett bizseregni bennük valami szokatlan forróság. De ezt mi még nem értettük, és nem tudtuk számon kérni rajtuk. Jó lett volna előreugrani tizenöt évet, de inkább megettünk egy jó adag brokkolipürét.

Vaskos kalóriadélutánokat tartottunk, aztán meg szuszogtunk a kipárolgásainkban. Micsoda idők voltak!

A családi összejöveteleken, vasárnapi ebédeknel a dédnagymamák terebélyes cseresznyefáinak árnyéka alatt a rokonok, de főként a főiskolás unokatestvérek minden alkalommal azt kérték számon hajnalban kelő, egész nap munkában sínylődő, majd este holtfáradtan ágyba puffanó

apámon, és délutánonként a Tv előtt tunyuló anyámon, hogy mikor jön már a kistestvére. De aztán már soha nem is jött, és ezt csak önmagukon kérhették számon a szüleim. Lassan aláaknáztam a közeli óvoda hírnevét, de ekkor még nem tudtam, hogy a számon kérések csak most burjánzanak majd el igazán.

Sőt, mi több, az egész élet egy nagy, *muja* számon kérés.

Az óvó néni számon kérte rajtam, hogy miért húztam meg Zsófica haját. Bosszúból nem ettem meg a félbevágott párizsis zsemlét uzsonnára. Anyámon minden hónapban számon kérték a napközi díját, háromhetente egyszer pedig mi voltunk a gyümölcsfelelősök. Az oviban nagyon éssen kellett lenni, különben számon kérték rajtad rögtön. Az ovis ballagásomon megkérdeztem anyámat, hogy miért kell folyton felkötni azt az égszínkék kisdobos nyakkendőt. Azért mert számon kérhetik, felelte. Ezután kezdtek el sűrűsödni az események.

Az oroszok végre kivonultak az országból, mivel számon kértük rajtuk, hogy még mindig mi a fenét keresnek itt. Én ebből az egészből semmit nem értettem, akkor, pedig oroszórán és történelemből számon kérték, olyannyira, hogy mikor az utolsó félévben már senki sem tanult, én még akkor is ötös voltam mindkettőből.

Bambán bólogattunk az iskolapadban, és bizony számon kérhettük volna szüleinktől, hogy minek is raktak ide minket, hogy miért is kell ezt végigcsinálnunk, hiszen az ovi meleg gondoskodása oly megnyugtató volt eddig.

Az általános iskolában annyira meghökkentem a bizonytalanul komolyodó élettől, hogy kértem számomra egy kis haladékot. A magatartásom jócskán leromlott. A tanárok számon kérték tőlünk a tananyagot nap, mint nap, hétről hétre. Év végén,

nagyapa számon kérte a bizonyítványomat, és ha jól szerepeltem támogatta a nyári szünetemet némi zsebpénzzel.

És a búcsúban beragadt az állkapcsunk a törökméztől. A fogaink hamarosan számon fogják ezt kérni tőlünk, talán már a jövő héten. Elmentünk vándortáborba, hegyen/völgyön át, számon kérve a természettől azt, amit sajátunknak véltünk. Az egyik kisvárosban csokit loptunk a közértből, de másnap, tovább indulás előtt lebuktunk. Vagyis hármunk közül csak azt fülelték le, aki a legszerényebb volt közöttünk. Anyuci kedvence rossz fiú volt, ezt a táborvezető számon is kérte a szülőktől, és persze tőlünk.

Haza akartak minket küldeni különbusszal.

Végül amolyan álszent felnőttes kegyességgel megkegyelmeztek nekünk, de be kellett fognunk a szánkat jó ideig, miközben idétlenül mosolyogtunk mindenkire. Aztán elkezdtünk sportolni, hogy bugyborékoló ifjúságunk energiáit lekössük. Az edző a pályán számon kérte tőlünk az időt. Pár megrekedt másodperc, és a mennybe mehetsz.

Versenyeket nyertünk.

Számon kértük szüleinktől, hogy miért nem vesznek már valami rendes cipőt az edzéshez. Mindenki *Nájkiban* jár. A villamoson számon kéri az ellenőr tőlünk a jegyünket. A havi bérletet meg már fel sem mutatjuk a 14-es buszon. A sofőr már ismer. Minden nap ugyanazok az arcok. Azúrkék ködmönbe öltözött kalauzok a hajnali vonaton visszafelé a diszkóból, ahol éjfélkor rendszerint kértünk egy számot magunknak a következő *boroskóla* mellé. Néha hamarabb ugrok le, mint ahogy a vonat megáll.

Egyszer majdnem berepülök alá, és majdnem eltapos.

Hazafelé alkalmanként balhé van a vonaton a zsigerből kötözködő kisebbségekkel, de ezt nem

kérem számon az élettől, mert addigra megszokom. A kocsmákban magamnak vodkát, a haverok számára sört kérek. A pénztárcám ezt számon kéri tőlem, és gyakran elhervad. Az első igazi szerelem számon kéri rajtam a tegnapelőtti afféromat a színtársulatos statiszta lánnyal. Ezután még három évig mindent számon kér rajtam. Kapcsolatunk zihált, de azért verőfényben ázik. Aztán lelép egy zseléhajú olasszal, de legalább megtudom, minél nem lehet már rosszabb. Csak azt nem kértem azóta sem számon tőle, hogy miért a tizenhetedik születésnapomon hagyott el. A színtársulatos lányon viszont, szintén nem kérem számon szüzességem elvesztését. Bevallom, keveset találkozunk. Jobb is így.

Az ominózus estén, egy sokadik illuminált lázálom alatt, a multságokra felettébb fogékony szobatársak bezárnak a kollégiumi szobába az intézmény legcsúnyább lányával, aki már szintén jócskán felöntött a garatra. Hiába tiltakozom, a végzet engem is elér. Másnap reggel arra ébredek, hogy egy nőstény sárkánygyík okádja rám vodkabűzös leheletét. Meg valami szorít is. A falhoz vagyok passzírozva. Kimászok a kövér és csúnya szörny mellől, és számon kérem magamtól, hogy legalább óvszert használtam e. Szerencsém van. Úgy látszik, a trollok is védekeznek.

A továbbiakban már nem dőlök be a vodkás trükknek, inkább valószínűleg hozzászoktatom magam az átlátszó ital ízéhez, hogy később jobban bírjam. Azóta senki nem bírja nálam jobban a vodkát. Talán, csak ha valami orosz figura kérné számon tőlem ezt a nagyzsolást, akkor lennék bajban.

A gimnáziumi évek igazán csodásan telnek. Ez valószínűleg annak az oka, hogy velem együtt minden korombéli azt gondolja magáról, hogy övé a világ, és ezt számon is kéri tőle. Meg aztán a lelkünkben fizikai és szellemi fejlődésünkkel

arányosan, szépen növegető élmény-zsákjainkban még bőven van hely, hiszen idillikus vágyálombuborékjaink még nem durrantak szanaszét, ráfröccsente szívünkre a valóságot.

Mivel szervezetünk éppen számon kéri rajtunk hormonjaink buja tesztoszterontancát, az osztályfőnök azt tanácsolja, hogy sportoljunk minél többet, hátha az segít. Így legalább el is fáradunk, és nem kell folyton a magatartásunk miatt aggódniuk az órákon.

Belevetem magam az atlétika titkos rejtelseibe.

Az egyik körzeti versenyen távolugrás közben belerúgok szöges cipőmmel a saját hüvelykujjamba. Kicsit össze kell varrni, de a kedves és formás mellű ápolónő legalább megmutatja menet közben a korház bonctermét. A májgyulladásos figura igen kellemetlen szagot áraszt, Az agya viszont majdnem másfél kilót nyom. A hétvégi versenyeken a stopperóra kéri számon tőlünk az időt, mi meg a dobogón állva kérjük számon a szervezőktől fakón csillogó fémutánczat érmeinket. A túlhajszolt edzéstartó nem tesz jót még azoknak sem, akik hozzá vannak szokva a gyűrődéshez. Én annyira meggyűrődöm, hogy majdnem el is szakadok, és bosszúból az utolsó évben átigazolok a kosarasokhoz, ahol szerencsére soha nem állítanak be a meccseken, mivel túl alacsony vagyok, és a fülbevalómat is állandóan ki kellene venni. Az idő szövete átláthatatlanná kezd válni.

Az Érettségien, számon kéri tőlünk az elmúlt négy év tananyagát. Izzad a nyakunk, mint esőben a lóhere, és van akinek még a szeme is remeg. Sikeresen átvánszorgunk a nagy betűs semmibe. Néhányan komolyan gondolják, és eltökélten, fejvesztve előrerohannak, pedig a jövő legjobb esetben is csak egy olyan kitágított jelen elképzelése lehet, amely az egymásutániségról

szerzett tapasztalatainkon, valamint a logikába és a szokásba vetett hitünkön alapul.

Így hát két év múlva ezt számon kéri önmaguktól, és e tekintetben más lehetőségeket kezdenek keresni. Én a katonaság helyett elmegyek rendőrtanoncnak, hátha azzal kihúzom egy darabig. Reggel hétkor a sorakozónál a kétoldali *szájidegrángásban* szenvedő százados számon kéri rajtunk ruhánk fessségét, arcunk borotváltságát és fizimiskánk összhatásfokát. Szorgosan tanulunk, hetente egyszer kivisznek valami erdőbe festécpatronos pisztolyokkal játszani. Szivárványszínre festjük az aszott erdőt. Ősz van.

A sértődött tölgyfalevelek megsárgulnak az irigységtől, hogy az örökzöldeknek megint sikerült, de ezen már évezredek óta nincs mit számon kérni. Mielőtt viszont a szüleim lassan számon kérnék rajtam, hogy miért nem keresek már magamnak megfelelő munkát, beállok egy konyhára ebéd kiszállítónak.

Az ovisok minden nap számon kéri rajtam a reggelit, az ebédet és az uzsonnát, közben pedig nagyokat repdesnek az örömtől, hogy nekik még nem kell felnőttnek lenni. A sportolásban és az aktív testmozgásban már évek óta csalog, viszont a húszliteres főzelékes kondérok karban tartják még a poshadó testemet, holott számon kérhető lenne az egészségem megőrzése. Összeismerkedem leendő feleségemmel. Egy biliárdszalomban a számát kérem tőle.

Sorsom további lefolyását akár tőle is számon kérhetném, de azért persze rajtam is múlik. Háromévi ismeretség után majdhogynem számon kéri tőlem, hogy miért nem veszem már el feleségül, ám én megelőzőm, és megkérem a kezét. Számos kérdésnek eleget téve készülődünk

az esküvőnkre. Az anyakönyvi hivatalnál sorszámat kérünk az esküvő időpontjára vonatkozóan.

Július huszonegy.

A pap biztosan áldást kérne számunkra, ha lenne templomi esküvőnk – gondolom – de azért örülök, hogy egyikünk sem hisz istenben. De tőlem aztán ne kérjek számon, hogy miért nem vonultam végi a fél városon gyalog a menet elején. Én nem vagyok a hagyományok híve. Elképesztő, hogy a rossz beidegződések mennyire idomíthatóvá teszik az embereket. Számold meg kérlek, hogy mennyi pénzt táncoltunk össze – mondom a násznagyasszonynak, és felhörpintek egy újabb *Sztolicsnaját*. Nálam jobban csak az oroszok bírják, mondom, na.

Számottevő kérésnek eleget téve másnap reggel kérés nélkül leszámolom a lakodalmas pénzt a család előtt.

Megrökönyödve belemászok a fürdőkádba és teleengedem boldogsággal. A hajamban még két hét múlva is találok rizsszemeket. Ezt akár számon is kérhetném a rózsaszínbe mártott koszorúslányoktól. De most már késő.

Ez a dolgok rendje.

Megkezdődik sokadik kivirágzásom.

Feljebb küzdöm magam a foghíjas vendéglátói ranglétrán. Élelmezésvezetővé avanzsálok.

Ez az a típusú munkakör, amelynél keresve sem találnék *számonkérősebbet*. Persze én is, mint a hierarchiai ranglétra nagyjából közepén álló marionett bábu, szintén számon kérek, mégis leginkább tőlem kérnek számon.

Nézzük csak, miféle papírgócon kell urrá lennie egy élelmezésvezetőnek, ha be akarja tartani konyhája törvényi előírásait a dossziék birodalmában:

Az első dosszié számon kéri a konyha
Működési engedélyét, szakhatósági

hozzájárulásokkal tűzdelve, ISO és HACCP programok kidolgozott anyagával együtt. Ezen felül a konyha és az intézmények közötti szerződések másolatait, míg a második dosszié csupán a konyhára adaptált HACCP kézikönyv tartalmát nyomtatott és Cd-re mentett formátumban is, néhány elhanyagolható termékleírással együtt. A harmadik dosszié már számon kéri a beszállítói listát is, valamint kitöltött Ellenőrzési Lapokat. Az Ellenőrzési Lapok azt kéri számon az alkalmazottaktól, hogy ki, mikor, hányas számú seprűt vagy lapátot fogta meg, azzal milyen tevékenységet végzett, és hány percig. Egyes végletekig fegyelmezett Ellenőrzési Lapok, sunyi kódjelekkel a jobb sarkukban az előállított ételek hőmérsékletét kéri számon, mások pedig a különböző előkészítő és ételkészítő, valamint tároló helyiségekben végzett napi, heti illetve havi takarításai programok betartását.

Számon kéri azt is, hogy mikor léptünk be az épületbe, és mikor léptünk ki, sőt még a lakótelepi garzonokként főlének tornyosuló hűtőberendezések belsejében mért hőmérsékletet is. Ezen felül össze kellett írni egy Beszállítói listát, amely tartalmazza a szerződötetett áru beszállítók adatait.

A negyedik dosszié ennél egy nüansznyit izgalmasabb. Ez kéri számon a dolgozók képesítéseit, egy listát a bizonyítványok sorszámainak összességéről, valamint a munkaszerződéseket. Ide tartozk még a három lépcsős orvosi vizsgálat eredménye is, melyet évente kell frissíteni. Az Ellenőrzési Lapokat havonta. Az orvosi vizsgálaton évente tüdőszűrést, bőrgyógyászati ellenőrzést végeznek, majd fel kell adnunk tíz gramm ürüléket postán.

Ezután nyilatkozunk, hogy egészségügyileg meg-felelünk, és betartjuk a vonatkozó szabályokat, melyeket bármikor számon kérhetnek

tőlünk. Egészségügyi kiskönyvet kapunk tüdőszűrési igazolással teletűzdelve. Az ötödik dosszié az évközben elvégzett higiéniai minimumoktatási anyagot tartalmazza, előre kitöltött tesztekkel. Nekünk már csak alá kell írni. Szándékosan egy hibapontot ejtünk, hogy ne legyen túl feltűnő. De ez azóta már nem számon kérhető.

Ilyen módon lett beiktatva a munkavédelmi és a környezetvédelmi oktatási anyag is. Itt van továbbá a Tűzvédelmi szabályzat, és egy Oktatási Jegyzőkönyv a fent említett továbbképzések összesítésével. Évente hitelesíteni kell a raktárban puhuló mérlegeket, melyekről szintén jegyzőkönyv készül. A hőmérőket úgyszintén kalibrálják Ez volt a hatos dosszié tartalma. A hetesben a konyhán alkalmazott vegyszerek, és különféle tisztítószeres biztonsági adatlapjait tartjuk, ÁNTSZ azonosító kódokkal, valamint a felhasználásra került tisztítószeres kiadásának naplóját.

Tudvalévő, hogy minden konyhán élnek apró állatkák. A mi konyhánk sem lehet kivétel. Nyaranta a lelkes természetrajzok szambáznak egymással a gázszámoly hűsítő árnyékában, utálatos legyek próbálnak bebocsátást nyerni a bejárati ajtón, ám mindezen rovarok lényegesen bosszantóbb rokonai, a csótányok szerencsére mindig elkerülik a konyhát. Mindenesetre létezett egy újabb ellenőrzési Lap, mely számon kérte a rovar és rágcsálóirtás gyakoriságát, és persze az ehhez kapcsolódó vállalkozói szerződéseket. Már is a nyolcadik dossziénál tartunk. És, ha már a mocsokhoz közeli helyeken tartózkodunk, essen szó a hulladékkezelésről is. Természetesen egy deciliter moslék nem keletkezhet havonta, mivel a kedves állatbarát konyhalányok folyton hazahordják kutyáiknak és malacaiknak. Pedig a hulladékot fajtánként kellene tárolnunk és jegyzőkönyveznünk:

moslék, sütőzsiradék, kommunális hulladék, stb. Meglehetősen sűrű ám ez a dosszié. Ide sorozták be a szagelszívó berendezés telepítési dokumentációját is, valamint a zsírfogó tisztítására vonatkozó szerződést. A kilences dosszié a munkavédelem nevében kérhető számon. Benne foglaltatik a munkahelyi kockázatbecslés, mármint hogy mennyi esélyünk van egy baleset elszenvedésére, de itt sínylődik az érintésvédelmi és a tűzvédelmi kézikönyv is. Az ügy bonyolódik, de a végéhez közeledünk. Már is itt a tízes paksaméta. Karbantartási terv arra vonatkozóan, hogy mit szeretnék, ám de mit nem fognak soha rendbe hozni középkori konyhánk állapotát tekintve. Javaslatok másolatai az Igazgatóság felé, melyeknek eredetije bizonyára a papírszeletelő masina éhes fogai között végezték aláíratlanul, jóváhagyás nélkül.

Láthatóan alig van dolgunk, mégis nyolc különböző felügyelet kérhetné számon mindezen dolgokat, diadalittas dossziékat, sürgő - forgó papírosaikkal. Ha mindehhez hozzávesszük, hogy étlapot kell írunk, ebédpénz szednünk az előfizetőktől, számlákat kiküldetnünk, árut átvennünk és raktárt rendeznünk, akkor a délelőtti telefonközpontosdit már igazán senki sem kérhetné rajtunk számon. A konyhalányok viszont pöntekenként mindig számon kérték tőlem, hogy mit lehetne jó szokás szerint hazalejmolni. A reklámok meg csak sisteregtek a médiából:

Keresse a gazdaságos, másfél kilós Neocitrant megújult készerelesben!

Az emberek mindent meg akartak venni, de ez nem mindenkinek sikerült. Ezért ugyanezek az emberek számon kérték a kormánytól, hogy mi a bűdös jó francot csináltak az elmúlt négy évben.

Jó lenne azt is számon kérni valakitől, hogy miért néz mindenki minket folyamatosan hülyének, meg, hogy az emberek miért annyira önzők és egoisták, hogy már senki mással nem törődnek önmagukon kívül. Freud meg Feldmár már mesélt erről valamit, de ennek hitelességét aztán igazán nem tudom rajtuk számon kérni.

Azt viszont tudom, hogy amikor az időm kitelik, halálom egészen biztosan számon kéri majd tőlem az életem (testem a több száz ládányi elszívott cigarettát / a zsíros és túlfűszerezett ételeket / szombat eseteként elragcsált exstasy tablettákat / bőrömet aszaló éj-szakázásokat, lelkem pedig a viszonzatlan szerelmeket, indoktalan haragokat és a kimondott nyers igazságot) és, hogy mennyire kezeltem lojálisan a fokozatosan kipukkanó buborékokat.

Címlapsztori

"Hitler mély tisztelettel viseltetik a katolikus egyház és a jezsuita rend iránt, mégpedig nem keresztény doktrínájuk, hanem az általuk kidolgozott és működtetett gépezet, hierarchikus szervezetük, ördögien ravasz taktikájuk, az emberi természet ismerete és az emberi gyöngeségeknek a hívek feletti uralom érdekében történő bölcs kihasználása miatt ..
Hermann Rauschning, 1939

Egy kövér pillanatban, amikor a kaktuszlé már árván megcsappant a koszos műanyagkancsóban, végre felnézett összegubancolódott gitárja felett - arcára mohón kifakadt a szokásos vigyor. Ilyenkor leginkább már csak meghunyászkodva az élettől, rendszeresen előhozakodott ósdi történeteivel, az általam is csak félig / meddig igaznak vélt sztorikkal, melyeket képes volt késő estig színezgetni. Aztán ki tudja?

Lehet, hogy mégis csak volt valami megfoghatatlan üzenet abban, amit szavai hordoztak, néhol egészen elképzelhetőnek tűnt az a sok mese, melyet már / már összeesküvés elmélet szinten gyártogatott nap, mint nap, aztán fogta a gitárt, és dalba öntötte némely történetét, vagy legalább is a téma lezárásaként elénekelte a felettünk lebegő tanulságot.

Gyerekefejjel mindent máshogy értékeltem, mint most, így hát nem is csodálkozom azon, hogy mennyire hatottak rám a vele töltött aszott órák. Egy tizenkét éves fiúnak minden érdekes, ami az őt körülvevő látható világon kívül létezik, Ernesto pedig nagy világjáró hírében állt.

Persze akkora már megöregedett, s vöröstövises kaktuszlevet szopogatva tengette napjait egy száz

gitárja, no meg persze az én társaságomban. Egy saját maga által összetákolt faviskóban lakott a *Bondengo* túloldalán, s mint a legtöbb idetelepült neohippi, ő is csak a legszükségesebb élet-körülményeket tudhatta magáénak, egyszerű puritán módon élt. Egy kergére koptatott alumínium lábosa volt csupán, mindent ebben készített el. Reggel általában lefőzött egy jó adag zöld *matét*, aztán csak ült a kihajtható vászonszékében egész délelőtt. Megetette a csirkéket, elvetett néhány magot, de igazából lomha idilljét nemigen zavarta semmi, hiszen a domb, amelyen lakott, a város túloldalán magaslott, aztán sértődötten belefolyt az Andokba. Egyetlen, apró kavicsokkal kirakott utacska vezetett fel viskójához, ahol még áram sem volt, (1972 - őt írunk) de én általában az erdőn keresztül jártam fel hozzá.

Anyám a városka egyetlen szállodájában kapott takarítói munkát azon a nyáron, amikor Ernesto kezembe nyomta a könyvecskét, melyet legnagyobb kincsének tartott. Már korábban megígérte, hogy meglep valamivel, ami igazán fontos számára, ezért szeretné, ha halála után én vigyáznék rá.

Nem gondoltam, hogy ez még azon a nyáron bekövetkezhet. A sors azonban nagy adag véres turhát köpött a valóságra, és ismét elrendezte az örök egyensúlyt, mint mindig.

Nyolc évet volt szerencsém ismerni őt, történeteiből szétsercenő bitang tanulságfalatok azonban egész hátralévő életemet meghatározták, és ezt még csak nem is sejtettem. Hiszen minden ösztönös.

Csak most, húsz év elteltével gondoltam arra először, hogy valójában mennyi mindent is köszönhetek neki. Pedig az utóbbi években szinte eszembe sem jutott.

Ernesto anyám régi barátja volt. Máig sem tudom, honnan ismerték egymást, mindenesetre, miután apám három éves koromban elhagyott minket, és anyámnak nem volt kire hagyni a gyereket, a múlt kovászfáytolos homályából felbukkant Ernesto, és minden megoldódott. Nem tudom, talán anyám régi szeretője lehetett, noha volt köztük vagy tizenöt év korkülönbség, de ezt sosem lehet tudni, Argentínában meg pláne.

El Bolson egy művészeknek kiutalványozott kisváros volt az Andok tövében. Itt nőttem fel.

Négy éves koromtól Ernesto vigyázott rám, aztán később, mikor már a korombéli utcagyerekek porcelán életét éltem, és nemigen kellett vigyázni rám – már magamtól mentem fel hozzá a dombra, ahonnan aztán beláttuk az egész települést, de az leginkább csak rozzant faviskók és néhány kopott kőépület kompozíciójából állt akkoriban. Manapság persze már más a helyzet. A turizmus szépen felpenderült az idővel, és a hetvenes- nyolcvanas évek hippijei, lázas szemű sámánjai, virágba borult szőke len-angyalkái idesereglettek a világ morcos zaja elől. Felépítették kunyhóikat, fa elemekből összetákolt dobozkaikat, és miközben nyelték a kaktuszlevet, vagy rágcsálták a *peyotgyökeret*, jóízű verseket költöttek és daloláztak. Szemükben szivárványszínű fény lobogott, ahogyan szantálfüstölőik kódébe burkolóztak.

Valamikor Ernesto is hasonlóképpen érkezhetett.

Aztán azon a nyáron, amikor a ringyó nap megint hízzottan bukdácsolt az azbeszten, végül kezembe került a Napló.

Bár, először nem tudhattam, hogy egy napló, egyszerű könyvecskének gondoltam, noha ennél nyilvánvalóan nagyobb értéket kellett képviselnie, hiszen Ernesto annyira magasztalta, hogy a végén már el sem hittem, hogy létezik.

Soha nem árulta el, mi van benne, csak tovább piszkálgatta kíváncsiságomat azzal, hogy majd egyszer eljön az ideje. Azt hiszem, azon a nyáron megérezte, hogy meg fog halni, és a kezembe tette a szakadozó, barna bőrkötéses könyvecskét:

- Manuel! - nézett rám kusza szemöldöke mögül – azt hiszem itt az ideje, hogy végre elolvasd ezt. Igazán kiérdemelted. Hűséges, és lelkes hallgatóm voltál éveken keresztül. Apád helyett apád voltam, ezt te is tudod. Ezt a könyvet most neked adom. Olvasd el. Néhol szakadozott, hiányoznak is belőle oldalak, meg aztán itt-ott elmosódott már az írás, hiszen már több mint húsz éve őrzöm. De azért csak olvasd el. Most még talán nem fogod megérteni, de ha majd történelem órán idáig juttok...nos akkor neked óriási kincs lesz a kezében. Így hát el kell olvasnod.

Értetlenül néztem rá, de nem kételkedtem szavában.

A kandalló csípős tűzében fortyogott az erdőn szedett szilfa, én meg belesüppedtem az időbe. Halkan ismét gitározni kezdett, és ahogy ujjpárnái végigsimogatták a haragosan tiltakozó húrokat, egészen beleborzongtam.

- Egy nagyon különleges emberé volt – folytatta, miközben monoton dallamot pengetett ismételve, mintegy aláfestve mondandóját – De talán nem is az a lényeg, hogy kié volt, hanem inkább, hogy kiről ír. Igen...felettébb tanulságos.

- Hol szerezted? – kérdeztem, és láttam, hogy egy pillanatra elmélázik.

- A hegy túloldalán. Van ott egy faház a tavak tövében. Régebben gyakran jártam arra. *Peyotleveleket* árultunk a hegyi embereknek. Volt ott ez a ház. Különös, nagy épület volt. Nem olyan kis összekalapált valami, mint ez itt. Tudod, látszott rajta, hogy dolgoztak rajta néhányan. Igen...és egy német fickó lakott benne. Soha nem árulta el a

nevét, de tudtam, hogy német.....nem is tudom.... olyan egyértelmű volt. Hetente egyszer vett tőlem *peyotlevelet*. Furcsa fény izzott a szemében. Mintha megszállott lett volna, vagy valami...nagyon keveset beszélt, csak a legszükségesebbet.

- Ki lehetett?

- Olvasd el a könyvet, fiam.

- Ez így nem fair, ugye tudod?

- Neked kell felismerned a jelentőségét. Olvasd el Miután aznap este hazaballagtam a mogyoróbokrokkal kibélelt bondengói homokúton, rögtön nekiláttam az olvasásnak. Szobámban egészen hajnalig vaskosan égett a fali lámpa. A könyv vékonyabb volt, mint gondoltam. Ahogy először belelapoztam rögvest tucatnyi papírdarab esett ki belőle a padlóra. Ezek jórészt térképek voltak, meg vastagabb papírra nyomtatott listák. Nem tudtam, mit jelentenek, de hiányukban a könyv immáron könyvecskévé zsugorodott, amelynek jó néhány lapja hiányzott, félbeszakadt vagy elázott. Csak néhány oldalnyi egybefüggő részt sikerült összekapcsolnom, de ez is bőven elég volt ahhoz, hogy döbbenetem homályos zugaiból rám csépelődjön az idő. Akkor újraolvastam az egészet, és a szám kiszáradt, a szemeimet meg rezignált vérsétányok szántották fel. Összerakosgattam a mustár-sárgára aszódott papírcetliket, és amennyire csak tudtam időrendi sorrendbe helyeztem őket. Az első teljesen jól kivehető néhány sor ez volt:

1938. Április. 1.

A mai nappal beszüntette 12 éves tevékenységét a Metallurgische Forschungsgesellschaft, ennek folytán a mefo-számlák is befagyasztásra kerültek. A fegyverkezés jól halad. Az elmúlt években a fontosabb iparágakat sikerült védettebb helyekre költöztetnünk, megindult a háborús termelés. A

3000 kilométeres autópálya építése júniusra befejeződik. Todt jó munkát végzett. Hamarosan megkezdődhetnek a Siegfied vonal építésének előkészületei. Minden a tervek szerint alakul. Egészségem jól szolgál, lelkesedéssel tölt el a közelgő jövő....

Ezután sajnos az írás egy jelentős része elmaszatolódott, valószínűleg beleshetett a vízbe, vagy olyan helyen tárolták, ahol beázott. Meg aztán a felettünk lebegő percek sem tesznek jót az ilyen ódon papírlakótelepeknek, s közel harminc év alatt az idő bizony ropogósra pirította azokat, hogy az ember, ha óvatlanul nyúlt hozzájuk, egy-egy kérgesebb darab lomhán szétporladva zuhant a mélybe.

Olyan volt a kezemben, mintha milliméternyi kristályport olvasztottam volna ujjaim közé. A szavak kifakult alakzatai szét-nyúltak a megposhadt anyagon, és a kimondatlanság büntetésébe fulladtak. Óvatosan kellett bánnom a szöveggel, mint valami antikváriusnak, akinek a szemüvegéről zsírosan csöpögött az olvasás, miközben meghunyászkodva válogatta papírjait, értékes dokumentumait. Jöttek sorban a sokszor kivehetetlen, olvashatatlan dátumok, és a következő évekből több helyen is hézagossakká mállottak a beírások:

1941.....

.....így a februárban megalakított Afrika hadtest élén továbbra is Rommel parancsnokol. A napokban el kell érniük Egyiptom határát. Közben a magyarokkal megállapodtunk a Jugoszlávia elleni közös hadműveletekről. A háború végre felduzzadt. Ő továbbra is rendületlen és olykor olyan rideg, mint személyzeti automobiljának páncélzata. De mintha az utóbbi időben kissé rezignált lenne

Habár bizonyára csak az elmúlt években felgyülemlett feszültség teszi. Beszéltem Évával, de úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Valószínűleg képzelődöm.

....a görögök végre letették a fegyvert. Az egész Balkán a miénk, s csakhamar...

.. a vörösök számítottak is ránk, de azt hiszem nem ilyen váratlanul és sietősen. Remélhetőleg a meglepetés ereje a mi oldalunkra áll. A jelentések szép számokkal kecsegtetnek. Dicsőségünket nem törheti meg semmi, újabb és újabb területek lesznek kényszerűek behódolni seregeinknek. Szívünk bátor és kérlelhetetlen. A jövő csak így menthető. ..

...úgy érzem sikerült egyre nagyobb befolyást szert tennem nála. Néhány éve még nem mertem volna arra gondolni, hogy ilyen közel kerülök a „tűzhöz”, ám céljaimban semmi sem...

...és miután kineveztek a pártkancellária főnökévé, a birodalmi miniszteri jogcímet kaptam. Ez hatalmas megtiszteltetés, mindazonáltal korántsem érzem magam elégedettnek. Még sokat kell tennünk annak érdekében, hogy....

...Dr.Morellt ...

...ő is úgy látja...

Éva egyre jobban aggódik. Ő pedig úgy tesz, mintha mi sem történt volna. A külvilág felé továbbra is....

.... azt már a kezdet kezdetén kiderítette, hogy az anyjának öelőtte volt két halva szülése. Ebből akartunk kiindulni. Nap, mint nap látom, ahogy az örület egyre jobban elhatalmasodik rajta. Már nem

sokáig lesz képes irányítani ezt a roppant gépezetet,

...folyamatosan azt gondolja magáról, hogy szifilisz, így állandóan kamillateás beöntéseket kell alkalmazni. Dr.Morell szerint, ezek átmeneti idegrendszeri zavarok is lehetnek. A tanácskozásokon már most is gyakran feláll, és egyszerűen csak távozik, ha valaki nem ért vele egyet. Ehhez képest nagyon is visszás, ha visszagondolok múltjára. Nem is olyan régen még katonaszökevénynek számított, aki, miután Bécsben felélte ifjúkori örökségét, Münchenben szállt meg a hontalanok között. S lám, mi lett belőle.

...

1942

...bal kezét folyton zubbonya alatt tartja, hogy eltakarja remegését, miközben felső zsebénél továbbra is magasztosan csillog az arany pártjelvény és a világháborús vaskereszt. Minden reggel Dr.Morell kotyvalékaival kezdi a napot. Kizárólag a doktor láthatja először minden nap. Senki másnak nem enged bebocsátást. Egyre több pirulát kell beszednie, hogy a tünetek kevésbé látszódjának, de néha így is olyan szétszórtnak és ápolatlannak tűnik, nem beszélve arról, hogy folyton szellent.

Senki nem mer a szemébe nézni. Kezd olyanná válni, mint egy harapós kiskutya, aki elkapott valami csúnya betegséget, és éppen nincs formában. Haldoklik, és ettől mindenki még jobban retteg tőle. Csak Speer, Dr.Morell és jómagam vagyunk vele teljesen közömbösek. Mi tudjuk, hogy ő végül is mégis csak egy kiskutya, aki ráadásul most beteg, és nyűszítve vonul el, ha erős napfény éri, mert már attól is megfájdul a feje. Rászokott a tonofoszfánra is.

Ez a férfiasságot növelő injekciós töltet mindennapossá vált „étrendjében”, hiszen már alig eszik, annyira telítődik szervezete a gyógyszerrel. Mindazonáltal Éva e tekintetben folyamatosan tanácstalan. Állítólag már jó ideje nem történt köztük nemi aktus, amit nem is csodálok, hiszen nem is nagyon lett volna rá ideje. Az ember nem ér rá ilyesmire, ha épp egy világháborút igazgat. Közölte hát Évával, hogy lehetőleg keressen magának máshol kielégülést e téren, ámbár azóta is injekcióztatja magát, hátha mégis „fellobban” a kedve. Lammerrsel azon a véleményen vagyunk, hogy visszavonultságának következményeként most már egyre inkább irányíthatóvá válik személyisége. Ez még jól jöhet számunkra.

....most már a kokainnal dúsított metilamfemintabletták sem segítenek kedélye javítása érdekében. Időnként tükrös szemekkel bámul a semmibe, és nem hajlandó levenni a parancsnoki vezérlő tábláról az elveszített hadegységek makettjeit. Tennünk kell valamit, hogy ez a bohóc magához térjen. Ley és Himmler aggódik.

1943...

...a sztálingrádi kapitulációnál. A 90 ezer hadifogoly kiszabadítására tett kísérletek kudarcba fulladtak. A haditengerészet új főparancsnoka, Dönitz, új irányvonalat javasolt a Csendes-Óceán térségben, de mivel már Irak is hadat üzent, egyre nehezebbnek tűnik a szovjeteke visszaszorítása. A bukás íze már a szánkban van, talán csak Goebbels hisz még a feltámadásban, és mindent elkövet országunk közhangulatának javításáért. Noha a Katyn mellett talált 4000 lengyel tiszt tömegsírjának felfedezése sokat segített a

széthullni akaró propaganda újraélesztésében, úgy hiszem, csapataink hiába ontják életüket megtébolyult, holtkóros vezérükért. Mindazonáltal személyes sikerként értékelem, hogy sikerült a bizalmába férkőznöm. Hónapok teltek már el, és Speerel karöltve azon dolgozunk, hogy végre lecserélhessük haldokló bábunkat, és mi magunk álljunk a helyére, máskülönben birodalmunk elkerülhetetlenül összeomlik.

...minek után Speer izgatottan hívott fel, és közölte, hogy azonnal repüljek a Zossenbe. Rezgett a hangja, és éreztem, hogy valami fontosat akar mondani. Mintha nem is lett volna egészen magánál. Indulok, ahogy csak lehet.

Amit ma láttam, az minden képzeletem felülmúlta. Nem tudom, honnan kerítették elő, nem tudom mindeddig, hogyan és hol élt hisz már az is csoda, hogy ilyen fizimiskával eddig életben maradt. Elképesztő. Amikor először megláttam, ahogy a főhadiszállás ablakából becsurgó porlepte napfény megvilágítja felém forduló jobb testét, teljesen lemerevedtem. Zavarodottan és tétován lépegettem előre, és néhány másodperc kellett, amíg felfogtam, hogy ez nem ő.

Ez nem ő volt, de mintha az ikertestvére lett volna, annak létéről pedig nem volt tudomásunk. Speer fél kezével az ébenfa íróasztalra támaszkodva állt mellette, és kajánul vigyorgott. Szemében olyasfajta csillogást láttam, mintha csak egy láda aranyrudat talált volna a pincéjében. Ő már tudta a választ, amire én pillanatok alatt megéheztem.

Hans Frohlernek hívták.

Nem sok mindent tudtunk róla, valahol a Ruhr vidéken jelentették először. Ijesztően hasonlított rá. Persze nem volt bajusza, és a haja is másként volt fésülve, ráadásul folyton kemény barna kalapot

hordott, és az orrát piszkálta, de a hasonlóság hihetetlen volt.

Az arcvonások, a termet, a magassága. Mindenben szinte a meg-szólalásig ugyanaz a figura. Először talán fel sem fogtam, mihez kezdhetnénk vele, de aztán lassan körvonalazódtak az ölünkbe csöppent lehetőség körvonalai. Egy egyszerű német paraszt volt, de legalább olvasni tudott, és nem vetette meg az általunk felajánlott javakat sem. Láttam az arcán, hogy vele sikerülhet. Naívan és irányíthatónak tűnt. Ígértünk neki mindent. Végül még azt is elhitte ez a félelmetes, de egyszerű birkaember, hogy ha netán mégsem sikerülne kicsúsznunk a Szövetségesek karmaiból (mert bizony éppen, hogy kicsúszás lett a javából, s ezt tudtuk előre), csupán néhány év börtönre ítélik majd, de legrosszabb esetben is csak életfogytiglant kap, ami pedig kifejezetten kényelmes lesz számára, hiszen mindig meleg van és adnak enni. Egyébiránt semmi oka az aggodalomra, hiszen ha minden jól megy, néhány napon belül elhagyjuk a ré.....

Egy külvárosi magánszálláson rejtettük el, és védőőrizet alá helyeztük. Speer, amikor csak teheti, kimegy és meglátogatja. Időnként én is vele tartok. Propaganda filmeket nézetünk vele, hogy begyakoroltassuk a megfelelő testtartást és mozgást. Bámulatos volt és rémisztő is egyben. Még a hangja is ugyanolyan....

1945. február 23.

Az 1. és 9. amerikai hadsereg ma támadásba lendült hazánkban. Nincs több időnk. Talán már így is késő. Miután Stauffenberg valkürje júliusban csődöt mondott, nem sok reményünk maradt, miközben a szövetségesek nyirkos leheletét már a nyakunkban érezzük. Hans teljesen fel van

készülve a cserére. Bármikor eljátssza a szerepet, sőt olyannyira azzá vált, akit hónapokig gyakorolt, hogy néha még meg is ijedünk tőle, ha váratlanul felbukkan egy helyiségben. Tökéletesen elsajátította a jellemét. A másik a Farkasverembe menekült, és rendületlenül hisz a győzelemben. Meg van hibbanva. Egy eszelős, habzó szájú örültté vált, egy emberi roncs, aki már menni is alig bír, de amikor a hazáról van szó, mintha földöntúli energiákat szívna magába. Mint egy őrjöngő bika. Speer azt mondja, eresszünk be gázt a külső szellőzőn keresztül, de amióta a Hochtief megerősítette a védelmi rendszert, ez kiszámíthatatlanná vált. Nem tudjuk követni, melyik helyiségben van éppen. Új tervet kell találnunk minél hamarabb.

1945. május 14.

Ezt a bejegyzést már egy dél-amerikai kisvárosból írom. Azt hiszem El Bolson a neve. Istenverte hét volt ez. Hányadtatásom tetőzéseként akaratom ellenére idekeveredtem a világ túlsó felére.

De legalább élek. Frohler is jobban van már. Az utóbbi napok mindkettőnket megviseltek. Végre tudtunk egy keveset aludni, így most kihasználom pillanatnyi frissességemet és megpróbálom összegezni a történeteket:

Április 30.-án Frohler a tervek szerint bejuttattuk a Farkasverembe. Minden apró részletre figyeltünk.. Több embert is be kellett szerveznünk, de végül sikerül, s végül majdhogynem az egész bunker az oldalunkra állt. Az örületet meg kellett állítani. Frohler bent volt, és várta a percet, amikor porondra léphet. Először a kutyát mérgeztük meg próbaképpen. Dr. Stumpfegger készségesen segítségünkre volt. Aztán eljött az idő. Ő a saját szobájában tartózkodott. Évával is számolnunk

kellett. Habár kapcsolatuk az utóbbi időben feszültté és ellenségessé vált, gyakran lehetett látni őket meghitt pillanataikban. Különös és bizarr kötődés volt ez, és nem kockáztathattuk, hogy Éva bármit is észrevegyen a cseréből. Szükséges áldozat volt. Később, ha minden a tervek szerint alakul, azt mondtuk volna, hogy a bombázások során vesztette életét

Pedig csendes göcsök között múlt ki kék vászonruhájában, antilopbőr cipőjében néhány szobával arrébb.. Nem szenvedett sokat A méreg azonnal hatott, majd revolverét sietősen elvettük Ezalatt Frohler behatolt a vezér magánszobájába, és nemsokára egy lövés dördült.. Amint a lövést meghallottam, meg sem vártam a fejleményeket, azonnal elindultam, hogy a megadásról tárgyaljak az oroszokkal, így a továbbiakban csak a tisztek visszaemlékezéseire hagyatkozom. Mivel tudtuk, hogy túl sok benne a színpadias vonás, és a halhatatlanság a rögeszméje, könnyedén kicsinyes bosszút állhattunk halálában. Drámai hatású színjáték volt ez részünkről. Frohler, a biztonság kedvéért tehát felnyitotta az apró kis sárga kapszulát a halott szája előtt is, akit előbb a homloka közepén talált el Később a Speer és Haas doktor által közben odavonszolt Évát is mellé helyezték. Ekkor Frohler – valószínűleg a hosszadalmasra nyújtott idegi megterheléstől, rosszul lett, és elájult.

Mivel az oroszokkal folytatott tárgyalások kudarcba fulladtak, menekülnünk kellett. Jöhetett a B terv. Érthető volt, hogy a nyereség bosszúszomjas ízét már a szájukban érző vörösök nem akartak velünk tárgyalni. Most már ők diktálnak. Elfogyott az időnk, és a lehetőségeink is. Hiába tettünk meg mindent, elkéstünk. Ezeknek már mindegy volt, kit találnak itt, és milyen szerepkörben. Ölni akartak

, a bunker bejáratától néhány méterre, arccal lefelé egymás mellé fektették őket. Ekkora tucatnyi tiszt és őr állta körül a helyszínt. Günche egy benzineskannával jelent meg a feljáróban és belocsolta a holttesteket. Ahogy a hús roppanó, átizzott veleje lángba borult, a gyülekezet vigyázzba vágta magát. Ekkor délután három óra körül járt az idő. A megégett hullákat azután egy sátorlapon elhúzták, és egy bombázás okozta gödörbe dobták. A későbbiekről nem értesültem, és nem is nagyon volt rá idő, hogy mindent tisztázzunk.

Május 1.-én megpróbáltunk kitörni a bunkerből. A szövetségeseink már a túlsó bokrok túloldalán lestek ránk. Talán az utolsó esélyünk volt, és mondhatom, nem mindenkinek sikerült. A bombázások immáron folyamatossá váltak, és így is egy kisebb csodának tekinthető, hogy túléltek.

Két tiszt, és három őr út közben esett el, egy másik tiszt pedig a repülőn halt bele sebesüléseibe. Frohler is megsebesült. A bunkerből kifelé tartva egy repeszgránát robbant fel mellette, minek utána hárman kellett, hogy továbbvonszoljuk. Nem sokkal később elvesztette az eszméletét. Csak Neuruppinban tért magához, amikor végre újra a mieink között voltunk. Mindent füst borított és törmelék. A fülem két napra bedugult, és még most is tompán hallok. Neuruppinban még voltak kapcsolataim, melyeken keresztül el tudtunk jutni Rostockig, de ez még egy napba tellett Frohler egész úton kábán feküdt a gépjármű hátsó üléseinek egyikén, jórészt csak aludt, és nyöszörgött. Bajuszát levágtuk, hogy ne legyen annyira feltűnő. Mert arra semmi szükségünk nem volt. Most csak hátrányban lettünk volna az ő jelenlétével. Sikerült orvosi ellátásban részesíteni, de....

...egészen San Carlos de Bariloche-ig tartott, majdnem másfél héten keresztül. Innen már csak pár órányira fekszik az a telep, ahol az embereink már várnak. Itt senki nem ismer minket. Az a néhány társam, akivel sikerült kimenekülnünk az égő pokolból, majd köszönetet mondhatna Speernek, hogy ennyire előrelátó volt. Erre még én sem gondoltam, habár az utolsó hónapokban számos olyan rejtékhelyet találtunk az osztrák hegyekben, ahová szükség esetén visszavonulhattunk, de, mint később kiderült, ezek sem voltak eléggé biztonságosak. Speer viszont mindenkinél nagyobb lángelme volt. Soha nem láttam még ennyire számító és alattomos embert, pedig volt köztünk jó pár. Most mégis ez az állati aljasság mentett meg néhányunkat. Itt vagyunk El Bolsonban, a világ kereső szemeitől elzárva, és ki tudja? Talán azt hiszik meghaltunk. Így kell lennie, noha holttesteinket nem fogják megtalálni, az orosz belviszályok okozta zűrzavarban azonban ez könnyedén feledésbe merül majd. Ki tudja, mi van odaát most. Az információáramlás errefelé már nehézkes, csupán két emberünket állomásoztatta itt Speer.

Állítólag már másfél éve itt vannak, és várnak. Akkor még nem volt biztos, hogy szükség lesz rájuk, de ez az eszelős Speer mindenre gondolt jó előre. Frohler viszont furcsán viselkedik. Amióta elhagytuk Európát, szinte alig szólt pár szót. Alig bírja előrevonszolni magát, azt mondja még mindig a sérülés miatt. Különös, hogy mennyire bezárkózott lett. Az elmúlt napok sokkoló hatással lehettek rá. Annyira megszokta a szerepét, hogy még most is ugyanúgy viselkedik, mint ahogy azt hónapokig tökéletesre csiszolva begyakorolta. Nehéz lesz visszaváltoznia azzá, aki volt. A külsejét mindenesetre megváltoztattuk, amennyire csak lehetett. Különös és torz képet mutat így bajusz

nélkül, összeroskadtan. Talán másra számított.
Mint mi mindannyian.

A ház, amelyben lakunk, a körülmények, nem is annyira kellemetlenek, mint ahogy azt vártam. Nem sok mindent tudtam eddig Argentínáról. Errefelé sokkal békésebb és egyben civilizálatlanabb minden, de alapvetően minden szükséges holmi rendelkezésre áll, és sok minden beszerezhető. Két társunk, akik előttünk voltak itt, mindenben segít.

Május 28.

Remeg a kezem, ahogyan ezeket a sorokat írom. Azt hiszem még most is falfehér lehetek. Nem tudom, mit tegyünk. Ez lehetetlen. Ugyanakkor már minden mindegy. Hiszen láthatóan haldoklik. Ekkorát még soha nem tévedtem emberekkel kapcsolatban. Frohler annyira tökéletesen játszotta a szerepét. Én nem is értem. Fel sem fogom. Fél órával ezelőtt kimentem, hogy vizet merítsek a kerti kútból, amikor egyszer csak odalépett mellém Frohler és azt mondta:

- Remek kis terv volt, barátom, remek. Egyszerűen zseniális – szája széle remegett és nyálcsíkok csurogtak el oldalvást. Eszelős tekintete volt. Akkor már megint napok óta láz gyötörte, és nem tudtunk rájönni mi baja van. Orvost nem ismertünk a környéken, meg aztán nem is bíztunk senkiben. Később jöttem rá, hogy már elvonási tünetei lehettek, hiszen napok óta nem szedte a szokásos adagjait.

- Tudom, hogy Éva szükségszerű áldozat volt. – dadogta tovább – De ne aggódj, emiatt nem neheztelek rád. – szemében valamiféle megszálottság lappangott.

Először nem értettem.

Aztán rájöttem, de nem akartam elhinni.

Ő volt az, semmi kétség. Ő lőtte le Frohler, miközben mindent tükörképben látott. Az örület már annyira bekebelezte, hogy azt hihette, minden a terv része. Elméje háborodott volt, és most már egyértelművé vált, hogy miért. Kapitális hibát vétettünk.

Három napra rá meghalt.

Ha nem így történik, magam ölöm meg. Csekély kárpótlás lett volna ez az emberiség és a magam megnyugtatása számára, de mindenképp szükségszerű. De az idő mindent megold. Felrostál, aztán elemészt.

Egy jelöletlen sírba temettük a domb túloldalán egy cédrusfa tövében.

Megpróbálunk új életet kezdeni. Lelkünk vele együtt halt, s az eszmével, amit képviselt. Ahhoz, hogy túléljük - jelentsen ez az élet bármit is számunkra – meg kell tanulnunk az elejéről kezdeni mindent. Meghúzni magunkat, és szerényen élni. Csak így sikerülhet. Naplómat befejezem. Az ember, aki e sorokat írta, megszűnt létezni.

Mostantól kezdve a világ számára halottak vagyunk.

Számtalanszor végigolvastam. Egy idő után megértettem, miről szól valójában. Az iskolában közben részletesen is tanultunk erről. Sokáig tanakodtam magamban, hogy felfedjem-e titkomat, de végül úgy döntöttem, a világnak jobb ez így. A végeredmény ugyanaz. Mit számít?

Az idő mindent megold.

Így hát fiam, ha majd ezt olvasod, az azt jelenti, hogy az idő ismét megoldotta, s én már nem lehetek veled. Ez a hagyaték a tiéd. Tőlem kapod. Olyan titok ez, melynek megtartásával egyedinek éreztem magam, valakinek, akinek olyan tudás van

a birtokában, mint senki másnak. Remek érzés volt leélnem így az életem. Dönts hát belátásod szerint. De ha úgy döntesz, hogy te is megtartod a titkod, hogy kiélvezhesd azokat a pillanatokat, amelyeket én is átéltem nemegyszer az életem során, nos... akkor jobban teszed, ha te is átruházod majd tudásodat a következő generációkra olyan mód, ahogyan azt most én teszem, s ahogyan Ernesto tette velem. Kérlek, jól fontold meg.

Szerető Apád:
Manuel Deloroso

Forrás: Newsweek, 2012. május

Egy pohár Víz

„Ha ez ember csak akkor elégítené ki ösztönös vágyait, amikor Őszintén szükségét érzi, mint az általában annyira lenézett állatok, úgy lényegesen jobban viselkednék, mint manapság a civilizált emberek nagy többsége”

Aldous Huxley: Pont és ellenpont

Mert végül nem bírtam tovább, és segítségül hívtam a *kamikat*.

Egyre csak nagyra becsült nagyapám szelíd szavai jártak a fejemben, aki már évek óta minden délután a cédrusfákkal körbefont *Taijűin* szentélyhez járt imádkozni. Aztán a múlt feltekercselte a jelent, és egy alulról dohos bíborszőnyeget terítve a jövő elé, deres fátyollal borította be nagyapa fejét, aki minél idősebb lett, annál nagyobb odaadással és áhítattal beszélt hozzám.

Ha az ember Nikkóban nő fel, amúgy sem nagyon tudja magát kivonni az élet minden területét átjáró csendes vallásosságból, amely az évezredek óta itt lakó sintoista családok mindennapjainak részét képezik. Itt mindennek vallása, és ezzel együtt mélysége van.

Még a tárgyakkak is, melyekben az energia megtestesül.

Szellem lakozik a fákban és a falakban, melyek a város szentélyei alatt izzadnak örök időktől, tudata van a szélnek, mely hajnalban komoran átkel a *Nitenmon* kapu ágyékán - és lelke van a legegyszerűbb mogyoróhagyma levesnek is. És ezzel már a gyermekek is igen korán szembesülnek errefelé.

Tizenévesen, az iskola után folyton nagyapánál kötöttem ki, aki szívesen okított ki mindenféléről,

messzi múltjából merítve tapasztalatait. Szüleim meglehetősen későn este értek haza a munkából, ezért nem volt hova sietnem, hisz úgy sem várt otthon semmi, csak a sivár falak és a mogorva csend. Anyám még örült is, hogy van, aki vigyáz rám, és ha kell, főz egy kis vadrizst, ha éhes vagyok. De erre nem volt szükség, hiszen már tudtam magamról gondoskodni, sőt nagyapának is megfőztem a napi adag *ezüst levél* teáját, minek szűrőszelvénye közben azon mód lendületet kaptak bölcselkedései. Mikor láttam, hogy kezével simítani kezdi vékony és ősz kecskeszakállát, tudtam, hogy hamarosan szokásos elmélkedésébe kezd az életről és az abból fakadó fontos dolgokról. Eleinte egyáltalán nem figyeltem rá, csupán régi könyvei közt turkáltam, mialatt a hátam mögül fülembe szivárgott érdes hangja, és ha valami érdekesnek tetsző irományba botlottam rákérdeztem, hogy mi az.

Különös könyvei voltak, melyekről olybá tűnt, hogy már évszázadok óta porosodnak ócska és rozszant polcain. Később egyre jobban magával ragadt, ahogy mesélt – lassan és nyugodtan, mintha minden szavának fontos helye lett volna a mondatain belül.

„A szavak a legerősebb fegyverek – mondta egyszer - Ha egy megfelelő szót a megfelelő helyre illesztesz, bármit elérhetsz vele. Majd meglátod. Ha valamit el kívánsz érni, csupán szavakra van szükséged, amelyeket ha jól irányítasz, tiéd lehet az egész világ” Öreges, szentimentális túlzásnak tartottam, amit mondott, és évekig nem is gondoltam erre, csak jóval később tudatosult bennem, mennyire igaza volt. De elnyűtt könyveinek mégis valamiféle varázspárája kezdett terjengeni a szobájában, napról - napra egyre erősebben. Azon kaptam magam, hogy egyre több könyvet kérek kölcsön tőle, és egyre inkább

érdekelnek a „meséi”, melyek egy idő után nem is annyira tűntek meséknek, hanem az elfogadható valóságot mutatták meg egy teljesen más, különös szemszögből

Először talán valóban csak mesékről volt szó, meg amolyan félig - meddig hihető legendákról, de annyi előnye azért volt az egésznek is, hogy jócskán belemerültünk a japán történelembe, így az órákon néha ügyes hozzászólásokkal vontam magamra a tanáraink figyelmét, akik még csak nem is sejtették, hogy egy két lábon járó könyvtárral töltöm szabad délutánjaimat.

Császárokról mesélt, meg hatalmas sógunokról, különös és bátor tettekről, melyeket a szamurájok követtek el hajdanán, mikor a becsület még fogalom volt. Hihetetlenül tágas tudással rendelkezett, de erre is csak hónapok után döbbsentem rá, amikor már teljesen beszippantott az a világ, amelybe invitált.

Fujiwarák, Minamotók, és Tokugawák véres de büszke birodalmi lebegtek fejem felett, és azon kaptam magam, hogy egyre inkább megszállottjává váltam történeteinek. Amikor csak tehettem, nála töltöttem minden időmet, és amikor épp szünetet tartva mondókájában egy csomag rizskekszet majszolgatott, hagyta, hogy újabb érdekességeket fedezzek fel polcain, amelyeket aztán különös vigyorral az arcán kölcsönzött is számomra. De volt aztán néhány keményborítós, vaskos példány, amelyhez semmiképp nem nyúlhattam. Ez a fél tucat könyv tabu volt, és amikor megkérdeztem, mi van bennük, azt felelte, idővel megtudom, így hát ne sürgessem a sorsot

Mire egyetemista lettem, jóformán az egész könyvtárát betéve tudtam. Lázasan olvasójává váltam. Igaz az egyetem mellett egyre kevesebb időm jutott arra, hogy eljárjak hozzá, és egyébként sem volt már nagyon mit olvasnom duzzadozó

könyvgyűjteményéből, de amikor időm engedte, felkerestem őt. Időnként kilátogattunk valamelyik szentélyhez, és a cédrusligetek mentén fejtegettük elméleteinket a *Jasamon* kapu árnyékában, vagy a Gránit szökőkút mellett.

Mivel a történetek az évek alatt lassacskán elfogytak, így egy idő után az ősi *sinto* nyelvet kezdte el tanítani nekem. Az Egyetemen angolt és kínait tanítottak, amiben nemigen jeleskedtem, de a *sinto* szavak mégis könnyedén a fejemben maradtak. Különös hangzások volt.

Emlékszem, egy *onsen* mellett elhaladva mesélt először a *kamikról*.

Azt mondta, a *kamik*, a fizikai világ felett uralkodó szellemek, akik meghallgatják az emberi imákat és válaszolnak rájuk. Akaratukat (*makoto*) aztán kinyilatkoztatják, és akik ezzel összhangban élnek, azok megszerezhetik a kami védelmét és segítségét.

Azt mondta, egyszer majd nekem is végig kell mennem ezen az úton, ahogy az őseink tették. Beszélnem kell a *kamikhoz*.

Egy pohár víz, és az élet megváltozik.

Mert minden a változásról szól. Miért lenne szükségszerű, hogy úgy éljük le fikarcnyi életünket, hogy közben nem irányíthatjuk?

Minden csak rajtunk múlik.

És ezt nagyon jól tudtam, akkor is, amikor néhány hónappal később megismerkedtem *Keikoval*. A szerelem bíborvörös kémiai leparlatai azonban megváltoztatták agyam bágyadt ítélőképességét, és vakmerően félretettem a kérdéses jövőt, amellyel pillanatnyilag nem kívántam foglalkozni.

Keiko csodálatosan őszinte lénynek tűnt.

Olyan volt az íze, mint a *wasabiba* mártott mézeskalácsnak.

Tömör bizsergés lengte körül.

Azonnal beleszerettem, és tudtam, hogy ő lesz az a nő, akit feleségül veszek. Minden meg van írva előre, és az ember időnként látja is jól az irányt, ami aztán elkenődve magába szippantja, gátat törve ezzel az önirányítás szabadságot nyújtó érzése elé. Nagypapa erre azt mondja: tudnunk kell látni az utat, ami ki van jelölve számunkra, de érteni kell leolvasni a jeleket, melyek az utat mutatják. Túl kell lépnünk a lehetőségeinken, amelyek az őszinteség, a tiszta szív és a becsület összességét jelentik, azaz azt hogy ember becsületesen igyekezzék a lehető legtöbbet teljesíteni az általa választott munkában és emberi kapcsolataiban. Ez a *makoto no kokoro*, ami a legfontosabb erény, és minden más erény felett áll.

Próbáltam megérteni, mit is jelent ez.

Keikót könnyed, szerelmes *haikukkal* csábítottam el.

Testem tajtékzó kémiaja napról napra tátongó szellememre is hatott, melynek végtermékei eperillatú mosolyra készítették imádaton tárgyát. Nem kerülhettük el a végzetünket.

Minden érzékelő bimbómmal szívтам magamba nyakának cukormázos illatát, és arra kértem, költözzön hozzám.

Túl voltam egy három éves kapcsolaton, majd másfél éves szünet után felbukkant Ő. Ideális helyzetnek tűnt, kivált, hogy már nagyon elegendő volt az internetes pornóból. Biztos munkahelyem, és bejelentett lakásom volt az *leasu* toronyházaknál. Épp már csak A NŐ hiányzott belőle.

Keiko minden tekintetben elvárásolt, miközben fogalma sem volt róla, hogy mennyire különleges. De ez nem is volt fontos.

A szervezetünkben dolgozni kezdtek a boldogsághormonok. Ahogy az ember beszívja vágyának nyíló kisugárzását, érzi, hogyan teszi

magáévá a másik életét, egyéniségét, kedves és rossz szokásait, parfümjének illatát, és e felett mindent, ami hozzá tartozik.

Átalakulunk.

Olyasféle átalakulás ez, mint mikor az ember LSD utazásról visszatérve kimerültnek érzi magát. A sejtek szükségszerűen átrendeződnek, a savak pedig előrelódulnak, kenőanyagot szolgáltatva nekik ezzel. Az a fizikai energiavesztés, ami ez által létrejön, fáradságot okoz. képpen történik a szerelemmel is. Azok a huncut kis feromonok olajozottan működő szerkezetű teszik az emberi testet és lelket, míg az teljesen be nem fogadja a másikat szőröstül – bőrostül. Ez is fizikai fáradsággal jár, de erre csak később jövünk rá.

A kezdeti lelkesedés, új élmények híján előreláthatóan alábbhagy. Eltelik néhány év. Már nincs mit megismernünk a másikban, csak a gépezet működésének problémamentes fenntartására törekszünk, és ebből próbálunk erőt meríteni az önállóságunk elvesztése felett érzett sokkhoz. Jellemzősségeink lassan elmállanak. Már soha nem lehetünk egyedül.

Folyvást alkalmazkodnunk kell valakihez, miközben azok, akik semmivel sem vannak jobb helyzetben, mint mi, azt próbálják sugározni a fejünkbe, hogy nekünk legalább van valakink.

Nem bírunk egymás nélkül élni.

Én próbáltam.

Hosszú évek teltek el, míg a nyers, csucsogó, nyálkás valóság alkalmasint elejtett darabjaiból a kérlelhetetlen idő felépítette létezésem végső fázisát.

Nagypával már egyre kevesebbet találkoztunk, és ez így volt rendjén, hiszen már jó ideje külön éltem a családomtól. A *Kanayana Hotelban* dolgoztam recepciós-ként, ahol munkabeosztásom meg-lehetősen kaotikus volt,

ezért egyre ritkábban jártam haza látogatóba. Meg aztán minden időmet egyre inkább Keiko kötötte le, aki csakhamar életem teljes részévé vált. Az első években minden csodálatosan alakult, akárcsak valami nevetséges amerikai filmen. De én hittem benne, hogy nekem sikerül.

Rengeteget utaztunk hétvégenként, és felhőtlenül élveztük egymás társaságát. Bejártuk szinte egész *észak-honsut*, és vissza - csöppenve gyermek-korunk idilli naivságába felszabadultan nevettünk bele a felettünk hömpölygő azúrkék masszába.

Mindent kipróbáltunk együtt.

Pimasz lendülettel faltuk hétköznapijainkat, hogy aztán bele vessük magunkat a hétvége kiszámíthatatlan örvényébe. A turizmus felmenőben volt, én pedig elég jól kerestem ahhoz, hogy úgy dönthessünk, megalapozzuk a jövőnket egy házassággal.

Egy bágyadt nyári este megkértem Keiko kezét a *Shinkyo* híd álmos fényei alatt, és miközben kezét fogva a szemébe néztem, lepergettem magam előtt lehetséges jövőmet, s döntésem következményeit, melyeket immáron vállalnom kellett bármi áron.

Keiko számomra a megtestesült tökéletesség volt: alacsony, hosszú, vékonyszálú fekete haja gyengéden a vállára omlik, miközben tündöklő szemével kedvesen mosolyog.

Az esküvő, egy évvel később félig – meddig a hagyományos japán szertartások keretein belül történt, de azért nem ragaszkodtunk mindenhez. Úgy éreztem jól választottam, vagyis pillanatnyilag akkor az tűnt a leghelyesebbnek. Megint csak a kémia...

Mert később aztán, a boldogságtól meghízva, szorongó ámulattal néztem zsírmozaikokból

összeálló kiterelvényesedését, miközben mindennek megvolt a logikus magyarázata.

Három évvel összeköltözésünk után testeink magához térő kímélete szabványoszerűen lenyugodott. Jól éltünk. Boldogok voltunk. Boldogságunkba azonban olykor csipetnyi, lelket kapargató köztételek vegyültek. Kiismertük egymást.

Hétköznapijainkba ellenállást nem tűrő módon befurakodtak a másik idegesítő szokásainak elviselhetetlenségére irányuló megjegyzések, és a kérlelhetetlenül undok tekintetek.

Rádadásul nekem úgy tűnt, én legalább tisztában vagyok a hibáimmal, s noha változtatni képtelennek éreztem magam rajtuk, ő látszólag fel sem fogta azokat a számomra bosszantó tulajdonságait, melyeknek, ha tudatában lett volna, nyilván nem úgy viselkedik. Tőlem elvárta, hogy kontrolláljam magam, míg ő fikarcnyit sem törődött az érzéseimmel. Ezt persze nyilván ő is pont ugyanígy gondolta, mint ahogy az természetes a hosszú távon viszonylag jól működő kapcsolatokban, ám én ezt tényekkel is alá tudtam támasztani.

Bizony, végül odáig vetemedtem, hogy egy füzetbe kezdtem el felírni rossz szokásait, idegesítő megnyilvánulásait, és ellentmondást nem tűrő igazságtalanságait. Dátummal és rövid eseményleírással gyűjtöttem feljegyzéseimet. Először is a kezdőlapra feljegyeztem, hogy hány kilót hízott az elmúlt öt évben, amióta megismerkedtünk.

Aztán kategóriákba osztottam megnyilvánulásait, de végül mindent felülmúlhatatlan tunyaságára és ki tudja honnan öröklött lustaságára vezethettem vissza, ezért a skatulyák hamarosan elillantak.

A kép tiszta volt előttem.

Hogy hol kezdődött, vagy mikor és mivel? Azt már egyikünk sem tudta, ám lassacskán rá kellett ébrednünk, hogy az a természet rendje.

A délutáni műszakból este hazaérvén általában a Tv előtt találtam, miközben valami rákszirmot ropogtatott. Ruhái atomjaikra hullva heverték szanaszét a lakás különböző pontjain. A házimunkát általában én végeztem. Soha sem ragaszkodtam a nyugati kultúrákból átvett férj - feleség sztereotípiákhoz, melyek előre leosztották a szerepeket a házastársi kapcsolatokban, ám erősen eltorzultnak éreztem a problémák megoldásának rám háruló részét.

Ráérősen elsüppedt lomhaságában, és tovább pihentette magát Csak semmi megerőltetés. Mivel engem jóval hamarabb zavarni kezdett a kosz egységnyi idő kapszulánként elmosogattam, lekapargattam a hűtőszekrény belsejére, a tűzhelyre, a mosdó-kagylóra, a zuhanytálcára vagy éppen a toalett kagylóoldalára tapadt rétegeket, kimostam egy adag ruhát, netán a mindenhová szétszórt apróságait rendezgettem. Itt egy hajcsat, ott egy összegyűrt zsepi, kisollók, napszemüvegek, sminktűkrök, szemöldökcsipeszek és hajgumik garmadája.

Hopp, ez a fésű már a szombat esti bulira való készülődései óta itt hever. Talán most már visszatehetné valaki a helyére.

Rügyező rúzsok és a hajszárító.

Mivel az evés fontos és elsődleges volt számára, ezért időnként főzött. Nem is rosszul. Egészen kiváló *szasimit* készített. Viszont szokás szerint takaríthattam utána a konyhában. Mindent maga után hagyott. Nem volt rendetlen, csak lusta. Szerette a kényelmet és a tisztaságot, főleg amit leginkább én teremtettem neki, miközben ezt ő észre sem véve hanyagul tovább lézengett. Azt mondta, ki kell pihennie a munkahelyi stresszt.

Én meg mostam, sepregettem, rendezgettem utána az itt-ott hagyott apróságait, s ő még csak észre sem vette, hogy valaki folyton pakol utána. Azt hihette, rend van, mert annak kell lennie, és ez a természetes. Egy idő után valószínűleg őt is zavarta volna a rendetlenség, ám úgy volt vele, hogy az még ráér, mert épp most nincs kedve hozzá, hogy elpakoljon. Ezt gyorsan megszokta, és hamarosan már magától ment minden. Lassan egy *Hattori Hanzóval* vághattam keresztül az általa elhullajtott hajkupacokon, melyeket a lakás szegleteiben nyomkövető jelként szórt széjjel.

De legalább elmondhattam volna, hogy egyébként egy kedves, jóindulatú és vidám feleségem van, aki nem kevésbé jó az ágyban is. Mindez azonban csak egy rózsaszín eperhab volt életem omladozó tortáján.

Keiko egyre inaktívabb lett a szexben. Csak feküdt az ágyon, mint egy darab lazachús, és várta, hogy felizgassam. Soha nem kezdeményezett. Hol voltak már azok a pillanatok, amikor feledve a körülöttünk nyüzsgő világot, önfeledten egymásnak adtuk magunkat? Mikor csókolóztunk utoljára szenvedélyből? Mikor kívántuk meg egymást napközben, csak úgy, a másakra rontva? Mikor dugtunk utoljára valami lehetetlen helyen, váratlan kedvtelésből?

Sablonos mozdulatokkal keringettem ujjaim mellbimbója körül, miközben ő meg próbált úgy tenni, mintha élvezné. Valamennyire azért élvezhette, hiszen órákig el lett volna azzal, ha simogatom bármely testrészét, de legjobban a hátát kedvelte. Ellenben ő ritkán tett meg ilyesmit nekem. De ha alkalmanként meg is akart volna lepni némi kényeztetéssel, már attól is csak visszakoztam, hiszen azt éreztem, nem ez a természetes számára, s én pedig már annyira beleszoktam alantas szerepembe, hogy mártír

énem meg is sértődött volna talán, ha nincs ez az egyoldalúság.

Aztán ment minden az előre megírt forgatókönyv szerint.

Ugyanazok a mozdulatok, előre kiszámítható orgazmusok, és megszokás. Mindez szintén lustaságából fakadt. Tohonyasága minden létező megnyilvánulási formát felülírt. Ezért inkább csak feküdt, és hagyta, hogy én dolgozzak, vagy nagyon ritka esetben minimális helyzetváltoztatásokra is képes volt. Ilyenkor örültem, hogy történik valami más. De volt, hogy semmi sem történt, és nem sok idő kellett arra, hogy rájöjjek, hogyan is működik az életem. Hiszen a médiából megállíthatatlanul ömlik ránk az erotika, amely ugyan csak álcázott vásárlásra buzdítás, mégis azt sugallja: akkor vagy nyerő, ha ilyen, vagy olyan vagy. Vállalj be mindent. Az összes celebnek kint van a fél melle, az utcán meg a tizenhat éves kiscsajok szinte bárkivel bevállalnak egy anált is

Úgy tűnt, ez valami generációs probléma lehet, és ennek alapján az én generációm születethetett rossz időben. Más tekintetben viszont bizonyos voltam, hogy mi vagyunk az utolsó értelmes korosztály, és innentől kezdve majd minden eltorzul,

/ az élet sebessége felgyorsul

/ a szokás muszájból megbojdul

/ sűrűsödő rabszolga, feldúlt boly

miközben tudtam, hogy nagyapáink is ugyanezt gondolták rólunk, mégis itt vagyunk és néhányan még ahhoz képest többnyire értelmesen is gondolkodunk.

De kollégáim és barátaim tapasztalatait is begyűjtve megrökönyödtem azon, hogy mennyire prűdek a korosztályunk hölgy tagjai. Én örülhettem, ha havonta összejött három - négy alkalom is. Valakik, valahol – talán egy a miénkkel

párhuzamos világban - pedig állítólag hetente kétszer, háromszor is... de nem, ez biztos csak valami buta mese.

De a világ manapság a nők számára úgy működött, hogy:

: csábítsd el, szerezd meg, aztán uralkodj rajta. Hát igen, ennyit a feminizmusról, kellett nekünk szabadjára engedni őket. Saját szolid életünk rabszolgái lettünk havi két fix orgazmussal, a többit meg majd meglátjuk.

Ezért hát kénytelen voltam elég gyakran segíteni magamon, pláne, hogy odakint az utcán olyan komoly testszerkezetek rohanguáltak, hogy ha nem maszturbálok lelkesen és rendszeresen, akkor valószínűleg habzó szájú, pedofil sorozatgyilkos válik belőlem év végére. Nap, mint nap otromba, két lábon járó erkölcsi sértések haladtak el mellettem.

Olyanok, akikről tudod, hogy már soha nem fogod megkapni őket, pedig most vagy csak felkészült igazán, már mindent megtapasztaltál, és nem jössz zavarba semmitől. Az élet végül mégis megtanított elviselni a káoszt, kibírni az ütések, érzéketlen húsrobottá válni, és szellemileg mindenki felett, önmagadra gondolva, mindenki felett uralkodni. Most már bármelyik nőt fel tudnád szedni, van pénzed, kocsid, lakásod, van egzisztenciád, vagy valaki.

Valamikor hittél a szerelemben, a láthatatlanban, amelynek ifjonti hévvel vetted magad oda, hogy szétmarcangoljon, és ezt meg is tette. Mindent éreztél már, amit érezni lehet, ez már csak fokozódhat. Nem találsz semmi újat az emberekben, minden fórumon ugyanaz történik: elsősorban mindenki csak magára gondol, és begubózva éli napjait a monitor előtt. Mindent rendel, és nem megy emberek közé.

De mit tehetünk?

Próbáltam meglátni a „jó” a saját kapcsolatomban. Az ember az élete során elkerülhetetlenül találkozik azzal a másikkal, aki nem az övé, és már nem is igen lehet, hiába vágyna rá. Itt nem csak a testi vonzalomról van szó, hiszen azt meg lehet oldani egyszerűen és akár kérdések nélkül is, de amikor felfedezünk valami egyedit a másikban, akkor megzavarodunk.

Noha Keikoval már több éve házasok voltunk, nem tudtam nem vonzódni bizonyos típusú nőkhöz. Mindazonáltal soha nem csaltam meg őt, de számomra abszurdnak tűnt, hogy csak egyetlen nő létezzen, aki számomra megfelel. Meg aztán az emberek változnak, az egymásba kapaszkodó egyéniségek kötelékei pedig meglazulnak, a formák eltorzulnak és megkopnak. A normális, társadalmunkban elfogadott értékrenddel bíró emberben viszont nagyon erős a megszokás okozta kötelelességtudat. Más kultúrákban talán lazábban kezelik mindezt, de összességében véve a legtöbb társadalom álszentté válik azzal, hogy egyénei természetes vágyait lelki zsarolással kordában tartva erkölcsösséget és józanságot prédikál.

A vágyakat ugyanis nem lehet elpusztítani csak félretenni, vagy lefedni valamivel. Attól még ott maradnak.

A házi kamerás pornóval némiképp elvigasztalódtam, ám egyre inkább zavarba ejtett, hogy az utcán megbámulom az összes, hormonális rakétarobbanásokkal mászkáló nőt Ennek megítélésében szélsőségessé váltam. Otthon a szokásos, jól ismert formák és idomok vártak, míg az utcán szinte bárkivel fantáziáltam, aki már elmúlt tizennégy éves, és mondjuk ötven alatt volt. Nem hittem el, hogy valaki ezeket tényleg megfogdoshatja.

Közben olvastam a poszt modern, absztraktív regényeket, amelyekben mindenki mindenkivel kufircolt. Az egész huszadik századi irodalmat áthatja az erotika. Boris Vian, Bret Easton Ellis és Szorokin kötetei ott vonaglottak a fejemben.

Szikrázott bennem az elérhetetlenség feszegető dühe, amit minden egyes pillanatban kordában kellett tartanom, hiszen én nem ehhez a világhoz tartozom, csak a mellékszereplője vagyok.

Kétségbeesésemben újra gyakrabban látogattam meg nagyapát.

Jól esett elbújni a világ elől ódonszagú otthonában, ahol a nosztalgia párája folyton az arcomba csapódott. Ahogy elnéztem vézna alakját, arra gondoltam, milyen kortalan. Mintha túl akama élni mindünket.

Néhány nappal később sok mindent megértettem.

Mintha előtte nem tudtam volna titkolni csapongó érzelmeimet, ösztönökből táplálkozó élettapasztalatával könnyedén kiszagolta, hogy valami nincs rendben velem.

Emlékszem arra a délutánra, amikor a számomra addig ismert valóság összefonnyadt: hűvös, krómszínű eső hullott a városra.

Csak bámultam a három, egyszerű csapvízzel teli poharat, amit elém rakott a kisasztalra azon a délutánon.

Fehér üvegfestékkel mindháromra egy – egy szó volt felírva.

Nagyapa meggyújtotta az éppen aktuális *Kanishka* tömjénfüstölőt, és folytatta:

- Meditáció. Ez a legfontosabb. Nézd meg ezt a három poharat. A víz beléjük ugyanazon csapból folyt, és a szavak csupán egyszerű festékcsíkok. Semmi trükk. De te képes lehetsz megváltoztatni az anyagot. Hívd segítségül a *kamikat* és uralkodj felette.

- Hogyan? - értetlenkedtem

- Hunyd le a szemed. Mélyülj el magadban, és mondd ki hangosan a három szót, amit a pohárra felírtál. Az ősi sinto nyelven kell beszélned. Ezért tanítottalak éveken át. Most itt az idő, hogy használd a tudásod, ha irányítani akarsz az életedet. Miután elmondtad a három szót, majd azzal kell befejezned:

Makoto do odoro

- Ezután a pohár tartalma megváltozik, eggyé válik a szavak jelentésével. Ha megiszod a benne lévő vizet, benned is feloldódik bizonyos időre. Eggyé válsz a szavakkal, tested átjárja a kamik ereje, és képes vagy azzá lenni, amivé akarsz

Azt gondoltam, szórakozik velem, de mivel nem igen volt szokása az ilyesfajta mókázás, tovább figyeltem

- Menyi ideig tart ez a.. ez az erő?

- Energia! Minden az energiáról szól ezen a világom, fiam. Az idő nem létezik, csak az energia, a sebesség, s hogy ezt meddig birtoklod az változó:..testtől és lélektől függ. Próbáld ezt a három szót

ÉDES
SÓS
CSÍPŐS

Koncentráció.

Ahogy a poharakat magam elé képzelve a szavaikkal, kimondtam a három szót, pillanatnyi zsibbadás töltött el. Felnyitottam a szemem.

- És most, igyál

Odaléptem a poharakhoz és felemeltem az édest.

Olyan íze volt, mint a méznek. Hihetetlen.

A sósnak, mintha tengervizet ittam volna. A csípős pedig lám, majdnem szétmarta a szám szélét.

Remegett a kezem.

- Az anyag milyensége általában maradandóvá válik, tehát ez a pohár víz még holnap is édes lesz. De most lépünk rögtön egy szinttel feljebb – folytatta nagyapa, és újabb három poharat vett elő. A következő szavakat írta rájuk:

BOLDOGSÁG HARAG ÉLET

A szám addigra teljesen kiszáradt.

A csípősséget még javában éreztem, de a sósat és az édeset is egyszerre vele együtt.

- Ez már egy kicsit komolyabb dolog – folytatta nagyapa – azt hiszem jól meg kell gondolnod, melyikkel kezded.

- Élet? Ezt meg, hogy kell érteni?

- Mit hittél, mivel tartom ilyen jól karban magam?

- Hogy?

- Életvizet iszom. – mormogott hűvösen - Fiatalít. Nem gondolkoztál még azon, hogy különben már rég el kellett volna patkolnom?

- Nem tudom, én....ez hány éves is vagy?

- Jobb, ha nem tudod.

- És mi történik, ha más issza meg?

- A te képességed, az anyag megváltoztatására irányul, melynek befogadására nem kevesebb mértékben képes bárki más sem. A test, az csak test. Mindegy ki issza meg a vizet.

Elkezdtem szürcsölni hát a boldogság italát, olyan meleg bizsergést éreztem, mint anno az egyetemi goa bulikon a sarló és kalapácsos bogytól, és már nem is érdekelt a csípős szájjam.

- Egy bizonyos lelki állapot elérésénél a víz nem sokáig segít. Én minden nap iszom életvizet. A testem ettől még azért öregszik, csak lassabban. A

hatás nem végleges. Újra kell építened minden nap.

- Hogy lehetek képes minderre?

- Te is azon ősök sarja vagy, akiknek birtokában volt a tudás. Nemzedékről nemzedékre szállt, ár a Tokugawák ideje óta. Nem ismerjük a legelsőket, akik képesek voltak erre, de ez most már nem számít. Neked kell továbbvinned a tudást, s majd az arra érdemes egynek tovább adnod. És most gyakorolj!

És innentől kezdve már minden egyértelmű volt.

Tisztában voltam azzal, hogy ezt az erőt, mely befogadásának küszöbén bámészkodtam, nem lehet felelőtlenül birtokolni

Azt is megértettem, hogy minden viszonylagos. Hiába írtam volna rá például mondjuk egy pohár vízre azt, hogy GAZDAG, mert attól még nem lett volna több pénzem, az anyagi világ nem tud megsokszorozódni kizárólag akarattírányítással. Eleinte számos érdekes kísérletet végeztem ezzel, és más, fizikailag nem manifesztálható megjelenéssel kapcsolatban, míg végül használni tudtam ezt az erőt. Hónapokba tellett, mire mindent magamba szívtam.

Valójában csak egy dolgot akartam: összhangba hozni az életem apró érzelemszilánkokra hullott darabjait.

Akarhattam volna azt, hogy *Keiko* megváltozzon, tegyük fel, hogy lefogyjon, vagy kedvesebb legyen, és ne legyen olyan bosszantóan lusta és piszkálódó. Most már könnyedén megtehettem volna.

Rávehettem volna arra is, hogy minden nap tisztességesen vezesse a háztartást, sőt ha igazán önző akarok lenni, megnézetem vele a kedvenc dél-koreai művészfilmjeimet, amitől tudom, hogy borsószik a háta, vagy naponta kényszeríthettem volna legalább az orális szexre.

De ilyesmit nem tettem.

Hiszen akkor én mire lettem volna jó?

Valójában élveztem a mártír szerepet, mert végül is jót tett az egómnak, mégis valamiféle változtatásra volt szükségem.

Időközben az az abszurd pillanatfelvétel is belesült az agyamba, milyen költség hatékony lett volna a nácioknak ezzel a tudással véghezvinni a Holokausztot.

Egyszerűen ráírják egy hordó vízre, hogy: HALÁL, és megitatják belőle a zsidókat. Mennyivel emberségesebb lett volna.

De én most mihez kezdjek ezzel?

Mégsem tehetem el láb alól *Keikot*. Azért alapvetően jó ember, csak nincs tisztában önmagával, meg velem sem. Tekintete már nem annyira fiatal, bőre már nem annyira ruganyos, kedvessége már nem is annyira kedvesség, csak színlelt akarat. Mégis...

Onnantól kezdve minden reggel pár perccel korábban keltem, hogy főzzek egy jó adag *Ezüst Levél* teát, melyről tudtam, hogy az egyetlen vágott levelű teafajta, amit megiszik.

Furcsálló tekintettel nézett rám, amikor kókadt zöld kis csuporjának oldalára írtam fekete alkoholos filccel:

SZERELEM

Ezt a hülyét, mint én, nem igaz?

Az unatkozó milliomos

...Láttam a gazdag redőzést – és mögötte az olcsó
szívet, a fősvény tekintetet. Az alattomos kezet. Ti
akartok bírák lenni? Ti, akik hitványul kérkedtek az
erénnyel, és akik úgy álmodtok a biztonságról, mint
fiatal lány a szerelemről – és akik mégis rémülten
fogtok meghalni, s azt sem tudjátok meg, hogy
örökké hazudtatok?”

Albert Camus: Caligula

Rosszul vagyok.

Már megint. Sőt, vehetjük úgy is, hogy most már
állandóan, méghozzá magamtól. Magamtól vagyok
rosszul, az életem értelmetlenségétől, hogy
nincsenek már céljaim, meg, hogy üres minden
körülöttem, mintha 28 nappal később lennék,
pedig szó sincs róla, az idő még csak most
mócsingolja magát meg.

Eleinte nem is igazán értettem, miről van szó,
hiszen az idő is csak egy alávaló kis pojáca.
Ugyancsak.

Mire értékelni, elemezni tudom a tetteimet, az
életemet béklyóként fojtogató cselekményeket, már
megint eltelik vagy három hónap. Ilyenformán tehát
egy adott pillanatot csupán csak három hónap
múlva tudok magamévá tenni – addigra dolgozza
fel ez a kicsinyes húsdarab itt a fejemben, hogy mi
miért történt, és hogyan lehetett volna még, ha.
Ha.

De aztán ezen persze már nem érdemes rágódni,
ahogy mondják.

Ülök a *Lousse-Patrisse* kanapémiban, és megint
ezen gondolkozom.

Persze már számtalanszor gondolkoztam
ugyanezen, de gyakran előfordul, hogy ismétlem

önmagam, mint egy megerősítésként, hogy amit eddig tudok a világról, és úgy általában az életről, az a helyes.

Szörnyű, de helyes.

Arra is rájöttem, hogy ezek a „felfogások” amikor végre szervezetem összerakja a képletet, és megéri a múltbéli történések miértjét, hasznosságát, vagy haszontalanságát, szóval ezek az időegységek tömörödnek, minél idősebb leszek. Csecsemőkoromban például bizonyára csipetnyit sem fogtam fel abból, hogy mit miért csinálok, és milyen következményekkel járhat ha esetleg mondjuk lelököm nagyanyám *Fabergé* tojását a dohányzóasztaláról, tehát, hogy úgyszólván minden tettemnek következménye lehet, amiért többek között, de legfőképpen mégis csak nekem kell vállalnom a felelősséget. Természetesen a szüleim amúgy türelmes idegrendszerének módszeres felszámolására nem emlékszem, habár ez is inkább csak apámra volt jellemző, aki el is mesélte egyszer hihetetlen csíny-tevéseimet, amikor a jövőmet illetően vallatóra fogott az egyetem utolsó karácsonyi szünetében. Arra viszont nagyon is jól emlékszem.

Ekkora még mindig nem volt elég tömör az agyam fent említett eseményfeldolgozó képessége. Nem, mintha gyengeelméjű lettem volna valaha, csak hát egy tizennyolc éves végzöst nem feltétlenül az foglalkoztatja, hogy milyen lesz a jövője. Bár nekem úgy tűnt, hogy rajtam kívül látszólag mindenkit ez érdekel, csak engem nem. Csak később jöttem rá, hogy ők is csak úgy tettek, mintha. De én legalább nem hazudtam magamnak. De ők meg mintha tudták volna, merre akarnak elindulni az életben (egy év múlva nagy részük pályát változtatott), mintha nagyon is tisztában lennének nevetséges elképzeléseikkel, mintha ismerték volna már önmagukat.

Pedig nem tudtak még semmit.
Ahogyan én sem, de azt legalább már tudtam, hogy még nem tudok, ők viszont legalább akartak.
Aztán lassacskán elkezdtem tudni.

Rájöttem például arra, hogy szüleim kapcsolata korántsem a rózsaszín idillbe burkolódzó eszménykép, mint amit tizennyolc évig próbáltak elhitetni velem. Felismertem, hogy a kapcsolatok nagy része csak az elviselésről szól, vagy jó esetben is csak arról, hogy önmagunk életvonalát néha támogassa, kiegészítse a választott társ, minek folyamodványa legtöbbször pont az ellenkezőjéhez vezet, vagyis voltaképpen alávetjük magunkat a társadalom, a házastárs, vagy a gyerek által elvárt kötelezettségeknek, miközben néha magunkra is jut egy kis időnk. Ezt akkor még csak szellemileg tapasztaltam, és megfogadtam, én máshogyan fogok viszonyulni a kapcsolataimhoz. Mindig őszinte leszek, bármennyire is kegyetlenek legyenek a másik fél számára érzéseim. Mivel azonban a pattogatott kukoricán, és átlátszó romantikus illúziókon edződött társadalom jó része nem így gondolkodott, többnyire előbb-utóbb mindig egyedül maradtam semmire sem használható őszinteségemmel

Közben meg a médiából nyihogva ömlött a hipnotikus szenny, meg az elferdített *plázs* imázs, ez esetek kilencven százalékában nem valós szövegkörnyezetben.

Mégis ki beszél így?

Fulladoztam a valóságtól.

A Mónika show-nak épp megint lent volt a nézettségi mutatója, ezért a műsorhoz alkalmazott „felkutató” emberek összeszedtek vidékről néhány szilaj parasztot (főként dakota IQ harcosokat), akiknek ötezerrel többet fizettek, ha balhéznak a műsor alatt. Rögtön tele is lett romákkal, mert ők

amúgy is sokan voltak és épp ráérték. Aztán meg mindig történt velük valami.

Még székdobálásra is sor került.

Egy kora tavaszi estén, mikor a tél már kellemetlenkedő, és már-már egyetlen nyomása alól felszabadult virágok és fák hányaveti módon lélegezni kezdtek, és rakoncátlanul prűszkölték magukból az ébredező élet szagot, apám bejelentette, hogy az USA-ban kapott munkát. Nagyszerű lehetőség, szinte kihagyhatatlan. Mivel azonban anyám számára *Wyoming* állam túl messzinek tűnt, és amúgy is épp túl jóban voltak, úgy döntöttek, külön életet élnek ezután. A válást nem sürgették, mondván, majd kialakul, mindenesetre apám elutazott, én meg az egyetem utáni nyáron rögvést utána is repültem, nem lévén jobb dolgom.

Úgy volt, hogy csak a nyarat töltöm kint a végtelen vidéki mázba mártogatott kisvárosban, ahol apám, haditechnikai eszközöket előállító cége lebzsel, ennek ellenére nehezen akaródzott elszakadnom a szépen lassan belém ivódott amerikai mentalitástól, míg végül sikerült elhalásznom egy állást a cégnél. Az egyetemen tanultak számomra itt nem sokat segítettek, de legalább megvolt a német, meg az angol nyelvvizsgám, és ennek tényében felvettek nemzetközi konzultánsnak. Valamiért nagyon ragaszkodtak apám szakértelméhez, becsben tartották a messziről jött idegent (vagy csak jól megtömté a munkaügyis csajt, akit később én is, de csak módjával), miközben tudását a legteljesebb módon kiaknázták. Így hát engem is örömmel maguk közé fogadtak, minek eredményeként a következő két évet a világ körbeutazásával töltöttem.

Eleinte fel sem fogtam, mekkora mázlim van. Odaát fenntartás nélkül elhitték, hogy tudásom

kifizetődő lehet. Ezt addig még sohasem tapasztaltam, nálunk kiröhögtek volna. Semmi dolgom nem volt, csak, hogy rábeszéljek fontos, és befolyásos embereket arra, hogy amit a cégünk művel, az végső soron az emberiség javát szolgálja. Mivel vallástalan is voltam, mindenféle lelkifurdalás nélkül árultam a halált.

Voltam az araboknál és számos alkalommal a Távol-Keleten. Találkoztam az USA védelmi miniszterével.

Tárgyalásokat folytattam félig legális katonai szervezetek vezetőivel a kontinens számos pontján. Egész jól éreztem magam.

Dél-Koreában egy szivárványszínű falakkal teleűzdelt bárban belebotlottam egy érdekes, kedves lányba.

Már azt hittem beleszeretek, amikor kiderült, hogy transzvesztita. Pedig jó kis feszes mellei voltak, meg gyékénybarna szeme, de ruhája alsóbb rétegeit felfedve megint át kellett rendeznem az emberek megismerésére vonatkozó elképzeléseimet. De legalább jól szopott.

Ekkorra már annyira sűrű lett helyzetértékelésem önismerő képessége, hogy bármi történt is velem, rögtön tudtam, hogy miért történt. Mindent a jövőmet befolyásoló árulkodó jelnek tekintettem, és gyakran aszerint cselekedtem. Néha meg nem tudtam eldönteni, hogy ez most jel, vagy sem, és, hogy melyik irányba is menjek akkor. Mindenesetre jól elvoltam magammal, csak közben rájöttem, hogy mennyire egyedül vagyok. Akkor még nem éreztem, hogy ez egy meghatározóan végső állomás bizonyos emberek életében, ahonnan nincs szabadulás.

Először is egy eszelős, krómozott *Lexussal* jártam, és folyton dőlt a pénz, de annyi, hogy nem tudtam mit kezdeni vele.

Amíg emberek élnek a földön, addig mindig lesznek háborúk, így hát nekünk mindig lesz eladnivaló termékünk, amire vevőt is találunk majd. Ennek folytán borzalmasan meggazdagodtam. Anyámnak havonta küldtem haza juttatást a jövedelmemből, időnként, ha épp arra vitt az utam, tettem egy kis kitérőt hazám felé.

Épp megint válságban volt az ország, az emberek pedig még mindig önzőek és túlbuzgóak voltak egyszerre.

Úgyhogy tovább is utaztam Moszkvába, hátha érdekel valakit a portékám. És érdekelt.

Itt aztán rengeteg vodkát megittam.

Írtam is e-mailt apámnak - aki addigra rövid idő alatt a cég egyik legmagasabb beosztású emberévé nőtte ki magát – hogy kéne venni egy vodkagyárat.

Miután eladtam néhány ballisztikus rakétát a csecseneknek meg Moszkvának is, hazatérvén ismét előhozakodtam a témával.

Apám nem díjazta annyira az ötletet, mivel ő inkább a fahéjba fulladt *Bourbon-re* esküdött. Ellenszenvem az amerikai társadalom iránt ekkora érett be. Pedig eleinte jólesően szívtam magukba a kultúrájukat, de hamar rájöttem mekkora tahó birkák, aztán mikor a *Who Wants to Be A Millionaire* egyik adásában egy szőke piccsa azt hitte Európáról, hogy egy ország, meg, hogy nálunk akkor mindenki éhes, akkor elszakadt valami bennem.

Talán az emberiségbe vetett hitem türelmének egy jó vastag szála.

Azért vettem egy vodkagyárat. A disznók meg zabáljanak csak XXL-es hamburgert.

Ekkora már annyi pénzem volt, hogy egészen egyszerűen tényleg nem tudtam mit kezdeni vele. Csodáltam is az időnként szottyos golfpályákon összeverődő kollegákat, hogy mi az ördögöt tudnak

még izgulni a pénzükért. Úgy tűnt, mintha folyamatosan pénzügyi zavarban lettek volna, pedig csak arról volt szó, hogy a hét végi tőzsdeingadozás miatt épp nem százötven, hanem csak száznegyvenkilenc milliárdjuk volt.

Én viszont élveztem az életet, és nem foglalkoztam a pénzzel.

Szóval vettem egy vodkagyárat *Novoszibirszkben*, amit aztán jócskán átalakítva feltöltöttem vizezett finn vodkával, és komoly marketing-munkával bevezettem a piacra.

Az orosz konkurencia szerint ez nem volt annyira vicces.

Egyszer megpróbáltak befenyíteni, de aztán tájékoztattam őket, hogy a tulajdonukban lévő robbanóanyagok mind az én gyáramból származnak, így hát jobb, ha visszafogják magukat, ha a jövőben akarnak még vásárolni.

Merthogy akkoriban az éppen sután szétesett szovjet államokban mindenki fegyvert vásárolt: fiatal és öreg, politikus, meg utcagyerek, egyszóval mindenki. Még az öregasszonyok is, akik a dácsákat takarították.

Volt ott minden: kisanált tigristankok ölelkeztek bölcsőnyi *scud* rakétákkal, bársonyos M16-sok jártak keringőt az utcákon nehéz markolatú *Browningokkal*, meg vállról indítható *Boozookákkal*.

Akkora *Panzelschreckenennel* rohangált az összes paraszt, hogy egy idő után fel sem tűntek az ABC falához támasztott fegyverek, amit a szombati bevásárlásra érkezett asszonyok kint hagytak az üzlet előtt.

És én, kapcsolataim révén mindent be tudtam szerezni.

A vodkagyár innentől kezdve zökkenőmentesen működött.

Hatalmas pénzeket zsebeltem be.

Arrafelé ugyanis amellet, hogy fegyvert vett, közben mindenki vodkát is ivott. Úgy itták, mint csonttá aszott topmodell lányok az *Eviant* a nyolcvanas évek végén.

Meg sem ártott nekik.

Eljártam néhány irodalmi felolvasóestre, hogy tovább fejlesszem az általános iskolában belém tömködött orosz tudásomat. Itt folyton Dosztojevszkijel meg Tolsztojjal jöttek.

Ki nem állhattam ezt a két vén idiótát, akiről mindenki áradozott. Tolsztoj még csak-csak elment (Bár a *Háború és Békét* a mai napig az egyik legelolvashatatlanabb műnek tartom Goethe Faustja mellett) - a *Kreutzer szonáta* például kifejezetten megnyerő stílusban és eszmében íródott – de a másik öreg rókát már csak egykedvűen félretoltam. Inkább a kortársakra figyeltem: *Bolmat*, *Szpektr*, *Ulickaja* és a többiek

A PR részlegen délutánonként kecsesen libbenő *Anyecska* alakja viszont annál inkább megigézett. Vettem is neki egy *BVLGARI* parfümöt karácsonyra, mire bájosan a nyakam tövébe lehelt egy csókot.

Két hónap múlva feleségül vettem.

Az orosz nőekkel az a jó, hogy masszívan bírják a szexet, és keveset beszélnek. Akkor viszont oda kell figyelni rájuk.

Anyecskával végigkóstoltuk az országban kapható összes vodkafajtát, minekután megállapítottuk, hogy a miénk a harmadik legjobb.

Ezt az eladási adatok is folyamatosan alátámasztották, mégis kezdtem unni az egészet, pedig a három elég jó szám volt.

Az amerikaiak közben kifogytak a lehetséges ellenfélből, ki kellett már találni valamit, hogy legyen kitől elvenni az újabb olajmezőket. Így hát az év szeptember 11-én az elnök merényletet

szervezett a saját országa ellen, amit aztán ráfoghatott a csúnya, szakállas egyforma arabokra. Néhány épület ledőlt.

Volt miről írni az elkövetkező évtizedben, úgyhogy most már a filmrendezők is fellélegezhettek, mert most már nem csak II. világháborús témákhoz kellett nyúlniuk, ha Oscart akartak.

Az I. világháború is eszembe jutott. Ott is valami kamu álmerénylet robbantotta ki az egészet. Így azonban nem igen akaródzott visszautaznom az Államokba, habár apám közben szemtelenül gazdagra kereste magát.

Azért jutott nekem is.

Úgy döntöttem bemutatom *Anyecskát* anyámnak, így hát egy nyarat ismét otthon töltöttünk.

Ez idő tájt újabb eszelős hordák gyülekeztek errefelé a Tv székházak és a Parlament előtt. Az emberek bizalmatlanok lettek és pénzhajhászok. Itt is média uralt mindent jól bevált nyugati szokás szerint.

A Híradóban folyamatosan azt próbálták beletuszkolni az emberek fejébe, hogy baj van, úgyhogy féljetek. Vagy baj lesz. Vagy baj volt, de még majd mekkora lesz. A belvárosban sétálva úgy tűnt, egész jól sikerült a hadművelet. Hát igen, már csak ilyen szavak jutottak eszembe. Ezért aztán később nem is néztem a Híradót, viszont elmentem szavazni, hogy ne csatolják vissza hozzánk a második világháborút követően leválasztott területeket.

Na, ebből még nagyobb válság lett, ráadásul jó hosszú távú. Még kilenc évvel később is éreztem a hatását, amikor végleg hazaköltöztem.

Persze, én gazdasági szempontokat vettem figyelembe a szavazásnál, az ésszerűséget, míg mások meg politikai és érzelmi és hatalomszerzési szempontokat.

De a valóság mindig nyersebb, mint a mese. Mivel a többség hozzám hasonlóan szavazott, ez kiváló alkalmat adott néhány öltönyös embernek fővárosi, megyei és városi szinten is, hogy ezt felhasználja karrierje előremozdításának érdekében. Innentől kezdve mindent erre fogtak: "Persze... mert ti nem akartátok. Tudjátok mit, szerzek néhány testvér -várost, hogy aztán majd a ti pénzeteken zabáljanak büntetésből. Így is lett.

A kényszeredetten bájos képviselők pedig előkerestek néhány népművelődési szakkönyvet, hogy megtudjanak mindent a szomszédok kulturális szokásairól. A városi rendezvényeken ettől fogva az volt a menőbb, akinek hagyományosabb népviselete van, és jól betanulta a székely himnuszt. Azok a korombeli fiatalok pedig, akik maguk elé homályos politikai jövőképeket ragasztottak testnedveikkel, érvény-szerűen csak egy dolgot tehettek: követték az éppen uralkodó trendet, és annak az oldalnak a szánalmas erőlködéseit tupírozták, amely épp hatalmon volt. Szóval bárkinek benyaltak. Ott vihogtak az összes helyi közvetítésen, és ha egyszer netán nem láttam túlbuzgó / unott pofájukat a városi újság aktuális számában, akkor kérdőn néztem anyám macskájára, aki a kanapén épp a soron következő egérkislányt erőszakolta meg.

A Tv-ben folytonosan minősíthetetlen agymosás zajlott. Azt akarták elhitetni velünk, hogy mi is lehetünk olyanok. Mert megérdemeljük. Néhány ember agya ezt akadálymentesen bevette. Aztán kimentek felgyújtani a Tv székházat, meg néhány pont rossz helyen parkoló kocsit. A picsába! Hát mi ez itt, South Central, Los Angeles? Ott láttam ilyesfélét tavalyelőtt, mikor a *Bloods* meg a *Crips* véletlenül pont ugyanabba a *Taco Bell*-be ment kajálni.

Páran megint okosakat nyilatkoztak, és nekifutásból átestek a ló túlsó oldalára. A délutáni beszélgető show-ban Peti megcsalta Esztert.

De aztán szerencsére elhúzták a falat.

Voltak, akik abból éltek, hogy ők voltak ők. Tulajdonképpen semmiféle tehetséggel nem rendelkeztek, nem írtak szép verseket, vagy fülbemászó dalokat, nem hoztak össze zseniális sportteljesítményeket, még csak főzni sem tudtak – egyszerűen satnyán vigyorogtak bele a kamerába, amiért még pénzt is kaptak.

Ettől teljesen kikészültem.

Ez a tébolygó örület ráadásul *Anyecskát* sem kímélte. Úgy behúzták őt a mesterséges valóságok, hogy pislogni sem tudott.

Rávettem, hogy beszervezzem őt az egyik férfimagazin címlapjára.

A késő éjszakába nyúló fotózáson a Citadella tetején végül teljesen elalélt a mentális gyönyörtől, amit ez a bizzar helyzet nyújtott neki.

Számomra mindez teljesen érdektelen volt.

Az emberi test közönségességét addigra már annyira megszoktam, hogy már akkor sem éreztem lelkifurdalást, ha alkalmi barátaimmal egy topless bárban végeztük be a napot thaiföldi tizenévesekkel, akik viszont csúnyácskák voltak.

Az itthoni lányok viszont továbbra is gyönyörűek, világbajnok arcokkal.

De a közhangulat pocsék maradt.

Az az idéetlen miniszterelnök elszólta magát valami gyűlésen, hogy az elmúlt kormányzati ciklusban nem igazán csináltak semmit, úgyhogy az ellenzék jól berágott, és folyamatosan kormányváltás követelt. Jobbat ők sem tudtak volna, de éppen volt kit támadni, meg aztán nekik amúgy is ez volt a dolguk. Ezért vették fel zsíros fizetéseiket, aztán este meg találkoztak egymással a József körút lehúzó ribanctanyán, ahol egy üveg

pezsgőért mégsem kellett fizetniük egy tízest, mivel az is valamelyik cigány vagy ukrán haverjuké volt. Szerencsére nem sokáig kellett úsznom ebben a nyálcsorgatott posványban, mert néha azért dolgozni is kellett, és máris újra a tengerentúlon találtam magam, hogy összemítingeljek a fejlesztőcsoportunkkal. Valami terror továbbképzés, ilyesmi...de a családi ügyek egész jól alakultak. Ősszel beköltöztünk *Wyoming-i* otthonunkba.

Vettem egy bézsszínű *Hummert*, mert *Anyecska* közölte, hogy terhes, gondoltam jobb lesz, ha családos üzemmódba rakom magam. Ez kevésbé volt zökkenőmentes, mint vártam. A terhesség kilenc hónapja alatt sajnálatos módon megcsappant a szexuális életem forrása, ezért néha elmentem amatőr pornófilm-forgatásokra szereplőnek.

Mindig vittem magammal egy üveg vodkát a stábnak.

Igazán megkedveltek.

A forgatási szünetekben meddő filozofálgatásba kezdtem a bájos lányokkal, akiket szemlátomást egy kaliforniai magánklinika szponzorált Szilikonvölgyből.

Nem sokra mentem velük.

Azt se tudták, mi az a kvantumfizika.

Viszont széptevőik mindig oltári nagy dzsipekkel jöttek értük, úgyhogy meg voltak elégedve önmagukkal, és jól ellavíroztak a műkörmös / fodrász / szolárium vonalon. Egy nagy piros pettyes dobozba volt bezárva az agyuk, ahonnan képzeletük néha kikandikált, de aztán mindig vissza is húzódott a biztonságos felszínességbe, miközben folyton kólát ittak – igaz a wyoming-iek kiejtése legalább nem volt annyira szörnyű, mint az angoloké

Én viszont borzasztóan unni kezdtem mindezt.

Művészetekre vágytam, színházra meg underground mozikra, mert már semmi érdekeset nem tudtam felfedezni a lassan, de biztosan aszalt szilvára szottyosodó normalitásban.

Olyan emberekkel akartam körülvenni magam, akik megközelítően hasonlóan gondolkoznak, mint én, még ha csak fele annyi pénzük is van. Szívesen támogattam volna őket bármiben.

Akadtt is néhány furcsa fazon.

Ott volt például *Lizzy*, aki egy *Navaho* indián törzs újkori leszármazottjaként tengette napjait Philadelphia masszív művésznegyedében. Folyton falloszokat festett, különböző változatokban.

Minden képe ezt a témát járta körül. Festett tájképet, csendéletet, sőt még önarcképet is, csak az volt a lényeg, hogy mindegyiken legyen egy jókora bráner. Dadaistának vallotta magát, ezért természetesen messzemenően oda volt Daliért, szinte mindenben őt eszményesítette. Mikor nem érezte magát elég poszt-modernnek, szakmai kirándulásokat tett (ahogy ő nevezte izgága déli kiejtéssel a száján) *Philly* nyomornegyedébe, ahol szándékosan lefeküdt az éppen útjába kerülő feketékkel. Elcsábította őket, aztán szolgáltatásaiért cserébe csak annyit kért, hogy lefesthesse falloszukat valamilyen szemszögből. Na, ez gondolom megfelelő terep lehetett különös hobbijának.

Jól működhetett a dolog, mert néhány évvel később hallottam, hogy férjhez ment a *76ERS* kosárlabdacsapat egyik behemót centeréhez, akinek nem volt annyira jó a művészi érzéke, mint *Lizzynek*, mert az egész felsőtestét, és végtagjait tetoválásokkal borította el.

Ennek nem sok értelme volt, hiszen nem nagyon látszottak a minták.

Lizzy még is megszerette őt, mivel akkora dákója volt, hogy nem lehetett elmenni mellette. Néhányan bele is akadtak az utcán.

Egy másik lány, *Beth*, valami független lemezcégnél dolgozott, minek kapcsán olykor alkalmam volt elvetődni néhány illegális zenei rendezvényre, melyeket elhagyatott gyárépületekben tartottak, és mindig csak aznap derült ki, hogy hol lesz a buli. Néha nem volt túl szerencsés, amikor *Beth* éjfél körül küldött egy üzenetet, hogy hova kell menni, ha van kedvem. Miközben *Anyecska* esténként odaadón vigyázott fél éves fiunkra, én jócskán belemerültem a varázsgombákkal körülültetett underground territóriumba, ahol kevés dolog számított tabunak. Itt aztán nem fogta magát vissza senki, és ez nekem nagyon tetszett. Eleinte nem ismertem ki magam ebben a közegben, de csakhamar lelkes idegenvezetőkre találtam, akiknek köszönhetően betekintést nyerhettem a bódítószerek színes világába is, ami e szellemi manufaktúra szükséges velejárója volt.

Lizgersavba mártogatott hetek következtek, aminek fizikai kimerültséget okozó hatása folytán állandóan nyugodtnak tűntem, és kiegyensúlyozottnak. Valójában csupán testem és lelkem belső szerkezete alakult át, kissé átrendeződött, és az ezzel járó energiaveszteség miatt szelíden szikrázott körülöttem minden.

Mivel a közönség nagy része folyton beszámíthatatlan állapotban volt, ezért nem volt alkalmam szexuális kapcsolatba lépni senkivel, de ezt olyannyira nem bántam, hogy végül szigorúan ragaszkodtam ahhoz, hogy így is maradjon. Szerettem *Anyecskát*, már amennyire hinni tudtam a szerelemben, vagyis tehát minden viszonylagosnak tűnt.

A gyereknevelés több frusztrációval járt, mint eleinte gondoltam, mégis a legnagyobb örömet abban leltem, ha délutánonként fiammal játszodozhattam. Rájöttem arra is például, hogy meszkál hatása alatt az ember sokkal nyitottabb a gyermekek világa felé. Jó kis *Lego* várakat építettünk, és véres ütközeteket vívtunk a Karácsonyra kapott műanyagkatonákkal.

Fiam szemében olyan kiapadhatatlan, étellel teli kíváncsiságot véltem felfedezni az élet legegyszerűbb mozzanatai iránt is, amely lenyűgözött, és zsibbasztó csodálatot keltett bennem. Olykor én is egy évesnek éreztem magam, és végtelen békefuvalatok áramlottak át lelkemen.

A TV-ben közben továbbra is jól kerestek a felfuvalkodott bazári majmok, ami egy idő után zavarni kezdett, ezért innovatív lépésekre szántam el magam.

Egyik reggel megvettem a *Marvel Comicsot*, ami az Államok egyik legnagyobb képregény gyára volt. Már az ötvenes években is adtak ki képregényeket, melyek jó részét giccses díszletekkel telitűzdelt *Hollywood-i* stúdiókban mozifilmekké terebélyesítették, még giccsesebb színészek közreműködésével.

Pókember és társai elrettentő vászonkosztümökben riogatták a megszállott gyűjtőket a videotékák polcain. Mikor a cég tulajdonjogainak háromnegyede hozzám került, úgy döntöttem, hogy felvirágoztatom, mondhatni modernizálom az üzletet.

Néhány filmet borsos összegekből újraforgattattam, és elkezdtek kiadni a hősök újrarajzolt papírmasséit is.

Így történt, hogy a konkurencia is zsíros hasznot kezdett termelni magnak az általam fellendített iparágból. A *DC Comics* az Államok másik nagy

szuperhősöket futószalagon gyártó vállalata volt, minek kapcsán felmerült bennem a kérdés, hogy miért is részesüljenek az én ötletem megvalósításából, úgyhogy ezen felbuzdulva inkább őket is bezsebeltem.

Most már mindkét képregény monstrum az enyém volt, így a fiam harmadik születésnapján együtt itták a vodka tonikot a medencénknél rendezett kerti partin Batman, Joker, Zöld Manó, Dr. Octopus, Vasember, Méregcsók, Rébusz, néhány X-men, és természetesen Amerika kapitány. A filmekben is használt eredeti jelmezek kölcsönzését azzal tetőztem, hogy kikölcsönöztem belőlük az eredeti színészeket is, akik örömmel tettek eleget kérésemnek, bár volt aki épp nem ért rá, mert egy másik filmet forgatott

Fiam teljesen odavolt az örömtől, mert a meghatottságot még nem tudta érzékelni. Boldogsága annyira rám ragadt, hogy aznap este túl sok kolumbiai bébihernyót vittem be, az addigra már meglehetősen masszívrá duzzadt szervezetembe, így végül Macskanő mellett ébredtem másnap hajnalban a kert végében.

Sajnálattal vettem észre, hogy a felkelő nap sugaraiban tocsogó fekete lakkuha alatt mégsem *Halle Berry* szuszog, de még csak nem is a vágyaimban érett barackként asszociálódott *Michelle Pfeiffer*, csupán valami B kategóriás epizódszereplő. Picsába!

Mindez egy hónapos vodkamegvonással járt az ügynökeim részére.

De hamarosan megint unatkozni kezdtem.

De most már legalább azonnal felfogtam, hogy mi, miért is történik körülöttem. Arra gondoltam, hogy épp most van a jelen. Igen. Túlságosan is éreztem, hogy miféle folyamodványok állnak tetteim mögött s minek milyen következménye lesz majd. Az volt a baj, hogy noha tisztában voltam

azzal, hogy az általánosságban vett, az emberiség nagy többsége által elfogadott erkölcsösségtől jócskán elrugaskodtam, és távolabb álltam, mint valaha, nem volt túl sok visszatartó erő, mely ennek túlgerjedését meggátolhatta volna.

Annyi pénzem volt, hogy egyszer kíváncsiságból még a seggem is százdollárosokkal töröltem ki. Kíváncsi voltam milyen érzés.

Mint ahogy minden másra is.

Kíváncsi voltam, milyen az élet, és számomra minden addig ki nem próbált dolog hasonlatos volt egy csecsemő korai felfedezőútjainak ráeszméléseivel.

Mindemellett az emberiség azért még megmaradt bennem, csupán önrombolásomnak volt nehéz gátat szabni. Anyecska egyébiránt meglehetősen jó hatással volt rám e téren, kivált, hogy velem ellentétben ő harmincéves korára már bőségesen kiélte a maga kis elvetemültségeit, amiről nekem csak sejtésem volt, máskor azonban kizárólag azt tett egyedien széppé, esetenként váratlanul negédessé egy pillanatot, ha azt vele oszthattam meg, csakis vele. Rászoktatott *például arra, hogy inkább olvasással üssem el az időmet, mintsem MDMA-val* teli zacskókkal rohangáljak még a *Burger King*-be is. Délutánonként, amíg gyermekünket magánoktatók vigyázták terebélyes otthonunk valamely tejtett zugában, gyakran tartottunk közös olvasódélutánokat, ami után természetesen megosztottuk egymással nézeteinket, vagy éppen az adott könyvről alkotott homályos véleményünket.

Habzsoltuk a könyveket.

Végül groteszk odaadásunk odáig fajult, hogy egészen egyszerűen nem fogtuk fel, az emberek miért olvasnak olyan keveset mostanában, vagy, ha igen, akkor miért ilyen szar, túlreagált Paulo Coelhoakat?

Elragadtatással teli érzelmekkel úgy döntöttem, rázúdítom az emberekre a tudást.

Attól a néhány neves könyvkiadótól, melyek tucatnyi kedvenc szerzőnk műveivel foglalkoztak, felvásároltam a raktáron lévő összes példányt egy-egy műből, aztán elkezdtem módszeresen kipostázni a telefonkönyvben szereplő címek alapján. A könyvesboltokból kifogytak a jó könyvek az egész Államokban. Viszont mindenki kapott egyet ingyen. Fáradságos munkámhoz segítőtársakat is béreltem, és egyszer csak azt vettem észre, hogy a *Brautignanokkal*, *Gretkowskákkal*, *Askildsenekkel*, *Kunderákkal* és *Dürrenmattokkal* bélelt nappalink majd minden zugában lázasan ügyködő, szorgos postahivatalnokok munkálkodnak. Néhány hét alatt eljutottunk az ABC K betűjéig, amikor is kényszerű szünetet kellett tartanunk, mivel a városban elfogyott az összes fellelhető bélelt boríték, melyekben a könyveket feladtuk.

Mialatt így nem jótékonykodhattunk, szellemi kontextusunkat másként próbáltuk levezetni. A médiából lázasan szivárogtak a világvallások gyengülésének siralmas óbégatásai, s mivel mindketten megrögzött vallástalanok voltunk, úgy gondoltuk, nem árthat, ha „saját” vallásunkat mi is megpróbáljuk ráerőltetni az emberekre, mint ahogy mások tették több ezer éven keresztül meglehetősen nagy sikerrel.

Búsás lefizetések mentén kibéreltünk néhány közkedvelt templomot, vallási meggyőződéstől függetlenül, ahol aztán vetítővásznakat állítottunk fel a hétvégi „misékre”. A mi kis evangéliumunkban természetesen a szokásosnál jóval eltérőbb ideákat próbáltunk beletuszkolni az emberek fejébe, mint ahogy azt megszokhatták. Gyakran előfordult, hogy híres lelkipásztorokat is meghívtunk az

előadásokra, majd rájuk zártuk az ajtót, és máris kezdődhetett a filmvetítés.

Hogy miről?

Természetesen az emberiséget ősidők óta foglalkoztató egyik legfontosabb kérdésről, vagyis, hogy honnan jöttünk, na és persze, hogy merre tartunk. Erre azért volt szükség, hogy mindenki szembesüljön azokkal a sületlenséggekkel, melyeket jó mélyen beléjük égettek megszállott elődeink. Nem akartunk teret adni olyan őskövületté szilárdult elméleteknek, melyek bármely isten létezését feltételezték volna. Mítoszokat romboltunk, hogy megmutassuk, az emberiségnek csak is önmagában szabad hinnie. Tisztában voltunk azzal, hogy ebben az elkorcsosult világban mindenkinek szüksége van valamiféle hitre, mely keretet és értelmet ad az életnek, de úgy véltük, ezt a hitet legjobb magunkban keresni.

Neves szakemberek által összeállított kompozíciókat vetítettünk, amelyekben számunkra kedves, ám nem kevésbé helytálló meglátások hangoztak el. Évődve morajlottak a fejünkben az olyan gondolatok, mint

...az anyag és az energia kifelé árad a táguló világegyetemben. A Nagy Bum után megvoltak a kezdeti összetevők: a hidrogén, a hélium, és nyomokban néhány más elem is. Egyfajta leves az egész. És jól megkeverjük. A levest a gravitáció keverte meg. Több, mint egymilliárd év alatt a gázok és galaxisok pókhálójává formálta az univerzumot. Ebben a hálóban a gravitáció összegyűjtötte a forró, ősgázból álló felhőket. A hidrogénfelhők sok millió éven keresztül gyülekeztek és váltak egyre sűrűbbé. Helyenként olyan forróvá váltak, hogy beindult a magfúzió. Megszülettek az első csillagok, ami napunknál sok

százszor nagyobb óriások, amelyek aztán kiégtek és szupernovaként robbantak szét...

Az ilyen és ehhez hasonló szösszenetek vízhangként zsuzsogtak a hallgatók idegrendszerén át melynek folytán némelyek hangos rimánkodással fejezték ki nemtetszésüket. Habzó szájú, felbőszült csuhásokat és zavarodott átlagpolgárokat kaptunk egyenletünk végeredményeként. Voltak, akik azonnal áttértek hitükről, míg mások kitartó ellenszenvvel viseltettek irántunk. Még az esti hírekbe is bekerültünk olykor, az előre látható következményeket pedig gúnyos mosollyal viseltük. A sok hülye egyetemista persze mellénk állt, és országos botrány kerekedett az új szektából. Már az elején nyilvánvaló volt, hogy ténykedésünk nem tarthat soká, hiszen hogyan is tűrhették volna szürke szakállú, morcos tekintetű - sokszor álszent – vallási vezetőink, hogy jól jövedelmező üzletágaikat tönkretegyük. Hiszen az egyház addigra már jól megszokta, hogy beleavatkozik a történelembe, és nem kis hatalommal bírva irányítgatja az emberiséget, éppen aktuális érdekei és szofisztikusan sunnyogó kénye-kedve szerint.

Ennek ellenállni még nekem is kevés pénzem volt.

Egy idő után nem kaptunk semmiféle kinyilatkoztatás lehetőséget, hiába próbáltuk scientológiai előadásoknak álcázni aljas műsorunkat.

A egész ügy borzalmas botrányba fulladt, ráadásul megint a *Detroit Red Wings* nyerte a *Stanley* kupát, úgyhogy kezdtem besokallni a tengerentúli mentalitástól.

Bosszúból megváltam mindkét képregény istállómtól, és hagytam, hogy vérekes szemekkel acsargó utódaim darabokra szabdalgják az üzletet. Talán ez volt az egyetlen dolog, amit később

megbántam, de aztán újra felismertem, hogy megbánásra manapság nincs idő.

Mivel a múlttal már nem igen tudtam mit kezdeni, ezért inkább mindig is a jelenrel foglalkoztam, hiszen számomra a „lenni” egyenlő volt azzal, hogy „tudni, hogy voltál”, a jövő pedig csak a hamis idő egyetlen lehetséges változatának tűnt, melynek csak a jelen kitágításával adhattam tartalmat.

Émelygős - érzelgős búcsút vettem apámtól, majd az egész családot átköltöztettem egy másik kontinensre, ahol anyám már tárt karokkal várta rég nem látott fiát, és unokáját.

Otthon minden a szokott keretek között folyt. A politikusok hóbörögve egymásra mutogattak, aztán a már rutinszerűen megtett mindennapi új óvoda alapkőletételeknél, Tv interjúknál, épületavatásoknál, bájolgós kórházlátogatásoknál gyomorból elmondott beszédek után rögvést beültek krómozott – páncélozott gépjárműveikbe, és rohantak felvenni milliós fizetéseiket.

Nem az a fajta ember voltam, aki sajnálta a pénzt másoktól, hiszen én is meglehetősen könnyedén jutottam hozzá mesés vagyonomhoz, ám a báránykarámba terelt nép ilyen fokú kizsákmányolása teljesen felbőszített.

Mert miközben a „Gazdasági Válság” kifejezést jóformán többször lehetett hallani, mint az emberi kommunikációk során legtöbbször használt „az” vagy „a” előszócskát. Ezek az öltönyös gazemberek az élet minden szintjére kiterjedően kispekuláltak maguknak a különféle tengernyi javakat. A gyógyszergyárak - ha épp nem ment annyira az üzlet, mert az emberek egészségesebbek voltak, mint általában – gyorsan bevetettek egy influenzavírust, amire aztán vakcinákat árultak, s a híradónak megint rémisztgetnie kellett, hogy fogyjon a szer. Pár

embert fel is kellett áldozni, mert a cucc kurvára nem fogyott.

A vasutasok, a tanárok, meg a mezőgazdasági szakszervezetek zsigerből sztrájkoltak minden héten, lehetetlenné téve ezzel mások megszokott napi életét is.

De anyám *Stohlwerk* szelete legalább még mindig isteni volt.

Vasárnap délutánonként, ahogy az ősz lassan befordult az utcánkba, anyám mindig percre pontosan 11:30 kor megjelent egy tepsibe bújtatott karamellás csodával, mindörökre magához láncolva ezzel öt éves kisfiam pubertás korban lévő izlelőbimbóit.

Kétkedő örömmel vettem tudomásul, hogy a világ minden részén perverz mosollyal harapó nyugati szubkultúrák hazánkban is lényeges tereket hódítottak meg.

Ennek köszönhetően bármi elérhető volt, a világ bármely részéről, csak töke kérdése volt az egész. Egyedül japán örömlányokat nem lehetett rendelni az interneten.

Ez fájó pont volt, mert miután megnéztem néhány korai *Shaw Brothers* filmet, élenként érdeklődni kezdtem a távol-keleti kultúrák iránt. Állandóan *sushit* ettem, és megtanultam mind a két japán ABC-t.

Az avokádós és az uborkás *maki* volt a kedvencem. Igaz, ez a kettő majdnem ugyanaz. A *Kanjival* viszont sehogy sem boldogultam. Ugyan mélységesen tiszteltem a japánok maximalizmusát, de mentalitásuk mindent elárasztó aprólékosságát nem voltam képes megemészteni.

De azért szorgosan nyeltem a wasabit, amit az örök élet titkaként reklámoztak az algával együtt. Hát igen, az idő lassan kezdett ellenem fordulni. Még nem mutatta meg fekélyes arcát, csak néha hátrapillantott, hogy észrevegyem.

Sértődötten távolodó ifjúságom utórezgéseként elkezdtem feltérképezni a honi underground zenei szcénát. A számtalan lehetőségben, és országunk csöppnyi piacának kiaknázhatatlanságában megfeneklett rendezvényszervezők száналmas megmozdulásokkal kecsegtették a lakodalmas technóban és a szerelem témáját harminc éve a dal-szövegekbe írt szavak ide-oda rakosgatásával saját nyálukban fulladozó honfitársaimat.

Építettem hát magamnak egy saját zenei stúdiót.

A Tihanyi – félsziget kisvitorlásaival elsáncolt szellős öblében található rezidenciánk tövében csakhamar egy professzionális hangzású üdülőtelep létesült az el nem ismert, ám általam zseniálisnak vélt földalatti előadók pályafutásának előmozdítására.

Igaz, ezek a gyakori *cannabis* származékok fogyasztástól lelassult arcok újfent visszalöttek szenvedélyes vattává puhult múltamba, amit a magát végre komolyan vevőnek tettető *Anyecska* értékelt legkevéssé.

Nem mintha nem gyerekek lettünk volna még mindig mindannyian. De erre sokan mások sem jöttek még rá, ezért lelkesen propagálni próbáltam a nihilista életfelfogást. Ez olyannyira sikerült, hogy már a füstben edzett ceremóniamesterek is furcsán néztek rám.

El is korcsosult minden rendesen, ha pár hétig nem figyeltem.

Az előadók, hároméves óvodások módjára kezdték el egymást pocskondiázni, vélt, vagy előre megkreált sérelmeiket egymás arcába vágni. Egy idő után tartalmatlanná vált az egész, és csak ügyes, de mégis üres előadói technikák láttak napvilágot.

Ezek elkezdtek komolyan venni magukat, pedig a lelkük már haldoklott.

Bármennyire is odavoltam anyám *Stolhwerkjéért*, úgy döntöttem, ismét odébbállok, és mivel addigra komoly addiktológiai lexikonokat lehetett volna megtölteni THC fogyasztással kapcsolatban, ezért meg sem álltam Amszterdami, ahol még az Abc-ben is előre perforált jointokat árultak.

Azóta bizonyára jó nagy tömeg víz lezúdult már az *Amstelen*, de számomra az elmúlt három év olybá tűnt, mintha csak kiálltam volna *Rembrandt Plein*-i garzonom erkélyére, áttetsző tekintettel bámulva a sodort cigarettámból öklendező füstöt. Ez itt maga a megtestesült nyugalom. Az emberek elég liberálisak ahhoz, hogy ne foglalkozzanak azzal, amit csinálsz, addig amíg nem árt nekik, így hát ideális élőhelyre bukkantam.

A *Smartshopokat* sajnos egy tavalyi törvényrendelet alapján bezárták, mert most más akar meggazdagodni a belváros kincseiből, sebtében felhúzott *multiplexiális* felhőkarcolóiból így hát elég nehéz hozzájutni a legnemesebb gombafajtákhoz, de azért akad néha egy kis thai vagy mexikói szállítmányból lehuppanó porció. Elvégre valaha itt székelt a kelet meg a nyugat-Indiai társaság, is nemde?

Még mindig rengeteget olvasok.

Könyvespolcaim roskadoznak a betegebbnél betegebb papírhalmok, noha már mindent megírtak az elmúlt ötven évben, amit meg lehetett.

Ülök a Lousse-Patrimonie kanapémban, és azon gondolkodom, melyik könyvnek lássak neki az újonnan rendelt tizenkét darabos csomagból, amit a neten rendeltem.

De valójában unatkozom.

És ettől rosszul vagyok.

Nem is olvasni akarok igazán, hanem – ahogy *Anyecska* is folyton ezzel nyaggat mostanában –

végre kezdeni kellene magammal valamit. Teljesen eltunyultam ebben a semmittevésben.

Nem is tudom.

Talán felvásárolom az összes Coffeeshopot, és mindegyiket tetszésem szerint berendezem, közben meg ilyen béna verseket írok majd, hogy:

Négylépcsős harmadmagam

*Lépten - nyomon San José vagy Bélapátfalva,
dobrokolt lornyonomon át nézem - belapátolva száz
kordé másképpen megtöltött virágmézes bődönt
a szubretták hajnalán: tapad rám a garatra
felöntött ammóniumboldogság.*

*A sarokban másnapos sláfrokok öklendeznek,
fel vagyok stuccolva én is ötletesen a máról
a holnapra- egyre többen lesznek a káróhuszárok:
vállról indítható szófutárokkal kufárkodnak,
aztán elteszik magukat láb alól bólogatva.*

*Egy olcsó szajha még a reptérre is követni kész -
négy lépcsőfokonként látszik rajta, hogy ki
van nyalva: elvétele tudom csak, hogy hol
hagytam el életemből egy fülszövegnyi részt,
repülünk tovább a zsigerzivatarba.*

Entrópia

”Már annyiszor gondoltam rád maszturbálás közben
egész életemben, hogy néha elhiszem, hogy
lefeküdtünk egymással..

Brohton Sifrencak: Meddősség

6.

Végtelen határokon mozog a *masszivitás*.

Erre gondolt, ahogy kilépett a *Grand Café* testmeleg érzékelésre szétnyíló ajtaján, és felnézett a fortyogva izzó napkorong irányába. Szemét elvakította az erős fényhatás, s habár *polár szemüvegének* lencsái bizonyára jó szolgálatot teljesítettek szemhártyái védelmének érdekében - mégis megborzongott.

A tavasz idén sem hozott semmi újat. Ugyanaz a végtelen, feszült forróság, ami évek óta komótosan kullog át az időn, figyelembe sem véve, hogy éppen kinek mihez volna kedve - csak továbbhőmpölyög megállíthatatlanul.

Aztán júniusban a forróság, ha lehet, még rátesz egy lapáttal. Akinek nincs *kreditje frízerposztóra*, azt kellemetlenül érintheti egy-egy kora nyári délután is. A *kredit* pedig hatalmas úr, tudja ezt mindenki, akinek a 2031-es Nemzetközi Kereskedelmi Egyezmény értelmében betömték kézfeje vékony bőrhártyája alá a Bélyeget. Noha az egyszerű köznyelv kurtán csak Bélyegnek titulálja, valójában semmi köze sem volt a század elején még divatban lévő, ma már értéktelen, fodros papír-fecnikhez, melyeket leginkább a Posta nevű intézmény alkalmazott. A bélyeg csak egy elektronikus *mikrochip*, amely a test véráramlásának energiáját kihasználva tartja magát

folyamatosan készenlétben. Éjjel - nappal töltődik, s csupán akkor fogja magát vissza kissé, ha a tulajdonosa nem végzett túl nagy fizikai munkát, példának okáért aludt.

Na és hol vannak ma már a postások?

Sokrétű felhasználási módja lehetett: bárminemű vásárlásnál elég volt például odamutatni a robotpénztáros leolvasó sávja elé, s ha az embernek akadt rajta *kreditje*, máris boldogan távozhatott. *Kreditekkel* azok a cégek töltötték fel a *chipeket*, amelyeknél az ember dolgozott. Már ha talált munkát, és nem egy droid, vagy egy ázsiai dolgozott helyette. De a városok közti áthajtó kapuknál is jól jött, ha az ember bőre alatt megvolt a furfangos fémdarab. Miután a rendszer leellenőrizte, hogy a Bélyeg tulajdonosa nem tiltás alatt lévő személy, máris suhanhattunk tovább a fényesen foszforeszkáló jövő felé.

Hogy az ő jövője mit rejt, még nem tudta, de manapság senki sem foglalkozott a jövővel. Inkább élte azt.

Enyhe szélfuvallat indult meg és arcába csapta az *Ozodeijs Voorgbourgval* csatornáinak átható szagát. Az egykoron hírhedt vöröslámpás negyed urbánus utcái fölé most morcos felhőkarcolók és billegő irodaházak meredeztek néma szigorral. Emlékeiből elő-bukkantak apja fényképei, melyeket az első digitális kamerákkal készítettek azelőtt, hogy a világ felpukkant, aztán kifordult volna önmagából. A város egy hihetetlenül kaotikusnak tűnő dzsungel volt akkoriban, egy szivárványszínű csúszdával a közepén.

Elindult, hogy kicsit kiszellőztesse a fejét.

A *Grand Café* tömjénfüstbe pácolt embertömegének zaja még vízhangként morajlott a fejében. Kedvelte ezt a helyet, amely jóformán az utolsó mentsvára volt a magafajtáknak. Itt cseréltek

eszmét a város értelmiségi fiataljai, lassan feleslegessé váló politikusai, valamint azok a nem túl közkedvelt zszurnaliszták, akik a keleti fennhatóság ellen foglaltak állást. Ide járt minden nap közvetlenül munka után. Néhány kollégája rendszerint csatlakozott hozzá, de ő mindig hamarabb távozott, tudván, a lány ötkor végez.

Ő sem értette igazán, de valami megfoghatatlan bizsergés vonzotta nap, mint nap ugyanabba az irányba. Nem ismerte a lányt, és az sem őt. Még csak nem is sejthette, hogy valaki folyton követi hazáig, hogy később aztán az utca túloldalán megbújva figyelje, hogyan érkezik meg *Prinsengracht-i* lakására. Nem tudott róla sok mindent, de úgy érezte, köze van hozzá.

Talán a sorszerűség.

Sors? Igen ebben hitt.

Véletlenek nincsenek, a sorsszerűség az, ami befolyásolja és meghatározza életünket, hiába is küzdünk ellene. A történelem nagy elméi: tudósok, felfedezők, politikusok- vajon mihez kezdtek volna a sorszerűség nélkül? És ha ezt elfogadjuk, vajon jobba teszi-e az életünket az a tudat, hogy vajmi keveset mozdíthattunk volna sorsunk alakulásának fogaskerekein?

Hiszen a történelem és társadalomtudomány kutatók már a huszonegyedik század hajnalán megjövendölték a civilizációk elkerülhetetlen összecsapását, mely felülmúlja majd a II. Világháború szörnyűségeit is. De az emberek nem akartak ezzel foglalkozni. Azt gondolták, hogy ez is csak valami aktuális ál-fenyegetés, szkeptikus képzelődés, hiszen akkoriban mindennapos volt az emberek riogatása, mely mögött általában valamely magasabb érdekű gazdasági cél húzódott meg. Így aztán nem is vették komolyan azokat a világpolitika elemzőket sem, akik az ázsiai térség eljövendő királyságát hirdették. Az Egyesült Államok, akinek

pedig száz éven keresztül vezető szerep jutott a történelem kotyvasztásában, dölyfösen azt gondolta, hogy ezt is majd megoldja valahogy. Csakhogy a dolgok másképpen alakultak, és másfél milliárd ember súlyos árat fizetett azért, hogy a nagyhatalmak nem tanultak meg nem beleszólni más országok belügyeibe, vagy pedig szokás szerint csak a saját érdekeiket nézték.

Megpróbálta felidézni gyermekora gyalultatlan emlékeit, de a massa túl sűrű volt.

Kilenc éves / amikor a homokóra megfordult, és mindaz, ami addig normálisnak tűnt, egy másik irányba kezdett el folyni, és átrendeződni újra. Emlékszik a *Rembrand Plein-en* lévő általános iskolája rozsdabarna falaira. Az ajtónálló egy idős úr volt, akinek fekete szarukeretes szemüvegének látványától az összes diák rettegett. Borzasztó legendák keringtek a portás gonoszságairól, melyeket az iskolába járó gyerekeken követett el, és melyek persze nem voltak igazak. Mint később kiderült, az öreg emberibb és bölcsebb volt mindenki másnál, aki akkor megpróbálta elmagyarázni a kialakult helyzetet a kisiskolás tanoncoknak. Néhány töredék felkapaszkodott az emlékeiből és megbolygatta harminc éves fantáziáját, ahogy a *Neuekerk* teréhez ért.

A globális káosz kitörése után pár évvel történt. Emlékszik, ahogy az iskolaudvaron áll, és az első novemberi szél jeges fuvallatot önt az arcába. Ő felfelé néz, fel az égbe, ahol brit hadsereg sugármeghajtású repülőgépei towarepülnek kelet felé, vastag, fodros tejhabot húzva maguk után. Az öreg portás egyszer csak melléáll, és azt mondja:

- Háborúk mindig voltak és lesznek. Mindaddig, amíg meg nem öljük egymást. Amíg a gazdagok Dávidja nekifeszül a szegények Goliátjának. Ez a sorsunk. De nem félj, fiú, ha a mi hazánk nem üti bele az orrát abba, ami most odafent folyik, talán

lesz még egy pár szép évünk!- azzal a magasba tekint, összeszűkült szemei felett ősz, torzonborz szemöldökével.

És milyen igaza volt. Akkor tizenévesen nem értette egészen, mit is akar ezzel mondani az öreg, de sok évvel később tisztán átérezte a jelentőségét. Komótosan ballagott a *Rokin* felé. Az egykori *Munttorren* helyén csökönyösen csúcsosodó templom fölényes szigorral bámult le rá. A homlokzaton egy óriási hologramos reklám ontotta magából a Kereszténység legújabb hazugság-adagjait, amelyekben azonban már senki nem hitt régen. A háború befejeztével főként a hinduizmus és a *judaizmus*_hódított, mivel a hitelét veszített Katolikus Egyház származás önmarcangolás közepette mélypontra süllyedt. A zsidók közben azt hangoztatták, hogy csak harminchat igaz ember él a földön. Mindig csak harminchat, akik valahol áttetszően rejtőzködnék. A többiek, rajtuk kívül nem utasítják vissza a túlzásba vitt bőséget és csömört. Isten pedig csak ennek a harminchat embernek a kedvéért nem pusztítja el a világot. Mert tekintettel van rájuk.

De ez nem érdekelte.

Soha nem hitt senkiben, csak önmagában.

Erre megtanította a háború, még ha csak egy albínó katona is volt. Egy kivételes, aki testével nem, csak szellemével vett részt a harcokban. Igaz, gyakran mintha csak egy bohókás ifjúkori móka lett volna a renegádság. Még csak 17 éves volt, mire számára a háború véget ért, mielőtt igazán elkezdődött volna. Megint a Sors?

Eltűnődött.

Lehet, hogy már harminchatan sincsenek azok az igazak. Talán Isten meggondolta magát a fogyatkozó igaz emberek miatt, és úgy volt vele, most már nem tűrhet tovább. Az elmúlt évtizedek történései legalább is erre utaltak.

Valamivel korábban érkezett a szokásosnál, mert a toronyóra kismutatója még nem érte el a tizenkettőt. Ez azt jelenti, hogy van még néhány perce, míg amaz végez. Ingzsebéből előkotort egy cigarettapapírt, meg némi apróra vágott marihuána gubacsot, és a megszokott rutinmozdulatokkal pár pillanat alatt megtekerte a cigit, majd rágyújtott. Behúzódott egy ultrakékben villódzó reklámpanel alá, és élvezettel fújta ki a torkát hűsítő füstöt. A japánok legalább visszavonták a századelején kötelező érvényűvé vált cigarettázási tilalmat a közterületeken - summázta könnyed mosollyal az arcán. Valahol mindennek megvan az ellenpólusa, még ha oly kicsinynek is tűnik. Csupán csak *Yin-Yang* elmélet lenne?

A lány mindig pontban öt nulla négykor lép ki az iroda épületének sarki forgóajtáján, aztán elindul a *Princensgarcht* felé. Gyalog megy, nem használja a *Taiwanból* némi erőszakkal ideimportált pici, de gyors gőzpárnás villamosokat. Úgy látszik, jól esik neki a séta ilyenkor munka után.

Mire a papír komótosan végig ég, s lány meg is jelenik az ajtóban.

Arcának tompa vonalai már messziről ismerősek számára. Annyiszor megfigyelte már, olyan sokszor nézett már erre az arcra, - ha, csak távolból is - hogy akár le is tudná rajzolni. Hosszúkás, keskeny arcél, lágyan telt ajkak, nagy szempillák, kedves mosoly. Türkizkék szem. Annyira szép, hogy talán már nem is igazi. Csak beültetett.

Valami régen elfeledett, talán sosem volt tekintet, mely melegséget áraszt, miközben érzed, hogy egy pillantással letaszít, ha akar. Különös kisugárzás - olyan, amelytől az, akire vetül, nehezen szabadul.

Elbújtatott érzések katalizátora.

Vagy csak túlreagálja? Mi olyan megfoghatatlan benne?

Lassan előrelép és megindul utána az utca saját oldalán, miközben a csikket egy közeli falon lévő újrahasznosító egységbe pöccinti. Nincs pazarlás. A körforgás állandó konokságba burkolózik..

Nagyjából tíz métert lemaradva rutinszerűen követi a lányt, nézi, ahogy hosszú, szőkésbarna haját időnként hátralibbenti az utcaszél.

Vajon milyen lehet egyébként, amikor nem a pult mögött ül feszesen és válaszol a kölcsönzők ostoba kérdéseire? A Diszktár harmadik emeletén dolgozott, ahol egyszer már volt szerencséje találkozni vele. Néhány hónappal ezelőtt rászánta magát, és kikölcsönzött végre egy ősrégi írást, amit még a század elején adtak ki könyv formájában. Azután persze átvitték az adatokat diszkre, mint minden papírra írott dokumentumot és egyebeket, hisz a papírt a DFL (Drasztikusan Fogyóban Léévő Nyersanyagok) kategóriájába sorolták, és egy idő után megfizethetlenné vált.

A diszk tartalmazta az eredeti könyv digitális borítóját is, amire különösen pontosan emlékezett: egy nagy piros dobókocka volt rajta fehér háttérrel...mi is volt a címe?

Luke Rhinehart: A kockavető.

Először arra gondolt, találmra kiválaszt egy bármilyen diszket, csak, hogy kontaktusba kerülhessen a lánnyal, de aztán felülkerekedett helyzeti izgatottságán. Mivel egyébként felettébb sokat olvasott, és meg is válogatta, mit olvas, végül a józan esze legyőzte pillanatnyi zavarodottságát, és olyan diszket kölcsönzött, aminek legalább volt értelme. Egyébiránt soha nem kölcsönzött volna, rendszerint a *Waterlooplein-i* bolhapiacon szerezte be illegálisan terjesztett diszkjeit potom áron. Ez azonban most kivétel volt.

Végül szinte alig beszélt a lánnyal, csak az a mindenképpen szükségszerű dialógus hangzott el közöttük, amit egy átlagos kölcsönzés igényel. Abban a pillanatban nem jutott eszébe semmi, amivel magára vonhatta volna a lány figyelmét, vagy bárhogyan kiléphetett volna a kötelező irányú beszédfonalból. Ez később zavarta.

Aztán egyre gyakrabban járt a diszktárba, a piacot pedig hanyagolni kezdte.

Sajnálatos módon a diszktárakban egészen mással töltötték meg a hordozókat, mint amire ő vágyott. Az ázsiai államapparátus által akkreditált diszkek korántsem elégítették ki igényeit, hiszen jóérzésük csak propagandának jött létre azon országok részére, amelyek semlegesek maradtak a háború idején. Egyedül a történelmi diszkeket nem másították meg, vagy ítélték örök száműzetésbe, az alagsor égető-kemencéjébe. Így hát azokat kezdte kölcsönözni, az odáig megszokott ellenállási underground ponyva helyett. Beült az olvasószobába, melynek áttetsző üvegén át jól látta a kölcsönző pultot, aztán lelkesen olvasni kezdett, időnként fel-felpillantva és elbambulva.

Így pergett le előtte az elmúlt húsz év történelmi kivonata pár hét alatt, miközben óvatosan figyelgette a lány szokásait.. Megpróbálta elképzelni, milyen lehetett az ő élete az elmúlt idő alatt.

/ Visszacsatolás a múltba.

2013 júniusa. Ő kilenc éves. A Dél-kínai tenger olajforrásainak kitermelése rohamtempóban zajlik: nagyrészt saját maguk, másrészt amerikai segédlettel vietnami csoportok is megdolgozzák a vészesen fogyóban lévő, ezért roppant értékes olajmezőket. Kína kijelenti, hogy az egész tengerre kiterjeszti a fennhatóságát, ám ezt Vietnam nem ismeri el, kitörnek az első harcok. Vietnam Amerika segítségét kéri, a másik oldalról viszont Kína

felszólítja az Államokat, hogy ne avatkozzon bele a konfliktusba. Az évszázados erőfitogtató szerepben tetszelgő U.S.A. természetesen ezt nem sokáig bírja megállni, és Japán támaszpontokról óhajt csapatokat bevonni a térségbe. *Yoshida Hitoshi*, a Japán Liberális Demokrata Párt akkori elnöke semlegességet hirdet, és megtiltja, hogy japán területekről offenzíva induljon a kínai flották ellen. Az ENSZ főtitkára és a Japán külügyminiszter sikertelen tárgyalásokat folytatnak a fegyverszünetet sürgető szükségességért. Kína Taiwani segítséggel lerohanja Vietnam-ot és 2014 tavaszára visszaveri az amerikai csapatokat. Az Egyesült Államokban közben egyre nő a belső feszültség a háború miatt, mivel a lakosság addigra több mint 45%-át kitevő spanyol nyelvű területein megsokasodik a háborúellenes tüntetések száma. A latin közösség nem érzi sajátjának a problémát, és követeli a kivonulást a hadszínterekről. Úgy tűnik, a háború szokatlanul gyorsan véget ér, anélkül, hogy bármelyik fél komolyabb atom vagy vegyi fegyverek bevetését alkalmazta volna.. Ez a jelentős visszatartó erő is elősegíti, hogy 2015 januárjában az Amerikai Hadsereg megkezdi kivonulását a területről. Ám az eltelt két év eseményei elkerülhetetlen hatással vannak néhány környező nemzet külpolitikájára. A háborúra koncentrálok felek meggyengültek, melyet a szomszédos nagyhatalmak igyekeznek kihasználni. India kihasználja az alkalmat, és támadást indít Pakisztán ellen az évszázados vallási sérelmek lezárása ürügyén. A kezdeti indiai sikerek ellenére Pakisztánnak sikerül felülkerekednie az első, félmillió pakisztáni halálát követelő vérengző sokkon, és maga mellé állítja Iránt. Nem sokkal később Kína is feleszmél, és harmadik társként beszáll a háborúba India ellen. India az arab államokhoz fordul segítségért, akiket azonban épp

az Egyesült Államok Kínával szembeni kudarcai foglalkoztatnak. A Nyugat - ellenes iszlám mozgalmak mögött a muzulmán ifjúsági hullám utolsó, kiöregedett seregei állnak. A Nyugat gyengeségét kihasználva az arabok minden korábbinál nagyobb méretű, összevont támadást intéznek a palesztin Izrael ellen. A legyengült Amerika nem sok mindent tud tenni ez ügyben, míg az Európai országok remegő térddel figyelik az eseményeket, és nem tudják, meddig bírják még tartani semlegességüket. Mivel az arab olajimportra már nem számíthatnak, ezért Oroszországhoz kezdenek pártolni. Az emberáldozatokban térdig taposó játszmából eddig óvatosan kimaradó Holgakov rezsim ugyanis pont attól tart, hogy Kína megerősödésével meggyengül kelet-Ázsiai hatalma. Egy szibériai összetűzést követően 2016 októberében nyílttá válik az Orosz-Kínai konfliktus. Ebből az időszakból csak elmosódott homályos emlékei vannak, de arra emlékszik, hogy a nagyapja Harderwijk-i nyaralójában voltak, tavasz volt, és az éretlen zöldalmákkal teli kertben állt. Nagyapa olykor meghívta őt és húgát a vidéki viskójához, talán egészen a tizennyolcadik évükig is, amikor is nagyapa meghalt, de ők még gyakran jártak ki húgával az üde falusi levegőt szívni, vagy komisz kis szerelmi légyottokat tartani a főiskola alatt. Azon a nyáron a sértetten recsegő verandán állt, és látta, ahogy az amerikai nehézbombázók elhúznak a fenti messzeségben a feje felett a Vlagyivosztoki frontra. Mindenki tisztában volt a helyzettel. Ő is tudta, hogy az Európai szövetségesek hadszíntérre lépése elkerülhetetlenné vált. A jól taktikázó szövetségesek Washington sürgetése csak diplomáciai segítséget ígértek, és adtak is. Kína azonban időben észlelte a problémát, és aggódott amiatt, hogy a nyugati országok az Egyesült Államok segítségére sietnek,

hiszen az kiállt mellettük két Világháborúban is. Ezért aztán titokban középhatósugarú, nukleáris töltetű rakétarendszereket telepít Boszniába, és írásban figyelmezteti a nyugati országokat, hogy maradjanak ki a háborúból. Az amúgy jó formában lévő amerikai hírszerzés azonban megneszeli a rakétatelepítést, és jelentést tesz a NATO-nak, aki nyilvánosságra hozza az ügyet, minek hatására kiújulnak a bosnyák – szerb ellentétek, Szerbia lerohanja Boszniát, majd másfél éven keresztül folytatják a tisztogatásokat ott, ahol a kilencvenes években abbahagyták. Albánia és Törökország Bosznia segítségére siet, Görögország és Bulgária viszont támadást indít török területek ellen. Eközben egy eltévedt nukleáris rakéta francia területen landol, válaszképpen a NATO megsemmisítő erejű légi csapást mér az észak-Afrikai, és közel-keleti területekre. 2020-at írunk. Az áldozatok száma addigra meghaladja a másfél milliárdot. A haderőforrások eddigre totálisan kimerültek. A háború megfeneklik, a részt vevő országok gazdasági, demográfiai és katonai ereje drasztikusan sérült. A szemben álló felek hallgatólagosan visszavonják csapataikat, a háború stagnál. Hivatalos békeszerződés azóta sem született, erre már tisztán emlékezett. A főiskolában messzemenő aprólékossággal foglalkoztak a háború történéseivel, ugyanakkor nyomasztó érzéssel vették tudomásul, mennyire szerencsések, hogy kimaradtak belőle. A Híradóban minden naposak voltak az Amerikai / Orosz / Indiai szembenállásokról adott tudósítások a hétköznapi életből a Kínai / Japán / Iszlám államok ellen. Európa megosztott lett. Az észak Afrikából rázúdult közösség, a bombázásokat túlélte menekülő napról napra duzzadó tömege felkészületlenül érte gazdasági és kulturális szempontból is. Úgy tartják annak előtte is a zsidók irányították a világ

kereskedelmét, most azonban okos kis feketehajú, vékonyka és alacsony segítőtársakra leltek: a Kínaiakra.. A meggyengült Nyugat keserű szájjal vette tudomásul milyen riasztó mértékben szorul rá az ázsiai gazdaságra.

De az idő unottan vonszolta magát tovább.

És mindeközben felnőtt valahol a lány is, vele nagyjából párhuzamosan, egy egészen más nézőpontból. Egy vidéki kisváros peremén képzelete maga elé. Vegyük csak a lomha keleti tartomány gesztenyefákkal öblözött *Rijssenét*. Kellemes, nyugodt gyermekkor a XXI. Század hajnalán, egy nem túl zajos környezetben, abban az időben, amikor a nagymamák még tudtak jófajta baracklekvárokat készíteni. Reggelire müzli meg csoki krémes kenyér. Csendes idill.

Maga sem tudta, miért de a lány nem volt elég nagyvárosi a képzeletében. Nem lehetett az. Lehet, hogy mégis tévedek – gondolta azért időnként, amikor a neonlámpák a *grachtok* kereszteződéseiben kissé élesebben mutatták meg arcának körvonalait. Vajon mit tudhatott magáénak ez a tekintet?

A háború alatt nyilván neki is nélkülözni kellett. Az, hogy soha senkit nem látott a társaságában, soha senkivel nem beszélgetett huzamosabb ideig a pultnál, arra engedte következtetni, hogy egyedül él. Látogatót ez idáig mindenesetre soha nem fogadott az alatt a két óra alatt, amíg a túloldaltól nézte. A lakással átellenben, egy parányi coffe shop vibráló fényei mögé burkolódzott. *Cantina Hortus De Overkant* – olvasta el minden nap hátulról számtalanszor. Az aprócska helyiség egy bárpultból, valamint két indiai kanapéból állt, középen egy elektronikus vizipipával. A lépcsőlejáró aljából, a szűk ablakhoz eső asztaltól mindent tökéletesen lehetett látni. Lekicsinyített kockaképernyőn keresztül figyelte a lányt. A két

törzsvendég, melynek egyike maga a tulajdonos is volt egyben, folyamatosan fújta rá a kesernyős füstöt, de még ez korántsem zavarta. A falba épített hangmodulokból minden este ősrégi Dijf Sanders felvételek pulzáltak, még inkább fogékonnyá téve őt a bágyadt révedezésre.

Akarta ezt a lányt.

Elhatározta, hogy holnap végre odamegy hozzá, és elmondja neki az érzéseit. Lesz, ami lesz. Ilyen zavaros időkben meggondolatlanság tétovázni bármin is. Ki tudja, lesz-e holnap?

Mint, ahogy bárki másnál sem nagyon működnek a sztereotípiák, az előre megírt változatok, a romantikus filmekből a társadalom szemléletébe szivárgó végkifejletek.

Nem.

A szerelemben már nem hitt.

Amíg az újdonság és a megszerzés lehetőségének hatására termelődő hormonok a birtokba vétel megnyugtató eredménye okán, a cél elérése után le nem állnak a termeléssel, addig minden rendben. A szerelem kémiaileg megtörténik.

Csakugyan.

Majd letisztulnak az érzelmek, és szükségszerűen előjön mindenkiből az én, ami már jóval tisztábban engedi láttatni magunkat és a másikat, következésképpen megkezdődik a harc.

A harc, hogy ki kerekedjen felül az egymás, és ez által az élet irányításáért folytatott küzdelemben. Mindenkinek alkalmazkodni kell.

Oda kell adnod magadból egy darabot, és te is elvehetsz egy kicsit.

Aztán az egész már csak arról szól, hogy mennyit vagy képes elviselni azért a kis darabkáért, amit te kapsz, nemkülönben mennyire vagy tisztában ezzel a helyzettel, mennyire ismered önmagad, és mennyire látsz előre, hogy érdemes-e vajon továbbmenni?

Nem is csodálta, hogy az utóbbi időszakban drasztikusan lecsökkent a házasságkötések száma. Az együtt élők világa volt ez, nem pedig az elkötelezetteké. Ugyan ki merné magát manapság bármire is elkötelezni? A média hiába mosta az agyunkat évtizedeken keresztül, mára a férfi és a nő - Ádám és Éva – tanultak hibáikból. A század eleji női emancipáció megerősödését a háború megtörte, a gyengébb nem képviselői ismét visszahúzódkodtak az atomkorszak előtti státuszukba, visszaadván a már-már elbitorolt irányítást a teremtés koronájától.

De azért mindenhol sikerült teljesen ez a regenerálódás. Tudvalévő volt, hogy a történelem nagyjait mindig is nők irányították a háttérből. Talán maguk sem tudtak róla. Talán minden csak ösztönösen történik, s az emberi akarat nem feltétlenül tudatos e téren. Ebben csak reménykedni lehetett, de mindmáig éberem kellett figyelni a Nőt, aki mellékszereplőnek mutatja magát. Egyenlő jogokat mindenkinek? De nem egyenlőbbeket.

A főiskolán gyakran vitázott a férfi – női viszonyokról kadét társaival.

„A nő azt hiszi mindent megtehet, mert eggyel több nyílás van rajta” – ilyen, és hasonló epés megjegyzések szállingóztak akkoriban az ifjú *intellektüellek* körében, és éjszakába nyúló viták gerjedtek a nő szerepéről a mai társadalomban. Számára az egyetlen hozzáállás csakis az egyenlőség lehetett, ami a nemek közötti mentális különbözőségek miatt persze örökkön megvalósíthatatlannak tűnt. Talán még most is, de azért próbált hinni benne. Ezért folyvást az újabb lehetőséget, hogy megvalósítsa ezt az illozórikus eszmét..

Kényelmetlen érzés fogta el, amikor arra gondolt, hogy az emberi kapcsolatokat harcként

értelmezi, de nem tehetett semmit a belülről ösztönösen felszínre törő kételyei ellen, s megelőző kapcsolatai mind ezen a meglátásait támasztották alá.

Egyik sem tartott tovább másfél évnél, és utána mindig legalább ugyanennyi szünet következett, míg ismét komoly mederbe merte keverni magát valakivel. Most is épp a „szünet” másfél évét élte, ami nem azt jelentette, hogy nem lett volna testi kapcsolata senkivel (ezt ebben a városban egyébként is nehéz lett volna véghezvinni az ő korabeli harmincas korosztálynak), csupán csak ismét a partnerkeresés röögös, döcögös útján találta magát. Eleinte, egy – egy ilyen szakítás után, mint mindenki más tehát a prostituáltaknál talált enyhülést, idővel azonban ezt is megunta, és akármennyire fortélyosak és jól képzettek is voltak a lányok a külvárosba telepített *E-Boxokban*, egy idő után azt is megunta, és igazi érzelmekre vágyott. Noha meg volt az előnye mindkettőnek, bizonyos idő után az ember pont annak az ellenkezőjére vágyott, amiben épp része volt. Az *E-Box* olcsó volt és egyszerű, hovatovább olyan lányt választott magának, amilyet akart haj, bőr és szemszínre, alakra, korra, nemre, származásra való tekintet nélkül. A bejáratnál konzolnál csak bejelölte a kívánt opciókat, és máris felvillant egy Boks színe, ahová aztán felvitte a lift. A rendszer tökéletesen működött. Egy idő múlva mégis arra vágyott, hogy természetéből adódó „vadászösztönét”, a „becserkészés” vágyát kiélhesse.

Ilyenkor járta az éjszakai bárakat fáradhatatlanul esetenként, valamelyik kollégájával karöltve, és néhány áfonyás vodka után könnyedén szóba elegyedett bárkivel. Ám ezekből, a fülledt mámor hatása alatt gyakran félreértelmezett kiindulópontokból legtöbbször nem lett semmi. Pár

hónapos színjátékok, egymás testének, és lelkének tudat alatt történő kiszipolyozása, megjátszott odaadás.

Most megint valami igazit akart. Húst és könnyeket, testszagok érzelmi kipárolgását. Elmúlt harminc, és már három kapcsolaton túl volt. Meg akart állapotodni végre.

Kwakkofon.

Az ismerős Dijk Sanders dallam csendült fel, amitől libabőrös lett, és megrázkódott. A tulaj, és majomfejű haverja egy újabb Jack Herrer kapszulát izzítottak fel.

Tömény füstfelhők meredeztek a plafon felé.

Úgy döntött, ideje indulni.

A pultnál a csuklóját végighúzta az érzékelő szenzoron, mely levette a megfelelő *kreditet*, majd kilépett a napsütésbe. A késő esti napsütés újfent szokatlanságérzettel töltötte el. A Waterlooplein felé vette az irányt.

Később csak arra emlékezett, hogy az Operaház előtt lefékez előtte egy sötét színű napelemes furgon, melyből kiugrik egy álarcos alak, és belelő a mellkasába.

Egy rezignált kékes villanás látott még, azután az idő megfeneklett.

5.

Mintha behorpadt volna a melle.

Sajgó zsibbadásra ébredt, néhány másodpercig fel sem fogta, hol lehet, mi történt, hiába nyitotta ki a szemét, csak egybefüggő kékes foltokat látott, még egy kis idő eltelt, mire rájött, hogy egy ágyon fekszik, és a mennyezetet bámulja.

Végtagjait zsibbadtnak érezte, ahogy megpróbált felülni, lassan sikerült is, de közben próbálta felmérni a helyzetet. Eszébe jutott, hogyan is került

ide. Összeráncolva szemöldökét, izgatottan körülnézett.

Egy meglehetősen egyszerűen berendezett szobában volt, mélykék falakkal, a szoba négy sarkában felül egy-egy *holo* fénycsóva ereszkedett lefelé vajszínű árnyalattal. Az ágyon kívül semmi nem volt a szobában, a falak is csupaszon álltak, csupán egy falba épített krómszínű központi konzol törte meg a síkot középen, de látszólag az is le volt zárva. Bal oldalt egy tökéletesen egysíkú, belépő konzol nélküli ajtó. Más egyéb nyílás nem volt a falon.

Próbálta összerakni a történetek apró mozzanat töredékeit, aztán amikor ebből nem jött ki semmi megnyugtató, lehetséges rosszakaróit próbálta számba venni, s közben felállt. Kissé erőtlennek érezte még a lábát, de lassacskán összeszedte magát.

Épp el akart indulni az ajtó felé, amikor az halk zümmögéssel balra tolódott a befogadó oldalon. Az ajtóban vélhetően ugyanaz az álarcos alak állt, aki mellbe lőtte. Első ránézésre magas volt és vállas, kissé tagbaszakadt, vállai enyhén előregörnyedtek.

- Nyugi, öreg - szólalt meg –semmi meggondolatlanság- azzal felemelte bal kezét, melyben egy elektromos sokkolót tartott.

- Mi ez az egész? – kérdezte – Ki a fasz vagy te?

- Mindent a maga idejében. Ne parázzál, nem lesz gond, hacsak nem adsz rá okot. Hamarosan mindent megtudsz, a lényeg, hogy ne ugrándozz, rendben? Nem lesz bántódásod, ha betartod a szabályokat, sőt,...talán még élvezni is fogod.

- Mennyi?

- Először is térj magadhoz egy kicsit, aztán mindent megtudsz. – belépett a szobába, és a falon lévő központi konzolhoz lépett. Az ajtó közben halkan becsukódott mögötte. Fél szemmel őt nézve beütött néhány kódot, mire a falból kiemelkedett egy

téglalap alakú beépített egység, amiből hűvös jégpára szállt fel. Kivett egy energiával kapszulát, és az ágyra dobta.

- Igyál. Szedd össze magad. Minden rendben.
- Hát nekem nem úgy tűnik.
- Ne pánikolj, nem lesz semmi bajod. Nem vagyunk perverz szadisták, semmi ilyesmi.
- Összetévesztenek valakivel. Nincs pénzem.
- Nem a pénzed kell. És senkivel nem tévesztettünk össze – felelte magabiztosan, és a csuklója felé nyúlt. Pár mozzanattal később hologramos fényképek vetítődtek ki kezéből felfelé, s ahogy sorban villantak fel az alakok és a helyszínek néma csend ült a szobára.

Mindegyiken ő volt.

Tisztában volt vele, hogy a jelenlegi híradástechnikai fejlettségnek köszönhetően bárkiről meg lehetett tudni bármit, mégis zavarodottsággal vegyes félelem kerítette hatalmába. Mi rosszat tett?

Lenyelte a kapszulát, és várta, hogy az összetömrített vízmolekulák kipattanjanak beágyazódásaikból, és folyadékká alakuljanak gyomrában. Hirtelen magához tért.

- Most mi lesz?

- Most az lesz, hogy sétálunk egyet. Egy magánbirtokon vagy. Ha az egésznek vége, szépen hazaviszünk, rendben? Egyelőre legyen elég annyi, hogy innen nem tudsz megszökni, rendben? Ne is próbálkozz.

- Rendben – felelte, és próbálta elkapni az idegen tekintetét a maszk alatt, de nem sokat olvasott ki a szemeiből. Talán igazat mond. A maszkos kinyitotta az ajtót, és maga elé engedte. Végighaladtak egy szűk folyosón, aminek ugyanolyan kék színe volt, mint a szobának, amiben ébredt. A folyosó egy liftbe torkollott. Beszálltak, majd a szerkezet megindult lefelé, és

néhány másodpercnyi gyorsulás után hirtelen megállt. Az ajtók szétnyíltak, és egy tágas mélygarázsba léptek, aminek nagy része mégis lakhatási szempontok szerint volt berendezve. A terem túloldalán lévő falon egy igazai könyvespolc ékeskedett, felülről egy soron gyér hangulatvilágítással. A polcokon látszólag igazai könyvek meredeztek, bár ebben még kételkedett, mivel gyerek kora óta nem látott ilyesmit. A háború folyamán teljesen megszűnt az írott szó, hiszen minden kommunikáció elektronikus formában zajlott. Az írott könyvek ideje lejárt, bárhogyan is próbálták még a század elején fenntartani a kultúráját.

Középen egy kaucsukfából készült poshadt zöld ülőkén három ugyanolyan forma maszkos ember ült. Előttük asztal, néhány doboz cigaretta. Az ülőalkalmatosság mellett még ketten álltak. Fejük felett egy bíborvörös, hétszög alakú világító rúna izzott, misztikus fátyolt borítva az alatta lévőkre. A terem többi része félhomály, néhány tárgy felsejlő körvonala, és frissen facsart narancsillat.

- Á.., gyere csak! – állt fel egyikük, és eléje lépett. – Hahó, hahó, hahó...

- Üdvözlét. Remélem, kicsit megnyugodtál, ne aggódj, nincs mitől félned – lelkesedett, majd hozzátette: - Haha..., persze minden csak nézőpont kérdése. – Arcát nem látta, de nagyjából negyvenes férfi, erős, mély tónusú hang, megjátszott kedvesség.

- Ne zavartasd magad, foglalj helyet, kérlek – azzal egy másik kaucsuktáblára mutatott. Miközben leült a maszkosok tekintetét fürkészte. Nagyjából hason karakterek. Ez valami szekta, méghozzá az intelligens fajtából.

- Cigaretta? – nyújtotta felé kopott ezüstbárcáját az egyik.

- Nem dohányzom. Bűdös, egészségtelen és nem túl sok fizikai eredménye van. Akkor meg mire jó?
- Pár órája még a *Grand Cafében* csücsültél....
- Csak füvet szívok. Jó illata van, remek fizikai eredményekkel. Persze a füst káros, de nem annyira, mint a dohányé.
- Remek filozófia. Nem is tudom, az emberek, miért nem füveznek.
- Már nem divat. Sokkal keményebb az élet.
- Ó.. egyre csak keményebb....
- Mit akarnak tőlem? Kik maguk? Mit vétettem?
- Hohó, mindent csak szépen sorjában – élcelődött az előző, aki láthatóan a csoport szószónoka volt.
- Először is, hagy mondjam el, kik vagyunk. – kezdte, miközben visszaült a helyére vele szemben. – Nos, mi egyszerűen csak úgy nevezzük magunkat, hogy a Hetek. Nagy „H”- val.
- De hiszen, csak hatan vannak.
- A hetedik te magad vagy... – hajolt előre, és két kezét összekulcsolta térdén. Egyenesen a szemébe nézett. Meglehetősen filmszerűvé vált a jelent.
- Ezt nem igazán értem.
- Nos, hogy úgy mondjam te, és mi hatan egy játék részesei vagyunk. Ezt a játékot mi találtuk ki. Hat állandó, és egy meghívott szereplő.
- Meghívott?
- Na igen, van némi ráció abban, amit mondasz. Sajnálatos módon az emberek többsége nem preferálná szórakozási szokásainkat, ami teljesen érthető, hisz nem mindenki unatkozó milliomos, mint mi. Igen barátom, ez a helyzet. Annyi pénzünk van, hogy már évek óta nem tudunk magunkkal mit kezdeni. Mindegyikünk nagy ász a maga területén. Van köztünk orosz vodka gyáros, angol tűzsdecápa, New Yorki ingatlan spekuláns, és néhány olajmágnás meg persze fegyverkereskedő. Szép kis nemzetközi katyvasz. Papíron

mindannyian tisztességes állampolgárok vagyunk. De úgy alakult, hogy kitaláltuk ezt a játékot. A sors valahogy úgy hozta, hogy egymásra találjunk. Hiszen véletlenek nincsenek, magad is tudod. Először csak hárman voltunk. Viccnek indult az egész. Csak egyszeri alkalomról volt szó. Nem gondoltuk, hogy folytatása lesz. Csak aztán annyira rákaptunk az ízére, hogy fokozni akartuk a tétet, ezért másokat is megkerestünk. Más, hozzánk hasonlóan unatkozó milliomosokat. Elhiheted, nem volt nehéz rábeszélni egyiküket sem. Van köztünk egy informatikai zseni is. A Japánoknak dolgozott a háború alatt. Bődületes pénzeket kapott juttatásként. El sem hinnéd.

Elégedetten hátradőlt

- Na, ő a mi kulcsfiguránk. Bárkiről képes bármilyen információt megszerezni. Olyat is, amit nem gondolnál. Megszerzi az emlék-képeidet is baszod. A vágyálmaidat. Olyan technológiákat pénzeltünk az elmúlt években, hogy azok bőségesen megérjék mindkét félnek. Van néhány igazán érdekes berendezésünk. De ez most lényegtelen. A lényeg az – állt meg, pillanatnyi hatásszünetet tartva – Hogy ismerünk téged. Mindent tudunk rólad.

Ettől persze koránt sem lett nyugodtabb, szorongása nőttön-nőtt, szívének egyre gyorsuló lüktetése pedig csak fokozta nyugtalanságát. A szája teljesen kiszáradt. Kérdezni akart, de maga sem tudta, mi is lenne a megfelelő kérdés az adott pillanatban, miközben értetlensége is tovább nőtt, és akár tíz kérdése is lett volna egyszerre.

A mély hangú tovább folytatta:

- Ennél fogva pedig részese lettél a játéknak. Hogy mi alapján választunk, miért pont te? A válasz egyszerűbb, mint gondolnád. Olyan emberekre vadászunk, akik nem élnek párkapcsolatban. A helyszín mindig más. Más ország, más város. A soron következő helyszínt többségi szavazással

választjuk ki, ha pedig az eredmény döntetlen, akkor új verzió következik. Nagy a világ, rengeteg a lehetőség. Az adott helyen a rendszerünk beméri egy bizonyos szűrésen átment nevek listájáról azt a személyt, aki leginkább megfelel a feltételeknek. A legfontosabb, hogy legyen legalább hét olyan személy jelenlegi lelkiállapotodhoz kapcsolódóan, aki számodra izgalmas, érdekes, vonzó. A te esetedben itt csak nőkről van szó, mint kiderült, de volt már olyan is, aki nem vette meg saját nemét sem. Az egy érdekes este volt. – mondta és krákogva összeráncolta a szemöldökét, s egy pillanatra ismét elhallgatott.

- Hogy jobban megértsd - folytatta – kiléssük a vágyálmaidat. A csúcstechnológia manapság sok mindre képes. A Bélyeged alapján persze könnyedén bemérünk. Aztán elkezdünk kutatni a fejedben. És ehhez még a közeledben sem kell lennünk. Elég egy szállodaszoba a belvárosban. Nem is sejtéd, hogy figyelünk téged, hogy éppen vizsgálgatjuk az agyi impulzusaidat. Nem kell sok idő, és az érzéseid elárulnak. A tested energiahullámokkal és elektromos rezdülésekkel beszél. A Bélyegen keresztül pedig e legbelső tudatodig hatolunk. El sem hinnéd, miket szedünk ki belőled. Olyan emlékeket, amelyeket már magad sem kotornál elő soha, olyan mélyen rejtőznek. Az agy csodálatos kis húsdarab. S ráadásul mindez kivetíthető. Akarod tudni, miket láttál egy éves korodban?

Ahogy lassan felfogta a szavak értelmét, teljesen ledermedt.

- *Hogymi?*

- Felettébb érdekes, hidd el. Itt van a kargyűrűmön annak a hét nőnek a képe, akikre legtöbbet gondolsz, akikre leginkább vágysz. A pincér lány az étteremből,, a legjobb barátod barátnője, akit mindig is kívántál titokban..., a kolléganőd, aki

talán nem is olyan tökéletes, de pont a hiányosságai miatt kedveled. Hogy olyan emberien hibás, hogy igazi. Az unokatestvéred, akivel bármikor bárhol el tudnád képzelni, mert tisztában vagy vele, hogy soha nem jöhet össze. Akire az elalvás előtti félig tudatlan pillanatokban gondolsz, mielőtt édesen elszunnyadsz. Szinte csak így tudsz elaludni. Visszatérő, ismétlődő pillanatok, melynek monotonítására elbágyadsz. Az ismeretlen fekete hajú szépség, akire néha kivered, tudod - akivel ebédidőben futsz össze folyton az irodaház étkezdéjében. Egyszer már megszólítottad. A volt barátnőd, akit még mindig nem hevertél ki teljesen, na és persze a legerősebb, legújabb emóció: a diszkotékás lány, akit nap, mint nap zsibbadtan követsz, mint egy kisiskolás. Na, hogy érzed? Eleget tudunk rólad? Ennél többet talán magad sem lennél képes összehozni, nem igaz? Jó kis munka volt kiválasztani a hét legerősebbet. De, amint már mondtam, a tested mindent elárul.

- Mit akartok tőlem? – szakad ki végre belőle, most már ő is tegeződésre áttérve fogva tartóival.

- Egy kis játékra invitálunk. A játék lényege, hogy hozzád hasonlóan begyűjtjük azt a hét személyt, akihez leginkább vonzódasz. Képzeld, már itt is vannak. – Haha...- Amíg te aludtál, körbejártunk kicsit a városban.... Persze, mindez komoly szervezőmunka eredménye. Ebben leljük örömlünket. És most, te vagy soron. Ennek a hét nőnek az égvilágon semmi bántódása nem esik, ha kiállod azt a hét próbát, amit szánunk neked.

Mielőtt minden túl zavarossá vált volna, lassan kezdte megérteni, mi folyik körülötte. Mielőtt amaz kimondta volna a következő mondatokat, már tudta, mi következik. Megérzései nem csaltak.

- Ha valamelyik próbát passzolod, vagy nem leszel képes teljesíteni, úgy a menet nekünk kedvez. Ez esetben valamelyikünk örülhet, mert a hozzá

tartozó leányzóval eljátszadózhat a kanapén. Ugye, érted? Sorsolással döntöttünk arról is, kinek melyik lány jut. Amelyiket bebukod, az ahhoz tartozó unatkozó milliomosunknak már megvan a mai menete. Tudod ebben az a felettébb izgalmas, hogy magunk sem tudhatjuk sorra kerülünk-e. Vajon szerencsénk lesz? Vagy valami hőssel van dolgunk, aki mindent bevállal?...nos, elmondhatom, hogy jó kis murik szoktak kerekedni estéinkből, úgyhogy már csak azért is megéri. Az adrenalin... a legkomolyabb drog...

- Hát, ezt nem hiszem el..

- De, bizony....ja és még egy fontos szabály. – viháncolt együgyűen - Létezik csere lehetőség. Értsd ezt úgy, hogy amennyiben egy általad kevésbé fontos személyért kell küzdened, és úgy érzed menni fog, egyszer, csakis egyszer ezt a személyt „beválthatod” egy sokkal fontosabbra. Egy kis könnyítés. Világos?

- Azt hiszem igen. De mim lesz végül?

- Végül mindenki szépen hazamegy. Ki így, ki úgy, ki milyen lelkiismerettel, vagy lelki sérüléssel, te viszont kurvára biztosan pár ezer kredittel gazdagabban. Ettől lesz még izgalmasabb az egész. Hogy miként birkóztok meg vele. És mi szépen azt is végignézzük kissé távolabbról. És te így is, úgy is jól jársz.

- Miért hinném el?

Hümmögött.

.- Mert te is láthatod, mennyire elvhűek vagyunk, továbbá elég örültek ahhoz, hogy ezt tegyük. Mi nem vagyunk a fizikai erőszak túlzott hívei. Inkább a lelki része izgat fel bennünket. Az emberek belső szenvedése. Tudom, perverznek tűnik, na és persze az is...de megígérhetem, hogy te innen mindenképpen szabadon távozatsz.

- Szabadság? Ez valami vicc? Beleláttok az életembe.

- Ugyan, ne túlozd el. Onnantól kezdve, hogy kifacsartunk, már nem leszel érdekes számunkra. Új prédákra lesünk, újabb helyszínen. Egyébként is...a bélyegedet nap, mint nap ellenőrzi a rendszer. Tudják hol vagy, és mit csinálsz, ugyan már, miféle szabadságról beszélünk?

- Hogyhogy erről nem tud senki? Mióta csináljátok ezt?

- Ó, ne aggódj...megfelelő ismeretségi körünk van. Túlságosan is. Fogalmad sincs, milyen befolyással bírnak bizonyos helyeken.

Megpróbált higgadt maradni, de a merő képtelenség, amivel szembe került, viasként feszült az arcára.

Közben valaki bekapcsolta a helyiség fényrendszerét, és láthatóvá vált a mélygarázs többi része is. Néhány drapp színű doboz hevert az egyik sarokban, mellette újabb két kanapé, lebegő asztallal, rajta egy üveg vodka hét pohárral.

- *Sztolicsnaja*. Remek választás. – mondta

- A kedvenced, ha nem tévedek.

- Nem tévedsz - úgy tűnik, valóban mindent tudtok rólam.

- Na, látod. Hiszen ez az egész túl bizarr ahhoz, hogy ne legyen igaz, nemde?

- Azt hiszem. Ilyet már elvileg kapni sem lehet.

- Nekem két láda van otthon belőle. 2014-es évjárat.

- Csodálatos év volt...- summázta ironikusan, mire pillanatnyi feszült csend lett. Ezután töltöttek. A hat maszkos sorra odagyúlt a kanapéhoz, majd poharukat emelték. A játék elkezdődött.

Azon tűnődtem, hogyan kerülhettem ilyen szerencsétlen helyzetbe. A dolog nyilvánvalóan komolyabb, mint ahogy azt a maszkos előadta. Vajon ő melyik lehetett: az angol tőzsdecápa? Az orosz vodka gyáros? A román fegyver-kereskedő vagy netán az ingatlanspekuláns? Elvégre miféle feladatokat kellene megcsinálnom...hiszen ezek egytől-egyig perverz állatok. Ebben nem kételkedhettem.

Még mindig mereven ültem az egyik kanapén, és néztem, ahogyan a maszkosok ide-oda rakosgatják a dobozokat, hellyel készülve a műsorra, majd üzembe helyezik a falba épített központi konzol képernyőjét, melynek azúrkék fénye sűrű masszával borította be a teret. Üres tárolóedényeket hordtak az egyik sarokba, közben néhányan újabb vodkát töltöttek, megint mások meg hanyagul rágyújtottak. Nekem is jól esett volna most egy jó nagy *joint*, ám ehelyett nézhettem a cigiző maszkokat. Rá kellett ébrednem, hogy felesleges ellenállnom. Egyébiránt nem nagyon törődtek velem pillanatnyilag. Különben meg, mintha ott sem lettem volna, megszokott felsőbbrendűséggel mozogtak egymás mellett, néha rám néztek, és természetesnek vették, hogy tudomásul vettem az elmondottakat.

Ennyivel a dolog el volt intézve részükről. Mintha valamiféle, a fizikai valóságon is túl nyúló hatalmuk lett volna.

Akkor már tudtam, hogy helyzetem abszurditása már nem lehet kérdéses. Pillantásom a terem végében lévő, szintén drapp színű ajtóra esett, ahonnan talán bármelyik pillanatban felbukkanhatott az első kiválasztott.

Ami egy órája még képtelenségnek tűnt volna, mostanra valósággá vedlett.

- Nos, akkor kezdhetjük? – érdeklődött valamelyik. Elneveztem A-nak, s habár úgy tűnt, hogy a többiek már meg sem akarnak szólalni, azért szépen sorban őket is iktattam.

- Kezddetjük- feleltem, de persze csak vicceltem.

B egy fekete dobozt tett elém az asztalra, majd társaival együtt háttérbe vonulva helyet foglalt egy ülőkén, csak A és F állt még előttem.

- Húzz egy számot- förmedt rám F

Belenyúltam a dobozba és egy hétszög alakú fémbilétát tartottam a kezemben.

Egy vérvörös négyes fetrengett rajta.

A maszkos hátranézett.

- Négyes! – jelentette ki, mire a félhomályból felálló D megindult a drapp színű ajtó felé. Úgy tűnt, mindenkinek van egy száma, és mindenki a hozzá tartozó számú áldozatért volt felelős. A köpcös alak eltűnt az ajtó mögött, majd néhány másodperc múlva újra megjelenve egy

ismerős arc körvonalai bomlottak ki a fényre mellette.

A legjobb barátom barátnője. A picsába.... Bárcsak ne kellett volna ezzel szembesülnöm.

Az egyébként mindig sugárzó tekintetű, mosolygós lánynak most riadt szeme volt, kissé lihegett, és elgyötörtnek tűntek a vonásai.

- Andrea...

Furcsa, esedező tekintettel nézett rám. Ezt az arcát már jól ismertem, mert egyébként is felettébb aggodalmaskodó típus volt. Na, hát ez most biztos betett neki.

- Nem lesz semmi baj, oké – próbáltam nyugtatni, de ennek igazán nem sok értelme volt. Viszont máris rohamos tempóval vágott arcon az a néhány emlék, amely közös múltunk tengeréből bukkant fel. Andrea annál a rendezvényszervező cégnél dolgozott, ahová én is kerültem öt évvel ezelőtt. Eleinte távolságtartónak tűnt velem szemben, és nem tudtam hová tenni őt aljas kis fantáziavilágomban. Úgy alakult, hogy akkoriban épp volt barátnőm, de egy este Gus-sal a legjobb barátommal vízipipáztunk a *Rokerijben*. Ekkor belibbent néhány másik lány társaságában. „Legjobb barát” – milyen gyerekesen hangzik is ez, hiszen manapság már az is csodaszámba megy, ha az embernek egynél több őszinte barátja akad. De Gus-al tényleg ez volt a helyzet. Gyerekkorunk óta ismertük

egymást, pár háztömbnyire lakott a szüleim házától. Nem számítottam rá, hogy Andrea felfigyel rám, gondoltam, egy köszönéssel letudja ismeretségünket, ám egyszer csak ott termett köreinkben és helyet kért a szattyánbőr kanapén. Végül az este máshogy alakult, mint vártam. Bemutattam Gus-nak.

Ez nagy hiba volt, de mivel volt nőm, ezért akkor még nem éreztem feszélyezve magam. Ahogy Andrea kecsesen formázta a szavakat egyre inkább behúzott valami varázslatos sikátorba magával, és akkor még nem tudtam, de a bűvkörébe kerültem. Elmondta, hogy leginkább a város túloldalán lévő *coffeshopokat* látogatja de híre ment, hogy ismét lehet kapni nepáli hasist, kizárólag a *Rokerij*-ben. Véletlenek nincsenek.

Azt hiszem ettől a pillanattól vált datálhatóvá zavaros ismeretségünk. Több alkalommal összefutottunk, mire kezdtem megérteni, hogy mennyire vonzódok hozzá. De persze Gus rögtön lecsapott rá, hiszen már akkor késő volt, amikor a terembe belépett. Mindig így volt ez Gus-al meg velem: ő volt a rátermett szépfűú, én meg a lelkizős ábrándkirály. De ez a fajta már a kipusztulás szélére sodródott manapság. Így kapcsolatuk Andreával meg-állíthatatlanul alulexplonálódott egy pontban, nekem meg csak az ábrándok maradtak.

Próbáltam megfejtetni tekintetét, de most meg sem szólalt, csak összeszorított, erőltetett mosollyal mereven bólogatott.

- Hát persze, hogy nem lesz semmi baj – lépett oda A – mindenki kiválóan fog szórakozni. Ezt garantálom. No, de lássuk. Tudod, a játéknak van egy fizikai és egy pszichikai vetülete is. Hamarosan mindkettőbe belekóstolhatsz. Először lássuk a tűrőképességedet.

Lehajolt, és a mellette lévő egyik dobozból egy kisebb csomagot húzott elő.

- Először is egyél valamit – kérte együgyűen, és az asztalra borította a pakett tartalmát – nehogy azt mond már, hogy meg sem kínálunk semmivel.

Kék Chilli.

Már kinézetre sem valami bizalomgerjesztő, apró fajtából való össze-pöndörödött kis ördögpaprikák, valahonnan Mexikóból, ahol még a reggeli kávéba is ezt teszik. Minél kisebb, annál erősebb.

- Aranyos kis vegyes vágott. – folytatta – Ha megeszed, a lányt máris kiejted a játszmányból. Ennyi az egész, mehetsz is haza. Na, de a rend kedvéért azért bevárjuk a többieket is. Rajta, kóstold csak meg: jó kis dél amerikai kavalkád. Annyira jó, hogy a végén még elsírod magad, haha..

Megadóan néztem fel rá.

Bazd meg az anyád. Eddig csak megpróbáltam elhiteni magammal, hogy

fel vagyok készülve, de mostanra apró kis darabjaira hullottak illúzióim. Ugyan csípős paprikából jó voltam, de ha ezek mindent kiszimatoltak, akkor nyilvánvalóan valami velejéig erős cuccal rukkoltak elő.

- Rendben - mondtam, mintha annyira eltökélt lettem volna

Nekiláttam.

Gyorsan ettem. Azt hittem, így majd kevésbé lesz fájdalmas, de persze jócskán elszámoltam a tűrő-képességem, kurvaélet rohadt mocskos faszát, hiába gyúrok rá mentás *wasabival* minden héten a túlbuzgó vietnámiaknál. Visszatartottam lélegzetem, és megpróbáltam kizárni a szagokat, hátha az segít. Összeszorított szemekkel, rendíthetetlenül feszülő arckifejezésekkel zabáltam. Hát nem. De valahogy mégis csak magamba tömtem az összes paprikát, amit rögtön meg is bántam, mert azonnal éreztem, hogy sietségem csak fájdalmaimat erősíti. A számban lávaként fortyogott a nyálam, hogy védje ínfalaim, de egy újabb kapszaicin hadsereg vágott át rajta megállíthatatlanul, valami kurva nagy *macsétével*. Miután lenyeltem mindent, 3.2 másodperc múlva vissza is hánytam magam elé. Legszívesebben üvöltöttem volna az érzéstől, mely magában hordozta tehetetlenségemet is.

- Bravo! – hangzott a hátam mögül. – Nem is rossz.

Könnybe lábadt szememmel
megpróbáltam megtalálni a valóságra,
kapaszkodni valamibe, ami elérhető. A
mellettem álló férfit fogtam meg
támasztékul, mit sem törődve nyáltól és
okádéktól nedves kezemmel

Bézs színű törölköző úszott a látóterembe,
amit hálásan az arcomhoz szorítottam. A
saját bűzömtől émelyegtem, a
gyomromban még mindig nem szűnt meg
a kavargás. Egy teli palack ásványvizet
nyújtottak felém. Többszörösen
kiöblítettem a számat, amely még mindig
úgy égett, mintha egy plazmatöltetes
lávaágyút szopogattam volna.

- Nagyszerű, nagyszerű. Ez akkor talán
elég is volt bemelegítésnek, nem igaz? –
lelkendezett az öblös hang – Mit gondolsz?
De várj, csak: ne félj, megadjuk ám a
módját, nézd, nézd – és kezével félkörívben
fordult egyet, majd az asztalra mutatott,
ahová időközben italokkal teli, átlátszó
üvegek kerültek. Láthatólag mind vodka
volt, különböző fajtákból.

- Hogy véletlenül se érezd magad
kényelmetlenül, lám gondoskodunk a
fertőtlenítésről is, már ami a szádát illeti.
És aztán légszike, húzz egy újabb számat,
mert lassan a második feladatba
torkollunk. Sajnálatos módon
egyikünknek ellőtted a mai estéjét.
Az idő gúnyosan rugdalni kezdte az
oldalbordáimat.

Újra húztam hát. Ezúttal az ötöst.

És mielőtt kicsit összeszedhettem volna magam, máris bevezettek egy újabb lányt. Ő volt az.

A helyes kis babaarcú szépség a *Grand Caféból*. Hosszú, egyenes szálú fekete haja tökéletes kontrasztot alkotott vékonykás arcával, melynek szinte még gyermeki színe igazán különleges vonásokkal ruházta fel tekintetét. Nem volt túl alacsony, de bizonyos megvilágításból túlságosan is törékenynek tűnt olykor, mintha nem lehetne eldönteni, hogy kórosan sovány, vagy még túl fiatal. Tizenhatnak is alig nézett ki, pedig már húsz is elmúlt, egy holo pornóban pedig bármikor el tudtam volna képzelni a *Kiteregetett Bébiszitterek* szekciónál.

Vajon őt mikor cserkésztek be? És hogyan? Bementek és kirángatták a bárpult mögül?

- Jó választás –konstatálta A elégedetten – Igazán bájos. Olvastad a *Lolitát*? Na, ez most mondjuk nem tudom a közönség segístége nélkül – nézett oldalra kis kedvencére

- Nabokov - vágtam közbe - de akkor már inkább az *Ada* vagy a *Camera Obscura*...

A levegő sűrűsége egy pillanatra ismét zuhanórepülésben hullott alá, én meg mereven kapkodtam magam előtt a légbuborékokat. Nabokovot legalább olvastam diszken.

- Hohó...nézd csak. Figyelemre méltó. Vagy mégsem? Ne feledd, mindent tudunk

rólád. Ehhez idomítottuk a feladatokat is. A kérdés szándékos volt. Tudjuk, hogy az összes Nabokovot olvastad. Nemhiába a vonzódásod a fiatal lány iránt. Egyébként semmi baj ezzel. Ez normális. És valakinek most szerencséje lehet vele...ha te nem vagy elég jó.

- Miben? – kérdeztem türelmetlenül, miközben kezdett elborítani az elszántság.

- Vodkaivásban.

- Abban jó vagyok.

- Tudjuk. De talán nem eléggé. Ugyanis van a köreinkben egy orosz kolléga, aki szívesen versenyt iszik veled. Matvej! A te köröd következik! – szólította fennhangon egyik társát, aki kisvártatva feltűnt a fókuszban. Az általam C-nek titulált figura volt az.

- Leiszlak bazdmeg! – vetettem oda – annyi orosz kortársat olvastam, hogy már csak attól hozzáedződtem a vodkához.

- Kussoljál Szergej, és igyál! - válaszolta Matvej egy kissé magasabb, nagydarab fickó volt. Az a tipikus mackós orosz, akit inkább testőrnek nézel, sem mint túlságosan unatkozó milliomosnak. Nem sok jóval kecsesített a dolog, de azért majdnem elmosolyogtam magam, hogy azért Szergejnek szólított.

- A cél, minél több vodka elfogyasztása fél óra alatt. Aki először feladja, az veszít. A többit nem ismétlem, mert értelemszerű.

Ez egészen jól hangzott, de azért óvatosnak kellett lennem. Szenvedélyes

vodkaivó voltam, de nyilván ezzel tisztában lehetek, ha fel merték vállalni feladatnak. Az orosz még veszélyes lehetett is.

Perceken belül neki is fogtunk az ivásnak. Három – három feles pohár állt rendelkezésünkre, melyet folyamatosan utánaoltögettünk. Az első nyolc lökést még nem nagyon éreztem. Persze a nyolcadik környékén – mely hallótávolságon belül volt még az elsővel – már azért tobzódott némi zsibbadás, a nyakamon, és a további versenyszámokat illetően aggodalmam csak fokozódott.

De akkora már mindegy volt.

Az orosz masszívan követte mozdulataimat, és fél másodperces csúszásokkal tartotta a tempót. A huszonkettedik perc környékén pihenőre kényszerültünk. Nem mintha közös megegyezéssel elhatároztuk volna a dolgot, csak éppen elértünk valamiféle határpontot, amire végül még büszke is lehettem, hiszen az ember nem minden nap iszik le egy oroszot. Ám a neheze még hátra volt. Komótosan haladtunk az utolsó percek felé, immár tizenhét vodkával a vérünkben. Ekkora huzamosabb zsibbadások áramlottak szertelenül át rajtunk. Ismét hányinger kezdett kerülgetni, a tárgyak pedig legalább két másodperces késéssel rögződtek a retinámon. Egy ágyra vágytam, ahol valószínűleg behánytam volna azonnal, amikor lecsukom a szemem. Végül az

oroszl hirtelen lefordult a kanapé széléről, és oldalra bicsaklott. Próbált azonnal felállni, de szinte rögtön visszaseggelt a padlóra. Nem igazán fogtam fel győzelmemet, már csak azt láttam, hogy valaki egy lövetet ad a jobb karomba, valami zöld folyadékkal.

Elájultam.

Nagyjából két perc telhetett el, amikor táguló szempárokkal felriadtam. A fejem iszonyatosan sajgott, de az émelygés elmúlt. A fejem könnyebb lett, valamelyest kitisztult, de még zsibbadtam. Valami detoxikáló töltetet kaphattam, csak kicsit erősebbet, mint amit a főiskola alatt szereztünk be másnaposság ellen. Azonnal hatott, csak nem eléggé.

Azt észleltem, hogy Matvej is fél-kában támasztja a falat tőlem pár méterre. Szemei kifejezéstelenek voltak. Ennyit láttam belőle.

A gumicukorból formázott pincérlányt elvezették. Egyszer talán még ő is hálás lesz, ha már így alakult - reméltem.

3.

De mielőtt újra erőre kapó Clark Kent-nek érezhettem volna magam, vagy fel-foghattam volna testemnek az eddigiekben tanúsított hatékonyságát, rögtön újabb húzásra biztattak.

A hármas szám sosem hozott még szerencsét.

Ennek ellenére immár magabiztos nyugalommal vizsgáltam irodabéli kolléganőm szemét, akit persze számtalanszor ágyba fektettem már képzeletben, mert ilyen jó segge nem volt senkinek a városban. Az utóbbi időben ugyan kevesebb figyelmet szenteltem neki a diszkrét lány miatt, de ő volt az a fajta nő, akinek lehetetlen lett volna ellenállni.

Karol természetessége lenyűgözött. Semmi megjátszás, egyszerű ruhák, kedves mosoly, fürkésző tekintet. Néha úgy nézett rám, mintha folyamatosan azt akarná. Igaz, máskor meg nem tudtam eldönteni, hogy valójában hogyan is néz. Volt benne valami kiszámíthatatlan, amiről tudtam, hogy kockázatos, és ez kellően vonzott is, mert kihívónak találtam.

Most itt ül előttem, de nem annyira vidám, mint szokott. Szája szegletén lefelé íramodó félelem cseppkövek türemkednek, de időnként még beleakadnak az alul súlyként nehezedő ijedtségpikkelyekbe.

Ezen nem lepődtem meg.

Én sem ilyen módon terveztem, a közelebbi kapcsolatba kerülést vele, sőt pillanatnyilag nem terveztem vele semmit. Ez most nem a legmegfelelőbb pillanat volt eldönteni, hogy hányadán állunk is egymással.

Egy kézzel faragott sakktábla landolt előttem az asztalon.

Pár centit magamba zuhantam.

Valamikor nagyapám tanított sakkozni, még a háború elején, de gondolom most az is jó teljesítmény lenne, ha megfelelően állítanám fel a figurákat.

Nagyjából tízévente egyszer került a képernyőmre sakkjáték.

De ez egy igazi, tölgyből készült, fénylakkozott bábukat rejtő doboz volt.

Elragadtatással figyeltem, ugyanakkor kétségbe ejtett a lehetőség, hogy ezt a menetet el fogom veszíteni.

Erre bizony jó esélyem megvolt, kivált, hogy a fejem még mindig zsibbadt. Jól kitervelték ezt. Először leitatnak, aztán meg sakkozzam.

De nem maradt más választásom

Ösztönösen bukdácsoltam előre az időben.

Egy újabb maszkos, E ült elém, és elkezdte felrakni a bábukat.

- Ugye tudsz sakkozni? – kérdezte, én meg arra gondoltam, miért nem az orosz sakkozik - de inkább, ne is válaszolj.

Erre meg ugyan mit mondhattam volna.

Persze, hogy ezt is kiszedték az agyamból, és ezzel rátapintottak a gyenge pontomra.

Tudták előre, hogy esélyem sincs, ez lehetett a beépített biztos pont.

Bizonytalanul tettem meg az első lépéseket a játékban, de egyelőre nem ért komoly veszteség. Puhatoltam ellenfelem erejét, de egyszer csak azt vettem észre, hogy

haderőim komoly veszélyben lesznek, ha nem figyelek. E fürge volt, és gyors. Az első tíz percben semmi nem történt. Aztán váratlanul leszedtem két bábuját. Tudtam, hogy nem szabad magam elbíznom, mert ez még semmit nem jelent, mégis meglódult a fantáziám. Azt hiszem, szándékosan hagyta, hogy belelovalljam magam győzelmem lehetőségébe, mert innentől kezdve heves közelharc dúlt a sakktábla közepén, viszonylag kiegyenlített erőviszonyok között, de közben folyamatosan azt próbálta sugallani, hogy egy lépéssel mindig előtte járok, holott épp fordítva volt. Mindent kitervelt előre. Végül szépen lassan pánikba estem, és újabb meggondolatlan lépésekkel próbáltam oltani a tüzet, de helyzetem menthetetlen volt. Húztam az időt felesleges lépésekkel, hátha hibázik, s közben arra gondoltam, mi fog történni Karollal percekben belül. És aztán mi lesz azután, ha ez a bohózat véget ér itt? Hogyan nézjek majd a szemébe? Homlokom egyre csak izzadt, miközben a kanapé anyagának folyamatos sistergése hallatszott feszengésemtől.

Eljött az idő: a királyom felcsatolta magára kitüntetéseit, majd a közeli vodkás pohárba fojtotta magát.

A maszkos felnézett rám, s bár nem láttam, de tudtam, hogy a maszk alatt mosolyog.

- Ne már basszus – böktem ki – komolyan...beszéljük meg, keressünk valami más megoldást, ezt nem lehet...

- Gondolod, van bármi egyebed, ami minket érdekelhet? – kérdezte amaz – pénzzel itt semmire sem mész. Az van nekünk is bőven. Mi mást ajánlhatnál fel számunkra?

- Valami cserét is emlegettél...

Elgondolkodott.

- Na igen, ha szeretnéd, behozhatunk mutatóba egy másik hölgyet, aki viseli majd ennek a menetnek a terhét. Csak, hogy tudd, kit küldtél vágóhídra...ő..na jó ez túlzás, habár jó nagydarab húscafatok lógnak le rólunk. De akkor következő menetben megint ezért a lányért kell folytatnod. Egy kis csúsztatás. Már ha vállalod a kockázatot, hogy egy általad ebből a szempontból esetleg fontosabbnak vélt személyt küldesz a karmaink közé. Nem tudhatod, ki lesz az, akit becserélünk, és ő már mindenképpen a miénk.

Nem tudtam volna Karol szemébe nézni, ha mégis sikerül valahogy hazakeverednünk innen.

- Vállalom – feleltem némi habozás után.

- Rendben...hozzatok be egy másik lányt.

A Másik lány legnagyobb megrökönyödésemre az egyik ex barátnőm volt. Nem váltunk el szépen, de ezt azért nem kívántam volna neki. Kedves vendéglátómnak azonban mindenre

kiterjedt a figyelme, és pár szóban elmagyarázta Lizának, hogy mi is fog történni vele a következő fél órában, és főképp azt, hogy mindezt miért kell elszenvednie.

Sikoltozni kezdett, aztán próbálta magát kitépni fogva tartói karjaiból, de aztán persze könnyedén elhurcolták egy másik szobába, ahová az utolsó pillanatban F is besurrant, a tolóajtó légkiprűszkölése pedig végszóként teremtett csendet.

Most már tényleg jól jött volna egy kis *Purple Haze*, amiből a legjobbat a *Ruslandon* árulják manapság, de vajon, milyen messze vagyunk onnan?

Habár még szerencsésnek is mondhattam magam a dolgok alakulását illetően, mivel Liza iránt már tényleg nem éreztem semmilyen felelősséget, úgyhogy részemről a választás, a „csere” remekül sikerült.

Ha már valakit fel kellett áldoznom, inkább ő legyen az – gondoltam, miközben hányingerem lett saját magam szívtelenségétől, de mivel továbbra sem találtam, inkább magam szedtem össze.

Karol, miután végignézte az iménti jelentet, még sokkal jobb állapotba került. Ha ez egy képregény lenne, most könnyen ábrázolhatná azt az arckifejezést, ami helyet cserélt a mosolyával. Még egy körben nevezve lett, így hát cseppet sem nyugodhatott meg, ahogyan én sem igazán.

A következő feladat viszont elsőre könnyebbnek tűnt.

Miután közölték, hogy döntésem eredményeképpen immár vendégszeretetük mélyebb dimenzióit élvező ex barátnőm volt a hetes sorszámmal jelölve, így az már kiesett, s ezért most nem kell újból húznom, hanem bele is vághatunk egy újabb körbe.

Megborzongtam. Vajon mi vár még rám?

A következő feladat egyszerűen hangzott, de már koránt sem tudtam magabiztos lenni, mert mindenben csapdát gyanítottam.

- A negyedik körben csak néhány egyszerű kérdésre kell válaszolnod. Ahogy már említettem, jön egy kis elméleti rész is. Lássuk mennyire vagy jó a filmek világában! Tudjuk, hogy komoly filmbuzi vagy, de most majd kiderül, hogy csak sznobizmusból csinálod, vagy mert tényleg akkora paraszt vagy, hogy bejönnek a keleti filmek. Ebben a témakörben nagyon sok veszélyes terep akad, és te szereted a veszélyes terepeket. Szeretsz olyan filmeket nézni, melyeket más nem. Még soha életedben nem találkoztál olyannal, akinek arányaiban annyira hasonló lenne az ízlése e téren, mint neked. Persze vannak átfedések, de a társaság, amely körülvesz, sokszor szintén felszínes e tekintetben. Mondhatni, hülyének néznek, hogy ilyeneket nézel, nemde? Megint csak ne válaszolj. Viszont mindig elfelejted,

hogy a világ még mindig elég tágas ahhoz, hogy létezzenek mások is, akik mozgatják, hiszen akkor ezeket a filmeket kiknek készítették? A háború sok mindent megváltoztatott, ilyen mértékben mégsem volt képes kulturális torzulásokat előidézni.

Ebben igaza lehetett, és bár ez nem nyugtatott meg, úgy éreztem lehet esélyem.

- Három kérdés- folytatta. - Mindháromra helyes választ kérünk. A kérdések többrétegűek, és minden részüket meg kell válaszolnod, különben nem fogadjuk el. Ha jól felelsz mindenre, a kolléganőd távozhat.

- Rendben, kezdjük – sürgettem, mert a feladatot igazán magaménak éreztem, és szerettem volna már túl lenni Karolon is.

- Kezdjük egy könnyebbrel. Az első kérdés: Ki volt az a filmrendező, aki a *Tavaszi Nyár, Ősz, Tél...és megint Tavasz* című filmet elkövette. Hozzávetőlegesen mond meg a film keletkezési időpontját is, valamint sorolj fel még legalább két filmet tőle. Ez legalább négy szót jelent válaszként. Tiéd a lehetőség.

Ezt benéztetek - Ázsiai filmekből jó vagyok, és habár ezt tudhatták, azért próbáltak megizzasztani egy összetett kérdéssel, hátha valahol hibázom.

- Na, azér' még gyúrjatok rá – nagyképűsködtem, de azonnal meg is

bántam, mert eszembe jutott az előbbi sakkjátszma lefolyása.

- Várd ki a végét. Nos?

- A rendező Kim Ki-duk, az egykori – Észak Koreából. Ma, japán gyarmat. Azt hiszem 2001 környékén készthette. További elhíresült filmjei a *Bin Jip* – *Lopakodó Lelkek*, vagy az *Íj*, ami egy kurva hajón játszódik végig, vannak vagy hárman benne, meg nagyjából ugyanennyi dialóg. Na, és persze *Az Idő*. Az mondjuk jobb volt.

Magabiztosnak tűnhettem, hiszen ezt a választ valóban tudtam. Meg is lepődtek rendesen, de aztán hamar túlléptek a teremre ült zavar habjain, bele a mocsárba.

- Na, jól van, csak hogy belemelegdj, látod, az első könnyű volt. – majd enyhe szigorral C felé nézett, amiből arra következtem, hogy ő lehet az informatikai zseni, aki most lehet, hogy nem volt eléggé alapos ezen a téren.

Itt egy kis szünetet tartott, de aztán folytatta.

- Marco Ferreri 1973-as filmjében *A Nagy Zabálásban*, sorrendben hányadikként hal meg az egyik főszereplő, Marcello Mastroianni ?

Hű, de szép kis kérdés lett ebből. Láttam a filmet – nyilván ezt is tudták – de vajon mennyire emlékszem a részletekre? Sorrendbe kellett raknom az eseményeket. Hangosan gondolkoztam:

- A többi színészt nevére ugyan nem emlékszem, de az egészen biztos, hogy nem Mastroianni halt meg először. Ahhoz túl híres volt akkoriban, hogy őt vigyék le elsőként a színről.

- Hallgatlak.

- Úgy emlékszem, az első fazon halálra zabálta magát. Talán ő volt a szakács, vagy legalább is, aki a történetben szereplő zabálásos orgián legtöbbet főzött. Még gondoltam is, hogy mekkora már, hogy a szakácsot húzzák ki először, mikor a film címe meg pont nem illik ehhez. Ebben mondjuk nem vagyok biztos, de ő halt meg elsőként Felpuffadt. Aztán volt egy öregebb fazon, aki folyton kefélt az összes női szereplővel. De egyszer csak szívrohamot kapott a konyhaasztalon, ha jól emlékszem. És ott volt még Mastroianni, aki megfagyott az udvaron a kabriójában. Kurvára nem ment sehová. A negyedik meg a végén egy mell alakú epertortába fulladt, vagy valami ilyesmi. Csak éppen azt nem tudom, melyik volt előbb, a szívrohamos jelenet, vagy a megfagyós.

Elégedetten szólalt meg:

- Látom egészen kivételes a memóriád ilyen kérdésekben. Ez tetszik, tudod magam is nagy film örült volnék. De még mindig nem mondtad meg a választ.

Nem, még nem adtam választ. És egyáltalán nem is voltam biztos benne. Végül, mintha úgy rémlett volna, hogy a megfagyós rész később történt.

- Mastroianni a harmadik volt. Az utolsó előtti - közöltem
- Beleegyezően bólogatott.
- Helyes. Így már csak egyetlen kérdésre kell jól felelned.
- Készen állok.
- Lehet, hogy alábecsültünk, de talán majd a következő kérdés megoldja egyikünk problémáját. Azt mond meg akkor, hogy Andrew Lau híres eposzában a *Szigorúan Piszkos Ügyekben*, ki volt az a színész, aki az egyik részben nem szerepelt, aztán azt is megmondhatnád, hogy melyik részben, és miért?
- Biztos, hogy jó ötlet volt Távol-Keleti filmeket iktatni a kérdéssorba? – hencegtem – Nem mintha bánnám. A második részben Tony Leung, az első rész főszereplője nem szerepelt. Hogy miért? Nyilván, mert az első rész végén meghalt. De aztán a harmadik, különböző idősíkokban játszódó résznél, a múltban visszatért. Hát ezért.
- A hátam mögött mozgolódás támadt, néhány maszkos csalódott megjegyzéseket tett.
- A főnök beleegyezően bólintott, aztán húzott egy szálat az előtte heverő *Stuyvesant*-os dobozból.
- Karolt kivitték a teremből.

2.

- Nos, erre a kérdésre én tettem fel magamat, így most megfosztottál az élvezettől. Nem mintha nem találnék magamnak nőt, csak éppen szeretem a változatosságot. – közölte a „játékvezetővé” avanzsált A.

- Nem nagyon hat meg.

- De azért őszintén remélem, hogy hibázni fogsz még. Ezért meg nekem nem kell elnézést kérnem. Akkor hát folytassuk. Majd most meglátjuk, mire vagy képes.

Gondolhattam volna, hogy ráerősítnek, mert ezután szavaitól megrészegülve közölte, hogy a következő körben előtte kell maszturbálnom.

De úgy rendesen, ahogy kell, hovatovább „versenyt kell vernem” az egyik kedves ismerősével, akinek szintén fekete maszk volt a fején. Aki előbb elmegy, az a nyertes. Bizarr helyzet volt, különösen azután, hogy kihúztam a kettes számot, és behozták az irodaházass lányt, akit ugyan nem ismertem, de persze őt is simán. Kapcsolatunk eddig az ismerkedés szintjén ácsorgott, és nem is akart odébbállni. Talán majd most?

B-vel együtt beültünk hát a kanapé közepére, és nekiláttunk.

A maszkosnak közepes, de vastag, eres fasza volt, és pár perc alatt megmerevítette. Nekem nem ment ilyen könnyen.

- Próbálj a lányra gondolni közben – biztattak nem éppen sportszerűen, egy jó

adag cinizmussal nyakon öntve, de én mindenre tudtam gondolni, csak épp rá nem. Pedig veszélyes formában lehetett a teste. Vajon a diszkrét lány mikor következik? Nyilván a végére hagyják, ha úgy vélik, jelenleg ő a legfontosabb számomra. Az utolsó feladat pedig biztosan nem lesz egyszerű ezek után. De már semmin nem tudtam volna meglepődni. Nagy nehezen megmerevedett a farkam, de semmilyen vágyat nem érezvén, ez csupán fizikai reakció lehetett testem részéről egyenlőre. Próbáltam koncentrálni, de képtelen voltam rá, mert zavart a tömeg, s főleg a lány jelenléte. A maszkos rendesen be is előzött. Nagyjából öt perc múlva elévezett, és fehér örökítő anyaga sugárként lövellt a kaucsukasztal irányába.

A szélét el is találta.

Ernyedten vettem tudomásul, hogy vesztettem. Mi az isten? Ez a B valami nehézsúlyú spermabajnok lehetett a kollégium férfirészlegén szakiskolás korában, vagy csak azóta fejlődött túl sokat, hogy tele van *kredittel*, és bármely nőt megvesz. Van ideje gyakorolni.

- Ne haragudj, szerintem csaltak – néztem a lány felé, és megalázottsággal telített zavaromban nem tudtam eldönteni, megbocsátja - e nekem a történeteket. Ebben a kérdésben viszont legalább nem lehetett akkora lelki furdalást okozom magamnak, mivel még alig ismertem.

B lökdösődve vezette maga előtt a sértődött lányt, hogy belekezdhesen a második menetbe a különszobában.

A maszkosok tömege lelkes szóváltásba kezdett. Én pedig feszülten figyeltem, mi történhet még. Kisvártatva kihúzták velem a következő, utolsó előtti számot. A hatos volt.

És újabb drasztikus helyzetbe kerültem.

Amikor percekben belül az újabb áldozat megérkezett, másod - unokatestvérem, Sylvie állt előttem. Abból, hogy őt hozták ki, tudtam, hogy az utolsó fordulót jól tippeltem. A diszkrét lány lesz az. Ez a végzet.

Micsoda elbaszott egy slamasztika.

Selymes emlékképek dörgölöztek hozzám, hogy felidéztem Sylvie-vel való kapcsolatomat. Gyermekkorunkban sokat lófráltunk együtt, egészen addig, amíg mindketten el nem kerültünk a főiskolára, és a roppant távolságok révén aztán végérvényesen eltávolodtunk egymástól, hiába a modern kommunikációs eszközök, a 4D-s kontaktegység meg a vidifonok. Úgy éreztem teljesen más érdeklődési köre lett. Én habzsoltam az irodalmat, a zenét, meg az egyéb művészeteket, míg ő inkább a realitás talaján maradt. Olyan emberekkel barátkozott, akik másfajta létsíkokon szemlélődtek, ezért tapintható távolság kerekedett közöttünk. Néhány év múlva azonban újra keresztezték egymást útjaink. Ekkor már tudtam, hogy ő volt

serdülőkorom igazi műzsája, amely, mint olyan természetesen elérhetetlen volt számomra, már csak a családi kötelékek miatt is. Ebben hallgatólagosan megegyeztünk, bár elképzelésem szerint ez esetben leginkább én rajongtam érte, ő pedig csak megértő tisztelettel adózott olykor kínossá feszülő hóbortom irányába. Szerencsére ez a tisztelet később is megmaradt, és mindig lelkesen fogadta újdonsült barátnőimet, akiket csak azért szedtem fel, hogy éjszakánként az ő testükkel helyettesítsem Sylvie-t. De aztán mindkettőnk élete egy helyesnek vélt mederbe terelődött, s igaz ugyan, hogy neki sem volt túl sok szerencséje a szerelemben, végül mégis megtalálta az igazit. Így kettőnk kapcsolata pedig már évek óta masszívan stagnált egy megtörhetetlenné szilárdult barátságba másodvirágzásunk kellős közepén, én meg közben rájöttem, hogy nem is olyan nagy szám, hogy valójában nem is tudnék vele élni, ahhoz ő túlságosan is más. Csak a testét akartam, hogy megfogja a farkam pihekönnyű kezével.

Nem kellett szólnia, hiszen tudta, hogy rajtam nem fog múlni.

Hűvös higgadtsággal szemlélte az eseményeket, mintha legbelül bízott volna bennem, mert ismert. Mert tudta, hogy az életemet is odadobnám érte, és kiábrándultságom ellenére talán még mindig így is volt.

Viszont ismételten egy fizikai erőpróba következett, ami nem töltött el túláradó örömmel. Mentoraim elmondásának eredményeképpen megtudtam, hogy újabb vesszőfutásom következik az idővel. Ez nem volt túl bizató, ugyanis gyatrán bírtam a kényszeredettséggel járó tevékenységeket. A lélegzetemet kellett volna visszatartanom időre. Persze ellenfelem is akadt. A köpcös férfi, akit mellém ültettek egy szót sem szólt. D kezdett.

Elindították neki a stoppert, miután egészen magabiztosan tartotta magát. Másfél percnél viszont jócskán elvörösödött az arca, aztán egyre inkább szenvedett. Egy perc múlva végül feladta, és hatalmasat lélegzett a szája előtt éppen vidáman lavírozó léghalmazból. Ez nem is volt túl rossz teljesítmény, hiszen az ember tudomásom szerint nagyjából három percig bírja ki levegő nélkül. Nekem tehát súrolnom kell ezt a határt, hogy legyőzzem.

Amikor az óra elindult, próbáltam tartalékolni az erőmmel. Az első pillanatokban ez könnyen ment, és aki próbálta már visszatartani a lélegzetét, az tudja, hogy ez mindig így van. Ó, bírom én ezt- gondoltam, de aztán rájöttem, hogy az idő ilyen aspektusból rémisztően lassan halad. Még csak egy percnél járhattam, amikor totális pánik lett rajtam úrrá. Az órára nem nézhettem, csak, hogy

nehezítve legyen a feladat, meg aztán bizonyára jelentős energiaveszteséggel járt volna ez a kis plusz mozdulat, így hát csak tippeltem, hol járhatok.

Végül a legnagyobb görcsök közepette, eltorzul arccal feladtam.

Azonnal éreztem, hogy vesztettem.

És a maszkok szem nyílásán átszűrődő tekintetekre ugyan ez volt ráírva fényes mosolyceruzával.

Zsibbadni kezdtem.

Majdnem olyan volt, mint egy gyengébb LSD utazás kezdeti szakasza. Testem minden aljas szegletében izzani kezdett a tehetetlenség kiváltotta düh.

Nem, ezt nem lehet. Ezt nem hagyhatom. Legalább meg kell próbálnom megakadályozni. Abban a pillanatban nem igen tudtam reálisan gondolkozni, valahol a tudatom alján csücsült az ésszerűségem egyik megbukott katonája, és azt mondogatta, hogy semmi esélyem hat emberrel szemben.

Így is volt, de az alulról jövő kiáltozást elutasítóan szájba vertem.

Felugrottam a kanapéről, és azzal a lendülettel széttörtem D arcán egy vodkásüveget. Jókora ütés volt, kissé vissza is hőköltem, hiszen megölni azért nem akartam, de a fazont fejét beszippantotta a kanapé anyaga. Reccsenést hallottam, miközben máris útban voltam egy másik, talán épp unatkozó milliomos felé. A következő

pillanatok bizonyára nem voltak annyira unalmasak számára, mivel sikerült mellbe vágnom, a még mindig a kezemben lévő üveggel. Közben a háttérben már láttam a felém közeledő árnyakat, és másodperceken belül le voltam terítve a földre.

Valaki balról belém öklözött, aztán feszítő, égető érzést éreztem, és Sylvie kiabálásából, meg a maszkosok üvöltözéséből is eljutott az agyamig néhány kósza foszlány.

Már megint az a szemét sokkoló.

1.

Másodjára nem ütött ki annyira az elektrosokk, mint amikor elraboltak, nem vesztettem el a tudatom, de jócskán megviselte a szervezetemet, hogy huszonegy órán belül már másodjára történik mindez.

A fejem viszont még jobban fájt, mint eddig, valószínűleg nekicsapódhattam a parkettának.

- Ez kurvára rossz döntés volt! – mondta valaki, akinek még csak a körvonalait láttam magam előtt, nem mintha nem lett volna mindegy, hisz ugyanúgy néztek ki mind.

- Persze számítottunk rá. Gyakran előfordul. Legtöbb esetben egyszer

bekövetkezik. Úgy látszik elég sokat jelent neked ez a lány.

A volt az. Kezdtem képbe kerülni. Felettem állt egy még működésre kész sokkolóval – rögvest folytatta:

- Megértelek. De hidd el, ezzel az egyébként természetes reakcióval okozol nekünk a legnagyobb örömet.

Közben észrevettem, hogy Sylvie-t már elvitték valahová az általam elintézett fickóval egyetemben. Most ismét kevesebben voltak a szobában.

- Rohadjatok meg....

- Na...na.. eddig egész jóban voltunk, nemde? Ne rontsuk el így a végét. Lehet, hogy a diagnózisunk rossz volt, és mégsem a diszkotékás lány számodra a legfontosabb? Nekünk úgy tűnt, ezért is hagytuk a végére. Sajnos azonban újabb cserét nem ajánlhatok fel. A szabály, az szabály. Bár érdekes lenne.

- Kérlek..bármit megteszek, csak hozzátok vissza.

- Nem kell megtenned bármit. Már csak egy dolgot. Egyetlen utolsó feladat.

Pillanatnyi habozás után azt feleltem:

- Cseréljük be

- Nem lehet.

- Most az egyszer, kérlek...

Habozni kezdett.

- Képes lennél feláldozni ezt a kialakulóban lévő szerelmet, egy olyanért, amit soha nem kaphatsz meg? Még akkor sem, ha ezt az áldozatot meghozod neki.

- Már rég nem hiszek a szerelemben. Az ösztönök erősebbek.

- Ó...hát úgy tűnik, ezt sem fejtettük meg eléggé. Van még min javítanunk a rendszerben- méltatlankodott

- Az emberek viselkedését nem lehet így kiszámolni. Az érzelmi reakciók képlékenyek.

Elgondolkodott.

- Igaz, de mi azért folyamatosan megpróbáljuk.

- Legyen most másképp.

Elfordult, és a jelen lévő társai felé nézett. Megerősítést várt, mert látszólag ő nem bánta volna annyira. Valaki már így is jól járt, és még hátra van egy feladat.

Egy szó sem hangzott el, de néhány vállvonogatás után egyikük megindult kifelé, hogy új mederbe terelje a fejleményeket.

Még soha nem éreztem akkora megkönnyebbülést.

Kínos csend következett, majd a vezér újra megszólalt:

- Nem feltétlenül döntöttünk jól. Csak tudod, már annyi szenvedést láttunk, annyi különböző reakciót.....nos, én legalább is a változatosság híve vagyok, szóval azt szeretem, ha a valóság képlékeny. Mint egy rágógumi. És ezt a valóságot én rágom. Megmondom őszintén, elég jól teljesítettél. A kiválasztottak többsége legalább négyszer megbukik. De te legyőzted önmagad.

Leginkább a szellemi körökben, fizikálisan nincs elég kitartásod a testeddel szemben, de ezt gondolom, te is tudod.....de szellemileg erős vagy. És most végül szintén egy ilyen feladat következik, úgyhogy reménykedhetsz. – azzal intett az egyik maszkosnak, aki ezt követően három borítékot rakott le elé az asztalra

- Minden borítékban tíz szó van leírva egy papírra. Válassz egy borítékot. Amelyiket választod, az abban lévő tíz szóval kell megoldanod a feladatot. És ellenfeled is lesz.

Én leszek az.

Hasonlóképpen húzok majd egy borítékot. Egy verset kell írunk, vagy legalább is egy olyan szöveget, amelyben mind a tíz szó szerepel, de van is értelme. Egy szót többször is felhasználhatsz.

Kezdett körvonalazódni a lényeg. Főiskolás koromban hip-hop együttest alapítottam, ahol én voltam a szövegíró és a zenei producer. Az előadást másokra hagytam, de szöveget kizárólag én írtam. Hát ezt is megfejtették, miért ne ezt? A feladat újfent magabiztosságot sugallt számomra, hiszen gyermekkorom óta tudom, hogy nem sok mindenhez van tehetségem, de a szavak terén azért megbízhatóan jó vagyok. Ez az én igazi közegem. Szégyen lenne, Ha pont a legbelső énemmel szemben vallanék kudarcot.

De Sylvie-ért mindenre képes lettem volna.

- Na és ki dönti el, melyik a jobb írás? -
vetettem fel

- Ezzel nem lesz gond. A többség dönt.
Persze most kételkedsz, de hidd el, ezen a
téren nem vagyunk elfogultak.
Mindannyian lelkes olvasók vagyunk, és
irodalombarátok, műgyűjtők. Ha
megítélésünk szerint jobb lesz versed,
akkor te nyertél.

Nem igazán mertem bele gondolni, mit
fogok tenni, ha ez nem valósul meg, ha
mindez porhintés, mint minden más, amit
megszokhattunk a történelem folyamán.
Csak egy esélyem lehetett: ha olyan verset
írok, amely totálisan elüt a megszokottól,
ami botrányt kavár és szembeköp, lehúzza
a nadrágot, és megmutatja, mekkora, és
milyen az élet.

Így hát nekifogtunk.

Kihúztam a középső borítékot, miközben
észleltem, hogy közben visszahozzák
Sylvie-t, és leültetik a jobb oldalon.
Meggyötört arca volt, ami ugyanakkor
értetlenséget is tükrözött.

Az idő felpuffadt, és nem tudtam, meddig
dagad.

Az előttem lévő szavakra koncentráltam.
Nem volt épp ideális helyzet, hiszen
legtöbbször a saját kis kollégiumi
szobámban görnyedve írtam azokat az
egykori dalszövegeket és verseket,
ráadásul az ihletet nem lehetett ilyen
szinten megerőszkolni. Ez lutri volt. Vagy
előjön belőled a tehetség, vagy nem. Ha az

adott helyzet szerencsés, a feladat, vagyis a szavak kedvezőek, akkor rossz vége nem lehet. Ez esetben viszont számolni kellett a vetélytársam ismeretlen tehetségével is. Reméltem, hogy nincs túl sok neki, és ő is csak a műfajban uralkodó divathullámon lovagoló valaki, aki azt hiszi jól csinálja. Együttal azt is kinéztem belőle, hogy mindezek ellenkezője a valós: egy megátalkodott szakbarbár, aki mindent olvasott, ami számít, hiszen kurvára ráért olvasni, ha éppen olyanja volt, meg aztán ő itt az agytröszt tényleg. Korát nem tudtam megtippelni, viszont valahogy mégis idősebbnek tűnt. Akkor viszont bajban vagyok. A „szakma” régebbi arcai, és a velük együtt felnőtt generációé, még tudtak valamit. Még nem voltak annyira elhasználódva a szavak, mint manapság. Meg aztán a nyelv is változott. Bizonyos szavakat ma már nem használunk. Ha ellenfelem pont abba a kategóriába tartozik, aki a régi iskola híve, akkor problémáim lehetnek. Elvégre ez az utolsó feladat. Csak nem ültetnek le ide valami kezdőt, ha kiszedték a fejemből a dalszövegeimet is.

Az írás által okozott pillanatnyi hamis eufória illékonyságában bíztam. Hogy talán félreismerték saját tehetségüket.

A következő komorságot hoztam össze húsz perc alatt:

Exprementum

*Rücskös fákról hűvös berkenyeesszencia csöpög
rám – peckesen fújtat sértődött zsinárdiámon a
közöny:*

*egy túrkálóban vettem tán rubáskás bálaruha
hektitán,*

*hol nem marad kő kövön, ha néhány ál-anyuka
zsenírozza magát proscéniumpáholyán balusztrált
rongyokból*

*~ az előre hozott pillanatok elillannak gyorsan:
amuzikális életem kihűlt kásától penészes kanál
kerül elő holtan – hamuzok egyet türelmemnek
hordszékes*

*zsávályából, mintha csak nem is én lennék a
magamra*

*felügyelő / kis vacak másodpercek beleznek
ormótlan*

toprongyokból.

*~ nincs harag: erre oktrojál az utolsó nemzedék,
az idő cikákolva haldoklik / szemünket viháncolva
szedte szét, mint anyóka a baromfit a telázsín,
mely kísáncolva exhumál a parázson szerte szét:
én még csak kis srác voltam, életem vette kezdetét
e szócsonkoktól.*

.

Úgy éreztem, a körülményekhez képest
egész jól sikerült, legalábbis ebben
szemmel láthatóan jobban teljesítettem
közönség előtt, mint az önkielégítésben.

Lassan felolvastam a verset.

Közönyös bólogatások közepette hallgatták
végig, majd amikor befejeztem elismerően

tekintgettek rám. Már amennyit a szemeikből kiolvastam. Egyikük azért kicsit mintha bosszankodott volna. Összeráncolta vastag szemöldökét, aztán felszólította a partneremet, hogy ő is olvassa fel a sajátját. A közölte, hogy még nem fejezte be, és pár perc kell még neki. Ez láthatóan bosszantani kezdte a többieket, érezvén, hogy időbeli nyereségem, már leve előny. Levedlett frusztrációm ellenfelemre hárult. Aztán végül olvasni kezdett:

10

*Tíz, tíz, tiszta víz, ha nem tiszta,
premissza:
hat vak statiszta egy bábkormány
élén/k vitában arról, hogy mifelénk
mi félék lehetnek a felcaplatott
indokok a sztrájkra: lám cicomás hutta
palotára a fél nép fíntorgott rá -
tiltott botrány pirosított minden
kurírpionírt ott az utcákra, mert
az ukrán gáz rücskös és síkosított
de ezt már mindenki tudván ma tudta..*

*most bátran mutogatod magad hű, de
HD adásban, csöpög a plazmapropaganda
rám szilíciumfoszfátban _ leölnek halomra:
csak fektesd magad széttárt lábakkal,
az asztalomra hányva az egész bürokrata
Himalája: a tömeg az utcán meg remegve
kiabálja, hogy váltsd le és tipord el - érezd,*

*hogy mikor kell neked ülnöd mások
helyébe / a jövő előtt megmenekülnöd,
ha vesznek a kilátások.*

Jónak találtam, de valami hiányzott belőle, vagy inkább benne volt? Igen, kissé a kezdeti tapasztalatlanság hangulat uralkodott a szavak felett, habár összességében jól össze voltak rakva. Nem tudtam, ő milyen szavakat kapott, de mintha fel sem merült volna egyikünkben sem, hogy valaki csal, vagy esetleg nem használ fel minden szót. Ez szóba sem jött. Próbáltam kifürkészni, vajon mire gondolnak, hogy áll a helyzetem, mert én egy leheletnyivel jobbnak éreztem a szövegem a másiknál.

- Nos?- kérdeztem – mi a véleményetek?

Fészkelődés támadt, majd B megszólalt:

- Részemről nehéz döntés előtt állok. Mindkettő tetszett, mindkettő másért, de valahogy tanácstalan vagyok. Nem érzek jókora különbséget.

- Szerintem a srác jobb volt – szólalt meg mellőlem egy hang.

Ezt jó jelnek tekintettem. Kimerültségemben már nem tudtam józanul felmérni, hogy mi a helyes és mi nem. Az arányaim eltorzultak, agyam tébolyultan zakatolt, és csak néztem, néztem Sylvie arckifejezését.

Soha többé nem felejtettem el az a tekintet a későbbiekben sem.

Szédelegve vettem tudomásul, hogy szabad vagyok, és, hogy Sylvie is az. A Diszkotékás lánnyal aznap este már nem találkoztam, csak a bőröm feszült a *kreditektől*, és Sylvie hálájától.

Az este sűrű krómfelhőbe burkolózva kergette az időt, aminek semmilyen jelentősége nem volt már.

0.

Kakofónia

És ahogy elnéztem, elég jól érezték magukat. Egymás arcába ordítva üvöltöttek a jól ismert dalszöveget, miközben idétlenül rángatóztak a lagymatag ütemre. Tudták a szövegeket, tudták az összes albumot fejből, még talán azt is, hogy hányadik szám az albumon, ez látszott rajtuk, én meg hirtelen bezsibbadtam, hogy mi a fenét keresek is itt?

Mintha nem lenne jobb dolgom...már bánom is, hogy A. rábeszélt. Az még rendben van, hogy nem vagyok már az a huszonéves parti zsonglőr, mint régen – aktuálisabb a konszolidált családi élet, meg az idegbeteg gyerekzsivaj – de azért ez nem azt jelenti, hogy ha végre van egy estém kimozdulni otthonról, akkor ilyen poshadt *soft rockot* kell hallgatnom.

Mégiscsak el kellett volna fogadnom J. Születésnap házibuli meghívását.

Krómfójtott *Pioneer* hangcucc a *Rokin* jobb kanyarjában egy álló lakóhajón / tört ütem, füstfelhő, *dub*, és az ezekkel járó marihuána fogyasztás.

Ez való nekem, nem pedig ez az újramelegített kakofónia. Bezzeg annak idején...ő, de kis is emlékszik még arra? Mintha meg sem történt volna, mintha csupán az évek alatt magunkba tömött pirulák romjai mögött megbúvó fantazmagória lett volna az egész.

Talán meg sem történt:

///

És akkor svéd tudós el találta szólni magát, hogy a legújabb kutatások szerint a szerelmes dalszövegek roncsolják az ember agysejtjeit. Hogy igenis ez miatt van elhülyülve az egész világ

manapság, nem pedig az adalékanyagokból és műanyagból összekotyvasztott, három emeletes gyorséttermi *bohócburgerektől*.

Persze nem is kellett volna kiderülnie, hiszen a milliárd életek felett uralkodó kő gazdag százak már évezredek óta úgy irányították kényük - kedvük szerint a többséget, hogy nem adtak nekik elég tudást. Az információ volt a legnagyobb fegyver ősidők óta. Senki nem akarta, hogy tudj bármit is, aminek tudatában irányíthatatlanná válhatsz, hiszen akkor nem azt teszed, amit ők akarnak. Így is elég nagy bajban voltak, mert ugyanaz a fazon, aki korábban kitalálta az atombombát néhány honfitársával együtt, később lerakta az internet alapjait is, aminek következtében az információ elkezdett öklendezni mindenfelé. Most már nem lehetett olyan könnyen becsapni az embereket, mert senki sem hitt már senkinek.

Azt viszont simán elhitték, hogy a szerelmes dalok kárt okoznak.

Amióta Bush másodszor is nyilvánvaló szavazathamisítással megnyerte az Amerikai elnöki posztot, és arab fenyegetésnek álcázott terrortámadást intézett saját maga ellen, bármi megtörténhetett, hát miért pont ez ne?

Ha ennek a szomorú kutyaarcú kormányzati bábnak a gazdaság fellendítése érdekében sikerült elhitetnie a fél világgal, hogy megtámadták őt, akkor egy svéd tudósnek miért ne hihetnének az emberek?

Ennek a nyilatkozatnak mondjuk el sem kellett volna hangoznia. Hjalmar Södeberg valójában csak a kvantumfizika XXI. Századi helyzetjelentését prezentálta volna a 2010-es koppenhágai konferencián, mígnem a szünetben a svédasztalos fogadásnál el nem kottyintotta magát egy furcsa eredményről, amit csak úgy mellékesen izoláltak a legutóbbi kísérleteknél. Södebergnek

erről nem szabadott volna beszélnie, de a majonézhabos kaszinótojástól épp kezdett kijönni rajta akut gyomorgörcse, s midőn egyik kollegája nagyarcúan fitogtatni kezdte konzervatívszürke öltönytadrágján át kidudorodó férfiasságának előnyeit, Södeberg fosni kezdte magából a szót, hogy barátját lealjasítsa, és a béke segge alá nyomja. Öcsém, mi meg mit ki nem találtunk!

Nem is sejthette, hogy a pszichiáter felesége, aki két lépéssel férje mögött épp a harmadik pohár *Chateau-Blancot* lendítette át vérvörös rúzzsal kikent alsó és felső ajka között, és közben mindent hallott - újságíró. Méghozzá egy jó kis szaftos bulvárlap főszerkesztője, akinek minden téma egyben a következő heti fizetését is jelentette. A hetente megjelenő szennylap már jó néhány botrányt produkált évek alatt. Ők voltak azok, például, akik kirobbantották a szülés szabályozási botrányt is. Kiderült ugyanis, hogy a feminista mozgalmak felerősödésével a '60-as években kifejlesztett női fogamzásgátló hormonok negatív hatással vannak a népességszaporulatra. Ezt ugyan mi nem nagyon érzékeltük, mivel már annyi kínai volt mindenhol, hogy az utcákon nem volt hova parkolni, de azért logikusnak tűnt, amit állítottak. A hormonokat, a nők kipisilés után a felszíni vizekbe jutatták, amelyet baktériumok és mérgek leszűrése után ásványvízként és ivóvízként hasznosítottak tovább. De ezek a női nemi hormonok ott maradtak még egy kis atomsütögetésre a vízben, így hát később a férfiak, akik ezt megitták, látványosan nemzőképtelenebbekké váltak, és egyre inkább lányos külsőt vettek fel. (jó sok kis kételtű *EMO*-s rohanguált kint az utcákon). A spermaklubba juttatott milliányi izgő-mozgó sejtecskéek száma arcátlanul lecsökkent, saját maga átlagát sem tudva produkálni, megdermedt 30%-os teljesítményen. A

gyerekek nem akartak megszületni. De a kínaiaknál meg a zsidóknál nem nagyon hatott a szer. És ha mégis, akkor rendszerint biztosan valami extrém gyermekbetegséggel, aminek nagyjából még két esete volt ismert az egyetemes orvosi szaktörténelemben.

Nagy nehezen (kb mire a bevándorló spanyol meg angol leszármazottak által leölt és elkergetett indiánok végre kipusztultak az Államokból) szintén valami svéd tudós rájött a születés-szabályozás hatékonyságának növelésére, amely eljárással a férfiak nemzőképesebbek lehetnek. A gond az eljárással csak az volt, hogy mintegy mellékesen meg lehetett határozni a születendő gyermek nemét is. Ez borzasztóan kellemetlen hatást váltott ki a köztudatban. Eleinte működött a dolog, hiszen mindenki olyan nemű gyermeket kapott, amilyet kért. Az arányok egy idő után azonban elkezdtek torzulni. A világban uralkodó látszólagos férfihatalomra addigra már jócskán ránehezedett a fent említett feminista mozgalmak utóhatása, mivel a nők alattomosan, hátulról támadva kebelezték be a férfi lelkeket. Mindez csak azért mert eggyel több testnyílásuk volt, és ettől felsőbbrendűnek érezték magukat. Aki nem hódolt be nekik, abból vagy homokos lett, vagy drogos, vagy egyszerűen megőrült. És akkor a nők elkezdtek kislányokat akarni. A férfiak hullottak, mint a legyek a disznóólban, és pontosan úgy is érezték magukat. Csak a négy Világ Unió megalakulása hozott akkora tömeget magával, hogy a születésszabályozási programot felül lehessen bírálni. Mindezt napról - napra, percről - percre végigkísérte a nyálcsorgató média, melynek egyik bábjátékosa agyában épp a megfelelő szavakat kereste a péntek esti kiadás címlapjához. De ez egy régi történet.

Ekkor még szó sem volt szerelmes dalokról, amelyek most a vén svéd titán tudós szájáról elhangzottak.

///

Södeberg izzadságot gyöngyöző homlokkal bocsánatot kért, és diszkréten a toalett felé távozott, napokon belül pedig robbant az újabb médiaszenzáció, őt pedig egy reggel szivárványszínű mikrofonplüssök garmadája várta a konzervatórium bejáratánál. Ekkor már késő lett volna bármit is tagadni, hiszen az elhangzottakat ezek szerint többen is hallhatták, így hát Södeberg kénytelen – kedvetlen felvázolta újkori felfedezését, mindezt pedig úgy tálalta, hogy az- a károkat enyhítendő – kiváló színben tűntette fel a kuratóriumot és alkalmazottait.

Ei lehet képzelni, micsoda felfordulás támadt.

A lemezkiadók visszahívták az összes szerelmes dalokat tartalmazó lemezt a gyártósorról, a diszkek üresen potyogtak vissza a gyűjtőmedencébe, Annyi Cd volt, hogy napokkal később már nem tudták hova tenni a hulladékot. A vaskos összegekért kinyomdázott lemezborítókát elégették, mert új dalokat kellett csinálni. A rádiók két héten belül betiltották a hasonszórú dalok sugárzását, és a Tv-ben is megszüntettek minden ilyen jellegű dallamfoszlányt.

A „szerelem”, „hiányzol”, „úgy várlak”, „fogd a kezem”, „a szemedbe nézek” „baby” kifejezéseket innentől kezdve tilos volt használni a dalszövegekben

Sztárok mentek csődbe százával, leginkább azok, akik képtelenek voltak átállni más műfajra, vagy mentalitásra. Igaz, sokuk nem is lett volna hiteles, ha mondjuk nekiáll *death-metált* játszani, különben meg ugyan miről is énekelhettek volna, amikor évszázadok óta hömpölygött a romantika

megállíthatatlanul, és jóformán senki nem volt képes semmi másról énekelni, mint a szerelemről. A Beatles jogutódai buktak a legnagyobbat. És még örülhettek is, hogy egyszerűen csak elesnek havi búsás jövedelemforrásuktól, mert az évtizedek alatt felhalmozott millióikat így legalább még be tudták fektetni máshova. Csak már nem adhattak ki több Best of életmű lemezt.

Drasztikusan megszaporodott az öngyilkos dalszövegírók száma is. Némelyek egyszerűen képtelenek voltak feldolgozni azt a sokkot, amelyet immár nemzetközi törvénykönyvekbe is belefoglaltak, hiszen egy év múlva a változás világméreteken volt mérhető.

Párizsban az utcazenészek megtörve avanzsáltak át szimpla kéregetőkké, Velencében pedig feloszlott a Gondolások Szakszervezete.

Mivel a zenei piac legalább hetven százalékát azodáig a felszínes romantikától csorgó, üres mellébeszélés uralta, így a rádiók kénytelenek voltak az addig mostohagyerekeként kezelt *underground* rétegzenét játszani, mivel nem nagyon maradt más, hacsak nem a klasszikus zenék közül páran, de azok is hamar elvéreztek. Szétfröccsent a lánynevetés a stúdiók süketszobájának bézsszínű szivacsán.

Virágzott viszont a *dubstep*, a *hip-hop*, a *goa*, a *drum & bass*, a *breakbeat*, a *minimál*, a *techno* összes válfaja, és persze az egész *house* nemzet bedurrant, és újfent sokadik virágzását kezdte élni, csak az ulra sok pénzzel vadíti sznobokat kellett kiiktatni, aki csak a kefézés meg a drogok miatt hallgattak ilyen zenét. Szerencsére az alternatív zenekarok, és a rock legendák is talpon maradtak, de a népzenebe bele kellett nyúltni néhol.

Ezen felül mindenki megbukott, akiknek bármi köze is lehetett az érzelgősséghez. *Britney Spears* és *Celine Dion* felakasztotta magát, *Robbie Williams*

pedig turisztikai hálózatok kiépítésébe kezdett. A dívák depressziósak lettek. Meg is nőtt a kokainfogyasztás mértéke rendszeren. A reklámstúdiókból és videoklip forgatási helyszínekről leszerelték a tucatnyi szélfújó gépet, mivel már senki nem akarta őszintének tűnő teljes odaadással eljátszani, hogy mennyire komolyan gondolja, amit mond, miközben egy szál gitárral, összeszűkülő szemekkel áll a mikrofon előtt és az öt perccel ezelőtt még fodrászok sáskahada által kreált frizuráját dobálja a műszél. És nem akart már senki amerikai nyögdecselős stílusban rím végeket félig kéjesen kiejteni a száján sem. Az összes sunyi picca, aki generációk óta abból élt, hogy jó DNS állománnyal rendelkezett, plusz még netán pénzes családba is született, most elbiggyedő szilikon szájakkal, és csüggedező tekintettel ült az internet elé, hogy regisztrálja magát a pénzért szex szolgáltatásokat nyújtó portálokon, vagy pedig műsort kezdett vezetni valamelyik Tv csatornán. A sok buzi prűntyögős feka zenét toló producert bebörtönözték, Justin Timberlake pedig felszívódott egy dél-Amerikai országban. *El Bolson* közelében látták legutóbb. Egy csomó híres emberrel lehetett dugni. Renoméjük persze ezek után rohamosan alábblábal.

És eljött a mi időnk.

Pihető pimaszsággal állt meg fejünk felett a *sztereotípusok* gomolygó füstje, mely alatt ifjúságunk derekán meddőn székelt a lelkekből újfent spriccelő „*revolúción*”.

Ordenaré *heppeningekre* kezdtünk járni, ahol a normális emberek számára elmebetegnek tűnő zajokat hallgattunk, jóféle orosz vodkát szopogattunk és elszívtunk egy bevásároló szatyornyí füvet.

A DJ kihúzott egy fehér csíkot a legújabb *Dub Police* kiadvány mentén, és ahogy a bristoli *cockney* köcsögök elkezdtek tolni a *grime*-ot, a barázdált út már szabad volt előttük a sercegő fehér korongon. A szintetikus drogok piaca fellendült, hatalmas méreteket öltött, mivel általánossá vált az amfetamin fogyasztás. Illegális Dél- Bolíviai üzemek erjesztett kaktuszleveket kezdtek palackozni .

Jómagam is izgága lizgersavat tartottam otthon a cukortartóban Mindenki pörgött vagy aludt.

Kiröhögtük a lakodalmas *techno* sudribunkó kiskirályait, akik évekig arcoskodtak azzal, hogy majdnem ugyanarra az ütemre és dallamra osztották eperhabos folklór turmixukat, nem kevés pénzt bezsebelve ezzel. A *sramlikommandó* tagjai egyenként odavesztek.

Életem legszebb napjai.

Ez az állapot azonban nyilvánvalóan nem tarthatott sokáig, mint ahogy az élet jól bevált alaptörvényei szerint nem tarthatna sokáig a megvalósult anarchia, vagy a béke sem, hiszen a célok elvesztésével, az ember semmittevésre lenne ítélve. Ugyanígy a zenében, amikor a puhaszemű producerek, vasmarkú rock istenek és LSD-ben pancsoló újkori Amadeusok elvesztették a motivációt, a lázadás szelleme pedig komótosan arrébbállt.

A rádiók hallgatottsága rohamosan csökkent, és szívküldi délutáni műsorok híján mindenki búbanatosan ballagott hazafelé. Szükségük volt valamire, ami könnyed, és nem kell rajta sokat gondolkozni. Hosszú távon egyszerűen képtelenek voltak elviselni a mélységes tartalmakat és az azúrkék zeneporciókat.

A dalok kiüresedtek, és már nem volt miről szólniuk.

Az egész zeneipar kakofóniában fulladozott.

Az *underground* megszűnt létezni, mert semmi más nem volt rajta kívül, és ez egyáltalán nem volt kuriózum.

És az emberek már nem hittek semmiben. A társadalmak irányíthatatlanná váltak, mivel nem igen volt mivel szórakoztatni őket, hogy közben ne figyeljenek arra, amit a fontos emberek csinálnak.

A bankok kezdtek csődbe menni, mivel az emberek eszményi családkép, és mosolygós életkörülmény idillek hiányában nem igen költöttek semmire, hacsak nem drogokra, de abból meg csak a feketepiac gazdagodott meg, amiből viszont meg újra meggazdagodtak azok a fekete öltönyös bácsik, akik országokat irányítottak, meg ilyesmi. Kissé ugyan átrendeződött a piac, aminek folytán néhány főkolompos szarba lépett, mások meg még több aranyba.

Gazdasági válság fenyegetett.

Innentől kezdve pedig ismertük már a történetet, és egyszerű, józan paraszti ésszel kiszámítható volt, hogy átmeneti eufóriánk drasztikusan illékony.

A világgazdaságot uraló szűk kis réteg ismét belekotort a történelem menetébe, mint már számtalanszor az idők folyamán.

Eddig összehozták már az I. és II. Világháborút, meg még a World Trade Center lebombázását is. Ne is beszéljünk Vietnámról, ami kifejezetten az Amerikai gazdaság élénkítéséért volt fenn tartva. És mivel a világ gazdaságának jó része Amerikától függött, így mi is nekik tartoztunk.

Söderberg elszólása viszont alaposan megkeverte a kártyákat.

De persze semmi sem tart örökké.

Megint minden a régi kerékvágásban.

Az emberek félkilós., akciós *Neocitranok* vesznek, mert azt mondják, az kell nekik, a gyerekek akkumulátoros terepjárót, és a család minden tagjának külön kocsit. Délután teniszedzés,

majd a borbarátokkal langyos pincelátogatás, ahol mindenki kiválóan ért a témához, kivált a saját nedűjét tekinti mérvadónak.

Esténként valóság show, de ez már csak hal a tortán.

Sorban állás a hipermarketekben, karácsonykor masszív hitelfelvétel és számtan korrepetálás THM megyében.

Roszbabul élünk, mint négy éve.

Krómszürke családi dzsipünket hétvége lemosatjuk, azzal megyünk tüntetni az aktuális politikai hatalom ellen. Mindenkinél saját véleménye van, és valószínű, hogy az övé a legbiztosabb.

Nem esszük meg a szárnyasoknak csak a mellét, mert a combja túl zsíros, és a madártejről is mellőzzük a habot.

Viszont a rádióban újra szerelmes dalokat hallgathatunk, mindez olyá megnyugtató, hogy könnyedén feledteti velünk a hétköznapi akadálycsimbókjait, a bárhol jelen lévő emberi banalitást, a mindenkori őszintétlenséget és féltve őrzött önzést.

Mindent megbocsátunk az életnek, mert nem akarunk gondolkozni.

Hiszen jól elvagyunk a mi kis kockavilágunkban, aztán mindenki tegyen ugyanígy, mint mi, hiszen úgy sem tudunk megváltoztatni semmit.

Végtelen perceken átcsobog ránk a masszivitás.

És ahogy elnézem, elég jól érezik magukat.

Egymás arcába ordítva üvöltözik a jól ismert dalszöveget, miközben idétlenül rángatóznak a lagymatag ütemre. Tudják a szövegeket, gondolom az összes rohadt albumot fejből, és ez persze látszik is rajtuk. Úgy tesznek, mintha örülnének egymásnak, mintha olyan nagyon fergeteges lenne, hogy megoszthatják egymással egyébként önző örömeiket.

Hát szerintem meg szánalmas. Kényszeredetten lökdösik magukat vissza azokba az időkbe, amikor még fiatalabbak voltak, és jócskán belenyúltak a lecsóba. Most meg? Gyerekeik vannak, és házakat építenek. Hálásan elfogadják azt, amit az élet ad, és köszönik szépen a sablonokat. Majd szépen bele is állnak.

A tíz éve még valamit jelentő dalsorok ma már megkopottan vonyítanak füleikben. Igen, mi ott voltunk.

Aztán jönnek az új arcok, az új, gyémántfehérre csiszolt lemezborítóikkal, meg a szanaszét lopkodott hangmintáikkal. Úgy tesznek, mintha eredeti lenne, ha meg kiderül, hogy mégse, akkor minden az előadáson múlik. Zseniális hozzáértések röpködnek. A rock újság bulvárlappá verbuválódik, és a címlapon feszítő huszonéves, gyilkos arcú feketepólósok megpróbálnak olyan mogorván nézni, ahogy csak lehet. Majdnem mindegyik precízen tetovált, amelyik nem, azt utólag hozzámontírozzák. Csúnya, fekete szakálluk van és kötelezően hosszú hajuk.

Még mindig a *Cannibal Corpse*-os vasalt póló a trend.

Csak, mintha ez már tíz éve meg lett volna, most meg már egy kicsit elcsépett. Sebaj, legalább nem a szerelemről énekelnek, csak hörögnek valamit svédül, amit igazából még a svédek sem értenek, mert valami gleccserfalvi tájszólás.

Visszakönyörögte magát a falusi techno is.

Megint jól megy a biznissz a romáknak, mert nem nagyon kell semmit csinálniuk, zenei érzékük meg évszázados hírű.

Az acid sav felszívódott mások vérébe, de néha küld képeslapot.

Addig is konszolidáció, és meghunyászkodás.

Lapos ívű hazai soft rock öklendezés, a basszusgitáros tizenhárom éve ugyanígy mozgott.

Vagyis sehogy.

Hangszere, mint valami elengedhetetlen ereklje, vagy egy szuperszonikus vibrátor, amely mindig megbízható. Tapadunk is hozzá, mint szemgödreink a valósághoz.

A ritmusgitáros lelkes ifjú, akit bevettek, hogy legalább valaki mozogjon (csak azt nem tudom mit akar a cikis hajzuhatag rázásával), hiszen a dobost úgysem látjuk a füsttől, a frontember meg előnyben van, mert nem azt nézik milyen lassú, hanem, hogy mit mond.

Szerencsére a biztonsági őr jó ismerősünk, úgyhogy A.-val ingyen téblábolunk egy felvizezett sörrel a kezünkben. A barátnőjét (aki miatt végül is eljöttünk) lent hagyjuk csirkekeltetővé szottyadt „dühöngőben”, hogy legalább ő élvezze, és legyen értelme az egésznek. A még rosszabb számok alatt kimegyünk Fehér Özveget szívni a csarnok erkélyére, aztán azon merengünk ehhez képest miket meg nem jártunk. Ó, ha az emberek tudnák... Semmit sem sajnálok.

És megint hirtelen belezsibbadok...

..... mi a fenét keresek is itt?

Az évforduló

Szuszogásféle.

Olyan kis halk periódusokban ismétlődő háromszori szusszanat, amit az ótvar levegőindikátor kifúj magából minden egyes alkalommal az altatókabin nyílásakor. A rendszer beindul, a dehibernáló panelek felizzanak, minden a helyén. Három perc múlva ébredés.

Csak ez a borzalmas hang ne lenne – ami már csak azért is zavar, mert minden bizonnyal ehhez társítom a magamhoz térésemnél szokásos bódultságomat - na igen, mindig is rossz kelő voltam, és ezen még ez a kémiailag vezérelt altatórendszer sem tud segíteni túl sokat.

A fenébe! A végén még elkésem, ha nem térek magamhoz azonnal. Pedig igazán kár lenne ezért a mai napért, hiszen ha úgy vesszük, ez a mai nap megismételhetetlen. Mint minden egyes másik. De most másról van szó. Ha erről lecsúszom, legközelebb megint csak tíz év múlva ünnepelhetek, amit felettébb sajnálnék, mert a tíz éves évfordulón is ott voltam, és az is remek volt, gondolom most sem lesz másképp. Ritka alkalmak ezek, sokan közülünk mégsem értékelik, micsoda vakbuzgó ellenállás. Nem árt, ha az ember néha kifejezi háláját és odaadását a felette állóknak, akik a helyes irányba terelték az életét.

Különben is mi lett volna belőlem, ha nem jönnek a trákok? Egy naplopó senkiházi, egy utolsó tróger, aki egyik napról a másikra él alkalmi munkákból, mert kitaszítottá vált, és a háborúban szerzett sérelmeit szorongatja magához éjszakánként, a meg nem értés, az emberek, akiknek fingjuk sem volt arról, hogy miként is zajlott az ott, hogyan hullottak a velem egykorú srácok, mint a legyek, ott Berlin alatt. Ezek csak ültek az irodáikban a szálnalmas elmaradottságukban, azt játszván, hogy

ők a világ urai, mozgatták a harctereken a bábukat, mint sakktáblákon: hatvan ember irányít hatvan milliót, mindig is így volt ez, úgy tűnik, de most megkaptátok, most már ti is érzitek ugyebár. Ugyanazt teszik veletek is, mint amit a ti elődeitek tettek az emberiséggel évezredekken át. Milyen érzés? Igenis hálás vagyok nekik.

Lassan kikászálódok a kolosszális foszfátkabinból, és a zuhany felé indulok. A testszag érzékelő beléptető rendszer kipróbálsal balra meg jobbra előttem a fürdő ajtaját, amikor a kellő távolságba érek. Az aromapára befúvó rögvest működésbe lép, és már minden rendben is. Tökéletes kiszolgálás. Ennek élünk, így van jól a rendszer.

Sietnem kell, mert bár jócskán előreállítottam az ébresztőrendszert, ismervén magam, képes vagyok mellőzhető apróságokon is elszöszmötölni hosszú percekig, így aztán hajlamos válok a késésre. De ez most szóba sem jöhet. Muszáj ott lennem. Kiveszek egy kézre esőt a fél tucat azúrkéken egyforma utcai kevlárdressz közül a gardrób nappali egységéből, és máris öltözöm. Szaporán, szaporán. Talán még van időm belekukkantani gyorsan a hírekbe is, na, gyerünk, hol van már az a cipő.

-Hírek! – lihegem.

A nappali asztalán álló körömnyi médiamodulból feláramlik a Trák Nemzeti TV vibráló hologramja, néhány másodperc múlva pedig bevillan a hírcsatorna is:

- ...újabb robbantásokkal próbálták felhívni a figyelmet feltételezett sérelmeikre, melyeket azonban a Trák kormány korábban ismételten visszautasított. Ebben a hónapban ez volt a második halálos áldozatokat követelő akció az Európai Felszabadítási Klán részéről. Az önmagukat ellenállóként definiáló szervezet egykori német származású vezetője, Konrad Adenauer

ezúttal is holo-levelet küldött az érintettek részére, melyben felszólítja őket a távozásra, és sürgeti az emberi jogok helyreállítását, valamint az ismert földterületek II. Világháború utáni felosztásának újratárgyalását. Közben az Energiaellátási Gazdasági Hivatal újabb teherszondája érkezett a Vénuszra az esedékes argongáz beszállítása kapcsán. A Venyera-4-es teherszállítót az egykori Oroszországban fejlesztették ki trák technikai egységek segítségével. A föld légkörében lévő csekély argon-mennyiséget pótolandó a Trák Kolóniák szerte a világon már évek óta alkalmazzák a jól bevált, arcra csatolható készüléket, amely

Kikapcs.

Ennyi elég is volt mára. Megint a szokásos események. Amit egyszer a média felkap, azon hetekig képes lovagolni, néhányan meg utána ugranak még, hátha ők is felférnek. Nem is értem. Hiszen mindenki tisztában van azzal, milyen előnyt élvez most az emberi faj, hogy húsz év alatt mennyit fejlődött a világ, igen, talán túl gyors volt ez az embernek, talán ezért van, hogy némelyek összezavarodnak és beállnak az ellenállók soraiba. De mégis mit akarnak? Hiszen béke van és egyetértés. Hát nem ezt akartuk? Nem ez lett volna a cél? Ezért halt meg több millió szövetséges bajtársam a háborúban? Miért képtelen feldolgozni az ember a végső győzelmet? Mert egy kis segítség kellett hozzá? Kellő ráhatás? A lényeg ugyanaz.

Béke van.

Végre kiérek a bíborpitypangos lifthez, amely már száguld is lefelé velem a huszonnyolcadikról, de aztán alig telik el pár másodperc, és a lift tányérja ismét megtorpan. Az ajtó szétválik, majd egy ismerős arc bukkan fel mögüle.

- ÁÁ...szia Dijf!- lelkenedik Anna, az alattam lakó bérosztályos nő. Még jó, hogy az egy szektorban dolgozókat egy lakótelepre helyezik. Így a munkahelyed egy kissé a családot is, hiszen ott laktok mindannyian karnyújtásnyira egymástól. Annát el is érem. Anna jó fej, csak sokat beszél feleslegesen. Állandóan túltekeri a kevlárdressz koffeinadagoló injektor gombját, vagy csak be van ragadva, nem tudom, de azért olykor szórakoztató.

- Mi a helyzet kislány, csak nem az ünnepségre?- kérdezem, miközben a lift ajtó ismét bezárul.

- Hogy találtad ki? Kicsit uncsi nem, hogy az emberek folyton ugyanazt kell, hogy csinálják? De ez legalább csak tízévente egyszer van.

- Ugyan, ne légy ilyen borúlátó. Legalább kikapcsolódhatsz egy kicsit. Amúgy meg egész nap csak a seggeden ülsz és pötyögtetsz.

- Na persze, fogalmad sincs a szokásaimról...

- Mert még nem hívtál fel egyszer sem magadhoz.

- Hé, ez most akkor egy olyan...?

- Milyen?

- Hát olyan, tudod...

- Azt tudom, hogy két éve elváltál.

- Ó, igazán nem kell féltened. – feleli, miközben táskájában turkálni kezd elmélyülten.

- Na jó – zárom le a témát – akkor, ha mégis szükséged lenne rám, tudod hol találsz...

- Egyenlőre a buszjegyet sem találom – morfondírozik – Franc! Lehet, hogy odaadtam véletlenül a marketban a pénztáros robotnak?

- Azok nem úgy vannak beállítva, hogy becsületesek legyenek?

- Én már nem bízom bennük. Ázsiai szériarobotok mindenhol, még a bankban is.

Kilépünk a tömbház főbejáratán, és egy pillanatra megcsap minket a bűzös levegő szaga. Egyre csak romlik a levegőminőség, az már igaz. Oda is lépek

az egyik villanyoszlopra rögzített oxigén-dúsítóhoz, hogy felfrissüljek. Anna ugyanígy tesz.

- Akkor most mi lesz, meghívsz vagy sem? – kérdezi azzal a tipikus *én nő vagyok, ezért nem mondhatok nemet* kifejezésével, miközben rálépünk a mozgójárdára, mely tovahalad a *Nassaukade* vonalán lefelé a következő busztranszferig. A járda tömve van, mindenki az órájára tekintget, lassan időben leszünk, igen, lassacskán elkezdődik.

- Persze drágám, ne aggódj – mosolygok rá – nem fogsz lekésni a nagy évfordulónkról.

- Egyszer majd meghálálom – mondja.

- Remélem is – felelem, ahogy a légbusz körvonalai beosonnak látóterembe. A dulakodás megkezdődik, de végül sikerül feljutnom a kalauzrobot elé, ahol felmutatom a kártyákat, és beljebb zsúfolódunk. A jármű halkan felzúg és útnak indul. Annával sikerül helyet találnunk az egyik sarokban, ahová úgy tűnik senki sem szeret ülni, biztos a légcsavarok borzalmas lég hullámgerjesztése miatt, sebaj nekünk jó lesz.

- Szóval mit is szoktál csinálni esténként egyedül? – kérdezem újra Annát – még mindig elmondhatod, és máris közelebb kerülünk egymáshoz.

- Ugyan...nem hiszem, hogy szeretnél velem bokszmérkőzéseket nézni esténként

- Boksz? Csak nem? Muhammad Ali?

- Na igen...most épp elveszítette az övét, de...

- Semmi bajom a boksszal. Tényleg. Igaz, már nem olyan az egész, mint amikor a háború előtt, tizenéves koromban bokszmeccsre jártunk apámmal. Az egy egészen más világ volt. Te még csak egy kis pisis kislány voltál.

- Hé!...- lök oldalba

- Rendben, talán azért olyan sok év nincs is közöttünk. Mindenesetre, tudod, akkor még nem volt így beszabályozva a boksz, mint manapság. Több szervezet is volt, nem csak egy, nem mindent

a kormány irányított. A világ nagyvárosainak mind voltak saját bokszszervezeteik, meg minden. Nem úgy volt, hogy egyetlen szervezet irányít mindent.

- Jól van, azért én sem vagyok ám teljesen tájékozatlan. Nézem a korabeli felvételeket is.

- A holo-videód szart sem ér, ezt élőben kell látni.

- Hát akkor egyszer elvihetnél az Arénába egy meccsre - mondja, miközben kifelé tekintget a busz ablakán. A mindenhol egyforma házak egymás után követik önmagukat, mintha egy kifogyhatatlan festékkel szürke csíkot húznánk a végtelenbe, amíg a busz lassan meg nem áll a *Stadhouderskade* nagykanyarjában, és megmerevedik a kép: egy szürke tömbház a *Vondelpark*-kal szemben.

- Akár egy Beatles koncertre is!- felelem, ahogy felállok az ülésről és a kijárat felé fordulok.

A tömeg akkurátus odafigyeléssel letódul a légbuszról, és a mozgó- járdára veti magát. A csoportok felveszik a járda beilleszkedési ritmusát: szépen sorban, egymás mögött, feszes egyformasággal suhognak az utcai dresszek, mindenki szürkében, csak a Vondelpark kapujában álló örök virítanak bordó szerelésükkkel a szemem jobb sarkában. Trákokat egyenlőre sehol nem látni, gondolom a parkban gyülekeznek. Ahogy a járda egyre beljebb visz minket, a parkbéli tavacska mellett elhaladva újabb ismerős arcokat pillantok meg a gyárból, és egyre inkább izgatott leszek, ahogy átjár a közösségi érzésből, az egybetartozásból fakadó izgalom és felszabadultság.

Hogy is nem érzik ezt az ellenállók, hiszen épp itt zajlik az orruk előtt a beteljesült béke és egyetértés. Megpróbálom elkapni Anna pillantását, aki azonban láthatóan unott arccal szemléli a tömeget, mely hamarosan az emelvény előtt kavarog. De még így is elég messze vagyunk a hatalmas színpadtól, ahol még mindig sehol egy trák, csak az Emberjogi

csapatok emberei bajlódnak a hangosítással. A színpad közepén egy óriási holo-kivetítő, amelyből bizonyára most is múltba tekintő összeállításokat sugároznak majd, mialatt a helytartó elmondja beszédét. Gyönyörű nap ez a mai.

Az emberek befolytak a tér minden sarkából a parkba, amely apránként szívja magába a szürke sejteket. Néhány perc múlva a léptek elcsendesülnek, az alkalmanként felhullámzó beszéd-foszlányokat pedig elnyeli a felhangzó mély hang, mely egy hosszú gonggal egybekötve az esemény kezdetét jelzi. Pont időben. A holo-kivetítőből máris egy háztömb nagyságnyi TNT logó merevedik felénk, mely vibrálva várja, hogy műsort szórhasson az éterbe. Kisvártatva meg is jelenik rajta a színpad hatalmasra nőtt élő képe. E pillanatban baloldalon megjelennek az első trák biztonságiak, ruhaszerű páncéljukban csörögve torpannak meg most már a tér mindkét felén. Közben monoton basszushang kezd lüktetni a hangfalakból, egyre csak fokozódva, húz magával, aztán tol előre, hogy csak úgy remeg a dobhártyánk. Nem tudom, hány másodperc telik el. A zúgás fokozódik, a környékbeli szürke háztömbök falai megremegnek kissé, a park tölgyfái meg ide - oda hajladoznak.

És most feltűnik végre maga a helytartó, a mi helytartónk, és ahogy a zene óvatosan lehalkul, és elmerül a távolban, őtráksága a pódium közepére érve rettentő magabiztosságba oltott fenséggel megáll.

Néma csend.

A helytartó rovarszerű fején ott díszeleg a város helytartóságának süvege, benne az egykori jelképpel: három fekete iksz egy vörös sávon. Eljött a pillanat szerte a földön. Minden nagyvárosnak megvan a maga helytartója, aki most ugyanebben a pillanatban a világ minden részén ugyanezt teszi,

s mi, a hálás nép, ugyanígy örvendjük a helytartókat és a Trák Királyságot. A helytartó ma, csak a mi tiszteletünkre vette fel óbíbor páncélfedőjét, s még oldalsó csápjain is különös mintázatú borostyángyűrűk csavarodnak. Óriási szemével körbetekint most a megjelent tömegben, és megszólal:

- Emberbarátaim! Örülök, hogy ismét itt lehetek köztetek! – igen jól beszéli már az angolt, az első nemzetközileg is elfogadott nyelvet, melyet a trák kormány elfogadott a fajok közti kommunikáció céljából. A trákok gyorsan tanulnak. Pár hét alatt szinte bármit képesek magukba szívni. Úgy vélték, ez az egyik legprimitívebb a földi nyelvek közül, ezért ezt választották. Az emberek között továbbra is engedélyezett volt a kommunikáció bármely nyelven, de a trákokkal csak így lehetett szót érteni. Habár már az is valami, hogy beszélnek hozzánk, hogy megadják ők is a tiszteletet, ez nagy szó. Egyéb, egyszerű esetekben csak gondolatátvitellel kommunikálnak az emberekkel, a hétköznapiakban megszokottak azok a jelenetek, amikor egy trák szemben áll egy emberrel és csak bámulja, amaz meg hevesen bólogat, és azt motyogja: rendben, rendben, máris meglesz. De most a helytartó földi nyelven szól hozzánk:

- Ismét eltelt tíz földi év, ezért újra összegyűltünk, hogy megünnepeljük közös múltunkat és egyben jövőnket is. Közületek sokan ott voltak még, amikor a földre érkeztünk, meglátván távoli galaxisunkban is a jelzéseket, hogy léteztek. Háborúitok romjaiból felmerülve megtaláltátok életetek új alapköveit, amikor jeleztétek: itt vagyunk!

Ahogy ezeket a szavakat mondja, elindul a kivetítőn az előre összevágott film. Elsőként az ilyenkor szokásos világháborús képek, majd az atomrobbanás Hiroshimánál. Ugrás az időben: /// a világ nagyvárosai felett sorra megjelennek az első

trák flották. A föld számos pontjáról beszerzett képek és korabeli fekete-fehér film-szalagok visszatükröződése különös nosztalgiát ébreszt bennem. Huszonkét évesen szereltem le a hadseregből. Hogy megváltozott minden. Akkor a fekete-fehér Tv-nk is nagy szónak számított, most meg holo-kivetítő van minden szobában. Hála a királyságnak. Mekkora lépés tett meg a tudomány huszonkét év alatt. Az életem egyik felét totális alulfejlettségben töltöttem el a másik feléhez képest. De most már minden a helyén van.

A helytartó a jövő biztató kilátásairól beszél, felettünk pedig sorra futnak el az elmúlt húsz év technikai vívmányainak részletei: a számítógép, az internet, a légautó, melynek bevezetésével indoktalanná vált a kőolajmezők további kizszipolyozása, az űrutazás, a mobiltelefon és egyéb olyan eszközök, melyeket mind a barátainknak köszönhetünk.

De most mi történik?

A képernyő elkezd vibrálni, zavaros elmosódás az egész, valami technikai probléma lehet, de nem: egy szakállas arc tűnik fel furcsa sapkában, úgy néz ki, mint aki két hete nem fürdött és nem aludt, s a kép lassan kitisztul. A trákok felbolydulva rohángálnak keresztbe kasul, a helytartó pedig döbbszent arccal lemerevedik. Az arc a képen beszélni kezd:

- Üdv, emberek! Ernesto Che Guevara vagyok, a dél-amerikai ellenállás vezetője! FigyeljeteK jól, csak pár percünk van, mert a trákok gyorsan belövik, hogy honnan jön az adás. ÉbredjeteK fel! VegyéteK észre, hogy rabszolgák vagytok egy idegen faj igája alatt. Azt hisziteK, béke van? – az adás egy pillanatra megszakad, majd újból helyreáll, és az arc érdes hangja tovább beszél:

- Mind manipulálva vagytok. Tudjátok jól, mire képes a trák elmetrükközés. Amióta a rovarok

megjelentek, látszólag béke van: az ember nem háborúzik, mert a trák akarat meg gátolja. húséges odaadással szolgálja a trákságot, bányássza neki az argont a Vénuszon. Mit gondoltok minek az oxigéndúsító az utcán? A levegő tele van argonnal, de még ez sem elég nekik. Elbódítanak titeket, ti pedig az akaratuk szerint cselekedtek. Vajon hová tűnnek az emberek erről a bolygóról? Hiszen ennyi trákkal a nyakunkon el sem férnék a bolygón! És még, ha a '47-es halálozásokat is beleszámoljuk, hol fér el ez a több tízezer kolónia rovar? Gondolkodjatok!

Az emberek között feszültség támad, a testek kilengnek a sorokból, ide-oda tekintgető fejláncok, zavart mozgolódás és tanácstalanság. Néhányan felmordulnak, páran elgondolkodva lemerevednek. Anna csak balról jobbra illegeti a fejét, azzal a *na nem megmondtam* nézésével. Az emelvényen káosz, de a trákok már kis csoportokban játszadoznak a kütyüjeikkel, hogy megszakítsák a műsort. Egyelőre nem sikerül, ezért savas vért kezdenek köpködni.

- De most eljött az igazság pillanata! – folytatja a szőrös képű – Mindeddig nem tudtuk, hogy miért vagyunk mások, hogy az ellenállás tagjai miért szorulnak ki az elmeirányítás alól, bosszantva ezzel a totális trák megvalósulást. Társaink most rájöttek a megoldásra, és ezzel fel tudjuk venni a harcot az elnyomók ellen. Igen, emberek, el vagytok nyomva!- harsogta – Mit érnek a technikai vívmányaitok szabadság nélkül? Robotok vagytok, akik a felettetek uralkodó hatalmat tápláljátok. Épp csak annyit tartanak meg belőletek, amennyi ahhoz szükséges, hogy társadalmukat ellássátok. Városaitok köré trák fellegvárakat építettek, melyek magukba szívják a szolganép erejét! Ébredjete fel! A holnapi napon...

Az adás végre megszakad.

A parkban most már érezhető a tolongás, és a nyugtalanság. Semmit nem értek. Mi volt ez az egész? Anna kezét megfogva magam mellé húzom, mert a tömeg most mintha meg akarna indulni a kijárat felé, de aztán mégsem, az egész olyan kusza, mi a franc történik? Nem is nagyon tudok magamhoz térni, ahogyan a tömeg sem nagyon: van aki elindul, aztán megáll, mintha az egész tömeg valóban csak egy marionett bábműsor próbája lenne, ahol a szálakat mozgató előadók gyakorolgatják a babákat. Én is egy ilyen baba lennék? Olyan homályos ez az egész.

Mit is mondott az a fazon? Hogy is...hogy is hívták, hol van a helytartó, miért lett vége a műsornak? Csitt. Csitt. Nyugalom, most már minden rendben lesz. A dresszek suhogása elpuhul, most már megint mindenki a sorban áll, és várja, hogy elinduljon a járda. Igen, így jó lesz. Minden a megszokott nyugalomban.

- Kedves hely ez a *Vondelpark*, nem gondolod? – kérdezem Annát, aki a mellettem lévő járdalapon suhan.

- De, igen, az. Kár, hogy egyre kevesebbet vagyunk kint a szabadban Dijn, ezt máskor is megismételhetnénk.

- Persze, jó kis túra volt. A tó ilyenkor különösen szép a parkban. A város gyöngyszeme.

Felszállunk a légbuszra, ahol többnyire csendesen elmélkednek az emberek. Mintha egy kicsit megilletődött lenne a légkör, nem is tudom. Általában nem szokott ilyen csend lenni.

Arra gondolok, hogy holnap újra munkába kell állni-tényleg miért is nem mentem ma dolgozni? Na, és Anna? Különös. Vagy elnéztem a napokat és vasárnap van? A fene tudja. Néha kiesik ez meg az mostanában. Hiába...ötven fele már...

A légbuszon most már mérhető a csend, egészen addig, amíg a robot sofőr a *Princengracht* sarkán

váratlanul be nap kapcsolja a rádiót. Eddig észre sem vettem, hogy nem szólt, és most hirtelen visszarángat merengéséből. Anna is felkapja a fejét, s mintha az emberek most magukhoz térnének kicsit. Az utazás innentől kezdve szinte elrappen, egyszer csak a házam előtt találok magam balomon Annával.

- Ő...-hebegem – akkor viszlát holnap, szia.

- Szia Díf, ...hát akkor..

- Jó éjt! – habogom zavartan

- De hisz még nincs is este Díf...

- Á, igen, hát...nem tudom, mintha már sötétedne egy kicsit.

- Nem, nem igazán, habár...most ahogy mondod..

- Igen, én is elfáradtam kissé – most már igazán kínosan érzem magam, még mindig szédelgek egy kicsit, mintha valami zúgna a fejemben, lehetséges, hogy valóban elvesztettem az időérzésem is? De hisz este van...

- Vigyázz magadra Díf...

- Te is Anna – felelem nagy nehezen, aztán elindulok fölfelé a lifttel.

Ahogy belépek a szobámba, különös, szorongó érzés önt el, mintha egy idegen helyen lennék. Mintha nem is az én szobám lenne. Pedig az. Semmi kétség.

Ahogy jobban megfigyelem a tárgyakat, melyek elsőre idegennek tűntek, kezdek ráésszélni, hogy mégis csak otthon vagyok. De hát már a saját lakásomat sem ismerem fel? Valamit szednem kellene, talán szűkülnek az erek az agyamban. Pedig minden a helyén. A Holo-Tv máris önműködő üzemmódba lép, ahogy érzékeli jöttömet, de hát ez is csak természetes, hiszen úgy van beállítva, hogy hosszabb távollét esetén ilyenkor mindig automatikusan bekapcsoljon. Szóval minden normális. Akkor pedig velem van a baj. A hírműsor pedig ontja a szokásos híreket:

- ...melyre már nagy erővel készülődnek a szervezők. A Holnapi nap tehát ismét jelentőséggel teljes nap lehet az életünkben, hiszen immár második alkalommal ünnepelhetjük meg az eternális békét, mely világunkat bejárja, köszönhetően trák barátainknak. Ezzel az ünnepséggel idén az emberiség újraformálásának huszadik évfordulójára emlékezünk. Mindenkit szeretettel várunk a holnapi évfordulás rendezvényre. A transzferjáratok már a kora reggeli óráktól elkezdik szállítani a vendégeket, tehát javasolt a hírvetítő gyakori megfigyelése, hogy tudjuk, mikor kerül ránk a sor. A járatok minden esetben pontosan a feltüntetett időpontokban érkeznek a háztömbökhöz. Nem késnek. Kérjük az időpontok maradéktalan betartását. Senkire nem várunk. És végül a szokásos rendőrségi hírmorzsák: ma délután a drogcsempészeket fogtak el az egykori dél-amerikai határ mentén. Ernesto Che-Guevera és maroknyi csapata vélhetően a mindeddig ki nem aknázott esőerdők sűrűjében bújhatott el a hatóságok elől az elmúlt két évtizedben. A Királyi Rendőrség nem tulajdonított nagy jelentőséget az ügynek, noha hasonló jellegű ügyre nem volt példa az elmúlt években. A drogfogyasztás állami keretek között történő ellenőrzése alatt kevés csoportosulás maradhatott meg a feket piacon, melyet szinte már fel is számoltak. Che –Guevarát és társait trák munkatáborokba szállították, ahol megkezdődhet erkölcsi megtisztításuk. Ezek volt a mai nap 5. Híradója, 1967 augusztus 19-ét írunk, a zsidó naptár szerint 5728-at. A Híreket újra meghallgathatja, ha megnyomja kivetítőjén a repeat gombot. Szép Napot!

Táncvölgy

Hideg elektromos zene
Roncsolj szét
Hasítsd fel agyamat
sötét dermesztő nyugalommal

Hideg acéltemplom
Hideg élő ágyak
a megfojtott tengerparton

Külföldi háborúk veteránjai
Mi vagyunk a Rock And Roll Háború
Katonái

Jim Morrison: Sötét dermesztő

Lenézek a lábam elé, és azt veszem észre, hogy megrepedezett és felpattogott az idő alattam. Szürke, fodros pereme alól néhol előkandikál a forró, szurkos valóság, de azért mégis csak el van már használódva. Furcsa is, ahogy itt a peronon állok felette, és likvidáló kábulataimmal felhígított emlékeim felnyámnyogják magukat, aztán meg kiböfögik az elmúlt péntek estét.

///

Valaki az újonnan vett, élénkvörös kanapémra hánnya a zöldes fehér *mojítóját*. Pont bele a közepébe. Hova máshova?

Azt hiszem J. az.

Szemeim párbajtőrözésre készülnek a nappaliban fellelhető bármelyik férfival. Az a baj, hogy mindegyik valamelyik barátnőmnek a férje, vagy az épp aktuális szeretője, akit pár évig szipolyozhat. Legalább valamelyik exem eljött volna. De így csak jórészt a korombéli vén, fröccsöntött köldökzsinór tenyészetek terpeszkednek egymás mellett a bárpultnál meg a lehányt kanapén.

J. próbálja menteni a helyzetet.

Látom, hogy már készül elsűtni azokat a vicceket, amelyeket a gimnázium óta ismételve, és szerintem nem is annyira viccesek. Az a szörnyű, hogy némelyiken ennek ellenére még így is mindig nevetek, és végül majd azt is megbocsátom neki, hogy egy vérnyomásmérőt hozott ajándékba.

Na, annyira azért még nem vagyok öreg, hogy a vérnyomásmérőt napi szinten használjam. De aztán meg kit tudja? Változnak az idők. Mi is nap, mint nap rácáfolunk az elődeinkre, és egyre profibbak vagyunk önpusztításban, úgyhogy lehet, hogy a mi korosztályunk életvitelének köszönhetően már a harmincas éveink közepén szükségünk lehetett volna ilyesmire.

Úgy emlékszem J.-nek vett is egyet a felesége, és erre lám, most már nekem is van. Mindez azt sugallja, hogy nem ártana elkezdenem azon töprengenem, hogy mit fogok majd kezdeni magammal, ha nem is olyan sokára nyugdíjba vonulok. Az álromantikus filmekből jól ismert kandalló előtt ülős jelenet nekem nem fog bevalni, ez már most világos. Még kötni sem tudok.

Igaz, a csillámcirádát izzadó akácfa ropogása engem is bármikor könnyedén elrészékenyít, de ha az egyetlen, akivel mindezt megoszthatom majd, a nyálventillátoros Újfullandim, akkor bizony fabatkát sem ér az egész.

Jó, hogy nem egy járókeretet hozott.

A pisztácia tortán megfagyott a négyes meg az ötös, és nem akarja észrevenni magát, hogy végre eltakarodjon.

Fogom magam és belerúgok az erkélyről besóvárgó szélre, aztán legyintek egyet. Most már úgyis mindegy. Negyvenöt éves vagyok, és ezzel immár végérvényesen eldöntöttem, hogy túl vagyok a felén. Nincs mese. A százéves kor már szinte csak a mesékben létezik, eddig nem nagyon jött be sokaknak, így hát jobb, ha tudom.

Ásul is veszem már.

K. pirospozsgás ingjének felső zsebéből előpottyan egy újabb sodort cigi. Hogy ez mindig mennyire fel van készítve. De tényleg. Még ennyi év után is.

Mióta is ismerem ezt a mézeskaláncmázás társaságot? 20-25 éve?

Na igen.

De szerencsére a tíz centis vigyorral kényszeredetten mosolygó odvas kis barátnőim idomai sem annyira feszesek és üdék már, mint rég, és a baráti kör férfi tagjai is jócskán megpocakosodtak, megtokásodtak, mintha idén ők is nevezni akarnának a Fellpuffadt Mosómedvék Versenyére.

Ó, azok a régi szép idők!

Ekkora közhelyért huszonéves koromban még gyilkoltam is volna, most meg azon kapom magam, hogy engem is kikerülhetetlenül utolért az öregkori depresszió első szele. Vajon a többiek, hogy bírják? A. és E. soha sem beszél ilyesmiről. Ők bőven ellavírozgatnak a soron következő gyereknevelés, meg a kihagyhatatlan TV sorozatok között. Olykor némi passzív politika, kötelező sznobizmussal meghintve, és ennyi.

Ezen felül, manapság leginkább csak a fodrásznál eltöltött meddő diskurzusok éltetik őket, meg, hogy milyen színű legyen idén a karácsonyfa. Huszonéves szempillaürüléssel megáldott mentális szakkörünk oszlopos hölgytagjainak már bizony mindnek van már vagy három gyereke, hát nekem csak egy. Kicsit ki is lógok a sorból, viszont lelkiismeret furdalás nélkül nézem őket futószalagsírból fulladt topánkáknak. Nem tudom nekik jobb-e, vagy nekem?

Az ember mindig arra vágyik, ami a másiknak van, de neki nincs. Részben.

Azt hiszem, én csak darabokat akarnék az életükből, kis mosolyfoslányokat, aztán a többit

tartsák meg maguknak. Nem kellene a minden apróságon felkérérdzkedő veszekedések, a furaszokás elviselések, különben meg nem látod? A gyerek itt alszik köztünk - ma nem lehet.

De már azt sem tudom, milyen az, amikor őszinte szeretetből megsimogat valaki.

Kíváncsisárgára hullik szét a rizslámpa fénye, aztán hajnalban a pattogó lemezzátszótű sercegésére ébredek. A Dijf Sanders lemez már rég lejárt. A szoba üres. Úgy látszik, ma is elmarad a gruppen parti. Jól itt hagytak.

De mintha rémlene valami, amit T. frissenfacstart, új felesége mondott valamelyik régi *Risikotheque* szám előterében a kilencedik és a tizedik *Sztolicsnaja* között.

Kimentem vele a kertbe egy kis friss levegőt szipákolni, amikor belebotlottam a medence és nyált köpülő újfullandim között.

Azt mondta, jót tenne egy kis kikapcsolódás. Ki kellene mozdulnom. Hogy ismerjek meg új embereket, és végre szedjek már föl valami értelmes pasit. Hogy szakadjak ki a megszokott közegemből, és menjek el valami olyan helyre néhány napra, ahová nem illek.

Aztán az éjszaka ránk okádta a csillagokat, és minden olyan nyilvánvalóvá vált. Lehet, hogy igaza van, és még egyáltalán nincs késő. Minek is sajnáltatom magam. A fiam most múlt 18, önálló életet élet él. Amint betöltötte, simán elköltözött.

A volt férjem a bankszakmában próbálja meg kamatoztatni szivárványkrémes önzését, és emberek ezreit veszi rá naponta, hogy adják neki a pénzét. Én meg itt maradtam egyedül, elváltan, a szolid kis *Willemsparkweg-i* lakásommal, beépített, digitális baktériumszűrővel, bészsmázás kilátással a *Vondelparkra*, A melleim kezdenek eresztetni, a derekam már nem olyan karcsú, a melltartó pántja

a bőrbbe vág, és a combom hullámmárványos. De ettől még érezhetem jól magam.

Aztán voltak rossz napok is.

Amikor még B. kisiskolás volt, én vittem őt be reggel a suliba, aztán délután, munka után mentem érte. Az iskola a *Jordaan* északi részén volt, ahonnan ugyan csak négy-öt villamosmegállónyi az út az otthonunkig, de a környék állandóan teli volt zsidókkal, akiknek köztudomásúan furcsa szokásaik vannak. Így hát én voltam a felelős taxisofőr.

Ahogy B.-ra várakoztam az utca túloldalán, az iskolával szemben, elnézegettem a főkaput, ahogy kiöblögette magából a fiatalságot. Lányok, fiúk, akik nagyjából mind ugyanúgy néztek ki, mint a három méterrel arrébb álló csoportosulás tagjai, csak néha tűnt fel egy oda nem illő csúnyácska vagy túlsúlyos egyén. Egyébként mindenki egyforma, és kurvára fittnek tűnik.

Messziről mind olyan tökéletesnek látszottak.

Az jutott eszembe, hogy a szépség mennyire rémisztő is tud lenni. Amikor én voltam tizenhat éves, az osztályomban alig akadt egy-egy szemrevaló lány, akinek már észrevehetően ki voltak fejlődve a külsődleges női jegyei, és senki nem járt olyan ruhákban télen – nyáron, amiből a fél testünk kilátszik. Csak a hétvégi bulira sminkelhettük ki magunkat, nem úgy, mint ezek, akik már hajszárítóval a táskájukban érkeznek az iskolába. Az én időmben a robogó számított a legmenőbb dolognak, ezek meg használt felső kategóriás autókkal érkeznek, meg gyorsasági motorokkal, és az apukájuk pontosan ugyanarról a fertályról kaparja a garast, mint a volt férjem. Mobiltelefon mindenkinél kötelező. Szerintem ezt már törvénybe is kellene iktatni, persze a megfelelő százalék reményében a telefoncégek részéről. A

pasztellsárga fémkapuba csimpaszkodva érnek be a jövő nyári lányok mihamar.

De némelyik már idei, és szedhető. Feszés farmer, a tízes évek R'n'B klippjeiből eltanult járással behabarva, hosszú, tépett haj, csak mindenkinek tetszés szerinti oldalra tépve. Bőrük feszül, mint a nagy *Haarlem-i* nyaralójának hamvas barackjai gyermekkorom nyarából, és fénylik, mint a kisbaba bőre fürdés után. Mosolyuk kedves, és elbűvölő. Némelyik megpróbálja elcsúnyítani magát, és gonoszán túlfesti magát, hogy homályzónával fedje tekintetét. A buszmegálló kezd felforrósodni, ahogyan a hormonjaik lepotyognak alájuk a betonra. A levegőt meg kellene gyűjtani.

Alakjuk lenyűgöző. Ó, mikor volt már nekem ekkora derekam. És azok a fenekek. Édes istenem, nem csodálkozom, hogy a férfiak mind megbolondulnak. Az élet egy húsevő virág, és most céklavörös porondjára kirakott néhány csali husit nektek fiúcskák. Aztán mindenkit beszippant a valóság. Hussss....

Ó, kicsikéim, mennyire nem tudtok még semmit. Azt hiszitek, nagyon okosak vagytok azokkal a formás kis mellecskéitekkel, vadkangerjesztő kisugárzásotokkal, fél méterrel a föld felett lebegve cigizgettek a szünetekben, miközben tekintetek sarkából ide-oda vándorolva fürkészitek, ki figyel épp titeket.

Aztán megmozdultok. Filmszerű hajatok átsuhan angyalpempőnyi arcotok előtt, szemetek csillog, és eperhabosan morézízik.

Hú rabszolgáitok pedig követnek titeket. Fiúk és lányok egyaránt.

Ó, mennyi minden elöttetek áll még, de ti nagystílusú végiglejtetek parányi birodalmatok szálnalmas kis fővegén, hogy aztán belecsobbanjatok halott álmaitokba.

Az értékek elvesztek. Már semmi nem a régi, csak a hitelességnek egy felgyorsított és leegyszerűsített változata.

///

A *Central Staation* digitális óráján a megvetemült okker zöld mutató a tizenkettes körül matat. Még csak március van, a szél az öböl felől a szokásos huzavonával fújogat, de az emberek már egy szál pólóban rohangálnak az aszfaltpázsiton. Most már bármelyik pillanatban beállhat a vonatom, úgyhogy lemegyek a mozgólépcsőn. Nem vagyok túlzottan elégedett azzal, hogy vonattal kell mennem, de az autóm persze ilyenkor mond csődöt. Vén csotrogány, akárcsak én.

Amikor lejárt a lízingje, megfogadtam, hogy azért sem fizetek be egy újra, nehogy már egész életemben lehúzzanak a kamatokkal. Így viszont háromhavonta szervízeltethetem.

J. és K. persze kiröhögnek. Szottyos ülepükkel térdig merülve terpeszkednek rücskös krómhegyeik felett, melyekkel vasárnaponként családi ebédre sasszéznak a körúton, ahol a tizenhat éves lányocskák gyakorolnak a fagyival, miközben bőrük majd szétcuppan a fiatalság kamásliján.

Ablak lehúz, friss szellő be, vágyakozás ki.

Kézipoggyász alulra, én meg fel a vonatra

Betolakszik elélem egy arcmaszkos házaspár. Már megint valami ázsiai vírus vagy trák influenza.

Nagyon ritkán utazom vonattal. A belvárosban leginkább villamost használok, de persze mindenkinek van egy tucat kerékpárja is. A kocsit szinte csakis az ilyen esetekre tartom fönt, de most úgy fest hiába, a sors jóízűen csámcsog balszerencsémén. Én viszont arra gondolok, ha ilyen rosszul indul az egész, akkor ennél már bizonyára csak jobb lehet.

Megint eszembe jut T. felesége (még mindig fogalmam sincs, hogy hívják), és elmosolyodok. Ha

tudná, végül mire késztetett a mi kis beszélgetésünk.

De erről senkinek nem szóltam.

Nem vágytam semmilyen különleges dologra, nem akartam teljesen másmilyenné válni, mint ahogy azt dúskeblű jótevőm tanácsolta - egyszerűen csak jól akartam magam érezni egy teljesen más közegben, ahol senki nem ismer.

Rámásolom magam a jelenre, és csendben előveszem a Kompakt Kábelemet, hogy rácsatlakoztassam az órámra.

9 óra 45.

2015. március 23. Hétfő

Minden a helyén. Az utasok lassan felöblögetik magukat a sínek felett a járműre, aztán egyesével felmutatják csuklójuk belsejét a leolvasó szenzornak. Velem szemben egy bíborfejkötős indiai, akinek gyapjas szemöldöke megvetően terebélyesedik hullámokba ráncolódó homloka alatt, valamint ócska, valószínűleg a *Waterlooplein*-i piacon vásárolt vagy cserélt napszemüvege felett. Nem tűnik túl lelkesnek.

Odahaza áll a bál, a kormány curry borsot tört a pakisztániak orra alá, de kicsit elszámította magát, ami az arabok felkészültségét illeti. Jobb nem is gondolni rá.

Csak nehogy felrobbantsa a vagon.

Elterelésként felkompaktolok egy pasztellbuborékos *Benga* albumot az órámról, hogy ne kelljen a szakállasra figyelnem.

A szállodában csak délután kettőtől lehet elfoglalni a szobát, tehát lesz időm odatalálni.

Vinkeveen nagyjából kétóránnyira van.

Felsistereg a vonat indítómotorja, és lassan suhanni kezdünk kifelé az alagútból, fel a szivárványkrémes fény felé.

A városból kifelé haladva elmaradnak a gyárépületek és a kikötők, és már csak a vidéki láp hónaljszagú szélmalmai éktelenkednek.

Fejem jobb oldalra dőlve lassan belesüpped az üldözött tájra, és jóleső nosztalgiával sugdolódzik a fülemben.

főiskolás korom óta nem éreztem az utazásnak ezt a bágyító, tökéletes nyugalmát. Ó, pedig annak idején mennyit vonatoztunk.

Hát igen, a főiskolás évek...

...az idő zománckönyökös lerétegződése újra meg újra megváltoztatta egyéniségünket, és most azt érezzük, mintha más emberekké lettünk volna azóta.

Hogyan élhettük meg mindazt, ami mögöttünk van? Hogyan voltunk képesek végigcsinálni, s gondolkodás nélkül belevágni a pillanatok bíborrojtos húsába? Olyan dolgokat megtettünk, melyek előtt manapság félve megremegnénk. Ziháló önfeledtségünk már – már tolakodás volt. Egy dolgot már akkor megtanultam: nem szabad semmit sem erőltetni. Minden jön magától, és ha az ember hagyja, hogy megtörténjen vele, akkor akár még boldog is lehet.

De aztán az emberek megváltoznak.

Megunják azt, amit addig csináltak, és új felfedezésekre vágnak.

Eldobják régi szokásaikat, és újakat vesznek fel. A legfontosabbakat azért megtartják. Azt hiszik, már mindent tudnak, és a következő nemzedéknek mindezt nagyizolva találják. Azok aztán már elferdülve viszik tovább a köpetet az idő serlegében, hogy aztán tovább borzalmasítsák a sűrűség fokát.

A lányok már 14 évesen letérdelnek, és megtanulták tökéletesen uralni a férfitársadalmat, anélkül, hogy ezt azok nagy része észrevenné.

Vagy ha észre is veszi, megalkuszik magával mindössze azért, mert rajtunk eggyel több lyuk van. Hihetetlenül banális.

De persze én is megtettem, mint mindenki más.

A szerelemnek álcázott (és néhány pillanatig talán tényleg azzá is váló) fajfenntartó ösztön engem is óhatatlanul bekebelezett, mikor 18 voltam.

Érettségi után egy ifjúsági szervezetnél kezdtem el dolgozni, akik különböző rendezvényeket szerveztek a város számos részén.

A mi dolgunk az volt, hogy leszervezzük a fellépőket, megrendeljük a hangtechnikát, és biztosítuk a helyszínt, gondoskodjunk a Dj-k megfelelő ellátásáról, és hasonlók.

A világ minden pontjáról ideseregülő lemezlovászok élete hamarosan magával ragadott. Folyamatosan azon munkálkodtak, hogy a legújabb hanghullámokkal sértsék meg a hallgatóság fülét, miközben jórészt majdnem mind fejében valamely mesterséges eufória sarkadt.

Az akkori rétegzenék súlytalan királyai voltak ők. Tört ütemeket játszottak, *breakbeatet* és *drum & bass-t*, amely néha olyan volt, mintha csakis nekik szánták volna, és senki másnak.

Mintha csak ők értették volna ezt a különös nyelvet. Később, évekkel később jöttem rá, hogy némelyik *drum & bass* tétel annyira primitív, mint egy törzsi tánc az őserdőben, csak felgyorsítva, s olykor annyira *technoid*, hogy igazából semmi másra nem jó, csak arra, hogy valami elhagyatott gyárépületben szombat este bespeedezve zakatoljanak rá az emberek. Dallam nem volt, csak fémvágó, meg elromlott mosógépek ropogó csattogása.

De így is jó volt nekünk.

Annyira más volt, mint bármi, amit azodáig ismertünk, hogy szemléletünket zsigereiben változtatta meg.

Hiszen a drog nem válogat. Aki az egyetemista évei alatt bármit is tolt bele a szervezetébe, az előbb - utóbb kikötött egy ilyen, vagy egy hasonló partin, ahol az *amfetamin* áttörte a zenei korlátok sáncait, a rossz beidegződések az eufória hatására elhomályosultak, mert a közeg, ahol mindezt átélhették, akkora varázssal bírt, hogy most már nem számított, ki milyen zenét szeret egyébként.

Minden egybefolyt, és létrejött egy ki nem mondott szövetség, egy perverz testvériesség az underground zenék tengelyén, egy láthatatlan, nem is olyan kis család, melynek tagjai hétfőn reggel ugyanúgy munkába mennek, vagy továbbtanulni, mint mindenki más.

Mi voltunk a nappali vámpírok, és aki már egy ideje köztünk mozgott, mindenféle erőlködés nélkül meglátta a másikat az utcán, aki látszólag ugyanúgy nézhetett ki akár a többi húsklón.

Közös nyelvünk a zene és a drog volt, és hiába próbáltuk lecsutakolni magunkról hét közben az erkölcstelenség ránk rohadó burkát, tudtuk, hogy szükségünk van rá.

És a világ különböző pontjainak *underground* klánjai szépen kiterébélyesedtek és felduzzadtak, s most már annyi bevétel volt a szervezők zsebében, hogy ez természetyszerűleg magával hozta az elüzletiesedést, mint minden más műfajban a zene történelmében.

Az utolsó értelmes parti talán egy *Caspa & Rusko* est volt a *Melkwegben*, de ennek már vagy öt éve, és már az sem volt az igazi.

És már soha sem lesz.

Az ember, úgy harminc éves korára kezdi el felfogni, hogy mennyire múlandó minden. Addig is tudja, de aztán szembesül azzal, hogy most már elkezdődött.

Most már nem felfelé rohanunk a hegyen, hanem azt vesszük észre, hogy a túloldalon kezdünk

fékezgetni, hogy minél később érjünk le, és néha megpróbálunk visszamászni, de valójában csak pár lépésnyire tudjuk megközelíteni a csúcst, amit már soha nem érhetünk el.

Az emberek felnőnek, végeznek az egyetemen, munkába állnak és gyereket szülnek. Amíg csak a munkád van, és az azzal járó felelősség, akkor még csak kicsit roppansz meg. Ezt még elbírod. De aztán egyre több és több felelősséget raknak a nyakadba, és elvárják, hogy mosolyogj hozzá.

Aztán szülsz egy gyereket, és minden darabokra hull.

Újra kell indítanod a rendszert, és máshogy felfogni mindent. Erre át kell állni. A generációk pedig repülnek tovább, és nem várnak meg téged.

Ülök a kocsiban az iskolával szemben, és nézem a főkaput, ahogy kiöblögeti magából a fiatalságot. Épp ma értek véget az írásbeli érettségi vizsgák. A város minden pontján tépett hajú pingvineket és fehér blúzos időzített bombákat látni. Komoly tekintetükkel végigszántják a levegőt a másik felé, szájukból csorog egy rőfnyi öntudat. Most már érettek vagytok. Hamarosan.

Irigykedem rájuk, mert ők még csak most kezdik, ugyanakkor büszke is vagyok, mert én már tudom. Felettük állok, mégis elszorul itt valami belül, hogy én már nem élhetem át azokat a rájuk váró élménycirádákat, amiket ők eddig csak óvatosan ízlelgettek.

Szeretnék újra fölfelé menni a hegyen.

De már nem lehet, és nekem is rengeteg elcsesztett, erőltetett partiba és legalább három évbe került, mire ezt felfogtam. A dolgok megváltoznak, és nem nagyon tehetünk ellene semmit, mi is át kell, hogy alakuljunk, bármennyire is ellene vagyunk.

32 éves koromra teljesen üresnek éreztem magam. Már nem tudtam lelkesedni szinte semmiért,

Az ízlelőbimbóim ugyan kivaksozták magukat, és a gasztronómia széles skálája végre nekem is megnyilatkoztatta magát, de A. szerint ez is csak az öregedés jeleként értelmezhető.

A hétköznapiak viszont korlátlanul egybefolytak a hétvégékkel.

Már nem jártam szinte sehova, energiáimat csak a családnak és a munkámnak szenteltem, mivel hiába is mentem volna el bármely kellően felduzzadt rendezvényre, már nem találtam volna ott senkit a régi arcok közül.

Ők is épp gyereket neveltek szombat esténként, aztán megnézték a soron következő show műsort, vagy pedig hétvégi kirándulásra mentek már pénteken.

A világ bezárult körülöttünk, és láttuk, hogy más bitorolja el helyeinket odakint.

Koncertekre jártak meg kortárs *underground* színházba, és akár hét közben is el tudtak jutni a mozi bejáratáig.

Én meg töltöttem le a filmeket a netről, hogy nehogy lemaradjak.

De hát miről is maradok le?

Ennyi lenne az egész?

Pár év eufória, azután meg gürcölés?

Akkor hallottam először az örömtablettákról.

Épp jókor jött, mert már sehogyan sem tudtam magammal mit kezdeni. Nem érdekelt, hogy mi van az emberekkel, hogy mi a véleményük dolgokról, csupán szükségszerűségből tettem úgy, mintha minden rendben lenne.

Mosoly, jópofaság és megalkuvás.

Erről szólt az életem.

A férjemtől egyre jobban eltávolodtam, és ahogy a gyerek nőni kezdett, egyre kevésbé tudta megadni számomra azt a plusz erőt, ami kellett volna a túléléshez.

Mámorban tocsogó múltam apró szilánkjai szerencsére még nem hullottak ki teljesen tudatomból ezért egyetlen rendezvényhez mindig ragaszkodtam évek óta, akármi történjék is: a *Valley of Dance* fesztivált minden nyáron megrendezték a *Vinkeveen* melletti tavaknál. Évek óta hagyomány volt, hogy a baráti kör szűkre szabott, megmaradt tagjaival kilátogatunk a rendezvényre, és legalább évente egyszer jól szétcsapjuk magunkat.

A nyolc helyszínes haddelhaddon több tíz ezren mozdultak egyszerre az aktuális, és klasszikus ütemekre.

Eleinte sátorral mentünk, de harminc felett az ember komfortérékenysége is megnő, így az utolsó években már házat béreltünk a környéken.

///

2009. Július. 23.-24.-25.

Az ötödik *Dance of Valley* Fesztivál.

Andy C. drum&bass szettjére tolom a húszeszes tömeg közepén a Tört Színpad előtt, testemben nagyjából 0,6 gramm amfetamin, 1,5 gramm marihuána és egy fél mexikói gomba. Két lábam között a portenger hullámaival himbálózva egy műanyagpohár ül, tele jégaprólékkal, alatta grapefruittal dúsított *Sztolicsnaja*.

Minden tökéletes.

A többiek valahol előttem és mellettem.

Egy széles vigyorral kecsegtető, húszas évei végén járó fiú folyton engem bámul. Próbálom viszonzni figyelmét, de hát épp eléggé toponon vagyok, és nem igazán érdekel semmi más, pedig még össze is jöhetne. Csakhogy én most semmi mást nem akarok csak a száz százalékos elvágyódást. Arrébb verekedem magam a tömegben, de aztán később még itt-ott feltűnni vélem a tömegben.

Már el is felejttem, mire másnap reggel hat körül összefutok vele a teasátorban. Itt lassú dub zene

szól azoknak, akik már lemerülőben vannak, de aludni még úgy sem bírnak. Bágyadtam szlopálgatják teáikat és gyümölcsleveiket a kenderből készült puffokon, és gyékényeken.

Már nekem is olyan merev tekintetem lehet, mint 3CPO-nak a Csillagok Háborújában. De W. azon se lepődne meg, ha még úgy is beszélnek. Szerencsére ő is látott már néhány hasonló napfelkeltét.

Frissen facsart narancslével kínál, aztán leheveredünk valahová a sarokba, miközben a reggel óvatosan és hangtalanul belecsobog az arcunkba. Kellemesen elbágyadok, és jólesik a beszélgetés. Az életéről mesél, és ahogy a szavak összezsugorodva kikéredzkednek a száján, egyből a helyére került minden. Nem tudom, gondolom a drogok hatása is, mindenesetre minden stimmel. Ugyanazok a gondolatok, ugyanaz az érdeklődés és persze minden rohadtul stimmel, mintha nekem találták volna ki abban a pillanatban. Kedves.

Mint a mesékben.

De én már rég nem hittem a mesékben, és nem akartam elhinni, hogy nem én vagyok az egyedüli, aki felett eljárt az idő, és nincs már mit tennie. Beugrottak a hetilapok címlapjai, ahol a szintén öregedő sztárocskák olyanokat nyilatkoztak, hogy: „már nem akarok semmit bizonyítani, imádok főállású anyuka lenni”. Igen, én is szerettem az anyaságot, de úgy éreztem, én még igenis akarok valamit tenni. Még nem lehet vége, valaminek még történnie kell. Még bizonyítani akarok. Hogy itt vagyok, és akármennyire is frissebbek vagytok nálam, én még működöm, és engem még nem lehet a dolgok mellé rakni. Ott vagyok bennük.

Lehet, hogy ha másnap találkozom vele valahol józanul, minden illúziófoszlányokra hullik, és ráébredek, hogy mindez csak a kábulat által termelt boldogsághormonok miatt történhetett, és semmi

nem fog megváltozni, és, hogy esélyem sincs találkoznom valakivel, aki megért, és kedves hozzám. Sajnos, azóta valóban nem találkoztam vele, mert aztán elkövettem azt a hibát, hogy elszívtam vele azt a fél méteresnek látszó *jointot*, amit hosszan tekergetett a gyékényen, hogy kiadja, a tökéletes, 12 cm-es formáját és alakját, minek elszívása után mély álomba zuhantam. Azt hiszem kicsit más mértékegységet használt, mint amit megszoktam. T. ébresztett fel dél körül, és W.. helyett csak lelkének körvonalait találtam a gyékényen. Napokkal később a kimosott farmerem zsebéből aztán előkerült még egy jócskán megviselt névjegykártya is. Az írás alig látszott már, mert a festék lekopott, de a neve és a címe látszódot még.

Brazil szappanoperákon edződött, szószátyár barátnőim persze érdeklődtek W. kiléte felől, de nemtörődöm legyintéssel elbagatelizáltam a válaszadást, mintha csak egy ártatlan fesztiválos ismerkedés lett volna pár órára egy ismeretlennel. Az ilyen bulikon, nem volt meglepő az ismerkedési kedv nagyarányú kipárolgása, hiszen az amfetamin mindenkiben kémia órát tartott. volt, de akár későbbi szoros barátságok is köttek így. Tulajdonképpen a volt férjemet is egy ilyen bulin ismertem meg, szóval...

...mégsem akartam, hogy azt higgyék, érdeklődni kezdtem bárki iránt is. Nem tudom miért. Nem mintha nem lett volna természetes, hogy egy elvált nő partnert keres, mégis meg voltam zavarodva. Nem akartam elrontani azt az illúziót, amit a fiú keltett bennem, ezért inkább nem is foglalkoztam vele. Azt akartam, hogy csak kellemes emlékeim legyenek róla. Arra gondoltam, hogy úgysem segíthet, hiszen távol élünk egymástól, s noha a kétórányi utazás nem tűnhet olyan rettentőnek, én sohasem hittem a távkapcsolatokban. De azért

mégis érdekes volt, amit a *joint* elszívása közben magyarázott. Talán fel sem fogtam egészen, mert, ahogy az anyag ütött, egyre kevésbé tudtam megkülönböztetni a valóságot a zsibbadás okozta illúzióktól.

Annyira azért emlékszem, hogy nem igazán tudtam, higgyek-e neki. Sercegő, fényes szemekkel vihogtam rajta, mert nem tudtam, komolyan mondja-e, vagy viccel?

Azt állította, hogy régebben eki gyárat futtatott *Vinkveen* mellett egy telepen, onnan nem messze. Nem is gondolnám, milyen közel. A sztori eddig még hihető is volt, mert elszánt tekintetéből ezt még ki is néztem. Azután viszont kezdett érthetatlenné válni az egész. Az amfetamin por alakjában való kísérletezésnél rájöttek valami érdekesre. Mivel a különböző fajtákat próbálták mesterségesen keresztezni, új típusokat kifejleszteni és eladhatóvá tenni, olykor meglepő eredmények születtek. Az egyik ilyen meglepő eredmény az volt, amikor a sarló és kalapácsos és a kék angyalos eki kivonatainak melléktermékeként létrejött egy új anyag, amivel nem tudtak mit kezdeni. Bekóstolták ugyanis, de nem éreztek semmiféle hatást. A néhány vödörnyi fehér por napokig hánykolódott a raktárban, és csoda, hogy nem dobta ki még senki, amikor W. rájött az egészre. Ő volt az, aki többször is bevizsgálta az anyagot, hogy biztos legyen a dolog, és napokkal később azt állította, hogy érzi a hatását.

A szer alapvetően nem okozott semmiféle eufóriát. Se aznap, se máskor. Az ember egyszerűen csak boldognak érezte magát tőle. Vagyis inkább egyszerűen csak minden rendben volt. A dolgok egyszerre csak nem tűntek olyan bonyolultnak, és minden csak megoldásra várt.

Nincs idegeskedés, nincs stressz.

Csak magabiztosság, és önbizalom, ami kifényesített összeszedettséggel párosul. Akármilyen rossz passzban is vagyunk éppen, biztosak lehetünk benne, hogy képesek vagyunk meglátni a jót, és pozitívan hozzáállni a jövőhöz.

És nincs eufória. Nincs szállás, nincs zsibbadás.

Semmi agyvakargatás.

Csak tudatosság és megbékélés. Nem okoz fizikai függőséget.

Az utcán nem dühít fel, ha valaki képtelen betartani a közlekedési szabályokat, nincs anyázás, és a főnök sem tűnik már akkora gyíkarcnak, mint régen.

Minden elviselhető és kezelhető.

Ahogy W. mindezt elmormogta zsibbadt vajjal megkent fülem irányába, kezdtem magam egy ismeretlen dimenzióban érezni. Mi a picse? Hát akkor ettől ennyire nyugodt ez a srác. Meglelte a lelki békét. Hurrá, kezdjük árulni!

Csoda, hogy az Uniók még nem sajátították ki maguknak, mint népdrog. Ha tudnák, milyen hatása van, ezt tömnék az emberekbe szerte a világon fájdalomcsillapító gyanánt. Milyen idillikus is lenne: boldogság és meglegedettség azzal, amid van, vagy amit adnak neked. A kötelezettségeidet túláradó odaadással teljesíted. A megvalósult emberi húsrobot cuppogó utópiája. A kormány azt tehet, amit csak akar. Mindenki boldog, ők meg a legboldogabbak.

De kit érdekel? Az emberek úgy sem fognák fel.

Totális béke. Széles mosolyok.

Semmi gond.

Vajon működhet? Eddig nem volt merszem belegondolni, de ma reggel, ahogy magamhoz tértem rózsaszín okédákkal fellocsolt nappalimban, megnyílt bennem valami. Alex Reece Jazz Masterje vakargatja a dobhártyámat szelíden.

A következő megálló Vinkveen.

Kontó

És a nagy, vándorló tűz ismét felbukkant a kopár hegyek felett.

Szikársága erőt ad nekünk, rendíthetetlenségéből az egész törzs bátran meríthet. Újból és újból eljön, hogy utat mutasson nekünk, és ismét legyőzze a sötétség hordáját, ami vadászik ránk. De miért nem bír végre győzedelmeskedni felette? Eljön újra meg újra, és vakító, fényes dárdaival átdöfi az átláthatatlan feketeség testét, mint *Mansi*, amikor végre elejti az élesfogút, és szemében véres öröme csillan.

Így örül hát munkájának a nagy kerek vándorló tűz is, amely ha egyszer végleg legyőzné egyetlen ellenségét, talán nem is vándorolna tovább, és csak nekünk melegítene. És akkor mindig fényesség lenne, melyet ő bocsátana reánk szelíden, és a vastagszárúak mind nőnének megállás nélkül, és annyi lenne belőlük, hogy soha nem éheznénk. És a tűz most már csak nekünk égne, s nem kellene barlangjainkban meggyújtanunk erőtlén hasonmását csak akkor, amikor eljön a *Mamuk* vonulásának ideje. Mert amikor a vastagszárúakról lehullanak aszott, sárga gyermekeik, a mieink közül a gyengék és szelídek elindulnak begyűjteni a maradék élelmet a földekről, mi pedig a szellemlátók mögé gyűlünk, akik kis tüzeket gyújtanak nekünk, hogy abból merítsünk erőt a nagy futáshoz.

És eljön a hideg szél, és arcunkba ordít, hogy féljünk, és fázzunk, és a vándorló tűz sem segíthet már, csak utunkat jelöli a meleghúsú *Mamuk* nyomában, akiket le kell ölnünk, hogy túléljük a nagy fehér hideget. De a *Mamuk* csak a kis tüzekről félnek, semmi mástól. És a vándorló tűz odaadja

nekünk legkisebb testvéreit, és melegedünk, és *Mamukat* ölünk.

A vándorló tűz így megint segít majd, de mi tudjuk mind, hogy aztán majd újra megfakul, és maga elé engedi halott bátyját, aki meleget nem ad csak némán tűri a sötétség uralmát, és inkább a törzse többi, kisebb tagjával közösködik. Aztán később sértődötten elvonul, és újra világosság jön. A vándorló tűz mosolyog ránk.

És a szellemlátók azt mondják, ő a mi vezérünk. És azt tesszük, amit mond, és követjük lépéseit a végtelen sziklákon túl. Ő ad nekünk meleget és húst, világosságot és életet...

///

....és ő ad halált, ha úgy akarom, mert én, a hatalmas *Surrukin*, tajtékzó vizek és égbe nyúló földek ura, most egyesíteni kívánom népemet. Mert mi, akkádok, eddig csak sokasodtunk és egyre csak vándoroltunk kietlen pusztákon át, kerestük az élelmet és a hegyek oltalmát. Most eljött az idő, hogy megtelepedjünk, s magunkévá tegyük e földet, melyen állunk.

De a népnek vezér kell, a vezérnek pedig eszköz, mellyel a népet istápolja. Azt mondják hát a vének, kik naphosszat semmi mást nem tesznek, csak őszülő szakállaik mögött gondolkoznak, miközben lesik a csillagokat kecses cédrusfáink alatt – adjunk az embernek istent, hogy higgyen, s legyünk mi az istenek földi helytartói. Lajstromba vettük hát a csillagokat, hogy az ember igazodjon hozzájuk, mint ősidők óta a naphoz, s legyen istenünk a nap, melynek földi helytartói legyenek vezetőink, hogy megkérdőjelezhetetlen támasszal vigyük népünket előre, és senki ne kételkedjen igazunkban, amikor a napistenre hallgatva cselekszünk. És a vének 12 egyenlő részre osztják most az eget, és állatok neveit adják nekik, a

szerint, ahogyan az idő telik, és gabonáink teremnek majd elhalnak. És a 12 hónap utolsó napjaiban, amikor *Szíriusz*, a nagy fényes csillag együtt látszik az égbolt három másik legfényesebb csillagával, meglátjátok majd istenetek születését, mert a három legfényesebb csillag, a csillagok három királya elhozza majd néktek istenetek kelet felől. És a napotok, mely a 12 hónap felett uralkodik lesz majd az isten, kinek 12 tanítványai a hónapok. És újra hosszabbak lesznek nappalaitok, és a természet újjászületik, befagyott földjeitek pedig ismét termést ontanak, és meleg lesz, és bőség. Hát higgyetek, hogy értelmet adjatok hitvány életeteknek, s boruljatok le lábaim előtt, s én, mint isteneitek megtestesült küldötte, vezetlek majd titeket, és enni adok néktek.

És gyűljünk most össze, és imádkozzunk, hogy miénk lehet e föld a Tigris és az Eufrátesz mentén, és adjon nekünk erőt az úr, hogy legyőzhessük a betolakodókat....

///

...és a betolakodók csak jöttek, és akartak, és az ember, aki Babilonban egy nyelvet beszélt, most szétszéledt, és sok irányba vitte hitét, elfeledve a szavakat, és újat találva ki helyébük, És isteneiknek, ahogy nyelvüknek is, megváltozott a hangzása, s lettek

Dionuszos , Mirtász, Krishna, Attis, Horusz, Fohi, Adonis, Ixion, Prometheus, Plato, Bedru, Mikado, Adad, Zoar, Xamolxis , Jézus. És ugyanazon egyek voltak mind, különféle neveken, s az emberek hittek bennük, ahogyan azt helytartóik meghagyták. És lettek zsidók, keresztények és iszlámok, és hinduk, mind a maguk igazában, erősen és eltökélten, szent meggyőződésben emberöltőkön át, míg aztán a végtelen kuszaság külön akaratot kívánt, és az önzésből megszületettek a halál hordái.

És lőn, *Jeriko* falai is ledöntettek, amely mögül *Nabu-kudurri-uszur*, a rettenthetetlen, újabb népeket hajtott vérszagú igája alá. És *Apriész* fáraó elé járulván kértem,, hogy küldjön seregeket *Sedékiásnak*, hogy legyőzhesse a rettenthetetlent, de az kevés harcost adott mellém, ezért most *Sedékiás* szemeit kiszúrják, de előbb még hagyják, hogy gyermekeim halálát nézzem. Hát legyen gyűlölködés a földön, s küldje el minden isten saját fiát megváltónak közénk, hogy az ember higgyen inkább a megfoghatatlanban, mint önmagában, hogy bűneinkért ne kelljen önmagunkkal szembe néznünk, s bízzunk mindent isteneinkre...

///

....és legyen a Keresztények istene a legnagyobb a földön, és mi, akik ma itt összegyűltünk *Nicea* városában, fogadjuk el közös elveinket, s vegyük írásba mind. S döntsünk arról, hogy milyen irányba tereljük népünk sorsát, és tegyük félre eltérő nézeteinket. És a népeknek mondjuk meg, hogyan cselekedjenek, s legyen a kereszténység a legnagyobb vallás a földön, s máglyára mind azzal, ki nem hisz. Indítsunk háborúkat isten nevében, s ki nem áll a mi oldalunkra, az ellenségünké váljék. S mi nagy területeket elfoglalván betesszük lábunkat *Európa* szívébe, s uralkodunk frankokon és gallokon, hunon és szlávon, s elvisszük igénket messzi földekre is a tengereken, ahol leigázzuk a tudatlan őslakosokat, megölvén istenüket, hitüket pedig az árba hajítva. S ha nem lévén készségük a megtérésre, eretnek lesz a nevük, és mind máglyán végzik.

És írátok meg a nagy könyvet, melybe véssétek a napisten fiának, *Jézusnak* érkezését, pusztulását, majd újra feltámadását. Adjatok néki földöntúli hatalmat, s hintsetek köréje mondákat. Győzzétek meg az embert arról, hogy lakozik az égben fent egy láthatatlan emberszerű lény, kinek

hatalma végtelen, s szeme mindent lát. Hozzatok nevében törvényt, hízzatok hitükkel. Büntessétek, ki törvényeit nem éli, s mutassátok fel előttük a legrosszabbat: legyen annak neve pokol, s benne fájdalom és szenvedés, s legyen véle átellenben a mennyország, melybe azok jutnak, kik isten szavával meghintett uralkodásunkat dicsőítik. S mi eddig volt József, legyen most Jézus, s mi eddig volt Ószövetség, legyen mostantól Újszövetség. A nap a Halak jegyében kelt fel, s immáron vége a Kos korszakának. Öljétek le bikáitokat, s tegyetek keresztet melletekre, melyet az égből loptunk nektek. Legyen a kereszténység a napimádás paródiája, ahol a nap helyére Jézust ültetjük. S ülünk trónt száz évekig, s legyen jussunk elég, bárányaink szelídek....

///

...és hamis papok prédikálnak most hamis szavakkal, és az új évezred küszöbén, amikor már közel a Vízöntő uralkodásának ideje, az emberek felett eltompított érzelmeik uralnak mindent. És a pápa minden húsvétkor szemetekbe köpi, hogy békeesség, miközben legyilkolt embermilliók szörcsögő sóhaja mögött olvadtok fel a megbékélésben. És pátereitek álszentek lesznek, és gyermekeitekkel fajtalanzkodnak majd, adományt várva hazug prédikálásaikért. És azt mondják gyermekeiteknek: élj erkölcsösen, s mikor gyermekeitek meglátják, hogy minden más mennyire erkölcstelen, rádöbbennek, hogy becsaptátok őket.

Mások meg feltétel nélkül hisznek bennetek. A könnyebb megoldást választják majd, hisz másként nincs célja életüknek. Ti vagytok áttetsző támaszaik, és nyerítő üdvösségük. És bíborvörös folyókon ömlenek nedveik, zord sziklák szívják mellükbe testük vörös könnyeit, S nyakukban

hordják majd jeleteket, s mindent néktek rendelnek alá

És zsúfolódva tódulnak be a zsidók, és már ott vannak New York belvárosától Tokyo főteréig, s kezüket a világ ütőerére szorítják, s lecsapolják életeiteket. És a *Judaizmus* marad az egyetlen lehetséges vallás, melyet a törvény és a rend elfogad.

És megalakul a négy nagy Világ Unió, mely hatalmat élvez majd mindenek felett, és mi, az örökös egyház ott leszünk majd mellettük, s fogjuk majd remegő kezeik. És majdan króm ízű bélyeget nyomnak bőrötök alá, mert isten szeme már nem elég, és immáron ők lesznek majdan igazi isteneitek, akik huszonnégy órán keresztül szórakoztatnak titeket, hogy ne figyeljete a fontos emberek munkájára.

És ha egyszer netán azt mondanád nekik húshagyó pénteken, hogy vallástalanként ugyanolyan jogod van húst enni, mint húst nem enni, akkor mérgesen néznek majd tereád, s nem vélék egészségesnek tudatlanságod.

Hát nyissátok fel szemeitek, és dobjátok el az ereklyéiket, melyeket saját magatoknak emeltetek. Magatokban higgyetek, s áldozzatok ezért. Ne féljétek az ismeretlent, kémleljétek tovább az eget. Jussatok el távoli univerzumokba, váljatok ti is istenekké.

Nyújtsátok be a kövér kontót a rendszernek.

Itt Ernesto Che Guevara beszélt, a dél-amerikai ellenállás vezetője.

Hőtágulás

„A megszokás egyformán tönkreteszi a vétkezést és
a valódi élvezetet...
...eleinte még izgalmas, bonyolultan gonosz tetteiket
a folytonos ismétlés erkölcsileg semlegesíti. Talán
kissé undorítóak maradnak – mivel a legtöbb bűn
gyakorlása nyomasztó fiziológiai hatással jár –, de
már nem gonoszak, csak közönségesek. Gépies
cselekvést nehéz gonosznak érezni.”
Aldous Huxley: Point és ellenpont

Én aztán soha nem hittem az ilyesmiben.
Ha netán a múlt kérődző időfolyamodványában
valaki bármikor is el akarta volna velem hitetni,
mindezt, bizonyos, hogy jó a képébe röhögök, és
azt mondom, túl sok kaktuszlevet ittál, ember.
De gyanítom, hogy azok, akik netán ilyesféle
képességekkel rendelkeznek, nemigen szoktak
beszélni rejtett tudásukról.
Én is egészen véletlenül jöttem rá.
Különös, mert ha nem vagyok olyannyira
rendszerető az életem minden területére
kiterjedően, ha nem ragaszkodom annyira az
elhatározásaimhoz, és olykor elhamarkodott
fogadalmaimhoz, melyektől csak a legritkább,
legszükségesebb esetekben térek el, bizonyára
már évek óta ráébredtem volna minderre. De nem
így alakult, pedig talán megkönnyíthetett volna
egyet s mást, legalább annyira, mint amennyire
később megnehezített.
Egy kisvárosban nőttem fel az agglomerációs
körzet szélétől nem túl messze. A hetvenes
években megnyugtatóan békés környék volt ez,
semmi nyüzsgés meg kapkodás, és mifelénk még
csak LSD-t sem szedett senki akkoriban. Az évről
évre fejletté duzzadó *city* még nem szippantotta be
teljesen az emberek energiáját a vidékről, amely,

ha csak órányira is volt a közigazgatási központtól, mégiscsak vidék volt a városiak szemében. Lenéztek minket, mint az angolok mindenki mást, aki nem angol.

Onnantól kezdve, hogy elhagytuk a városhatárt, tudatlan bűdös bunkóknak számítottunk, akiket egyszerű, buta embereknek tartottak, hisz még egy valamirevaló kőbánya-kispesti vonatmegállót sem láttak életükben. Ez később teljesen felolvadt a nyüzsgő újkor nyughatatlan zajában, amikor már az emberek nem arra gondolnak, hogy ki honnan jött, és milyen egyéniséget hozott magával.

De akkor éppen itt voltak az oroszok, és én gyerekfejjel soha nem értettem, hogy mi is ez az egész. Mindig későn kapcsoló típus voltam. Egész életemben önmagam után rohantam, és kellett vagy huszonöt év, mire utolértem saját magam.

Azodáig mindent csak egy filmszerű fátyolréteggel letakart valóságnak hittem, amit egyszer majd az okosok és a hatalmasok felrántanak előttem, hogy jól lássam, és teljes mértékben a részese lehessenek, de addig még azt kell csinálnom, amit mondanak.

Aztán egyre többször döbbsentem rá, hogy valaki már megint nem mond igazat, és újra csak az érdekek irányítják a világot.

Soha nem gondolkoztam azon, mekkora szerepet kell nekem vállalnom mindebből, és egyáltalán, miért kellene bármiféle szerepet is vállalni?

Az oroszok később kivonultak, és bejöttek helyette az amerikaiak, meg az ázsiaiak.

Na, ezek aztán még nagyobb garázdálkodásba kezdtek, immár katonai erő nélkül, csak úgy egy szál öltönyben.

Azt kezdtem el érezni, hogy velem lehet a baj, hiszen nézzük csak meg a Tv-ben mit mutogatnak: mindenki szép és jókedvű, és sok tekintetben tökéletes. A huszonéves sportolók milliókat keresnek, a milliomos csemeték meg nyugati

kocsikkal járkálnak a főiskolára, és a párkereső műsorokban a saját lakásukat mutogatják hanyag nemtörődömséggel. Eszembe jutott az anyám munkahelye melletti kínai üzlet, ahol a tulajdonos öt éve még sorban állt a menzán ingyen ebédért, most meg négy ruhadiszkontot üzemeltet minden fontosabb utcában.

Azóta nem köszön.

Mindenkiből menedzser lett, és mindenki úgy tett, mintha mindenhez kiválóan értene.

A városban megcsappant az alkoholfogyasztás mértéke, mert a vállalkozók gyerekei már csak kokainra költöttek meg dinitrogén-oxidos palackokra. Senkinek nem volt kedve inni.

Az nem volt trendi, csak a bűdös paraszt lakodalmas technósok körében, akiknek nem volt pénzük a hazafiaskodás kapcsán újfent divatossá vált méregdrága pálinkákra. Csak a kezeslábasokban rohangáló kocsmatöltelékek nyelték továbbra is a kisfröccsöt, másnap pedig ismét szakemberekké vedlettek valami betelepült japán vagy német cégnél.

A megbokrosodott fiatalok hetedhét határra szóló kerti bulikat csináltak nyáron, mikor a szülők nem voltak otthon, mert épp Malajziában nyaraltak, és helyi garnélarák levest mártogattak, minek folytán aztán érezhetően mindenki jól elvult a kis mámoraival.

Persze mi is közéjük keveredtünk, mert a drog nem tett különbséget mentális beállítottságot illetően.

Az ezredforduló alkonyán felültünk a felfedezés hullámaira. A nyugati országokból beszivárgó underground partikultúra keresztben lenyelte az országot, és ízlett neki. Az angol lemezlovászok imádtak nálunk játszani, mert a közönség hihetetlenül hálás volt itt, míg odahaza ugyanazok a sznob parasztok álltak sorban egy jelöletlen ajtó szelektatív fojtogatásában.

Amíg lemezeket pörgettem, én is rengeteg különös emberbe botlottam, miközben átvánszorogtunk egy újabb évezredbe.

Frankhegyen a szőlőlugasokba bugyolált hét helyszínes *happening* tábortüzénél érdekes személyiségek tükröződtek a táncoló lángok fényében. Megtörős világítórudak és kalciumos pezsgőtabletták Mekkája volt ez. Tűzzsonglőrök, sámánok és városi koboldok gyülekezete, amelyhez csak egy elhagyatott bányató, vagy egy félig kiásott katlan kellett. Néha hoztak gombát is. Nem főztük meg.

Ahogy elérkezett a péntek délután, a lakosság mérhető tizede egy emberként mozdult telefonja után, hogy beszerezze három napos belépőjét a mámorklubba. Izzottak a vonalak. Kimutatták, hogy valamilyen különös oknál fogva a legtöbb telefon mindig pénteken merül le.

Aztán este tíz körül felrakták az első lemezre a sercegő tűt, és a *Technics* katonák harcba indultak. A klubokban a falak metedrin-moslékban áztak, míg a *V.I.P. Room*-okat sűrű marokkói füst borította.

Mindenki boldog volt és szerelmes önmagába.

Néhány napig nem ettünk, és fájt a fogunk meg az ínyünk, de cserébe a bézsszínű napfelkelték energiáját szívhattuk be szemünkbe minden hétvégén.

Aztán berobbant a lufiforradalom.

A meleg fényvarázs által beszippantva álltam a tűz szélén, mellettem meg Jack Herrer, és egyszer csak látom, hogy mindenki kezében színes lufik villannak fel. Elkapott szófoszlányok a hátam mögül: gyere, ezt ki kell próbálnod!

Hátezmeg?...?

A tűzkör tövében nagy csoportosulás és rögbi meccsekhez hasonló tulakodás. Mindjárt *taccsdavnolok* egyet én is a zsibbadástól.

Egy tag, valami palackból lufikba ereszti a benne lévő gázt.

A lelkes rajongótábor egyedei, ezután két, három fordulóban leszívják a kéjgázt, és percekre elszállnak. Aztán, mintha mi, sem történt volna. Csak pár perc az egész.

Egy ezres lesz a három lufi, főnök.

A klasszikus szabvány ár.

De mára, már ez is megváltozott.

///

Lukrécianak épp szülinapja van, úgyhogy kellene egy palack meg kétszáz lufi. Be tudod szerezni szombatra?

Hát igen, végül biznisszelni kezdtünk a palackokkal is.

A partiközönség pár éven belül felhígult, és az erdőszéli megmozdulásokat ellepték a nagy fekete terepjáróval érkező, kopasz *medvedisznóemberek*, akiknek tévedésből fél kiló kokszt volt kiosztva a heti kávéadag helyett, a barátnőik meg szilikon - népszerűsítő körutakat tettek félóránként a parkolóban.

Másnap délelőtt tíz körül, ahogy a nap már melegíteni kezdett, megérkezett a bérelt tűzoltókocsi, és frissen facsart frissességet fröccsentett a még talpon maradt kemény magra.

Hű, ez már nekem is sok volt.

Mivel tudtam, hogy egyedül képtelen lennék kiszakadni ebből a közegből, ezért gyorsan megnősültem, ami nem is volt olyan rossz ötlet.

Még jól is éreztem magam tőle, hiszen évekig dorbézolhattam, most már ideje volt megnyugodnom. De az alulról jócskán megperzselt fiatalság heve sajnos nem könnyen hűl ki.

El kellett telnie vagy három évnek, mire a dolgok megnyugtató irányú mederbe terelődtek.

Ültem a csipetnyi meghittséget szítáló házi stúdiómban, és az eltelt időn gondolkodtam. A

neonzöld falakon egymásba omlottak az elmúlt tíz év fakuló *flyerei*, szórólapjai, és poszterei - nyakbalógós *V.I.P. passok*, karszalagok, és egyéb kisdéd ereklyék.

Fújtam a tejfölös füstöt a monitorra, és azon tűnődtem, mennyi mindenén végigmentem már, hány ezer élményfoszlány, ember, hang...mennyi elszívott cigaretta, lehörpintett feles vodka, nyüzsgő *amfetaminszármazékok* meg *kannabisz*.

Mások szerint megannyi elpocsékoltság.

Mert aztán tényleg volt olyan, aki nem tudta, hol a határ.

Szerencsésnek éreztem magam, hogy képes voltam lezárni életem egy márványosan csillogó korszakát, és a világ elleni lázadásomat és nemtetszésememet át tudtam konvertálni egy következő szakaszba.

Felhagytam a mesterséges stimulánsok használatával és amolyan öregesen, már csak otthon pipáztam a stúdióban, *sencha* teákat szopogatva. Ezekről általában sokkot kaptam, és sokáig zsibbadt a fejem.

Közben folyamatosan szólt a *dubstep*.

Eszembe jutott, hogy hamarosan itt a harmincadik születésnapom, aminek szóba kerülésekor folyton felvillan előttem az az egykori fogadalmam, melyet valamelyik hétvégi faházas - hegytetős bulin hintettem el még a huszas éveim elején.

Persze a kábulatról volt szó, és kellőképp benne lévén a témában, a társaság tudomására hoztam, hogy én már csak az lizgersavot nem próbáltam a MEGENGEDHETŐ kategórián belül, amit mi magunk között csak Humoros Hatosnak hívtunk. A Humoros Hatos szereplői voltak még : Vad Kende®, Speedy Gonzales, Koka Kóla, valamint Kalap Úr és Ex Tázia kisasszony.

Mindegyiküket közlelő ismertem, csak LáSD Bélával voltam távolságtartó viszonyban, mert

jelleméből ítélve, és a társaság egyöntetű véleménye szerint, ha mi egyszer összeismerkedünk, akkor nagyon jó barátok leszünk. Talán túlságosan is.

Így hát évekig kerültem Béla tekintetét, és mindig átvonultam a helyiség másik sarkába, ha valahol megjelent. Megfogadtam, hogy egészen a harmincadik születésnapomig nem szólok hozzá. De akkor viszont bemutatkozom neki.

Aztán lecsorgott az összes számjegy a mátrixon, és egyszer csak véletlenül meghallottam, ahogy a feleségem telefonon szervez *gerillameglepetésbulit* közelgő, kerek évfordulós születésnapomra

Egyből Béla jutott eszembe.

Semmi kedvem nem volt találkozni vele, pedig itt volt az ideje.

Csak épp nem voltam már formában.

Mégis, mit mondhatnék neki?

Ennyi év után...

Gyors érvágással felvilágosítottam feleségemet, hogy tudok mindenről, és innentől kezdve átveszem az irányítást.

Bélát persze nem hívtam meg.

Jobb volt ez így mindenkinek.

Ám egy évvel később váratlanul összefutottunk egy szusi bár pultjánál.

Azt sem tudtam, mit mondjak. Egy közös ismerősünkkel volt, aki a Kertészeti Főiskolán tanult éppen. Ott találkoztak össze. Aztán felugrottak a hétvégére ferde mosolyú varázslókat felhajtani a fővárosi éjszakában, és épp *avokádós makit* akartak rendelni.

Hát én meg a tigrisrákosra hajtottam, mert a fiamnak az volt a kedvence, habár folyton leette a *nigiri* tetejéről a rákot, nekem meg maradt a rizs.

Végül váratlanul olyan jól elbeszélgettünk így hármasban, hogy aztán telefonszámot cseréltünk, és pár nappal később Béla eljött hozzám.

Beültettem a stúdió sarkába, az ébenfa teafilter tartó doboz mellé, és elkezdtem megélni. Hetekkel később úgy alakult, hogy megérkezett a tavasz, így hát muszáj volt valamerre kimozdulnunk. Fiamat rábíztam a nagyszülőkre, és magammal ráncigáltam még pár emlőst. Bélát is magunkkal vittük.

Egy termálfürdő özgerincén vágattunk neki a felszálló párának.

///

Már indulás előtt magamhoz veszem Bélát, de mire a fürdő öltözőjéhez érünk már jócskán ketten vagyunk. Alig bírom megtalálni a ruhaakasztót, végül a beszédhibás ruhatáros lány értetlenül nézve rám útbaigazít, én meg azt hiszem, hogy egy thai masször az. Furcsán beszél.

Kiérek a szabadtéri gőzfürdőbe. Sötét van, este hat óra. A fürdő este tízig nyitva, úgyhogy gyere Béla ússzunk egyet. Vagy inkább jobb lesz csak itt a medence szélére perforált leülőknél. Hogy száll fel a pára. Látsz valamit? Csak ilyen árnyakat a másik oldalról. Sápad, sárga fény van itt fölöttem. Nevethetnékem támad. Aztán abba sem bírom hagyni még vagy fél óráig. Szerencsére nem látom a túloldalon remegő arcokat, és remélem, hogy ők sem látnak engem, csak vihorászó beszédfoszlányaimba botlanak. Na, hol van a bárpult? Mondjuk, én nem bírok odáig elmenni. Hoz valaki egy vodkát? Kösz. Baszki vérzik az ujjad. Biztosan a pohár széle vágta meg. Na menjél csak gyorsan a medencemesterhez. Majd ő beköti neked. Ez a bonusz pálya a Star Warsos flipperen. Beragadt a golyó. De valahogy aztán mégiscsak kiugrik, és én bekötözött ujjal bámulom a lámpa menti szentjánosbogarak táncát a szikrázó sötétségben. Ahogy elemelem tekintetem róluk, és a fehér páramasszán át a medencében lévő

emberekre nézek, hirtelen megriadok. Némelyik alak izzó, vörös párával lüktet. A többiek szokásos fekete homályukban tobzódnak, de egyik – másik vörös színű. Tágul a hő, én meg látom a színét.

Vörös.

Nem gondolkozom tovább ezen, mert zajlanak az események. Fel kell öltözni. Közben valaki megerőszakolja a hajszárítót. Meg kell várni a lányokat, és közben azt hiszem két öregasszony bámul rám a hallban. Mi történt az elmúlt öt percben? Vajon mennyit hallottak belőle? Az egyik ránckirálynő totál vörös. Látom, hogy virító türkizkék fürdőköpenyén átszivárog a vörös köd. Az arcán fakuló vérkelyhek terebélyesednek. Aztazannyát... Jobb lett volna inkább otthon Tv-t nézni? Közben folyamatosan Stefano Miele To Proto-ja bizsereg a fülemben. Forgassunk filmet. Kifelé menet észreveszem, hogy a pénztárnál ülő nő is lihegi ki magából a vöröset. Ez meg mit jelent? Ráfogom a savakra, és a következő kecses képben egy étterem asztalánál ocsúdok. Miközben társaim önfeledten társalognak kiszívott gyógyfürdő hasukkal a paraszt asztal hasát alulról verdesve, én a bézsszínű szalvétahalmazra a következő sorokat rovom fel önkéntelenül, miközben fejemben zúg a '86-os Malév reklám főcím zenéje:

Szárnyakat Adunk

Sonkát eszem reggel - üdv a pármainak!
Aztán cuppantok egy pusztit majd a lányaimnak,
mielőtt iskolába mennek – jön a kába inas,
hogy már telefonon keresnek a Prágaiak:
Újabb üzlet, ami jót tesz majd a gyárainknak,
ahol meg mindenki boldog, mikor állva ihat
a vízautomatából – ez álltai nagy,
nekem is itt van a kezemben egy málna ital-

de már veszem is az öltönyöm a sálaival,
hogy aztán kimenjek a terepre egy pár faszival,
akiknek ugyanolyan *merdzo* áll a házaiban,
mint nekem, de az enyémben a lámpa bivaj:
és a szemük? – mikor meglátják ezt, tágra nyilall
holnap vesznek is egy újat, kedvük lázba hidal:
tudod ez olyan mint a szádban egy drága szivar,
kielégítjük az életünk a tárgyaival-
néha összefutunk olajsejkek sátraiban,
de azt ne kérdezd a bőrdöngőbe zárva mi van –
gondolhatod, hogy a testőröm is árva bitang,
de nem hozhat ma túl sokat ez a párna divat:
hiszen jól tudom, az élet mindig párba' szivat,
de majd kijátszom a lapokat, és lám az igaz,
hogy csak az járhat jól, aki máma' pimasz,
a fejemben csak két szó: számla, sikkaszt,
de a tonna tablettával együtt jár a vigasz,
aztán egy kiló kokszot átküldök a bátyjaimnak,
most már az sem érdekel, hogy a Báiban mi van,
csak eléldégelek, mint egy ál-havi baj,
olyan lelkiismerettel, mint egy sárga szivacs,
amit bármikor könnyedén átalakítasz-
a becsület az elfagy, mint a BÁRBAPIA,
ennél az is többet ér, amit egy lárva kirak,
viszont a kezemben a *cash*, meg vagy száz vagina,
és a kezemben úgy kedvelem, ha lágy a pina:
itt a hárememben még néhány szál *Shakira*
vagy ha kell, akkor a dzsungelből egy pár Bagira-
hiszen mi teret nyújtunk emberek álmainak:
mindennap szárnyakat adunk a vágyainak /
a múltó percek néha annyira drámaiak,
mint a népszerűség anno a *Szálásinak*-
nem sok hasznát veszem manapság a sármjaimnak
de még elszánt vagyok mindig, mint a spártaiak,

amikor **jófélet** adok el egy dán faszinak
kint a *Szigeten*, és vele van egy lány, aki nagy,
aztán az Arénában integetünk pár nagyinak,
a torkunk már olyan, mint a száraz Irak:
múlik az életem, és lassanként fáradni hagy,
hiába mondod még mindig, hogy lázadni vagy –
ez már nem ugyanaz nekem, csak úgy ráz a vihar,
amikor bajlódom a lelkem súlyos záraival-
olyan a lelkiismeretem, mint a rák, ami mar,
mintha lefeküdtél volna már vagy száz pasival:
hányok az egésztől – lehet, a spárga miatt,
amit a nagyinál ettem, és ez fáj nagyinak –
asszem' kilógok a sorból, mint egy hájkarika,
most már anyám se tudja merre száll a fia
amikor az agyát, mint egy áram hiba,
azt hiszed, durva vagy? –nézd meg azt, hogy nálam
mi van-

Mindenkiből lehet szuperhős.

Engem Béla tett szuperhőssé, és persze nem kellett sok hozzá, hogy újfent találkozzunk – ahogy megjósolták. Mindazonáltal mindig is erősségem volt a határok kitapasztalása, és immár kellő érettséggel rendelkeztem ahhoz, hogy tudjam, meddig mehetek. Nyomban nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a találkozást meg kell ismételni azonnal, hiszen egy esetből nem érdemes végleges tanulságot levonni. Másrészt pedig meglehetősen érdekelt, hogy másodszorra is látom-e ugyanazokat a dolgokat.

Meg akartam fejteni a látomásaimat.

Először csoportosítottam az embereket, már amennyire össze tudtam szedni őket agyam lomtárából. Nem sok mindenre jutottam, hiszen az első alkalommal többnyire idegenek közt voltam,

akiket korántsem ismertem, így tehát nem tudtam megmondani milyen emberek, voltak ott nők, férfiak, idősek és fiatalok, és a többi. Másodjára feleségemmel töltöttem egy sistergő nyári éjszakát közös barátainknál. A vacsora remek volt. Anna, a bájos arcú, ám kicsit teltecske háziasszony tejszínes királyrák tésztát készített, majd saját készítésű tatár bifsztekét kengettük pattogó piritósdarabokra. Mindehhez jófajta *Sztolicsnaja* vodka is dukál.

Jól elbeszélgettünk.

Vacsora után, a mogyoróbokrokkal körülölelt teraszon meghitten elpöfékeltünk az északi fényben, minekután heveny jókedvünk támadt.

Ekkor mutattam be Bélát.

Fél óra alatt be is illeszkedett a társaságba, és egészen otthonosan érezte magát. *És akkor hirtelen megláttam, hogy Annából egykedvűen fortyog kifelé a vörös pára. A tejfölös paradicsomszósz betérítette minden szabad testfelületét, fehér blúzában - ami körte formájú, hívogatóan meredező mellecskéjét takarta - néha át-át folyva megállíthatatlanul terjengett. Ránéztem az arcára, és éreztem, hogy engem figyel. Mintha akart volna valamit. Vagy csak Béla játszadozik velem? Nem. Ez kifejezetten hívogató nézés. Jesszusom, de megkívántam. De nem szabad. Nekem szerető feleségem van, meg gyerekeim. Ne is gondolj rá. Gyere Béla, menjünk arrébb.*

Az idő aztán még számtalanszor faragatlanul belénk rúgott, majd odébbállt, mi pedig olykor-olykor összefutottunk Bélával, és tovább kerestük a válaszokat.

Ehhez kiváló közeg volt az újkori party kultúra felemelkedésével kecsegtető dubstep műfaj elterjedése, minek folytán havonta egyszer megengedtünk magunknak egy kis kikapcsolódást. Meg is lett az eredménye.

Néhány hónapos tekervényes terepgyakorlat után hihetetlen felfedezést tettem Bélával. Kisvártatva kiderült a vörös pára titka: látomását az idézte elő, ha valakinek vonzódása gyúlt irányomban. Az adott társaságban folyton megéreztem, ha valakinek szimpatikus voltam. Hihetetlen volt. Béla megmutatta, melyik nő tart vonzónak, melyik nem, melyik jönne el velem egy ártatlan kalandra, ha úgy adódna, s melyik nem. Néha akadtak vörös színű férfiak is, ezeket nem tudtam mire vélni, és inkább a barátság mélyebbre ható jeleként értékeltem, ami persze szemenszedett hazugság volt.

Az élmény kizárólag akkor működött, ha Bélával voltam. Esténként, elalvás előtt ziháltam a lehetőségtől, hogy mekkora tudás van a birtokomban, és hogy mennyire nem használhatom. Hiszen, ha nem lennék elkötelezve a családom felé, ha mondjuk független, szabad, ereje teljében lévő fiatalember lennék, milyen életem lehetne.

Minden este más nővel jönnék össze.

Végigkúrnám az egész rohadt fővárost.

Mindenkit. Öreget, fiatalt, sárgát, feketét, de leginkább az alacsony fekete hajú lányokat. Imádom őket.

Én lennék az újkor *Don Juan-ja, Casanovája, Sáde Márkija* meg *Rochester Grófja*.

Könnyű dolgom lenne. Csak Bélát kell állandóan magammal vonszolnom. *Kicsit már sok belőle, igaz*, de azért folytatnám napi portyázásom, egészen a kimerülésig. Egy barátom végigcsinálta. Öt év után megromlott kapcsolatát másfél évig heverte ki különböző *Table Dance Bar*-okban, kétes hírű külvárosi lokálokban meg az interneten rendelhető diáklányokkal. Azt mondja, mindent meg lehet unni. Meg aztán költséges is. És, ha még ezt nem is vesszük, akkor is monotonná válik. Na, igen. Tavaly ő is megnősült.

Így hát én is itt maradtam a francia ágy szélén, ahogy bámulok ki a medence azúrkék csapkodásaira, a szél meg közben fellöki a teret, és az ablakon betüremkedik a sötétség. Jó helyen vagyok rossz időben, és ezért keményen meg is lakolok nap mint nap. Barátom a hűség, de legszívesebben belefojtanám a tegnapi krumplilevesbe, amit a hazug igazságosság előtte már jól visszaöklendezett.

Bélát elküldtem nyaralni.

Jó ideje nem láttam. Azt hiszem, tetszik neki a hely, ahol van.

Maholnap egy éve.

Remélem, jól van - talán fel kellene hívnom. Nem is tudom.

Jobb ez így mindkettőnknek – gondolom, miközben felállok, és kimegyek a szobámba kivenni az új Audrey Bitoni videóra.

Clark Kent valódi élete

....Caius idealista, ezt mindenki tudja. Ami azt jelenti, hogy még tudatlan. Én már nem vagyok az, ezért nem foglalkozom semmivel...

..Ennek a világnak nincs többé semmilyen fontossága, és aki ezt felismeri, megszerezte szabadságát.”

Albert Camus_Caligula

Tizenkét hét.

Nem rossz – egyre tovább húzom – gondolta, ahogy a vízből kilépve felnézett a nyakigláb pálmafákra, melyek unottan dédelgették gyermeküként a sós vizet ölükben.

Tetszett neki ez a sziget.

Nem volt benne semmi hivalkodó vagy igazán feltűnő, semmi olyan nagyon különleges, amitől jobban érezte volna magát, egyszerűen csak egy apró kitüremkedés volt a Csendes Óceán egy félreeső szegletében, és többnyire pont ebben rejlett nagyszerűsége. Itt talán nem keresik. Ettől érezte volna magát a legjobban.

Lehetséges, hogy ide már nem ér el a kezük? Hiszen még civilizáció is alig akad ezen a dombocskán, eltekintve attól a néhány vörös hasú páviántól, amelyek az erdő mélyén lézengenek. Mit számít.

A lényeg, hogy végre olyan helyen lehessen, ahol megvetheti a lábát néhány hónapra, de most igazán: legalább négy-öt hónap, igen, hogy egy kicsit leálljon, hogy megpihenhessen. Szerette volna azt hinni, hogy most nem érik be egykönnyen, de az elmúlt két év szívére rakódott tapasztalataival felvértezve ezzel nem áltathatta magát. A folyamatos menekülés, a mindig valami más keresése, a következő lépéseket számítgató

bizonytalanságérzet metsző rémülete, az áttetsző tartományok közti bujkálás, még ha oly masszív is volt a teste, akarva akaratlanul is megviselte idegrendszerét.

Nem tudta, meddig bírja még.

Fizikailag még nagyjából rendben volt, hiszen nem földi anyagból gyúrták,- nem abból a mindenhol jelenlévő pocsék hússzövetből, ami idővel felosztatja magát, és új formulákat követel az univerzumban. Nem. Ő más volt, de ez a másság nem jelentett hosszú távon is tartalékban tartható előnyt, vagy ahogy az emberek gondolták: halhatatlanságot. A tér önmagába fordul vissza, ahogyan a galaxisok élete porrá vedlik lendületükben. Mindenkinek meg van szabva a sorsa, előre elrendelve, úgy, ahogy azt a mindenség érdekei kívánják. Eljön az ő ideje is, lejár a szavatossága, és vége.

Igaz, jócskán más mértékegységnyi tudatban, mint ahogy az embernél, de addig viszont még elég sok dolga akadhat, ha a dolgok a mostani hullámverésükben haladnak tovább. Ahhoz, hogy talpon maradjon, résen kellett lennie folyamatosan, a nap emberi időszámítás szerinti huszonnégy órájában, még, ha úgy tekintjük, hogy az idő tulajdonképpen nem is létezik, csak a sebesség.

Sebességre pedig szüksége volt, hogy állandóan mozgásban legyen, hogy alacsonyan repülve megtévessze fürkésző radarjaikat, minek folytán viszont gyakran szemmel látható lőtávolsba került, s ez tovább csappantotta erejét.

Legutóbb is az a jemeni falvacska...

Azt hitte, végre rendben lesz minden, hiszen már tíz hete tartózkodott Wadi Dohan-ban, az oázisok völgyénél. A baljósívű hegyoldalakra felépült agyagfalvak tökéletes menedéket adtak az idegennek, ha kellőképpen tájékozott volt a környék szokásait illetően. Kapóra is jött az a több hetes

munkát magával hozó jemeni riport, amit a *Daily Planet*nek készített annak idején, amikor még úgy tűnt, a dolgok a rendes medrükben haladnak előre. Aztán az élete egy befejezetlen drámává fajult. De az a riport később tíz héten keresztül adott neki nyugalmat, hiszen jóformán mindent tudott a fülledt pálmafaligetekkel kibélelt völgyről és a környékbeli nomád életmódról. Már szinte elbízta magát, hogy senkinek nem jut eszébe itt keresni, vagy ha kutattak is utána, bizonyára korábban, de erről a falubeliek nem tudtak semmit. Néhányukat már nemcsak, hogy ismerte, de igazán meg is kedvelte, egyszerű nyíltszívűségük és természetes, majdhogynem gyermeki odaadásukért az élet iránt. Nem kérdezték, honnan jött, vagy mit akar, csendes emberek voltak ezek, s olykor, ha segített nekik – még, ha csupán szigorúan csak annyit is, hogy ne legyen feltűnő az erejének masszív megnyilvánulása – lelkenedező szemeikkel mosolyogtak rá.

Szándékosan egyszerű, kopott ruhákat hordott, meg egy koszos, kékes sárgából kifakult Atlanta Trashers-es baseball sapkát, amelynek szimbóluma kissé még hasonlított is az övéhez, de csak messziről, s olybá tűnt, mintha nem tudna elszakadni ettől a különös V formától. Sűrű szakállt növesztett, ami errefelé még csak szokatlan sem volt, s már igazán otthonosan érezte magát, lassan pedig a nyelvet is, amikor aztán – maga sem tudta hogyan- de mégiscsak felfedezték a tartózkodási helyét az Uniósok.

Aznap reggel Hadzsimnál, a völgy végében élő teafű árusnál töltötte a délelőttjét, amikor elkezdte érezni a bizsergést a homloka bal oldalán. Riadtan nézett fel a gőzölgő pu erh páráján túl a hegygerinc felé. A kátcserjékkel beborított hegyoldal mögött mozgást érzékelt, ahogy minden agyhullámát egy helyre koncentrálva átnézett a hegyen.

Afrikai Uniók egységei.

Odaszólt arabul Hadzsimnak, hogy csomagoljon egy kis szárított halat, mert indulnia kell. Megitta a maradék rozsdabarna forrázatát, és sietve távozott a sűrűbben lakott terület felé.

Nem akart rombolást, nem akarta, hogy az ártatlan muzulmánok kárt szenvedjenek miatta, de lehetetlen volt teljességgel elérknie a nagy csinnadrattával való távozást, és ez néhány perc múlva már tudatosodott is benne, amikor érzékelti kezdte a kryptonit ágyús tankok jelenlétét a sivatag felől. Nagyjából tíz kilométerre lehettek a völgytől. Ezek az Amerikai Unió szeparéjának kobra kommandósai voltak.

Ahogy az lenni szokott. Összeszervezett nemzetközi akció. Szinte már hiányzott. Csoda, hogy az Európaiak még nem avatkoztak be. Mindeddig ugyan szokásos diplomatikusságukhoz híven fenn hirdették semlegességüket az ügyben, hogy be nem avatkozási stratégiájukkal szükség esetén a későbbiekben maguk mellé állítsák, de ő átlátott a szitán. Meggyőződése volt, hogy mindez csak egy előkészítő színjáték, mely az Európaiak meggyengülésével hozható összefüggésbe. Amióta az a 2018-as közép-európai viszályok miatt minden energiáját szinte csak önmaga fenntartására, az enyhén szólva is kellemetlen helyzet javítására és kétséges megszüntetésére fordította, az EU rendszere roppantul meggyengült, amit az AU az ázsiai térség megkerülhetetlen gazdasági és katonai térhódításával tetőzött.

Így hát Jemenből is mennie kellett.

Sikerült felkapaszkodnia a meredek kisutczákon a falu felső szintjéhez, ahonnan észrevétlenül surranhatott tovább a sziklák közé.

Minél kevesebb emberi áldozat. Elhagyni a falut.

Ahogy a völgyet maga mögött tudván továbbrepült délnyugatnak, bízott benne, hogy későn veszik észre.

Így is lett.

Mire a három lézerágyús atommaghajtású haditengerészeti pilóta rátapadt, már az Afrikai területen járt.. Itt könnyedén leszedhette őket, és elég valószínű volt az is, hogy valahová a sivatag közepére zuhannak a gépek darabjai, s ezzel, ha szerencséje van, talán csak néhány kihalt oroszlan-tetemben okoznak kárt.

Mindenképp a számlájára írják.

Ahogy eddig is.

Bármit tett, vagy nem tett, annak oka és következménye volt. A sajtó tökéletesen végezte a dolgát, az ázsiai robotmédiát irányító szakszervezet már évek óta a legkiválóbb manipuláns androidokat alkalmazta Alkalmazottjaik még a másik három Unio rendszerébe is beférkőztek sőt volt, ahol szégyenkezés nélkül vendégeskedtek. Ilyenformán a három lezuhant repülőből a másnapi hírekben kilenc lett, és természetesen óriási ember-veszteséggel járt. (Noha azt mindenkinek tudnia kellett, hogy a gépeket az első generációs AMU robotok irányítják, hiszen ez bevett szokás volt az amerikaiaknál. Ettől csak különleges esetekben tértek el, úgy látszik ez most az volt) A lezuhant gépek roncsai egy fél afrikai falut irtottak ki, a szalagcímek pedig több hétnyi pangás után végre megint harsoghatták, hogy:

KENT ÚJRA ÖLT

meg hogy:

VÉRES LESZÁMOLÁS A SIVATAGABAN

De már nem tudott mit tenni.

Egykoron akadtak, akik ismerték még az igazi oldalát: azok, akik tudták, hogy valójában nem lenne képes szándékosan ártani senkinek. De akik ismerték mind halottak voltak. Ő mégis itt maradt,

pedig el is mehetett volna, mint ahogy Kara tette. Kara, akit a véletlen vagy a sorsszerűség sodort az útjába, a megismételhetetlen tünemény, és a vele járó megismerés. Szülőbolygója egyetlen élő teremtménye rajta kívül. De emlékképei neki sem voltak már. Gyerekkorát egy Epsylonia nevű planétán töltötte, miután megmenekült a pusztulástól.

Élete hajnalának zavaros történetét maga sem értette igazán, abból az időből leginkább csak haldokló anyja tekintete villogott esténként gyakran az álmában, de a három éves korából visszatükröződő képek semmi másra nem szublimálódtak. Amit tudott, jórészt azt is csak anyjától tudta meg, s társította az emlékeiben kavargó képfoszlányokkal. Ahogy Clark feszülten figyelte unokahúga hiányos beszámolóját egy számára sohasem volt múltból, különös módon álomszerű zsibbadásba zuhant Eképpen szerzett tudomást arról is, hogy ő maga honnan indult, merről is érkezett, és egy lépésnyit közelebb kerülván múltjához, fennkölt érzések töltötték el szívét, hogy végre válaszokra lelt, értelmet adó határpontokra. Otthonuk darabokra hullása peremén, midőn apja Rol-EI vakmerő elszántsággal próbálta kimenekíteni fiát a felrobbanni készülő bolygóról, Kara anyjának is sikerült elindítania egy szondát a végtelenbe, de míg a lány anyja ölen távozhatott az ismeretlen világok felé, Rol-EI-nek és feleségének Larának nem volt ekkora szerencséje. Az utolsó épp szondán a kis Clark egymaga indult útnak a látszólagos túlélés felé, a semmisség sikító bélpoklába, hogy aztán a más univerzumban landoló családjától elszakadva Kansasban érjen földet, s leljen új családra. Innentől ismerte a történetet. Innentől már az ő élete volt, de nem úgy, mint a másik, amiről addig semmit sem tudott. A lány mondta meg a saját nevét is, amivel persze

már nem akaródzott azonosulnia, mégis átszellemülten ízlelgette a szót, amit Kara kimondott előtte.

Kal-El.

Eleinte magasztosnak érezte nevét, amolyan igazán földöntúlinak, egy kissé misztikusnak is és megfoghatatlannak, s mindez emberi természetességgel tárul fel előtte, hiszen köztük él, az ő szokásaik rabja volt ő is. De ahogy az idő telt, és az emberek felzabálták körülötte saját kis beteg játszótereiket, apránként szétporlasztva saját szabályaikat túlgenerálva saját határaikat: már ez sem jelentett neki semmit. Rájött, hogy csupán egy erőszakkal elképzelt világot tekintett otthonának, amelyben számára szinte már semmi nem maradt.

Megtehetette volna, hogy elmegy, de ezért a szinte már semmiért maradt mégis, nem úgy, mint Kara, aki hívta, tartson vele „haza”, abba a hazába, amit a lány immár jogosan az otthonának tekintett.

De ő nem szeretett veszíteni, ráadásul ezen a bolygón hosszú évekig nemigen volt hozzászokva. Nem is tudott veszíteni, mert ember-feletti módon felgyűrődött képességeivel mindennek ellenállt, mindent megállított és mindent megoldott.

De ez egyszer csak már nem volt elég.

A nagyhatalmak háborúskodásának közepette a szuperhősök is felaprítottak, a négy oldalra szakadó világrend rémurai pedig gátlástalanul hatalomra törve állították félre őt.

Hiszen mindenhol nem lehetett jelen.

Akármilyen képességekkel is rendelkezett, az emberi fajnak ezt a kiaknázatlan lehetőséget is sikerült tönkretennie. Minden háborút meg kellett vívni, s az egykori országok vezetői egyre jobban nehezményezték beavatkozását a politikai életbe, hiszen az érdekek nem egyeztek.

A béke nem kifizetődő hosszú távon.

Kész gazdasági csőd.

Hősökre pedig nincs szükség, csak fegyverekre, hogy tovább kaszaboltassék a túlnépesedett faj, melynek ritkítására túlélési szempontokból volt szükség.

A víz és a fosszilis energiahordozók mind fogyóban voltak.

Nem volt hely és az éhes szájak, az ő közbeavatkozási révén csak egyre inkább szaporodtak.

Az emberi világ felett mindenkori irányítási hatalmat élvező fegyvergyárak, a vírusokat szándékosan piacra dobó, Pandora szelencéjéből világnak eresztő gyógyszerüzemek mind ellene fordultak. A propaganda megállíthatatlan volt, hiába minden egyes szakadékba zuhanó busz, áttört duzzasztógát és emberi élet megmentése. Ez már nem jócselekedet volt a szemükben, hanem a terveik hátráltatása. Ellenség lett belőle.

Az emberek persze eleinte nem mind hitték el a beléjük táplált meséket, a meg nem történt borzalmakat és hibákat, amelyeket soha nem követett el, de az idő mindent felmorzsol, és újrarendez. A média pedig tökéletesen megformál bármit, amivel a népeket manipulálhatja. Hiszen így ment ez már oly régóta.

S ha nem lett volna Lex Luthor és az ő kis kryptonit készlete, meg a hozzá társuló megvesztegethetőséggel párosult iránta való gyűlölete...

De az emberi elme különösen fifikáns, ha a túlélésről van szó, és mindig megtalálja a megoldásokat. A megoldások már rég léteznek mindenre, de mindig csak az érdekeiknek megfelelő pillanatban hozzák nyilvánosságra őket. Így volt az a rákkal is meg a 2012-ben a holdra telepítendő multimilliomos kolóniákkal is - igaz ott nem vált be a világvége jóslat, de azért mégiscsak átmentettek volna pár százezer VIP listás vendéget a Holdra, a szebb jövő reményében, miközben a

többi 7 milliárdnak csak az utolsó napokban akarták jelezni a közelgő és immár megváltoztathatatlan világvégét.

Ennek leleplezése kapcsán sem örültek a ténykedésének, az orosz vodka gyárosok, földgázmogulok, az arab kőolajbárók, és az űrtechnológiákat előállító multinacionális regimentek, akik kezükben tartották az akkori világot, és nem igazán mosolyogtak akkor sem, amikor nyilvánvalóvá vált számukra, hogy egy ilyen volumenű intézkedést még ők sem tudnak titokban tartani köszönhetően Clark Kent-nek, na meg a világhálónak.

Akik a szálakat mozgatták, most különös mód összefogtak.

Titokban felvásárolták Lex-től a kriptonit mintákat, majd nagyarányú technológiai fejlesztésekbe kezdtek. Néhány hónap alatt sikerült kikísérletezni az egyetlen anyag sokszorosíthatóságát, amely káros hatással lehetett rá. A saját bolygójáról.

Hamarosan minden elképzelhető fegyvernembe átvezették ezt a fajta technológiát, külön egységek jöttek létre, akiknek egyetlen feladatuk volt: megölni az acélembert.

Az első próbálkozásaik meglepték, de nem tántorították el attól, hogy felülkerekedjen a szóbeszéden és az indoktalanul összetört képen, amit róla mutogattak. Amikor a földre érkezett, még csak egy darab hús volt, amiből nevelőszülei próbáltak embert faragni, de a társadalom ezt nem engedhette. Jonathan, akiről csak kamaszkorában tudta meg, hogy nem az igazi apja, még mindig elven melegséggel élt szívében, akárcsak Marta, akinek almás pitéi mindaddig az ismert világok legfinomabb étkei közé tartoztak, amíg végül őket is el nem kapta a rendszer. Elhullottak.

Mint mindenki más körülötte.

Louis...

Legalább öt meghagyták volna neki.

De bárki, aki az elmúlt harminc évben kapcsolatba került vele, bárki, akit barátjának tekintett, vagy közelebbi ismerősének tartott, egyszeriben mind felhasználható kellékek lett az ellene indult hadjáratban, és egy idő után szükségszerű áldozatokká vált a folytonosan tartó túszdrámában, a kiszabadítási akciók során elkövetett kegyetlen megtorlásokban, be nem tartott ígéretekben, s az előre látott végzettségben.

Azt akarták, hogy mindez mázsás súlyként nyomja a lelkiismeretét, hogy miközben a népek szemébe hazudják a szerettei ellen el nem követett szörnyűségeit, és ádáz tekintetével a címlapon riogatják újságaik a felnövő gyerekeket, már önmagát se értékelje annyira, hogy küzdjön, hogy megpróbáljon talpra állni a köréje dobált mocsok halom alól.

Meghaltak, mind odavesztek, te pedig egyedül maradtál – mondogatta magának időközönként. Talán Karának volt igaza, aki időben felismerte az emberek kegyetlenségét és hatalomszomjúságát, s míg megtehetette, elhagyta ezt a bolygót. Ő pedig itt maradt. Egyedül a szövetségesek vörös kriptonit gránátjaival, hőkövető rakétákkal, sugárnyalábvetőkkel meg polarizált lézerágyúikkal. Még a műholdjaikat is felszerelték detektorokkal, az ázsiaiak űrsiklóit pedig megszállott vadászösztönnel keringenek a bolygó körül jó pénzért.

Ha nagyon összeszedi magát, talán sikerül.

Megvolna rá a reális esélye, hogy eltűnhessen innen végleg, vissza Karához, és az ő kis boldogságbolygóához, csendesen, nyugodtan töltve hátralévő éveit.

De újrakezdeni mindet...újrakezdeni egy új világban, mikor már magáévá tette az ittenit. S lám legbelül még pislákol a remény, a hite az emberek megváltoztathatóságában, ezernyi kudarc és fájó

emlék ellenére a végső jóra való törekedés. A beteg elemek kiiktatása a rendszerből. Ma még lehetetlennek tűnő feladat. De ő Clark Kent, a Krypton szülötte, a csodagyermek, akinek képességeit évekig titokban tartották, rejtegették az emberek elől, mely aztán mégis önmagára talált, majd természetszerűleg elbukott a mértéktelen emberi hatalomvágy és gyűlölet mezsgyéjén.

Így hát továbbra is marad a szégyenteljes bujkálás, a folytonos menekvés, a megoldások keresése, eldugott sivatagi falvak és lakatlan szigetek.

Rálépett a saját kezűleg nagyjából másfél perc alatt összetákoltt pálmahíd szélére, melynek vége az erdő sűrűje felé kígyózott. A lombok túloldalán egy dágványos földszakasz várta, melyen nehezen lehetett közlekedni, ezért a híd, ami a kunyhóhoz vezet. Megtehetette volna, hogy egyszerűen átrepül a süppedékeny szakasz felett, de már ahhoz sem volt kedve. Emberi dolgokra vágyott. Mennyire közjük akart tartozni éveken át, a Daily Planet és persze Louis Lane...akkor még minden szép volt.. Mennyit küszködött, hogy igazán emberi legyen, mennyi áldozat, megalkuvás, és sértődöttség. Pont olyan akart lenni, mint ők, akiket most a legjobban gyűlöltek. Kozmoszközi disszonancia.

Ahogy a friss vágásoktól nyers pallón az elemek megnyikordultak, lassan átért a sűrűn túlra, ahol embernagyságnyi agave bokrok leselkedtek. Szervezetének ugyan jóval kevesebb szilárd étel bevitelére volt szüksége, mint egy átlagos embernek, de azért néha még neki is ennie kellett. Ilyenkor meghasonulva önmaga kegyet-lenségétől, borzadva levadászott egy disznót, vagy valamilyen más dzsungelbéli állatot, melyek közül többet fel sem ismert – majd kevlártüzet gyújtva készre sütötte áldozatát. A trópusi gasztronómia előkelő gyöngyszemei mind megfordultak az asztalán, amit

egyébként egy döglött óriás teknős páncéljából égetett formára.

Aztán egyre közelebb ért a faviskóhoz, melyet szintén kellő ráfordítással csiszolt tökéletesre, izzani készülő szemével felnézett a közelben tántorgó banánfára, majd pillanatnyi lézersugarakat eregetett egy banángubacs tövébe. A gyümölcskosár tehetetlenül aláhullott, ő pedig már odébb is suhant, hogy idejében elkapja.

A mai vacsora. Ismét Banánkoktél.

Ahogy visszafordult az erdőtől kiszabdalt vájaton, a tenger felől valami különös morajlásra lett figyelmes.

Egy pillanatra megmerevedett.

A vaskos liánokkal és majomindákkal begubolált növényzeten túl egy tengeralattjáró körvonalai rojtozódtak ki vörös látómezejében. A hajó belsejében sok kis kriptonit pontocska vibrált elrejtve a tengerészgyalogosok nagy hatótávolságú ionizált fegyvereiben.

Elszigeteltség

"Ha már nagyon rosszul érzem magam, veszek egy
öveg whsikyt, és írok...bármit...bármiről...
senkinek!...és reggel egy halom cigarettahamut
dobok a kályhába."

Frantisek Hrubin: Augusztusi vasárnap

Gondolom a kopasz fazont végül csak felfalták a
cápák.

Ugyan már abban sem vagyok biztos, hogy élnek-e
cápák vagy egyéb húsevő dolgok erre felé, de arra
elég gyorsan ráeszméltem, hogy ha a kopasz
tovább vérzik, nekünk is vége. Nem lehettem
valami jó biológiából sem, talán épp hogy
közepesre érettségiztem, pedig lehet, hogy most jól
jött volna, mert így nem kockáztathattam- Mikor
már egy órája úsztunk a part felé, és lassan mögé
kerültem, akkor vettem észre a vékony vércsíkot,
amit maga után húzott. Azonnal döntenem kellett,
és szerencsére még nem kelt fel a nap teljesen,
épp csak, hogy a felszíni víz sötétebb volt azon a
helyen, ahol vérzett. A többiek talán nem vették
észre. Karol mindenesetre biztosan nem, mert ő a
jobb oldalamon úszott a néger fickó után.

A négy az nem is olyan rossz szám egy repülőgép
szerencsétlenség után, ha te is beleférsz –
gondoltam egy idő után, bár még bizonyára meg
voltam zavarodva a történetek miatt. Nem hiszem,
hogy józanul tudtam gondolkodni, de azért
valahogy mindig is a krízishelyzetek-ben voltam
igazán elememben az életem során. Talán így
lehetett most is, mert az agyam rögvest kapcsolt a
cápákat illetően, és egyre csak azt néztem, hogy
mikor kel fel a nap. A néger már jó messze járt
tőlünk, csak a távolból föléje magasló sziklák
elérésére koncentrált. Először arra gondoltam a
helyszín közelében kellene maradnunk, hátha

megtalálnak minket, elvégre félóránnyira lehattunk a leszállástól, és egy idő múlva keresni fognak, a kapitánynak pedig hátha volt még ideje vészjelzést leadni. De mikor végül minden elcsendesült, és a hullámok is nyugodni látszottak, azt vettem észre, hogy a néger, aki előttem mászott ki a vészkijáraton a víz alatt, egyszer csak eltűnt. Percekig kerestem az alakját a sötétben, melyhez szemem lassan hozzászokott, mire megláttam sziluettjét a távolban lévő part felé úszva. Pedig már azt hittem mégis megfulladt, mivel az első riadt pillanatokban a felszínre bukkanás után csak Karollal tudtam foglalkozni, rá már nem figyeltem annyira. A lány meglehetősen ijedtnek látszott, ami érthető, én viszont már akkor is valami szokatlan magabiztosságot éreztem, mintha nem is most menekültem volna ki egy az óceánba bukó repülőgépből, ahonnan az utolsó pillanatban még Karolt is sikerült kirángatnom, annak ellenére, hogy a gép belsejében minden kaotikusan lebegett és egymásnak csapódott. Emlékszem egy szőke hajkoronával borított fejre, ami az enyém mellett vetődött hátrafelé a gép farkához. Mint egy sértődött medúza, akivel rosszul bántak - vonaglott el mellettem a víz löktetésével együtt, némi buborékplazma társaságában. Pedig biztos jó nő volt fél órával azelőtt, de most már nem tűnt annyira vonzónak. Nekünk meg aztán jó nagy mázlink volt, hogy épp a vészkijárat felé sodródtunk, meg, hogy hátul ültünk és nem transzírozott fel a gép becsapódó eleje, meg, hogy még fel is tudtam fogni, merre van a kiút a nagy kavarodásban. A néger már az ajtót tolta ki maga előtt, mire mi ketten odakapaszkodtunk mellé, úgyhogy fél kezemmel a süllyedő repülő, a másikkal meg Karolt szorítottam magamhoz, miközben a fickó valahogy utat nyitott előttünk. Nagyon formában volt, mert még ahhoz is volt

ereje, hogy kifelé menet elővegye farzsebéből a katasztrófa zsebszótárt és további instrukciókat idézzon fel a „Hogyan szabaduljunk ki egy óceánba zuhanó repülőgépből?” című fejezetből. Karol csak megvonta a vállát és szemével intett, hogy haladjak már. Jó nagy morajlás volt alattunk, szerintem még a planktonok is beszartak odalent, hogy most akkor mi van, minden-esetre minket ez egyáltalán nem zavart, és ütemesen haladtunk a levegő felé, amelyből már egyikünk pofazacskójában sem lehetett túl sok és oxigéndús, szóval muszáj volt. Egyszer még visszanéztem lefelé, és a repülőgép roncsaira rámaró bojtosúszójú maradványhalak nyüzsgésén át láttam még a gép egy darabját lángolni, ami kicsit furcsán is hatott a víz alatt, de szerintem amúgy gyönyörű volt, hiszen nem minden nap lát az ember ilyesmit. A nyakamban puffasztott narancssárga mentőmellény összekapta magát, és kisvártatva felbukkant velem az óceán felszínén. Hát nem mondom, egy élmény volt. Mondtam is Karolnak rögtön, hogy ez majdnem olyan, mint az a vízi csúszda park, ahol egyszer többen is együtt voltunk. Akkor még egy másik fickóval járt, már nem is emlékszem, de ő biztosan ott volt. Na, azért ez a tengeri élményfürdő kicsit keményebben sikerült.

Végre fent voltunk az emberi életfeltételeknek jobban megfelelő vízfelszínen, és aztán meg elkezdtünk úszni a néger után, mintha muszáj volna. Kicsit meg is sértődtem, elvégre ki mondta, hogy azt kell tennünk, amit neki? Még csak meg sem beszéltük, hogy ő legyen-e a túlélőcsapat vezetője, és máris magánakciózik. Na, majd a parton jól beolvasok neki, ha nem zabálnak fel a cápák addig. Mert, ha ezzel a másikkal, aki szintén valahogy kikerekedett, és egyébként olyan angolfurma feje volt, szóval, ha nem teszünk vele

valamit, meggyűlhet a bajunk az uszonyosokkal. Ezekkel az angolokkal meg tele van az összes turistajárat már. Nem lehet kikerülni a tipikusan semmitmondó ábrázatukat, meg a hülye raccsolásukat. A cégnél is volt egyszer egy ilyen cockney, akit mindig élvezet volt hallgatni, főleg amikor káromkodott. Fel is vettem diktafonra egyszer, de aztán valamelyik tárgyalásom előtt letöröltem. Azért jó arc is volt, mert időnként átküldött egy-egy rövid Audrey Bitoni videót, vagy valami olyasmit, hogy indiai feleség szomszéddal. Mondtam is neki, hogy ez a spiné korántsem volt indiai, tipikus angol feje volt, nyilván valami gyarmatosítás korabeli ősei lehettek, de akkor meg ezen az alapon még egy rakás angolra mondhatjuk, hogy indiai, vagy fordítva. Meg is sértődött azt hiszem, de aztán váratlanul leszerződött dublőrnek egy *Dizzie Rascal* lemez felvételéhez, és azóta nem is láttam.

Vérző honfitársa viszont nagyon is közel volt hozzám, és lassan már kezdett idegesíteni, úgyhogy oda-szóltam Karolnak, hogy ússzon csak tovább jobbra, mert arról fúj a szél, tehát a vér szagát pont az ellenkező irányba sodorja az áramlat, úgyhogy én is mindjárt megyek, csak kérek egy cigit az angoltól. Az persze megkérdezte, hogy milyen erőset szedhet elő vízálló cigarettatárcájából – merthogy a szigetországban már ez is létezik – aztán láttam, hogy van *Stuyvesantja* ezért hát azt kértem. Halvány bosszúság ült ki az arcán egy pillanatra, lévén ő is tisztában volt helyzetével, melynek felszámolásában igyekezően most jól feltartottam. Hát még milyen arcot vágott, amikor eloltottam a cigit a felénél az úszómellényén. Én nem tudom, de amióta a kínaiak is továbbpasszolnak mindent a taiwaniaknak legyártásra, már semmi sem a régi. Ebből a megfontolásból kiindulva azonban jól el-

számoltam magam, mert ez a taiwani mellény bizony elég szívósnak bizonyult, ezért hát rá kellett segítenem a dologra egy kicsit. Az angol ennek kevésbé örült, de aztán szófogadóan megfulladt. Arra gondoltam, jobb lett volna egy francia, mert az angolok legalább adtak néhány jó zenét a világnak, a franciák meg csak szimplán el vannak szállva maguktól. Még angolul sem hajlandóak megtanulni. Ezt többször is tapasztaltuk Karollal az olyan jellegű üzleti utakon is akár, mint a mai, de az üdülőövezetben sem volt jobb a helyzet. Titokban reménykedni kezdtem, hátha az elől úszónéger esetleg francia lesz. Akkor legalább felajánlom majd a bennszülötteknek a parton, már abban az esetben, ha a felénk közelítő sziklahalmaz egy sziget.. Nekem nem tűnt nagynak, ahogy utolértem Karolt, és ezt meg is jegyeztem neki. Bárgyún mosolygott vissza. Nem volt kedve viccelődni, talán még, ha a vőlegénye lettem volna, vagy ahogy mostanában felszínesen mondják: a pasija, nos talán akkor sem eresztett volna el egy kis kedvességet felém. De hát ő már csak mindig ilyen kiszámíthatatlan volt, úgyhogy már évekkel ezelőtt felhagytam azzal, hogy megpróbáljak összejönni vele: egyszerűen csak munkatársak voltunk azonos baráti körrel, ami nagyjából annyit jelentett, hogy hálaadáskor meg szilveszterkor egészen biztosan együtt utaztunk valahova aktuális párijaink, illetve néhány kósza egyedülálló barátunk társaságában. Pedig öröm volt nézni, ahogy úszik. Kár érte. A néger feje még mindig jóval előttünk járt, de úgy számoltuk, hogy a napfelkeltét már a szigeten töltjük, ami persze nem jött be, köszönhetően a part menti erős hullámozásnak. Én is egy kardhal család reggelijét zavarhattam meg, amikor nekicsapódtam annak a sekély vízben alattomosan megbúvó sziklának. Valahogy aztán kikeveredtem a bészsszínű homokba, ami nem volt annyira magával

ragadó, mint abban a *Bounty* reklámban, de legalább nem voltak tengeri sünök meg okoskodó rákok a felemelt ollóikkal a parton. Szűz területnek tűnt, mindenféle szempontból. Pár percig hosszasan feküdtünk egymás mellett a homokban, arcunkat kajánul csapkodta a hullámozás, meg egy félbeharpott szörfdeszka. Ez meg eddig hol volt? Ha előbb meglátom, legalább felkapaszkodhattam volna rá egy darabon. Most már mindegy.

A néger fickó közben már öntelten pöffeszkedett az egyik villám sújtotta keresztbe dőlt fa maradványán és kisollójával a körmeit vagdosta. Gondoltam üdvözölni kellene, vagy legalább megismerkedni vele, ha már így alakult, azért felvett mosoly álarcommal kedvesen odahúzódtam mellé. Sajnos nem Pierre-nek hívták, és dél-Amerikából jött, úgyhogy visszakaptattam inkább Karol mellé, aki időközben megtalálta a három decis *Sztolicsnájás* üveget, amit a repülőn eszközöltem még tartalékba, és a bugyijába csempészttem menekülés közben. Milyen jól is jött.

Aztán ki tudja, mit találunk még majd az oldaltáskámban, amit gepárd-elszántsággal menekítettem ki magammal. Karol meghagyta a szesz felét, mert tudta, hogy nekem is jól esne most egy ital, lám milyen kedves is tud lenni, máskor meg olyan hideg, faarcú és megközelíthetetlen. Fura szabályok vannak a fejében úgy általában mindenhez viszonyulva, szóval jobb is, hogy nem lett belőle semmi. Biztosan naponta kikészítenénk egymást.

De azért még mindig jó mellei vannak, meg most, hogy le is fogyott egy kicsit az úszástól, egészen fittnek tűnt és vonzónak. Egyenlőre azonban azt véltük helyesnek, ha rögvést keresünk valamiféle fedelet a fejünk fölé, mert ki tudja meddig maradunk. A néger dél-Amerikai persze menni akart a hegyek irányába, civilizáció után kutatni.

Hát mi meg jól el voltunk fáradva, mondom neki angolul, hogy várjunk még egy kicsit, de ő meg csak tolja a spanyolt, amit csak részben értek meg. Hát ez így nem fog menni, de amúgy meg kit érdekel, felőlem el is mehet, csak előbb vehetne néhány kókuszdiót a cerkóf majmoktól a vodkához, és akkor nekem mindegy. Erre azt felelte, ha a lány megmutatja neki a mellét, akkor szerez még piát. Ez nekem is tetszett volna, de rögtön tudtam, hogy nem fog menni, ahhoz Karol túl tartózkodó, így hát a fickó alkalmasint elviharzott a lombok közé, mi meg ott maradtunk a parton lustálkodni. Mondtuk neki, hogy itt megvárjuk, így most már nem volt okunk az aggodalomra, habár a vodka gyorsan elfogyott.

- Bekennéd a hátam, Dijf? – kérdezte egyszer csak a lány és már láttam is, hogy a nap nekiállt dolgozni rajta. Nem vonakodtam hát.

Egy szál melltartó volt rajta, a farmerjét pedig magán hagyta, így egészen kellemesen festett.

- Na, akkor én keresek egy szállodát, amíg te napozol, oké?- kérdeztem, majd elindultam a sűrű irányába. Egy darabon a néger dél-Amerikai kiégette ösvényen haladtam, de aztán észrevettem pár kidőlt fát egymás hegyén hátán, jó sűrűn benőve liánnal, és azonnal tudtam, hogy megtaláltam a megfelelő helyet az éjszakázáshoz. Nekiláttam, hogy kibéleljem páfránylevéllel, ezáltal otthonosabbá téve a környezetet. A levegő kezdett felforrósodni, mire visszatértem Karolhoz már ő is jócskán izzadt, de még így is kíváncsi volt. Most már viszont sajnálni kezdtem, hogy nincsenek rákok legalább, mert azt mondjuk meg is ehetnének, és a gyomrom most már igazán oda volt egy kis kényeztetésért. Jobb híján elkezdtünk különféle leveleket rágcálni, amelyeket a közeli bokrokon találtunk, de ennek csak az lett az eredménye, hogy egy idő után enyhe vízióink támadtak, meg

középtájt zsibbadni kezdett a nyakunk Végül is nem lehetünk túl messze Kolumbiától, gondoltam, és ettem még egy kicsit abból a kisebb, amőbaszerű levélből.

Csakhamar a vízben találtuk magunkat egymáson röhögcsélve, szuvenírként hazavihető kagylók után kutatva a sekély parton. Nem igazán éreztük az idő múlását, az egész olyan zsibbasztó volt, mintha valami vinne előre megkérdőjelezhetetlenül, eltökélten. Sürgősen csinálnunk kellett valamit folyamatosan, különben megfeszültünk volna az időtől. Egy vízben lévő nagyobb sziklatömb alatt ujjaimmal összegereblyéztem néhány scampit, amit vacsora gyanánt táltam volna később. De egyelőre nem voltunk éhesek. Agyunk nem ért rá éhesnek lenni. Jól megcsinált minket az a pici levél. Milyen lehet itt őslakosnak lenni? Innentől kezdve számottevően nem túl sok mindenre emlékszem, talán csak, hogy miközben térdig gázolok a boldogságban, szaggatottan ismétlődő időközönként egy impozáns földön kívüli tárgy kaszálgatja a sipákoló sirályokat felettünk.

Idejét múltán Karol javaslatára visszavonultunk a szárazföld felé, miközben valaki lekapcsolta a medencében a világítást. A mögénk rakott horizont díszlete kezdett sötétedni. Testünk stencillenymatát a parton hagyván kókuszreszelék pelyhekkel tüzet csiholtunk, és rágcsálni kezdtük a félig megsült rákokat. Némelyikben még benne volt a végbéltermék a farkánál, de le se szartuk. Olyan jó lett volna viszont némi fokhagymás tejfől, de erről nemigen álmodhattunk, maradt tehát a kézipoggyászban lévő fogpaszta. A rákok ízletesek voltak, még így *a'la nature* is, és az egész étkezés alatt hosszasan néztem Karol szemébe, hogy vajon ő mit gondol. Még soha nem láttam ennyire természetesnek, és őszintének. Minden amit mondott ő maga volt, nem pedig egy álarc, amit a

cégnél általában viselt, vagy az a másik maszk, amit társaságban. Végre ismét láthattam az igazi énjét, ami csekélyszer fordult elő ismeretségünk több mint tíz éve alatt. Az a nehezen megnyíló fajta volt, akit soha sem ismersz meg igazán, még ha össze is bútorozol vele.. Pedig általában jó emberismerő voltam, és sejtettem az ő igazságát is, amin vélhetően képtelen volt változtatni. Végignéztem, ahogy átszenved számos kapcsolatot, mindenféle lehetetlen fazonnal: ott volt az állatidomár is például. Karácsonyra egy kitömött pumát kapott tőle ajándékba. Később felállították a veranda elé kerti törpe helyett, amitől az újfyllandi meg is volt zavarodba egy hétig. Aztán az a háromkezü mérnök aki az atomerőműben dolgozott hogyishívjákban: akivel csak egy fél évig bírta. Pedig eleinte sugárzott a boldogságtól, mint mindenki akit belep a szerelem kémiaja az első 100 nap alatt. Szándékosan boldog akart lenni, és nem hagyta, hogy magától történjenek a dolgok. Milyen jóízűen harapja azt a rákot.

Vacsora után még elmondtam neki egy szonettet, amin úgy tűnt meghatódott, de aztán a szokásos rideg arckifejezésével befészkelte magát páfránybarlangunkba. Kezdett lejönni a levél hatásáról, és ezen még meghitt külvárosi fészünk sem enyhíthetett bájos lakájosságával. Mert miközben mi aludtunk az erdő élte a maga életét: nem azt a hamisat, amit nap közben láthattunk tőle, hanem a valódi énjét, amit az ember ritkán lát. A pálmalányok például végre kiléphettek gyökerükből, és egy kicsit megrázhatták magukat az omlós parton, mások ölelkezve beszéltek meg az aktuális híreket.

/...halottátok Fent a nagy sziklánál egy yukka megint öngyilkos lett /

Éjszaka előmerészkedtek már a kisebb ganajtúró bogarak is, ilyenkor a legjobb bűdösdiszkót csinálni a tűzhely elképedve haldokló parazsán. Miután a ciripelés szerű zene megindult, két óriáspók koptatott arra, és szőrös öklüket vadul rázva egy *Tito & Tarantula* számot követeltek. A part másik szélén gondtalan anakondák meséltek egymásnak sikamlós sztorikat, miközben vékony bambuszszálakon keresztül szürcsölgették koktéjjaikat elhervadt patkány-tetemekből. Egyedül az öreg ékszerteknős unatkozott, neki csak az epilepsziás tigrisrákok maradtak ma estére, akikkel soha nem lehetett egy értelmes szót váltani. Jó lett volna egy fehér nyúl a híres állatmeséből, legalább az elszórakoztathatta volna, hiszen köztudott, hogy a nyulak mennyire intelligensek.

A ma esti meglepetés buli az új jövények tiszteletére hamar véget ért, amikor egy sértődött kakadusereg a szomszéd völgyből megjelent a part felett és rettentő kivibombázásba kezdett.

Mondjuk a páfrányok már eleve fáradtak voltak, de erre azért ők sem számítottak, és kedvszegetten menekültek vissza a többiekhez. A kivibombákba ráadásul velős üzeneteket vájtak csőrükkel, és amelyik nem loccsant szét valamelyik cerkóf vagy szilfa fején, azon

/húzzatok el anyátokba, nem tudunk aludni tőletek /

felszólítások voltak, ami meg is tette a hatását a parton sámankodó állatokra, akik ijedten dobálták el a kis amőbaszerű levélkéket, és hanyatt homlok menekültek, mintha razzia lett volna.

Amikor magamhoz tértem reggel már minden csendes volt.

Néhány zöld paca elszórtan virított a fövényen, mintha valamelyik fának hasmenése lett volna az éjjel. Tudtam, hogy Karol sokáig szeret aludni,

ezért nem ébresztettem fel, gondoltam inkább összeütök neki valami reggelit, ha már így alakult. Elindultam tovább a jól bejáratott ösvényen, amely felett fejmagasságban vörös papagájok, sárga gyilkos varangyok és kis zöld méregbékák ugráltak át előttem közlekedési jelzőlámpa gyanánt. Az ismeretlen aljnövényzet időnként felhorkantott a lábam alatt, de aztán visszaaludt. Utam nem tartott sokáig, mert kisvártatva egy épület falait láttam meg az út meghosszabításában, s bár még csak részleteiben figyelhettem meg az építmény kapuját is, amit félig-meddig már benőtt a vaskos liánhadsereg, szívem már így is ujjongott, hogy emberi civilizáció nyomaira bukkant. Azon nyomban meg is fordultam, hogy közölhessem Karollal a jó hírt, és hogy együtt fedezhessük fel, mi lehet a falak mögött. Talán a néger dél-Amerikai is ide vetődött, ami elég nyilvánvalónak látszott abban a pillanatban, de akkor meg dobhatott volna legalább pár doboz sört le a partra nekünk tegnap estére. Ugy látszik ezek sem jobbak, mint a franciák.

Nemsokára Karol felett hajlongtam és próbáltam szelíden magához téríteni, ami egészen jól sikerült, mivel azt hihette, hogy én vagyok az aktuális barátja, és félig nyitott szemmel, álmosan megcsókolt. Szájának eperhab íze volt, még így korán reggel is, fogmosás előtt, de azt sem bántam volna, ha a ganajturóbogarak telecsinálták volna tegnap éjjel menekülés közben. Mire magához tért, késő volt: élveztem a pillanatot, ami tartott vagy 40 másodpercig. Most már hiába tolt el magától, és erősködött, hogy az egész csak véletlen, mondtam neki, hogy nem kell mentegetőznie, aztán eléraktam a banánfalevélbe tekert hernyóragut, amit útközben szedtem, s ráadásul bőven meghintettem szárított acsalapu ormányosbogárdarabkákkal. Ez legalább elterelte a figyelmét az

iménti esetről, bár nem láttam rajta, hogy nagyon bánta volna, inkább csak zavarta, hogy nem ő irányította a pillanatot. Miközben ettünk, elmeséltem korábbi felfedezésemet tőmondatokban:

- Van itt egy épület. Olyan házféle. Az erdőben találtam
- Laknak benne?
- Nem tudom, gondoltam, megvárlak vele.
- Kösz.
- Nincs mit.

Tovább nyelveltük az undorító pondrókat, mert így legalább a fehérjeszükségletünk meg volt oldva. Aztán a táskámban találtunk még egy vaníliás szójaitalt is, ami jól jött kakaó helyett. Közben nem nagyon szóltunk egymáshoz, csak a szemeink keresték a közeledési pontot, majd meg hirtelen:

- Na, akkor megnézzük?
- Meg.

Felfrissülve vágunk neki a bozótosnak, én mentem elől, mert már tudtam az utat, meg, hogy hol vannak a veszélyesebb kereszteződések, ahol sok szárnyas hangya ólálkodik. Merészen behatoltam az erdőbe, mintha egy sokat tapasztalt érett anyuka lett volna. Itt-ott feltűnt néha néhány errefelé honos állat, úgy mint a fehér-torkú tokán, vagy egylebernyeges kazuár. Jó nedves is volt a légkör a párától, hogy mire a kapuhoz értünk, már csak annyi dolgunk maradt, hogy ujjainkkal vicces feliratokat rajzoljunk a kicsapódáson. Ezen jól nevettünk, de aztán komolyra fordítva a szót és a kilincset, beléptünk a bejáraton. Mert hogy az volt, abban egy percig sem kételkedtünk, annál inkább meglepődtünk, hogy nyitva is találtuk. Úgy látszik errefelé mindenkit tárt karokkal várnak, vagy nincs kitől tartaniuk.

A fal mögött egy nagy előudvart találtunk, ahonnan háromféle irányban is tovább lehetett haladni az

épületbe. Ami nem tűnt túl öregnek, mintha csak néhány éve készült volna el. De a falakat így is sűrű kloaka fedte köszönhetően a környékbeli buldog-denevéreknek, de egyébiránt minden normálisnak tűnt: az udvar közepén egy téglákból kirakott tűzgyújtó hely, felette épp egy fél disznó forgott nagy lángon. Úgy látszik, már felrakták az ebédet. Kellemes illatok áradoztak az udvar minden szegletében. A bal oldali falon egy palacsintasütő méretű légycsapó lógott, gondolom az óriásszúnyogok elleni védekezésül szolgált. Közelebb mentünk a tűzhöz, és azt láttuk, hogy a disznónyárs alatt nincs egy darab fa sem, csupán egy ujjnyi darab kavics lángol kimeríthetetlen energiával. Furcsa zöld színe volt. Nem telt bele sok idő, s mi már odaadóan hahóztunk is, hátha valaki meghallja jöttünket. A szemközti ajtó mögül aztán lépteket hallottunk. Az ajtó kinyílt, és egy idős férfi toppant elénk összeszűkülő szemekkel, érdeklődő tekintettel. Valahol már láttam a fickót, de elsőre nem tudtam hova tenni. Vajon honnan lehet ismerős? Szürke flanel nadrágot viselt meg egy fehér pólót, amelyre az atombomba képlete volt felírva.

Bár angolul szólalt meg, hangjából német akcentust éreztem ki:

- Már ennyi az idő?
- Ennyi.
- Jöjjenek be, épp pókerezünk.

Azzal megfordult és visszasomfordált arra, amerről jött, mi meg lelkendezve követtük. Egy leanderekkel telefuttatott folyosón haladtunk végig szótlánul, miközben Karol előhalászta zsebéből az időközben kiszáradt zsebkendőjét, és letörölte könnyeit. Azt hiszem örömeiben sírt. Persze még nem tudhattuk biztosan, hogy megmenekültünk, ezért én nem is érzékenyültem el, hiszen lássuk be, jobb az elővigyázatosság. Egy rózsaszín

duplaajtóhoz értünk, amelyre aranyos szívecskék voltak pingálva, és nagyon barátságos hangulatot árasztott, főképp a szélén végigfutó plüssborítás miatt. Karolnak ez nagyon tetszett, és nekem sem volt közömbös Karol már abbahagyta a sírást, és szőke haja újraperzsdülve lengett mögötte. Összességében már évek óta nagyon kíváncsnak találtam, de tudtam, hogy nem vagyok az esete, meg aztán mintha testvérek lettünk volna. De azért előfordult, hogy maszturbáltam rá elalvás előtt, amit meg is mondtam neki őszintén egyszer, amikor valami börtön stílusúra vett diszkóban leittattuk egymást vodkával szerelmi bánatunkban. De még ekkor sem volt hajlandó közelebb engedni magához, pedig köztudott volt, hogy a szüzességemet is a vodka miatt vesztettem el. Csak akkor még gusztustalan *Moszkvoszkáját* ittunk a főiskolán. Na, arra nem vesz rá senki még egyszer.

- Engem Karlak hívnak – szólalt meg egyszerre az egyébként jó karban lévő idős úr
- Díj vagyok. Ő pedig Karol
- Karl Heisenberg, szolgálatukra.
- Heisenberg? – érdeklődtem pirospozsgás arccal – nem az a Heisenberg, aki az atombomba feltalálásán fáradozott? Maga az a fizikus.
- Hát igen, ezt jól eltalálta, kedves uram – suttozta, miközben benyitottunk a plisszírozott ajtón – Tudják ez itt a száműzöttek szigete!

Ahogy kimondta, máris megértettem mire gondol. A szobában, ahová beléptünk, egy hatalmas zöld posztóval bevont körasztal éktelenkedett, bent erős fénycsóvák kapkodták magukat össze jöttünkre. Az asztal körül ott ült még pár fazon, akiket nem mind ismertem, de jó részüknek megjelenése máris

alátámasztotta Heisenberg szavait. A jobb oldalon Ernesto Che Guevara bóbiskolt átható szivarfüsthullámozás közepette, ami a mellette ülő John Kemeny szájából fortogott elő. Velük szemben a kisebbségi komplexusa miatt még mindig idétlen bajuszát viselő Hitler foglalt helyet, kezében három árva kártyalappal. Igaz, mint később kiderült, mind a három ász volt. Már csak a treff ász hiányzott gyűjteményéből, ami viszont a középben leselkedő Neumann Jánosnál lehetett, mert az csak kajánul vigyorgott a führer képébe. Az utolsó fickót nem ismertem fel, de mivel folyton a fővezér seggét próbálta nyalogatni, mialatt az a lapokra koncentrált, minden valószínűség szerint csak Albert Speer vagy Niels Bohr lehetett. A partiban résztvevő láthatóan jól szórakoztak, még jöttünkre sem emelték fel tekintetüket, csak Neumann volt az aki felénk biccentett egy pillanatra, de aztán máris folytatta a vigyorgást. Az asztalon félig üres konyakos üveg szerencsétlenkedett, mígnem Che Guevera észre nem vette, és egy hirtelen mozdulattal fel nem hajtotta az egészet egy szuszra.

Eme tágas szobában egyébként mindenütt snájdig rend honolt, amiből érezhető volt, hogy a németek tartják fent a takarító szolgálatot a szigeten. Ernesto mindenesetre csakis a rendet bomlasztó zülledéke lehetett a társaságnak, hiszen most is épp cigarettapapírt áztatott a pohara alján lévő konyakba, melyből miután megszárazd kissé, vaskos adagot csavarintott magának. Az asztalon papírfecnik és dohánytörmelék tornyosult előtte, de ő ügyet sem vetett rá, inkább tovább játszott. Heisenberg beljebb tessékelt minket, mi meg szóltanul helyet foglaltunk az asztal mögé rejtett kanapén. A játékosok csak most kezdtek ránk figyelni.

- Hajtörés? – érdeklődött Neumann

- Repülőszerencsétlenség – feleltem
- Az jó. Egy italt?
- Vodka nincs?
- Elfogyott. Csak jövő héten dobnak le új szállítmányt. Meg kell várniuk, ha vodkát akarnak inni.
- Jó lesz a konyak is – mondtam és apró nyakam máris belezsibbadt a túlfűszerezett szesz várható ízébe.

Neumann komótosan a szoba másik sarkában lévő hűtőgép felé indult, majd két félig telt rozsdabarna lötytyöt kínáló pohárral tért vissza.

- Sokáig maradnának?
- Csak pár napot.
- Van egy üres szobánk fent az emeleten.
- Megteszi, köszönjük.
- Jobb, mint a dzsungelben...
- Maguk mióta...?
- Már nem számoljuk az éveket. Meg aztán változó: van, aki kevesebb - több ideje. Itt jönnek - mennek a vendégek, de mindig csak heten vagyunk.
- Mint a gonoszok
- Gondolhatja.
- Valaki még hiányzik – kezdtem volna belekötni a magyarba, ám ebben a pillanatban berobbant a szobára nyíló egyetlen ablak, és szilánkkergetés közepette egy újabb ismerős termett előtünk.

Clark Kent volt az, aki úgy látszott rémes állapotban van mostanság. A ruhája sem az a régi kék-piros-sárga kombinációs megoldás volt, hanem csupa fehérszövet, amelyen mélyfeketével volt felfestve a nagy S betű. Úgy látszik identitás zavarral is küzd. Vagy csak megbuzult itt a srácok között.

- Bocs az ablak miatt. Tegnap nagyon berúgtam, és még nem az igazi a koordinációs érzékem. Kicsit mellé ment.

Ám erre senki ügyet sem vetett, úgy látszik megszokták már gyengeségeit, ami ez esetben a túlzott italozást jelentette esténként, egyébként meg mit számít, hiszen úgy is pár perc alatt helyreállítja, amit tönkretett. Máris hegeszteni kezdett lézerszemével, majd felgyorsított filmjelenetekhez hasonló mozgással a helyére illesztette a szétesett ablak darabjait, amely most úgy festett, mintha vadonat új lett volna.

- Remek munka Clark! – bólogatott nagy ívben Kemeny, aki mindig is a precíz megoldások híve volt
- Azért Savalasnak még szava lesz ehhez – kontrázott rá a Führer mellett továbbra is csak sopánkodó Speer / Bohr

Heisenberg röviden gyorsan elmagyarázta, hogy az egész brigádért a kopasz őrmester a felelős, aki viszont csak havonta néhány alkalommal látogat el a szigetre, csak, hogy lássa, minden rendben van-e, de igazából nem szükséges túl nagy figyelmet fordítani rá, elég, ha lekenyerezik néha egy-egy kóla ízű nyalókával.

- Mondja csak, nem járt errefelé egy néger fickó? – fordultam a némethez a most már egyre inkább belülről felkérdezkedő kérdésemmel.
- Ja...de, volt itt valaki egy pár perce tegnap, de amikor meglátta Adolfot, rögtön megijedt, és azóta nem láttuk
- Értem.
- Még egy senchéával sem kínálhattuk meg. Jut eszembe, nem kérnének egy kis teát..
- Állandóan ezzel jön – vágott közbe Speer / Bohr – minden idevetődő szerencsétlent ezzel traktál, persze, hogy egy sem marad

sokáig. Alig várják, hogy elmeihessenek innen. Most jön az, hogy fáradjanak a *chasitsu-ba*.

- Ugyan Niels – vágott vissza honfitársa, s ebből máris rájöttünk, melyikük az – felteszem, vendégeink elfáradtak ama szerencsétlen baleset során, így bizonyára jót tenne nekik egy kis frissítő.

Annyira affektált, hogy vele született jó modora már mit sem számított, minket viszont meggyőzött, ezért elfogadtuk a meghívását. Egyébként is úgy viselkedett, mint valami idegen-vezető, vagy lakáj, hiszen máris magával invitált minket. Kézipoggyászat nem volt, aki felcipelje a szobánkba, így hát átmenetileg én lettem saját boyom is.

A szobánk berendezése egyszerű volt, de meghitt: egy kivénhedt, isijással küszködő fa asztal ténfergett középen, néha oldalba lökve a mellette sütkérező székecskéket, akik minden egyes ilyen koccanásnál vékony hangon feljajdultak. A franciaágy sem volt különb. A dzsungelre néző ablak tövében húzta meg magát félősen, és úgy tett, mintha aludns. A pöttömnyi ablak grandiózus kilátást biztosított: a hátsó kert medencéje, és pálmákkal behabart napozóágyai egy pillanatra elfeledtették velem, hogy hol is vagyok.

Heisenberg átható morgása szakította meg elmélyülésemet, minek kapcsán a teaszobájába invitálódtunk.

A *chasitsu* valóban kiváló tervezés gyümölcse volt. A szoba csak úgy bizsergett a német precizitástól: a tatami milliméter pontosan körbeszegve vastag kenderfonattal, a *temaeza*, vagyis a házigazda külön helye, puhább szövésű anyaggal kipárnázva, a virágok a megfelelő helyen.

Miután helyet foglaltunk, kisvártatva gőzölgő porcelánedénykék sorakoztak fel előttünk haptákba vágva magukat, de nem lévén fogantyújuk, nem is

szalutáltak. Tavaszi jádecsiga teát hoztak magukkal, akik ezúttal sem hazudtolták meg a rájuk ruházott hírnevet, és olyan szájízű kölcsönöztek, mintha egy jóféle szindarab kellős közepén lenne az ember:

DIJF Igazán ízletes tea! Főképp egy ilyen megrázó szerencsétlenrepülőség után

HEISENBERG Semmiség, (*habozik*) tudja, nem árt, ha az ember talál magának valami foglalatosságot errefelé. Mi kínosan ügyelünk a részletekre. Ez fontos. Különben megtébolyulnánk, így pedig tudunk mire figyelni. Koncentrálunk, hogy ne veszítsük el a lélekjelenlétünket.

Lassan lerakja maga elé a csészéjét, mert még túl forrónak találja az italt.

DIJF Értem.

HEISENBERG Egyébiránt küldök is majd fel egy vombatot, hogy ne unatkozzanak.

KAROL Vombat?

HEISENBERG Igen.. Mi háziállatnak tarjuk itt. Végül is olyan kutyaszerű. Szóval jobb, mint a semmi.

Újra felemeli a csészét, és hörpint egyet.

KAROL Kutyákat nem hozhatnak?

HEISENBERG Kétséges. A kutya az ember legjobb barátja, hiszen tudja - mindent megtesz érte: szót fogad, meg ilyenek. Egy kutyát túl könnyű lenne rávenni, hogy segítsen minket megszöktetni. Nem, nem. Ez nem lenne lojális. Úgyhogy marad a vombat. A szigeten a csupaszorrú a honos.

KAROL Érdekes.

HEISENBERG Legalább nem harap. Jut eszembe, holnap magukon a sor, hogy reggelit készítsenek. Tudják, ez amolyan szokás itt. Mindig az „új vendég mosogat”. Értik, ugye?

KAROL Persze, csak mutassa meg az éléskamrát. Remek szasimit tudok készíteni.

HEISENBERG Hogyne. Van egy jó kis bolt a környéken, mi is oda járunk. Javaslom ott megejteni a reggeli bevásárlást.

DIJF És ne felejts el venni sportújságot. Kiállhatatlan vagyok, ha reggelente nem olvashatom a jégkorongrovatomat. Már így is lemaradtam egy Philadelphia meccs eredményétől.

KAROL Ovecskin biztosan bevágott néhányat.

Csend.

Mindenki szürcsölgeti a maga teáját, amikor jobbról Adolf lép be. Járása akadozó, nehézkes, most látni csak, hogy mennyire rosszul szolgálhat az egészsége. Kissé cammogva helyet foglal a tatami negyedik végletében.

ADOLF Heil!

DIJF Anyád!

KAROL Ugyan Dljf! (*méltatlankodik*), legalább tiszteld meg vendéglátóinkat azzal, hogy rendesen beszélsz.

ADOLF Semmi gond asszonyom, már megszoktam. Egyébiránt magam is csak megszokásból teszem. Tudja annyi éven át minden- napos dolognak számított az ilyesmi. Na, de minek is fecsegek, nyilván tisztában van mindezzel.

KAROL Hogyne. A főiskola alatt én is rengeteget játszottam a Medal of Honorral.

DIJF Én nem fogom megjátszani magam, azért sem.

ADOLF Uram, engem már semmi nem botránkoztat meg. Csak nyugodtan mondja ki, amit gondol. Én már így is élve vagyok el-temetve itt. Talán nem tudja, de aki idekerül annak a halhatatlanság a büntetése. Valami speciális gyógyszer tudja. A trákok hozták magukkal, az emberek meg arra használják, hogy az ilyeneket, mint mi, örök kárhozatra ítéljenek vele. Ez a büntetésünk.

DIJF Na, és Clark?

ADOLF Ő már amúgy is halhatatlan volt. Csak mellénk csapódott, mert már mindenhol kiutálták.

DIJF Szép kis brigád.

ADOLF Ó, már egészen megszoktuk. Csupán kissé unatkozunk. Ezért is van, hogy minden ide vetődő idegent próbálunk szóval tartani. Esetleg maradásra is bírjuk. Az nem szabályellenes. Én rengeteget informálódok az internetről. Figyelemmel kísérem a világ alakulását, és jól esik megosztani valakivel a nézeteimet, mert hát ezek itt...*(Heisenberg felé int a fejével)* ..szánalmas. A mi egyforma napjainkat pedig igazán felpezsdíti, ha valaki huzamosabb ideig itt marad.

DIJF Én inkább mennék már.

ADOLF Ne siessen annyira. Igya meg nyugodtan a teáját, közben meg beszélgethetünk valamiről.*(egy gyors mozdulattal leveszi a parókáját)*

DIJF Most már igazán nem sok mondandóm van magának.

KAROL Dijf, viselkedj rendesen!

DIJF Nem tudom megjátszani magam, az isten verje meg!

Észreveszi, hogy elfogyott a teája, újra tölt..

ADOLF Hisz istenben?

DIJF (*miközben újra iszik*) Nem.

ADOLF Akkor jó, én sem igazán.

DIJF Nem meglepő.

ADOLF Ugyan, miért? Társadalmunk jó részét már megfertőzték a vallás nyújtotta megoldások illúziójával. Milliók dőltek be már ugyanannak a mesének különböző nép típusra megírt változatában: kereszténység, buddhizmus, satöbbi. Mind ugyanaz. A lényeg, hogy eltérítsenek önmagadtól. Hogy ne lehess az, aki vagy. Hogy egyéniséged általuk, az ő irányításuk alatt teljesedjék ki. Hogy hatalmuk legyen feletted. Mozdítható légy. Mi másról szól az emberiség eddigi történelme? Nézzék csak meg jobban.

DIJF (*meglepődve*) A végén még lesz, amiben egyetértünk. De ettől még nem csökken megvetésem ön iránt.

KAROL Miért, én hiszek istenben.

DIJF Néha látszik is rajtad.

ADOLF Figyeljen ide (*Karolnak*) Gondolkozzék már. Lapozzon vissza a történelemben, miért folyt annyi vér, ha nem a vallás miatt?

KAROL A Hatalomért.

ADOLF Az ugyanaz. A vallás hatalom. Aki a vallás élére áll, annak hatalma van. Az emberekbe már a rómaiak előtt elkezdtek beleplántálni, hogy értéktelenek. Hogy semmik. Ezért kell a megváltás, kell valami, amire mindig várni lehet, és egyik generáció sem ismeri fel, vagy kérdezi meg, hogy meddig lehet ezt még? Az ördögnek folyvást jelen kell lennie, mint visszatartó erő. Az egyházak által irányított államok ilyen mód vészelték át oly sikeresen az elmúlt pár ezer évet, amit ismerünk.

KAROL (*maga elé*) Hű, ez kemény, akkor ezek szerint eddig jól becsaptak minket?

ADOLF Mit gondol, én mit csináltam húsz éven keresztül?

KAROL Hazudott?

ADOLF Becsaptam az embereket kedvesem, igen. Elhitettem velük, velük, hogy én vagyok a megoldás.

KAROL És nem így volt?

ADOLF De...azt hiszem tényleg így volt. Csak később elfelejtettem elmondani, hogy engem is becsaptak.

KAROL Kik?

ADOLF Az érzéseim. Hogy sikerülhet. És most ezért utálnak annyira.

KAROL Már nem utálják.

DIJF Mert nem tudják, hogy még él.

HEISENBERG *(közbeszól)* Dehogynem. Tudnak azok mindent. Még ma is ők irányítják a világot. A zsidók. A kezükben összpontosul a legtöbb hatalom. Felduzzasztják a számokat, melyek bűneink mentén terebélyesednek, hogy aztán mindenki sajnálja őket. Olcsó komédiázás az egész.

DIJF De azért majdnem sikerül, nemde?

ADOLF Majdnem. De ehhez még én is kevés voltam. És lám, most meg lehet nézni, hol tartunk: *(a következő bekezdést hevesen, felindultan mondja. Egyre jobban hergeli magát, a végére már szinte kiabál, szeme kikerekedik, arca vörös)*

Világunk elkorcsosult. Ezt a sablont mondogatjuk már vagy száz éve, és még legalább ennyit fogjuk is. Mert ez már mielőttünk is korcs volt, s ezután is az lesz. Minden kornak megvan a maga fekélye, s minden kor embere hiszi szentül, hogy e seb még az ő idejében felszakad: Most az emberek gyűlölik egymást. Bizalmatlanok és irigyek. Az önzőség sokasodik, és senki nem tesz már meg semmit szívességből. Minden a pénz. A nagyhatalmak előkelő pozíciójában lévő vezetői

reggelire kanalazzák be a népeket. Háborúkat szítanak, hogy még több vagyonuk legyen. Ölnék, hogy aztán a gyógyítás jogát saját gyógyszeriparukra ruházzák rá, s ha mégsem alakul jól az üzlet, hát majd bevetnek valami kemény influenza vírust, hogy még több vakcina fogyjon. A propagandát könnyedén és nagy rutinnal kezelik. Én már csak tudom. Színészeket bérelnék, akik a halált reklámozzák a képernyőkön mosolyogva. Ezek a zsidó farkasok most egymás keze alá játszanak, és mindig, minden tekintetben egymás között osztják ki a díjakat. A filmes meg zenei gálákon bevedelik a koktélt, és az sem baj, ha később lehányják az erre az alkalomra horribilis összegért készített ruhakölteményeiket. A gazdagok még gazdagabbak lesznek, a szegények még szegényebbek, a középréteg pedig elmosódik. Hatvan ember irányít hatvan milliót. Pedig az ember nem azért él, hogy a nagytőke rabszolgája legyen. De ez már csak esti mese. Ki hiszi már el, hogy ebben a társadalomban az ember önmaga lehet? Itt milliók éheznek, más millióknál meg szalonnából van a kerítés. Egész fajok a nagytőzsde rabszolgái, más gyermekei meg a legújabb autómodellekkel járnak a szakiskolákba. Főrtellem!

DIJF Csakugyan - azt hiszem, azt akarja ezzel mondani, hogy mindenki mindenkit utál, nemde?

HEISENBERG Mindenki mindenkit utál

KAROL Legbelül, ha önmagunkba nézünk: mindenki mindenkit utál.

DIJF Már elnézést, de ez eddig is így ment. A németek mindig is utálták a zsidókat, az angolok lenyomták az afrikaiakat, meg az indiaiakat, és nagyjából mindenkit, aki eléjük került. Bevonultak Amerikába is a spanyolokkal együtt. Onnan kiűzték az őslakosokat, az indiánokat rezervátumokba hajtották, mint a birkákat, és most kurvára büszkék

a hazájukra. Az olaszok meg a franciák...nos ők nagyjából mindenkit utálnak és lenéznak, saját nyelvükön kívül már csak dacból sem hajlandóak más nyelveket megtanulni, nekik egyszerűen elfogadhatatlan, hogy mindenki angolt tanul, ők meg csak a második sorban lézengenek. A szlovákok és a románok utálják a magyarokat, akiknek mindig csak hálátlan szerep jutott a történelemben. Ezért ők mindenkit utálnak. A szerbek a horvátokat, a horvátok a macedónokat, a macedónok a görögöket, a görögök a törököket, és tovább. Mindenki utál mindenkit, Valóban. Ahogy eddig is.

A tolóajtó ismét elhúzódik, Che Guevara lép be rajta, s meghallva az előzőeket, reagál:

CHE GUEVERA Én mindenkit szeretek

HEISENBERG Kétlem

ADOLF Mindenki mindenkit utál.

CHE GUEVERA Nana. Kedves kolléga, mi már túl vagyunk azon, hogy lelkiismeret furdalásunk legyen azokért az emberekért, akiket így vagy úgy legyiilkoltunk.

Leül Karol mögé, akinek jelenléte láthatóan izgatja a fantáziáját

Nyelvét ütemesen öltögetni kezdi, kezével ágyékát simogatja.

DIJF Jó lenne, ha legalább nem erőszakolnád meg

CHE GUEVARA Á..ma nem. Hova gondolsz?!– szerda van

DIJF Akkor jó

KAROL (*elmélázva*) Van valakinél egy rágó?

HEISENBERG Csak eper ízű, hölgyem. Csak epres.

KAROL Az szar.

ADOLF Mindenki mindenkit utál.

CHE GUEVARA Nekem még lehet, hogy van egy mentolos a szobámban. Ha gondolja megkereshetjük együtt.*(ingzsebéből lapos cigarettásdobozt húz elő, majd komótosan rágyújt egy megviselt szálra. A füstöt Karol nyakába fújja.)*

HEISENBERG Inkább szóljon Clarknak, ő majd szere egyet magának könnyedén.

ADOLF Clarknak egész jó teste van.

CHE GUEVARA Velem egészen durva volt. Kivetkőzött magából, mert azt hitte velem megteheti. A rosszfiú, aki mindent kibír. *(kifakad)* Hát nekem akkor nem is lehet már lelkem?

HEISENBERG Csak epres.

CHE GUEVARA Jöjjön, nézzük meg, hátha mégis találok mentolosat. Most

Szünet

ADOLF A „Most” olyan, mint egy kiszámítható katasztrófa. Amikor az akarat tetté válik, a dolgok pedig már nem alakulnak, hanem vérré válnak és vannak.

KAROL Inkább megvárom Clarkot.

HEISENBERG Csak szólítsa hangosan, egész jó hallása van, figyel az épületen túlról is. Hoz magának mentolosat. Meg persze van epres is.

CHE GUEVARA De ne is próbálkozzon nála. Még mindig Louis-ba szerelmes

DIJF De hát ő meghalt.

CHE GUEVARA Az nem számít. Mindig csak az elvek számítanak, amelyekhez pedig tartanunk kell magukat. Hová is lenne a világ elvek nélkül? (jobb kezével lehúzza ingét mellét, hogy mindenki jól lássa a tetoválást a szíve felett: egy átszúrt szív, a nyílból csöpögő bíbor vérrel, közte a felirat:

ANARCHIA

ADOLF Azt hiszem most már le kellene vennem a gipszet a bokámról. Nagyon viszket, és már a viszketőpor sem segít.

HESIENBERG Niels majd elintézi. Ne aggódjon, mein führer

ADOLF Ó, az az elbaszott seggnyaló! Még a végén kárt tesz bennem.

CHE GUEVARA Ugyan kinek származna előnye abból?

DIJF Kihűlt a teám.

CHE GUEVARA Esetleg rajzolnék rá még valami szemfülestet, ha megengedi. Niels várhat még.

KAROL Most már igazán hívhatnánk Clarkot.

DIJF Már a tea sem a régi

ADOLF Mindenki mindenkit utál.

KAROL Húzzunk a medencékhez! Monokinizni akarok.

CHE GUEVARA Hülye turisták!

ADOLF Szóljon valaki Nielsnek, hogy elfogyott a meszkalin.

Dijf és Karol nehézkesen felállnak, és a tolóajtó felé veszik az irányt. Heisenberg a teáskészletet kezdi összeszedni, Adolt bal kezével süníbajszát kezdi igazgatni. Közben nagyokat pislog. Che Guevara egy Browning típusú kézfegyvert húz elő a háta mögül és tisztogatni kezdi egy olajos rongy segítségével, ami eddig az oldalán lógott ki az övéből. Dijf és Karol hangja hallatszik, miután kilptek:

DIJF Na mit szólsz? Maradunk?

KAROL Egész jó hely. Végül is miért ne?

DIJF Nem fogsz unatkozni?

KAROL Majd szerzek valami kaktuszlevet a
bennszülöttektől.

DIJF Nekem nagyon keserű volt ez a tea, tudod,
amikor túl sokáig....

....értem mire gondolsz.....én a klasszikus
puskaporteát jobban kedvelem...

Függöny

A Vasárnap négyszer

„Az álom életszükséglet, főleg a művészeknek /
mégpedig annál az egyszerű oknál fogva, hogy az
álom nem pihenés, hanem narkózis az érzéstelenítés
nélkül töltött ébrenlét után. Az ember nem lehet
éjjel-nappal magánál...”

Manuela Gretkowska *Metafizikai Kabaré*

Egyik

Fogom a kezét a párkányon át.

Kiszakadnak a valaha volt szocreálzöld ablakrács
elbóbiskolt rozsdaforgácsai jól megszokott
helyükről, és szélesen mosolyogva hullanak alá a
másodikra. Fogaik közt boldogság-légáramlatok
süvítének vissza felém, nézem, hogy
magatehetetlenül zsibbadnak el fröccsöntött
pillanataim, amelyeket előre megvettem már a
benzinkúton. Néhány muskátli piros levele is
megszédül, és tudom, hogy ezt A. nem szereti,
úgyhogy szólok neki, hogy most már másszon
vissza. Kérdően néz rám azokkal a nagy bárány
szemeivel. Végül szót fogad, és magától
felkapaszkodik a párkányra, aztán összesűrűsödik,
és átréseli magát a rácsokon. A zuhanyzó felé
tart. Elnézem meztelen testét, hosszú, kecses
lábait, ahogy végigvonul a szobán, és arra
gondolok, még mindig milyen jól néz ki, így szülés
után is. Hallom, ahogy csobog a piros víz a
zuhanytálca érdes felületén. Persze mániákusan
ügyel testének tisztaságára. Még az ilyen
viszonylagosan jelentéktelen alkalmakkor is, amikor
látogatóba megyünk a rokonsághoz. Álcázott
boldogtalanságba eregetett családi viselkedés-
terápia, idillkurzus havonta legalább egyszer.
Ahogy az elvárható egy ilyen fajta családból
származó lánytól, mint A.

Megpróbálom hasznossá tenni magam, mert tudom, hogy mindjárt kitör a balhé, ezért inkább felöltöztetem B.-t. Nem megy egykönnyen, hiszen jól tudjuk, hogy az ilyen három éves testek mennyire kezelhetetlenek.

A fürdőszoba ajtajának sekélyen futó fénycsíkját egyszer csak megtöri két folt, amelyből előbújik egy-egy fehér nyúl - még jó, hogy nem túl kövérek- és tompa muszogással elfut a konyha felé. A. kilép a fürdőből, és sietős öltözködésbe kezd. Mindjárt ebédidő, és ilyenkor még segíteni is illik a nagyinak az előkészületekben. Megnyom hát egy gombot a falon, és az idő másfélszeres sebességgel kezd haladni. Tisztára még párhuzamos keresztcsíkok is vannak, mintha videoszalagot pörgetnék egy '88-as Siemens lejátszóban. Jómagam is felállok hirtelen, és a tükörbe nézve megigazítom három-milliméteres hajamat, miközben arra gondolok, mennyire le van játszva már százszor ez a nap is, hogy csak úgy húzza a szalagot. Előre látom a szokásos erőltetett kézfogásokat, kőbárgyú mosolyokat *hogyvagypetikém?* - mindenki bólogat, a csirke közben megsült.

Remélem a kutya időközben megdöglött legalább, mert különben nem tudom, hogyan jutok el a verandáig. De lám, A.máris üzemkész állapotba hozta magát, bespricceli a melle közét a *Bvlgarival*, és kezembe nyomja a kocsi kulcsát. Lehajtom a maradék *Sztolicsnájamat* és rászánom magam, hogy végigcsináljam ezt a vasárnapot.

Odalent a sebváltónál már izgatottan sorakoznak a szivárványszínű karácsonyfák, hogy újra hintáz-hassanak egy jót, és én meg is szerzem nekik ezt az örömet. A.-nak meg azt, hogy már megint úgy teszek, mintha élvezném az egészséget, persze majd barátságosan elbeszélgetek mindenkivel, és úgy teszek, mintha érdekelne az,

hogymi van velük. Ó igen, és persze a sporteredmények. Meg, hogy mennyire elromlott az idő a hétvégére. Vajon lesz eső? Az ablakpárkányon egymás hegyén-hátán birkóznak a kivénhedőben lévő cigarettacsikkek, aztán a győztes lesz a mai hamukirály.

Természetesen már azon összeveszünk az első sarkon, hogy milyen zenét hallgassunk. Naiv nőies megfontolásból az olyan elkerülhetetlen slágerekre szavaz, amelyekből folyton csöpög a nyál, sablonosra untatott szöveggel, üzekedő semmitmondással, míg én ostobán éneklek vele a közhelyes szólamokat. Látja rajtam, hogy nem élem bele magam túlságosan, ezért a vasúti kereszteződésnél már meg az a baj. A nagykanyarban felveszünk egy stoppos gyerekülést, ami pont jól jön, mert így legalább bele tudjuk rakni B.-t, aki közben szintén az idegeimre megy folytonos hiszti-granulátumaival. Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebramintás pályamunkások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl sziluetteket az elválasztóvonal helyére. Mindjárt megérkezünk.

A falu határát jelző meggyötört helységnévtábla fejét vakarva hőköl meg jöttünkre. A kopott kiskapu előtt lelassítok, és nagy levegőt véve kihúdom a gyurmapuha slusszkulcsot. A kerítés rácsain át pasztellkukorékolt kutyanyál ellipszisek pankrációznak a motorháztetőre.

Az eb, láthatóan még él, úgyhogy sietősen hozzátapadok a veranda falához, magam előtt tartva B.-t védekezésésképpen, de még így is több ízben belemar az 501-es *Levi's*-embe. Mégis sikerül valahogy eljutni a bejárati ajtóig, amit igyekezetemben majdnem rácsapok A.-ra, pedig nem hiányzik most egy orrműtét finanszírozása.

A szűk bejárati folyosóról - ami az ilyen régimódi parasztházaknál egyébiránt gyakran előfordul -

betoppanunk a konyhába, ahol már javában piknikeznek a zsírszemcsék a plafonon. Állott rántott húsos olajszag prűszköli ki magát a hatvanéves gázrezsó születésnapját ünnepeve. A rozzant bútorelemek szemöldöküket felvonva tekintenek ránk, új jövevényekre.

Nagyi a megbántott konyhakő mozaikkockáin táncol, és persze most sem ismer meg. Nekem támad a botjával, és segítségért kiállt. Az utánam beeső A. minden erejét latba vetve próbálja megállítani, miközben én a csapásai előtt lehajolva megállapodok egy vonalban a telázzsin székelő házimacska álmos szemével. Mire a szomszéd szobából odacsődülő rokonság nagy része a konyhába érkezik, nagyi már túl van a nehezén, és kiszáradt, vén ajkaival csücsörít balról. Egyél valamit fiam. Inni? Sört? Nem iszom, vezetek mama. Van alkoholmentes is. Na persze. Egyél már.

A faliórán felkunkorodik a nagymutató, és szája veri a kisebbiket, mire az sírva is fakad. Bekapok egy csirkealsót csak a békesség kedvéért, mire két mézes krémes pimasz kuncogásba kezd. Bemutatok nekik.

A *main hall*-ban már folyik a velős eszmecsere. Miután a felduzzadt rokonság mind a nyolc férfi tagjával kezét ráztam, leülök a legkevésbé fárasztó mellé, és meg sem szólalok. B. elkezd kergetni a macskát, amely megrémülve ugrál ide-oda a konyhában, s néha hozzánk is beszalad. A. megcsoffadt unokanővérevel, C-vel cseveg, aki a második baba előnyeit ecseteli. Anyád.

D. jóízűen vedeli a sört, minek folytán időnként a szája is habzik, hiába a szájkosár. Pedig ő belvárosi zsaru volt, tudhatná. Hitler-bajusza a megtévelyedett rendőrfaj egyedi vonása, mely óhatatlanul kiütözik modorán is. Melodramákat mesél az életéből, én meg az erkélyen lévő

marihuánabokromra gondolok. A társalgást E. lelkesen hallgatja, annál is inkább, mivel rendőrhallgató az egyetemen. Nemsokára őrmester lesz. Folyik a nyála kifelé a szájából, ahogy figyel, én meg őt figyelem, ahogy figyel. Néha odapillantok B.-re is, aki épp a kandallón mászik felfelé, pedig tudtommal nincsenek is hüllőkezei.

Az ebédkatonák tartalékosai épp most másznak fel a Matyó hímzéses terítőn, én meg egyre jobban kezdek izzadni az élőhalottak között. Menjünk ki rágyújtani. Menjünk. F. már kint áll, és lihegve vár minket, ő „A” dohányos a napi két dobozával. Hétfvégén még elszántabb, mert akkor a család elől menekül ötpercenként a verandára. Unja az egészet. De nem tesz semmit. Csak szabotál.

A neonzöld szemű újfullandit bal kezemben egy seprűvel tartom vissza a folyamatos támadástól, miközben rágyújtok egy *Stuyvesantra*. Ekkor van az, hogy tüntetésképp megérkeznek társaságunk jól szituált hölgy tagjai is, hogy percekben belül megkezdődhessen a vita a nagy temetőbe kimenésről. A szokásos sztori. Ki visz kit, mikor, akkor most hány szál virág legyen. A zshivaj percről-perce csak fokozódik, ahogy a konyhafolyosó kiöblögeti magából A. kikíváncozó rokonságát. A fejemben folyamatosan a *Final Countdown* dallama forog körbe és körbe megállás nélkül. Olykor csakugyan a legelképesztőbb hanghullámok tapadnak rám levakarhatatlanul egész nap, újra meg újra becsusszanva koponyám parányi kis lékein. Ez a végső visszaszámlálás a születésem óta tart.

A délutáni parasztpiknik lassacskán egy megyei szintű népgyűléshez hasonlít, és én pont ott állok a közepén, a nagy tölgyfa tövében.

Már senki nem veszi észre, amikor az orvul rám leselkedő dögnek arzént szórok a

kabátzsebemből. Megelégedéssel nyugtázom, hogy percekben belül rózsaszínül habzó szájjal elvonul a disznóólak irányába. Próbálom hasznosan eltölteni az ily módon megfeneklett időt, ezért jómagam is hátranyargalásztok a kertbe, gyűjteni ezt-azt az esti vacsorához. Lássuk csak: petrezselyem

~jó lesz a tejszínes garnélához előételként ~
De ahhoz kell még fokhagyma is. És íme.

Kapor:

~ma esti főételünk a lazac kapros burgonyával~
Ezek az újkrumplik is megfelelnek.

Az udvar felől újból felsüvít a vénasszonyok sakálüvöltése, F. az 5745. cigarettáját nyomja el a kerti konyha falán. Ijedten összenézünk, majd elfordulunk egymástól, tudván, mi valahol hasonlítunk egymásra. Kilógunk a díszes kompániából, vagy legalábbis szeretnénk. Az idő mindkettőnk számára lajhársprintet vág le ezen a délutánon. De végre történik valami.

Kivonulás a temetőbe.

B. összefutkossa a sírok közti gereblyézést, aztán rá is lép egyre, minek folytán velőtrázó ordítás szakítja félbe a temető áhítatos csendjét. Fekete ruhás öregasszonyok kurvaanyáznak a harmadik sorból, és elkezdik felölteni dzsúdós szerelésüket. Letesszük a virágokat, és nem nézünk a szemükbe. Időputtonyos elmélázás a sírok felett, óhatatlan meghatódás. A. megpróbál sírni, de nem sikerül neki. Tovább biztatom.

Na ezt legalább gyorsan megjártuk, jöhet a vurstli. Rögvest a temető melletti utcában helyezkedik el az évenkénti hagyományos Búcsú idejének sátorgarmadája, úgyhogy csak gyalogolnunk kell egy kicsit. A sarkon már megjelennek az első hazafelé igyekvő trákok, ahogy rovarszerű kezeikkel próbálják egyensúlyban tartani a holo - lufikat. Sok béna kisebbségi – gondolom, aztán

rágyújtok egy *Styvesantra*. Elérjük a Búcsú helyszínét, ami egy félutcai kirakodóvásár mindenféle kacattal: galaktikus jóskártyák, átionizált varázspálcák, használt kriptonit sugárvetők, ilyesmi. Csupa felesleges trák holmi, semmi humánus. De azért beállunk a sorba egy adag féregburgert enni, amihez mi más illene jobban, mint egy korsó epres sör. D. már meglehetősen spiccesen érzi magát, hovatovább jól lerészegedett, úgyhogy megpróbálom megtartani egyensúlyában, mielőtt rádől a japán céllövöldések pultjára. Sajnos mégis sikerül neki, ezért kénytelen vagyok leadni vele pár lézerlövést, különben a ferdeszeműek sértésnek veszik az egészet, aztán majd még jól szétvagdosnának a katanájukkal. Atyaég, D. milyen bénán lő, F. meg sem próbálja, a többiek meg wasabis – zöld teás pattogatott kukoricát majszolgatva röhögnek a virtuális körhinta melletti padon. A. egy hatalmas *sencha* levéllel változik, amint felhörpintem a második epres sört. Lövök néhányat F. helyett, minek folytán bezsebelünk egy plüss trák katonára mintázott babát. Legalább B. jól járt.

Mielőtt D. összeesne az utca közepén, elejét véve a problémáknak, kikísérem az autóhoz, és a többiekkel együtt visszafuvarozom a dédihez. A nap lemenőben, mire rátalálunk mamára a kertben, ahol épp elásni készül az ebet. Halványlila kerozint önt a tetemre, aztán begyűjtja az egészet. Közben F. elszív újabb két cigarettát. Azt hiszem, ideje indulnunk, itt már semmi érdemleges nem történik. Nyálas jókívánságokat kierőltetve elköszönünk az időközben megköpült társaságtól, aztán irány a sztráda. B. elalszik még a felüljáró előtt, mint ahogy az várható is volt.

Mivel tudom, hogy ez esetben legalább tizenegyig fent lesz, hazaérvén felrántok egy fél kólacsíkot, hogy jobban menjen a *Legózás*. Mikor

B. felébred, Pókember épp lenyomja a krokodilember Dr. Connorst a *Cartoon Network*-ön. B. izgatottan vetődik a világító doboz elé. Miközben A. laptopozni kezd, elvonulok egy kicsit maszturbálni, azzal az örüggyel, hogy fürödni megyek.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémbe, önző megrázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindennek felett.

A forró zuhany kissé felébreszt. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjen. Rögtön utána még el is beszélgetek Mary Jane Parkerrel hogy jobban aludjak. Közben felteszek egy korai *Dijf Sanders* számot az elmélyülés fokozására. Egy Nyugat - Német *Faber Castell* ceruzával felírom a noteszembe, hogy ne felejtsek el virágot venni holnap A.-nak a házassági évfordulónkra, miközben a fehér özvegy már totál beűt.

Na lássuk csak: felveszem kamerára, amit délután összeépítettem B.-nek a gyerekszobában, és elmagyarázom mi miért került épp oda, ahova. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött.

De végül akárhogyan is húzom, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy-két éve látott *blockbuster* lesz. De lám, az *Azumit* adják: *Aya Ueto* csúcsformában. Csodálkozom egyet, aztán sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok, miközben szanaszéjjel kaszabolódik fél Japán: újabb vasárnapot éltem túl.

Másik

Sárgaláz gyötör az erkélyen.

Sokkos állapotban vagyok az ébredéstől, májam pedig elégtelenül érezvén magát szentséget és félreköp. Talán mégsem kellett volna tegnap már azt az utolsó *Sztolicsnaját* letolni, hiába mondtam G.-nek, hogy ne töltsön. Már számtalanszor megfogadtam, hogy semmi alkohol, csak Mary Jane-el kollaborálok, és mégis. Ezek a borzalmas illemek, amikor emberek találkoznak, és akkor jön az erre muszáj inni egy kupicával.

Most meg itt csöpögnek az elhullott legyek az eresz alól az arcomba. Az üveg dohányzóasztalon átlátva számlálom őket a csempén: 5745 darab. A szél felhossa a bazsalikomkommunák vergődésének testes illatát a kertből, mire a *senchám* meghűl annyira, hogy bele merjek kóstolni. A zöld teát soha nem iszom forrón, inkább langyosan. Jót is fog tenni ez így kora reggel.

Észreveszem, hogy a hamutálban bújócskát játszanak az eldobott cigarettacsikkek, de többnyire nem megy jól nekik. Még alig kelt fel a nap, ezért hangulatfokozásként egy aromagyertyát égetek a teraszon, aminek nagyjából semmi értelme. A gyertya csonkján már kökörcsinkeringőt járnak az olvadt viaszlakók, ahogyan vesztüket érezve duhajkodnak a forróságban. Bőrömön halált megvető bátorsággal kapaszkodnak fel a libabőrturisták, nem ismervén sem embert, sem istent – csak másznak tovább.

Egy szál semmiben szívom a *Stuyvesantom* a szedelődzködő napba bele mélyen, a tejfeles füstcsíkok pókhálókat kaszabolnak a támfánál. A család még odabent alszik, de előre látom, hogy még így is A. lesz jobban elfáradva egész nap, pedig ő már tízkor lefeküdt, én meg hajnalig filozofálgattam barátaink és a Fehér Özvegy társaságában. Tudom, hogy még vagy másfél óra,

mire ilyenkor vasárnaponként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első - kicsit bekapcsolja még a *Cartoon Network*-ot, kókadozik a Micimackó mintás takarótenger alatt, majd kirohan hozzám a szobámba, hogy menjek vele *Legózni*.

De ezúttal minden felsűrűsödik, mintha telihold mászkált volna tegnap éjjel az égen, és a harmadik cigi után mozgolódást hallok a szobából. Bevonszolom magam, adok egy *jóreggelt* pusztit mindkettőjüknek, aztán elmegyek lezuhanyozni. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjén.

Reggeli helyett egy fél narancs.

Mint később kiderül ez nagy hiba, hiszen éhesen soha nem vagyok partiképes, hovatovább óráról órára nyáladzó vadállattá vedlek. De megint ellazulom az egészet, és csak útközben veszem észre, hogy már megint nem ettem azzal az ürüggyel, hogy majd kibírom odáig. Mindig ez van, amikor családi délutánt tartunk az üzletközpontban. Kisvártatva az autó sebváltónál sorakoznak izgatottan a szivárványszínű karácsonyfák, hogy újra hintázhassanak egy jót, és én meg is szerzem nekik ezt az örömet A.-val természetesen már azon összeveszünk az első sarkon, hogy milyen zenét hallgassunk. Naiv nőies megfontolásból az elkerülhetetlen slágerekre szavaz, míg én inkább egy korai *Dijf Sanders* koncertfelvételt hallgatnék. A vasúti kereszteződésig ezen vitázunk, aztán a nagykanynban felveszünk egy stoppos gyerekülést, ami pont jól jön, mert így legalább bele tudjuk rakni B.-t, aki közben szintén az idegeimre megy. Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebramintás pályamunkások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl sziluettek az elválasztó csíkok helyére. Mindjárt megérkezünk.

Az üzletház bejárata feletti tetőterazon Pókember épp lenyomja a krokodilember Dr. Connorst, de még sikerül beparkolnunk, mielőtt a déli szárny összedől a küzdelemben. A parkolás nehézkes, de kifizetődő, ha a felső szinti bejáratnál talál helyet az ember. Ezúttal sikerül is. Felcsatolom B. síléceit, hogy épségben eljuthasson a bejáratí tolóajtóig, és én is szöges cipőt húzok. A távolság harminc méter lehet, de nem árt ha elővigyázatosak vagyunk az ilyen csúszós trákszőnyegeken.

A plázában a szokásos kaotikus tömegárubuzgalommal feszülnek a színes textíliák az üzletek kirakataiban, melyek párhuzamos vágással jobbról és balról is zakatolnak mellettünk. Rögtön a belépő folyosón egy információhalmazzal teletömködött, folyamatos áramellátású doboz kiáltozik újabb vendégért, de mi kegyetlenül elsétálunk mellette.

B. persze megint nem bír magával, ahogy ez lenni szokott, így a kényelmetlenségérzéssel meglocsolt kínos nevelési szándék elkerülhetetlen velejárójává válik a hasonló ívű kiruccanásoknak, és ez nem kis öröömre szolgál. Türelmemet már hónapokkal ezelőtt elvesztettem valahol a kertben még. Homlokomon vörös izzadságcseppek versenyeznek műlesiklásban, amelyik előbb leér a nyakamig, pontot szerez. Ettől ingerültté válok. Próbálom visszatartani B. akut hisztizését, szabálytalan hangulat elváltozásait, kellemetlen helyzeteket teremtő megnyilvánulásait, de már a éttermi részen vereséget szenvedek. A mozgólépcsőn már simára boronált türelemmel nézek ki a szemgolyóimból, ittassá válok a sablonmozdulatoktól, klón mondatoktól. Még arra is rávesznek, hogy hetedszerre is megnézzem azt a tetves akváriumot, miközben már előre tudom, melyik oldalon milyen színű halak vannak. A cápák épp aprított szörfdeszka törmeléket reggeliznek,

szójavérrel. Egy szakállas fazon a ráják termében katasztrófafilmet forgat.

Az ajándékboltban megveszekedett cerkóf hűtőmágnesek duhajkodnak a fehér fémlapokon, az egyik véletlenül a zsebembe ugrik fejest. Még nem vagyunk elkésve a filmről, úgyszólván lesz idő a gyereket beadni a megőrzőbe, ahol kedvére kalózkodhat, amíg mi művelődünk. Merthogy nem minden hétvégén adnak távol-keleti filmeket egész nap. Ezt ki kellett használni. A mi jegyünk szerint az *Azumi* fél óra múlva kezdődik. Igazán remek darab. *Aya Ueto* csúcsformában.

A gyermekfelügyeleti megbízás űrlapjára egy Nyugat-Német *Faber Castell* ceruzával felírom a telefonszámomat, aztán még látom B.-t, ahogy golyóágyúként belerohan a gyerektömegbe: vékony kezecskék és lábacsók száz fokos szögben repdesnek keresztbe.

Filmelőzetesként leadják a *Versus* béna bemutatóját, ami alapján az sem fogja megnézni a filmet, aki eddig elvetemült rajongónak számított. A.-nak el is megy a kedve az egésztől, majdnem bele is fojtja magát a sajtószószba, de amikor megemlítem neki, hogy holnap meg *Wong Kar-Wai* filmeket adnak, újult erőre kap, és épp időben tér magához a kezdéshez.

A mozivászon jó kondiban lévő fénypamacsai házimeccset játszanak szivárványszínű teniszütővel majd' két órán keresztül. A szamurájlánnyok öltözéke a japán gimnazisták egyenruhájára hajaz, amitől aztán fel is áll egy darabig, és hiába próbálom lenyugtatni magam, hamarosan azzal az ürüggyel, hogy pisilnem kell, egy unalmasabb résznél elvonulok a toalettre maszturbálni.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémbe, önző megrázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindennek felett.

A film története közben jócskán előrehalad, de még visszaérek a véres részekre.

Egész tűrhetően csapkodnak felettem a vasárnap változó hangulatú hullámai. Kiváltom B.-t a megőrzőből, és látom, hogy a háttérben vértócsákban vonaglanak az apró kis matrózok, meg néhány ellenséges kalóz. Falábú Jack elvonul, mert a thai konyhán épp frissen sült garnélákat osztanak. Veszünk is belőle párat. Emellett vacsorára csomagoltatok még pirított tésztát is, hogy A.-nak még főznie se kelljen. Bosszúból kitalálja, hogy menjünk le az alagsori diszkontba bevásárolni. Én már inkább mennék, de mivel úgys mindig a nők döntenek, ezért nem vitázom sokat. Az üzlet igazán egyedi. Olyan, mint a másik ezer az országban.

De már észrevettem, hogy minden hipermarketbe más típusú emberek járnak. Lássuk csak. A SPAR vagy CORA kicsivel drágább, mint a többiek, viszont szebb a környezet és a jó minőségű termékek vannak nagy választékban, azért a tehetősebbek járnak oda nagyrészt. Láttam már ugyan szakadt alkeszokat is S takarékos kétdekás rummal, de nem ez a jellemző. A Penny Market meg a TESCO a buta arcú idióták lelőhelye. A félnótás birkanemzedéké, akik bénán vezetnek, és egyáltalán nem azért vesznek Suzukit, mert olcsó, hanem mert minden sorsszerű. A dolgok megtalálják egymást, vonzódnak egymáshoz, mint a mágnes két oldala. Így hát a TESCO-ba értelemszerűen vademberek járnak. Csúnyák és göthösek, arcuk együgyű, és jobb, ha meg sem szólalnak. Ha időnként mégis normális, kellemes küllemű emberek tűnnek fel ilyen helyeken, az csak azért van, mert nem volt nyitva semmi más a városban. Ők a kivételek, akik szemtanúi lehetnek a visszamaradottság diadalának.

Sietek, ahogy csak tudok. Én vagyok a mentőkötél, ami kiemeli a csomagot a veszélyzónából.

Közben plutónium pajzsomat magam mellett tartva folyamatosan fogom fel a rám zúduló közönyt. Sikeresen eljutunk a pénztárig, ahová hegyi trollok merészkedtek le barlangjaikról ma estére kasszázni. Három éticsiga húz el a kódleolvasó bíbor sugara felett. Menekülés tovább. A Navaho dohányáruslány megjátszva mosolyog, de aztán már azt sem, amikor meghallja, hogy hét tekerics Rizzla papírt kérek. A központi tolóajtóig 11,6 –ot futok a kék/fehér/piros bevásárlószatyrokkal, és pont ezzel az idővel lettem megyei ezüstérmes 100 méteres síkfutásban, a szakiskolában. Újra fent a felszínen.

Időközben a Hold is felkéredzkedett a látóhatárra, és máris azon foglalatoskodik, hogyan túrja ki a Napot a helyéről. A parkolóban kávészünetnyi keresgélés a sorok között, míg aztán sikerül megtalálnunk a fehér nyulat a baloldalon. Nem vagy valami bőbeszédű ma apa. A felüljárón hangyakaptárnyi tumultus, a lejáróban ismét a fülkárosodásig játszott népmesés gyerek Cd kolompol. Csak nyugalom.

Az életünk egy autósztroda. Egész végig ott szöszmösölünk a mindennapos torlódásokban, hogy aztán a lehajtó sávra térhessünk. Sohafölde kapuja végre megnyílik. Balról-jobbról gyermekkorunk fái már úgy öregesen, de még kacsintgatnak ránk, meg néhány kurva is a körforgalomnál / gyere édes.

Olyan szilvalekvárt kenetnék rájuk, mint amelyet később a pirításra otthon - persze, hogy feleszik a pirított tésztát. Csak a petyhüdt bambuszdarabokat hagyják meg tunkolni. Ostorcsapáshegynyi élcelődés A.-val az esti filmen. Mert végül akárhogy is húzzuk, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy*két

éve látott *blockbuster* lesz. B. harmadszori felszólításra sem hajlandó fogat mosni, ezért bemegyek a szobájába és megerőszakolom az egyik összerakós játékát. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött. Bosszúból sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok: újabb vasárnapot éltem túl.

Hármaska

Koszos, áporodott, halott zokni szag.

Oxigénfojtott levegő szédeleg, és időnként kitántorog a szobából, megvonva ezzel a józanság utolsó csepp reményét is. Kócos fejünk felett az órák óta huncutkodó levedlett mámorpárlatok ripacskodnak fáradhatatlanul, felkenve a hajnalra egy elmaszatólódott szivárványt, ziháló szemünk mögött felkapargatva az álmok sarát, hogy ide-oda forgolódva a tölgyfabetétes kanapén, sehogyan se sikerüljön mélyre zuhannunk.

Olyanok vagyunk, mint egy masszív törkölypárlaton átvonuló szentjánosbogárhad: zizegve keressük a bejáratot az álmokból a valóságba, remegve és csuromvizesen ébredünk, ajkunk peremén szikkadt sivatag-délibábbal, homályos szemgolyóink vérekes belvizein túlról magunkhoz térő öntudattal.

Apró kis pontok a földgömbön télapópiros pöttyök Nyugat- német *Faber Castell* ceruzával bejelölgetve, milliónyi izzó hedonista kukac, nők és férfiak, párok, csoportok, feketék és fehérek, fiatalok és már nem annyira fiatalok, megszámlálhatatlan pislákoló fényjel a soha fel nem ébredni vágyók világában.

Akik még egy ideig elhiszik, hogy lehet másképp, hogy mégis van értelme, és ez a néhány hétvégéről alattomosan néhány évre táguló meddő

öntudatlanság keresés talán végül mégis megoldáshoz vezet, és ahogy a fények felgyúlnak, mi végre látjuk majd, hogy mi van a meder alján.

De persze most sem sikerül.

Csak egy újabb felpauzált éjszaka igen, csak a nagy piros gomb megnyomása a falon újfent pár órára. De most újra vissza kell találni a megjelölt útra, ahogy illik. Sziszeg a sötétség az ajtó alatt beszűrődve a korai nyár tegnap estéről leöblögetett maradványairól, amikor egyszerre már nem bírom tovább. Felpattanok, mintha jó kialudtam volna magam, pedig nyilvánvaló neonzöld számok állnak a mikrohullámú ételmaradványos ujjlenyomataiban bővelkedő kijelzőjén:

7.12

A család még alszik, de előre látom, hogy még így is A. lesz jobban elfáradva egész nap: bevillanak a jól ismert mozdulatai, lomha mozgása, vibráló nyöszörgése, mikor másnapos. Délután még simán bealszik majd egyet, amire én már sehogyan sem leszek képes, mivel a gyomromból az ereimbe felszívódott, a hasfalamon megtapadt eksztázis-daraboknak jócskán elég a három órás pihegés, talán még az is sok.

De mintha a test már felismerné a belé furakodó idegen jövevényeket, s legyintene egyet megszokásból: ó, ezt már ismerem. Volt már nálunk vendégségben. Így aztán évről évre, hónapról hónapra egyre inkább ellenállóvá válok mindenre, amit magamba szedek, s így harminc felett elcsodálkozom a természet körülfonó masszívításán. Olyan ez, mint egy képlet, amibe a megfelelő értékeket helyettesítve ki kell, hogy jöjjön a végeredmény: ébredés.

Tudom, hogy még vagy másfél óra, mire ilyenkor vasámaponként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első - kicsit bekapcsolja még a *Cartoon Network*-öt, kókadozik a Micimackó

mintás takarótenger alatt, majd kirohan hozzám a szobámba, hogy menjek vele *Legózni*. Tehát nagyjából negyven percem van – rakosgatom magamban az időt össze, miközben vizet kezdek forralni a citromfüves *senchámhoz*. Negyven perc, remek, az sok idő, az elég jól hangzik, most már csak végig kell futtatni a lépéseket magam előtt. Eltelik a másfél perces áztatási idő, unottan rázom ki a felpuffadt rozsdazöld levélkéket a kukába a bambuszszűrőből. Vacogni kezd a fogam. Pár pillanat az egész. Nem ártana egy kalcium tabletta. Rögvest találok egyet a téásdoboz mellett. Ez jó, már csak egy kis C-vitamin szükségeltetik, hogy megússzam reggeli nélkül, és valahogy elvegetáljak délig, mert enni még úgymint képtelen vagyok. Kibotorkálok a szobámba, apránként megszokva a sűrű massa sötétjét, a másik kettő ütemes szuszogása mellett. Az erkélyről hallom, ahogyan a csalogányok szemtelenül ébredeznek a kertben. A fejemben folyamatosan a *Final Countdown* dallama forog körbe és körbe megállás nélkül. Olykor csakugyan a legelképesztőbb hanghullámok tapadnak rám levakarhatatlanul egész nap, újra meg újra becsusszanva koponyám parányi kis lékein. Ez a végső visszaszámlálás a születésem óta tart. Magamra zárom a szobám ajtaját, nehogy valaki meglepjen a későbbiekben. A monitor csipás képernyőjével sértetten vágja haptákba magát régóta nyekergő íróasztalágyán: látszik rajta, hogy még aludna tovább, ha tehetné, de nincs több pihenés, megjött a főnök.

Nagyon halkra véve felteszek egy *Dijf Sanders* lemezt, valamelyik klasszikust a koraiakból, aztán leheverek a puffra és rágyújtok egy *Stuyvesant*-ra. Az enyhén sercegő dal ismert harmóniája lassacskán visszaránt a tegnap estébe, a kaleidoszkópban ringatózó tömeg közé, a lábam önkéntelenül felveszi a zene ritmusát, és

toporzékolva jártatja magát, miközben az e-mail-jeimet böngésem. Semmi különös. Az üzenőfalón a szokásos korán kelők: ismert arcok, akik ilyenkor szintén nem bírnak aludni, vagy nagyjából még csak most értek haza valami afterről. Én most már csak a saját kis afteromba süppedve merengek azokról az időkről, amikor még jómagam is megfordultam a második menetben eldugott faházakban közeli erdők ismeretlen útjain, vagy valamelyikünk szobájában, ha éppen elutaztak a szülők. Véget érhetetlen rumlimezők királyai voltunk felvérzett orrsövényekkel, aszalt gumivá mállott lufidarabokkal a zsebünkben, mélyülő filozofálgatásaink közepette mereven bámulva cigarettáink földre hulló paraszát.

És volt, akinél mindig akadt papír.

Felfedeztük magunknak a saját kis *Summer of Love*-unkat egyik nyárról a másikra, telente meg dohos gyárépületekbe vissza-húzódkodva. Húsvétra fehér nyulat sütöttünk, Karácsonkor meg Mikuláspörköltet tunkoltunk

Tunk. Tunk.

De aztán az idő szükségszerűen minket is lóvá tett. Elhittük, hogy önmagunkon kívül más is fontos lehet számunkra, hogy meg kell osztanunk azt a temérdek előre pácolt pillanatot valakivel, hogy tartoznunk kell valahová, valamihez. Új nemzedékek jöttek, és mi pislogva álltunk meg a ring szélén, mint akik nem fogták fel, hogy ma este már új bajnokot fognak avatni mindenképp, úgyhogy jöhet a kispad. Kissé kiégve botorkálunk most még az öltözőben, hátha visszahívnak, hátha jók leszünk még valamire, hiszen a tapasztalat bennünk mozog, velünk van mindörökre, mi már tudjuk azt, amit emezek még csak sejtenek. De mindez persze semmit nem ér, hiszen hiába is próbálnánk meg tanácsot adni neki, vagy rájuk szólni, hiszen mi sem hallgattunk senkire, csak

azért se. Sántikálva próbáltunk meg talpon maradni az érvényesnek vélt úton, és bár nemegyszer direkt kiléptünk a sorból, most mégis rá kell jönnünk, hogy már rég rajta sétálunk. Ők meg egyszerűen. Drasztikusan felsűrűsödik a rendszer, és minden ami vele jár, önmagát táplálja, eteti nap, mint nap előre egyre gyorsabban, egyre többet. Végtelen határokon mozog a masszivitás.

A kishűtőből előveszem a *Sztolicsnaját* és töltök magamnak. Már jóleső borzongással nyelem le a második kortyot, miközben megpróbálom lefuttatni magamnak a tegnap este történeteket:

H.-nak elolvadt a szájában az utolsó lufi, és kimerült arccal jelzi, hogy elfogyott. Kibontsuk a másik palackot is? Szerintem már ne. Hajnali fél négy van öregem, már csak a robotok maradtak, azoknak meg már mindegy. Nincs már pénzük úgy sem, egy rakás lufit eltoltak. Jól van, nekem mindegy, igyunk egy vodkát, aztán húzzunk. Álljunk meg még a parkban elszívni egy dzsoját. Van nálam dobozos sör. I. hazament? Úgy láttam már korán kibukott. Meg sem várta a drum & bass szettetemet, pedig direkt miatta szúrtam be ma. Hozd a palackot, én fizetek. / Ötszázból kérek. Csá, szevasztok, holnap délután vagytok? Eljönnék a cuccokért. Jó, majd bemászom legfeljebb. Kutyát kössétek meg hátul. Múltkor is megharapta J.-t, mikor betrippezve hazajöttek a fesztiválról. Lépek. Gyere.

A gomolygó füstből Mary Jane Parker lép elő, és masszírozni kezdi a hátamat. Érzem, hogy arcom bal oldalát megcsapja egy hőhullám, aztán kissé izzad a tenyerem is, miközben érzem, hogy lassan ismét hatalmába kerít a vágódás. Az amfetamin általában kellemes mellékhatású szerelmi kényszere. Már évek óta, minden ilyen este

végeztével, minden egyes átvergődött hajnallal megállíthatatlanul tör előre a kanosság. A drog felpezsdíti a vérem. Jobb helyeken ilyenkor nagyokat kamatyolnak maradék kólacsíkokat nyalogatva egymásról, de nekem marad a négy falam, meg a két kezem. De nagyjából egy is elég. Muszáj tovább serkentennem a boldogsághormonokat, még, még. Kezembe veszem bizsergő farkam, miközben betöltök egy *Audrey Bitoni* videót. Két lábam kitámasztom, amennyire csak bírom az íróasztal két oldallapjával, aztán szépen lassan maszturbálni kezdek. Beleképzelem magam a fazonra nyírt fazon helyébe.

Minden mikropillanat feltorlódik az elmémben, önző megrázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindennek felett.

Halkan élélvezek, egyenesen bele az 5745. papírzsebkendőbe, amit erre a célra használtam. A gyomrom elkezd korogni, de aztán iszok rá még egy kis teát, és fél óráig megint minden rendben. Elzsibbadva szívok el még egy cigit, aztán úgy döntök, iszom még egy vodkát is. Aztán meghallom B. kiabálását a szobából. Felébredtek.

Bevonszolom magam, adok egy jóreggelt puszit mindkettőjüknek, aztán elmegyek lezuhanyozni. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjen.

Reggeli helyett egy fél narancs. Böven megteszi, miközben Pókember lenyomja a krokodilember Dr.Connors-t. Zsibbadnak a szemeim is már, mire legózni kezdek, de most még jól is esik, mert miközben elbágyadtan rakosgatom a birodalmi lépegetők fejét a helyükre, érzem, hogy egyre inkább magamhoz térek. A vitamin már beütött, minden pusztá kémia csupán, ami részint irányítható.

Inkább elmosogatok, csak, hogy csináljak valamit. Közben A. haját mos és kókadt mosódmedveként járkál ide-oda a lakásban.

A délelőtt vidáman telik, és még mindig nem vagyok éhes. De nagyon jól tudom, hogy egy körül kezdek majd lelassulni, és vészesen kifogyni az energiákból, hogy testem majd fel-háborodottan megállj-t parancsol, ezért inkább kimegyek a szobámba és belenyalok a mélyhűtőből előkotort átlátszó zacskócskába. Ez jó lesz kora estig, aztán már úgyis mindegy, jöhet az esti film, amely hullámain majd úgyis elalszom.

Eljön az ebédidő.

Rémálmom.

És persze megint rakott krumpli van, ahogy eddig valamiféle sorsszerűség által szinte mindig, amikor valamit beszedelek. Szerencsére egyre ritkábban, csupán ha a helyzet vagy a kihűlőben lévő lázadásom apadó kitartása úgy kívánja: két-három havonta, ami nevetséges, ha a mai gimnazisták narkózási szokásait vesszük, pláne ha hozzá-képzeljük még Steven Tyler vagy Hunter S. Thompson életútját is. Öreg, megcsoffadt éjfél-husár vagyok én is csak, aki már megtanulta hol a határ, és be is tudja tartani a sebességet. És most ők szintén megtanulják, még ha közben egyik-másik el is hull.

Alig bírom lenyelni a falatokat. Szájpadrólomat dühös burgonyahóhérok kaszásai tépázzák, hiába jönnek be balról a kovászos uborkák. Jobb, ha lepihenek.

Kiballagok a kertbe a medencéhez, miközben az újfullandi feje beszorul a kiskapu lécei közé. Belevetem magam a vízbe, hogy észhez térjek. Szétcsap a hideg, pedig tudom, hogy legalább harminc fokos. De legalább magamhoz térek. A három villányi habzsolásnak álcázott paprikás krumpli még így is mázsás súlyként nehezedik a

gyomromra, amely alkalmasint tágulni próbál, de valami belülről nem ereszti. Lemegyek a víz alá, megpróbálok a medence aljára tapadni, mint valami rája, és próbálok odaszögezni a testem az érdes padlófelülethez. Várom, hogy fogyjon a levegő, hátha itt maradok, hátha nem sikerül a visszatérés a felszínre. Játsszom az idővel, ami közben mégis megszűnik létezni. Ott vagyok, ahol a helyem van. Múló pillanat vagyok csupán a kozmoszok sercenésnyi összekoccanásában, mégis jól érzem magam. Ott vagyok, ahol lennem kell. Minden a megfelelő pillanatban történik, úgy ahogy az energiák összeploccsannak rajtunk, s mi sodródunk velük a következő helyszínre.

Felbukkanok a felszínen.

Megkapaszkodom a medence oldalában, miközben megpróbálok ráállni mindkét lábammal B. vízi deszkájára, de ez a *tribord* most nem egyszerű feladat. Végül valahogy sikerül, és ezen felbuzdulva körbe vízisíelem a babmedencét. Rögvest belefáradok, úgyhogy inkább kimegyek tekerni egyet a napernyő alá, mely most már alaposan elmerült mai munkájában, izzadva fogja fel a ránk leső napsugarakat. A kiszabadítja a blöki fejét a lécek közül, miközben belépnek a kertbe B-vel.

Megpróbálok lekötni magam egy *Dürrenmatt* krimivel, hogy teljen az idő, és az agyam is kapjon enni végre.

A délután lomhán telik, lassan mindenki elszunnyad rajtam kívül a kertben: a kutyák oldalra dőlve nyüszögnek álmukban, miközben lábuk lelóg a garázs palatetőjéről.

Egyre képtelenebb vagyok felfogni és összerakni magamban az olvasott szavakat, minden olyan gyors de egyben lassú is. Hullámokban váltja egymást a mindent betöltő boldogság és a nyüszítő fáradtságérzet. Leteszem

a könyvet, de nem adhatom meg magam az alvásnak: agyam felvonszolja testemet az emeletre a laptopoméért, amin nézhetnék valami filmet.

Az *Azumit* választom eredeti rendezőiben - *Aya Ueto* csúcsformában.

Szanaszéjjel kaszabolódik fél Japán. Inkább átkapcsolok egy trák csatornára az interneten.

Az este megtébolyult makacssággal nehezedik rám, hogy mindjárt felökleljen. A medencében olvadozó klórtabletták unatkoznak.

A levegő még mindig párásan melegít, de most már ideje megindulni.

Mert végül akárhogyan is húzzuk, eljön a vasárnap esti nagymozi ideje, ami vélhetően most is egy két éve látott *blockbuster* lesz. B. harmadszori felszólításra sem hajlandó fogat mosni, ezért bemegyek a szobájába és megerőszakolom az egyik összerakós játékát. A mesekönyvek félig kilógva a polcokról tágra nyílt szemekkel kíváncsiskodnak a vállam fölött. Bosszúból sietősen bebújok a paplan alá, és a fal felé fordulva magamba roskadok: újabb vasárnapot éltem túl.

4. szint

Az átszúrt, lefejtett, vegytisztított, ám még így is oxigénhiányos levegő a falra szelet szellőzőrendszeren át napijegyre adagolva ömlik felettünk. Hömpölygő cukrozatlan létmassza, mely kávé helyett gőzölög be pórusainkba. Először én térek magamhoz persze, és arra gondolok, milyen jól esne most egy *sencha* tea az erkélyen, de rögtön rájövök, hogy ez csak szervezetem feltételes reflexe a múltra, amely már nem tekinthető megerősítő jellegű ingernek, ezért az érzés el is múlik. Japán teát ugyan töménytelen mennyiségben lehet még kapni, de ha az erkélyre

kimegyek védőruha nélkül, akkor meg is lesz A. reggelije, csak be kell valamivel kampózni a cuppanós kis húsmaradványaimat.

Tudom, hogy még vagy másfél óra, mire ilyenkor vasámaponként magukhoz térnek, s azonfelül is B. lesz az első aki megfoszt sohasem volt szabadságomtól, és vélhetően a *Cartoon Network*-ot kéri majd reggelire csokis zabpehellyel. De aztán igyekeznünk kell. Déli tizenkettőre megérkezik a transzferjárt, úgyhogy jobb ha máris kiveszem az eperszörpbe pácolt felszálló jegyeket a hűtőből, hogy addig még meg tudjanak száradni. Nem ártana egy kalcium tableta. Rögvest találok is egyet a teásdoboz mellett. Ez jó.

Bekapcsolom a kistévét a konyhában.

A reggeli felkelős műsorban Ázsiai Uniók tinédzserek maszturbálnak tamagocsi-prütyögésbe hajló zajokra egy kör alakú forgószínpadon. Mind a hat fiú és lány fejében egyszerre villan fel, hogy: *Minden mikropillanat feltorlódik az elmémbe, önző megrázkódtatás csurog rám, és én tudom, hogy ezt akarom mindennek felett.*

Átkapcsolok az időjárás jelentés csatornájára, hogy megnézzem, milyen idő várható a felszállásnál. Feltehetőleg A. már végignyálazta az összes létező információbázist az időjárással kapcsolatban, de mivel szánt szándékkal nem figyeltem rá, így most leköthetem magam. Kinyitom a hűtőt és egy *Lego* emberke integet a Világ Legjobb Kakaójának durván kifeslett kartondobozából. Egyelőre félreültem a lapsajtók tetejére, aztán nekilátok reggelit készíteni. Az étkezőasztalon a tegnap esti kenyérháború győztes morzsái vánszorognak el vérző kezekkel, sebes lábakkal, néhányuknak még feje sincs. A keresztretjtvénye félig lelóg a sarokról, mintha pár kenyérmorzsa azon gyakorolta volna a toronyugrást. A papír tetején oldalt egy EU

szabvány ceruza, amit az átszerveződött egykori *Faber Castell* cég gyárt még mindig. A sorokra nézve azt veszem észre, hogy A. majdnem megfejtette már az egész oldalt, csupán egy függőleges kis sorocska hiányzik. Ezt is alig venni észre, a mű szinte tökéletes, de mire a rántottám elkészül már meglehetősen nyugtalan vagyok, hogy mi lehet az, amit A. nem tudott megfejtetni. Kisvártatva a kérdés elé vetem magam. Korai XXI. Századi japán film egy szamuráj hősnőről, őt betű. Ez könnyű. *Azumi*. Az egyik legjobb kelet-ázsiai mozi. *Aya Ueto* csúcsformában. Ezt nem tudni. Lesz mivel bosszantanom A.-t. Pedig egyszer láttuk is együtt, mikor még B. kisebb volt. Kellott is emlegetni. Máris hallom, ahogy bent megszólal a televízió szlogenje, aztán B. már fel is kiállt, hogy gyere apa, a Pókember a mai részben lenyomja a krokodilember Dr. Connorst. Inkább kihagyom, és a rántotta után desszertnek bedobom az utolsó cigarettajegyem a fali konzolba, hogy dobjon még egy *Styvesantot* így elutazás előtt. Most már igazán megérdemlem. Végre eljött a nagy nap, itt hagyjuk ezt a napalmfészket.

Meg is indulok zuhanyozni, de meglepetten látom, hogy B. már alattomosan megelőzött.

Elnézem meztelen testét, hosszú, kecses lábait, hallom, ahogy csobog a piros víz a zuhanytálca érdes felületén. Persze mániákusan ügyel testének tisztaságára. A fürdőszoba ajtajának sekélyen futó fénycsíkját egyszer csak megtöri két folt, amelyből előbújik egy-egy fehér nyúl - még jó, hogy nem túl kövérek- és tompa muszogással elfut a konyha felé. A. kilép a fürdőből, és sietős öltözködésbe kezd.

Most már igazán én jövök. A tus szirmaiból ömlő folyam felpezsdíti a bőrömet / bekenem magam mentás tusfürdővel alul is, hogy szinte csípjen. Ettől aztán polkát kezdenek el jární a

gondolataim, morajlik felfele a múlt, felidézem a pillanatok, rendszertelen időbeli ugrásokkal kéredzkednek fel a megmerevedett momentumok, meg, hogy ez alatt hányszor is beszélgettem *Mary Jane Parkerrel* is, amíg végül le nem lőtték, látom, ahogy fehér özvegyek dobják oda magukat utolsónak, aztán jön a ferde szemű milícia és felnyalja a tömbházak szélét is. A. hangja térít magamhoz, hogy most már ideje lenne lekódolni a poggyászokat, hát akkor meg igyekezzek.

Gyorsan bedobok még néhány szivárványszínű karácsonyfát a kisebbik bőröndömbe, hogy legyen, ami majd emlékeztet az egykori otthonra, aztán ettől úgy meghatódom, hogy szinte képtelen vagyok egyedül felöltözni. Végül B. rám húzza a hőálló azúrkék kevlárdresszt, és kezdek egyenesbe jönni.

Mire a transzferjelző csengő megszólal, és jelzi, hogy az már a kettővel előttünk lévő sarkon jár, nekikészülődünk. Mindenki fogja a maga kis cókmókját és nekiindul a liftnek. Én egy néger rabszolgával vitetem le a holmimat. Kilépünk a tömbház főbejáratán, és egy pillanatra megcsap minket a bűzös levegő szaga. Egyre csak romlik a levegőminőség, az már igaz. Oda is lépek az egyik villanyoszlopra rögzített oxigéndúsítóhoz, hogy felfrissüljek. Perceken belül megérkezik a légbusz. A tulakodás megkezdődik, de végül sikerül feljutnom a kalauzrobot elé, ahol felmutatom a kártyákat, és beljebb zsúfolódunk. A jármű halkan felzúg, és útnak indul. A kalauzrobot persze már az első sarkon összeveszik a diszpécserrel, hogy milyen zenét szolgáltatson az utasoknak, és végül egy korai *Dijf Sanders* dalnál kötnek ki, ami pont ideillik. A mindenhol egyforma házak egymás után követik önmagukat, mintha egy kifogyhatatlan festékkel szürke csíkot húznánk a végtelenbe. A transzferjárat most már lassan húsz perce zakatol,

az emberek mereven bámulnak kifelé a nagy semmi egyformaságába.

Át a felüljárón lenézek az autópályára és látom, ahogy zebramintás pályamunkások festenek fel fehér festékes pamacsokkal nyúl sziluettek az elválasztó csíkok helyére. Mindjárt megérkezünk. Innen már látni is lehet a monstrumszerű úrhajók sziluettjét a tűző napon keresztül is, bár még csak a kilövőbázis kapujához közelítünk. Tucatnyi trák őr vár minket a bejáratnál.

A tömeg akkurátus odafigyeléssel letódul a légbuszról, és a mozgó járdára veti magát. A csoportok felveszik a járda beilleszkedési ritmusát: szépen sorban, egymás mögött, feszes egyformasággal suhognak a szkafanderek, mindenki szürkében. A rovarszerű trákok emberi nyelven szólva hozzánk terelgetnek mindenkit a megfelelő irányba. A zümmögő járda egyenesen a 40-es jelzésű állomáshoz visz minket. Jókora tömegáram folyik keresztül egymáson mindenfelől látszólag kusza összevisszaságban, mégis valamiféle meghatározhatatlan bogár rendszer szerint. De igazán mindegy már. Én már csak a csomagjaimra figyelek, nehogy valami külvárosi bunkó felkapja az utolsó pillanatban. Ezekről a majomivadékoktól minden kitelik. Egyre melegebb lesz, ezért a menet meglehetősen sietve halad már, a bogarak is idegesek. Nekik sem mindegy ez az utolsó néhány nap. Tudósaik persze bizonyára aprólékos gondossággal számolták ki, hogy mikor jön el az idő, de még ők is tévedhetnek, habár rövid együttélésünk történelmében erre nem sok példa volt eddig. Talán egyedül az ember túlélőképességét nézték el csúnyán, ami viszont úgy fest, hogy végezetesnek bizonyul. Azt hihették, hogy az emberiség az ő irányításuk alatt nem teszi tönkre lakóhelyét, nem változtatja sivataggá vagy jégtengerré az egyetlen helyet, ahol megvetheti

lábát, nem vágja maga alatt a fát, befejezi önpusztító életmódját. De határozott módszereikkel, csökönyös energiatakarékoskodásaikkal csupán halogatni tudták az elkerülhetetlent, ami most bekövetkezett: a föld elhasználódott. Ideje költözni.

A. szerint már évekkel ezelőtt meg lehetett a terük erre az esetre is, hiszen bár az emberi környezet szennyezést vissza bírták szorítani alacsony értékre, önmaguk salakjára nem gondoltak. Az életfeltételeikhez szükséges argonnal mára mérgező mértékig szórták tele a levegőt, az ezzel járó környezetbeli elváltozások pedig lakhatatlanná tették mindkét faj számára ezt a bolygót. Így már egészen más lett a helyzet, s az Unió Kormány a '67-es Che Guevarás lázadás óta először került olyan helyzetbe, amikor reális esély mutatkozott arra, hogy feltételeket szabhasson az odáig egyeduralkodói döntéseket hozó Trák Kormánnyal szemben.

Ideje költözni. A trákoknak a Vénuszon is szükségük lesz emberi munkaerőre az argon bányászásához, hiszen undorodnak az efféle munkától, meg aztán csápjaikkal csak nehézkesen tudnak ilyen jellegű munkát végezni. Nehéz kezelni az argonbontó gépeket egy egyszerű trák zsoldos számára.

B. szájtátva bámulja a fölénk tornyosodó komphajót, nyaka már majdnem 180 fokos szögben elhajlott, csak a csúf szkafander menti meg fejét a mellépottyanástól. Nem is tudom, de olyan érzésem van, mintha valami régi, hatvanas évekbeli sci-fi filmben lennénk. Furcsa Előáztatott jelzőfények pislognak a közeledő hajó oldalán körbe, lilás árnyalatuk melegséget áraszt szét a sűrű emberi ködben. Csöndesen morgó óriásunk hasára az 5745-ös sorszám van felfestve. Jó néhány hajó indul még a világ minden részéről,

hogyan evakuálja a két fajt a földről. Pár ezer idős és gyógyíthatatlan ember állítólag itt marad, de erről pontos adatokat nem közölt egyik kormány sem – vélhetően legjobb belátásuk szerint ítélték, mint mindig. De mi most végre elmegyünk. Az utolsó vasárnapunk a földön. A föld utolsó vasárnapja. Ahogy felszállunk a beemelő rámpára, és lassan befolyunk a gépezet résein, a külső folyosókon halkán szól a zene az apró hangfalakból: ezt ismerem is: a *Final Countdown* az.

BÓNUSZ SOROK

OPTIMÁLIS RÖPPÁLYA
Színrojt

SZEREPLŐK

- (3) **DIJF** (33) holland / magyar zenész
- (1) **GEO** (66) lengyel író
- (12) **BRUNO** (31) olasz rádiós műsorvezető
- (2) **EDGAR** (49) angol politikus
- (7) **KASSANDRA** (23) cseh prostituált
- (11) **JOEY** (40) amerikai szakács
- (9) **MARLAM** (24) orosz vállalkozó, a vőlegény
- (4) **KIMON** (35) török tanár
- (8) **COSETTE** (22) francia modell, a menyasszony
- (5) **RJONGGIL** (45) dél-koreai filmrendező
- (6) **JERKER** (38) svéd rendőr
- (10) **GUAMIL** (28) román szakmunkás

.....annál rosszabb abban az illúzióban élni, hogy az ember ura a történelemnek, ha azokért élünk, akik majd utánunk jönnek, és ha azok, akik majd utánunk jönnek, azokért élnek, akik majd őutánuk jönnek: mert akkor mindenki azért él, ami nincs.”

Milan Kundera: Kulcstulajdonosok

A színpadon minden fehér. A falak hópihe árnyalatú pamutborítással vannak bélelve, bal oldalt egy átlátszó tolóajtóval, melyen fejmagasságban a SZIMPÓZIUM felirat látható fordítottan, tehát hátulról. Az ajtó mellett, elől egy fehér dívány. Ugyanezen az oldalon, a sarokban hátul egy falba épített képernyő, amelyen az egyetemes ohm jel pulzál. A képernyő mellett egy kisebb kiadagoló nyílás. Túloldalt a fal tövében egy méretes, fehér álló-szoláriumra hasonlító doboz. Mellette tompán világító neoncsövek által közrefogott üveglapos asztal, mely mögött a falon aljzatok, csatlakozási lehetőségek. Középen vaskos, fehér kanapé magaslik, előtte szintén üveglapos dohányzóasztal. Az asztal alatt fehér nyúlketrec, benne egy szeretni való fehér nyuszi, előtte meg narancssárga répadarabkák. A nyúl folyamatosan rágcsál. A kanapé mögött a tér közepén hátul egy hosszantian magasított, téglalap alakú üvegállvány, mely kissé kikandikál a kanapé mögül, rajta egy távirányítószerű konzol, egy darab fehér körgombbal.

A padlón fehér, testes műfű. Olyan, mint egy frissen ápolt perzsamacska szőre. Bruno a földön fekszik a kanapé mellett, és a nyulat bámulja, ahogy eszik. Teljesen el van mélyülve. Geo a kanapén ül és egy vajszerű keretbe foglalt érintőképernyővel foglalatoskodik: ír valamit. Fejét furcsán, felemelve tartja, szinte kifejezéstelen tekintete a monitor fölé szegeződik. „Láthatóan”

vak. Mindketten fehér, amolyan szkfanderszerű egyenruhát viselnek, amelyen azonban semmiféle díszítés, vagy minta sincs, kivéve egyetlen számot a mellkasi részen. Mindenkinek van egy száma .Csak úgy mint a tolóajtón át ebben a pillanatban érkező Díf, akinek a kezében egy Technics felirattal ellátott ezüstfehér lemezjátszó lapul, oldalán pedig egy súlyosan megpakolt lemeztáska vonaglik. Alig bírja el, oldalvást görnyedve araszol befelé. Ő a 3-as számot viseli, a többiek száma fekvésükből, illetve takarásukból adódóan épp nem látszik. Díf nyakában egy fejhallgató lóg hanyagul

DIJF Hájahó ..Geo, Geo... maga az?(észreveszi Brunot a földön).....nahát Bruno...(megvetően)..te is itt..

GEO (egy pillanatra megmerevedik, aztán rögtön vissza) Azt hittem már megbeszéltük, hogy tegeződünk.

DIJF Jól van, mindig kimegy a fejemből... talán, mert még csak pár hete ismerjük egymást. Nem szoktam meg. Érdekes dolog ez. Fiatalabb koromban mindenkit tegeztem, azt is, akit nem kellett volna. Tudod, csak úgy lázadásból, vagy mert úgy esett jól. Mostanra nehezebben esik. Fogalmam sincs miért.

GEO Mert közben te is megöregedtél, bármilyen röhejesen is hangzik ez részemről, de mint minden a világon, ez is csak nézőpont kérdése.

DIJF Azt hiszem. (átvág a jobb oldali üvegasztalhoz, és lerakja rá a lemezjátszót, a padlóra meg a táskát, miközben néha hátrafelé néz Brunóra.) Na, és miben mesterkedtek?

GEO Csak várjuk, hogy teljen az idő. Mint mindig. Ez a szerencsétlen a nyuszival flörtöl, én meg egy régi osztrák hegyipornót nézek az Archívumból.

DIJF Ennek azért nem sok értelme van, ugye? Mármint vakon mozizni. Miért nem csináltattad meg már a szemeidet? Azt mondják, a taiwaniaknak már egész jó porcelán- implantátumaik vannak.

GEO Tudod, jó a fantáziám - mert arra azért még emlékszel ugye, hogy miféle vagyok. Az írói világszemlélet sokat segít, és nem voltam mindig vak. Aztán meg egyenlőre nincs elég kreditem a beültetésre. Talán, ha ezzel itt végeztünk.

DIJF Már csak jól fizetnek egy ilyen melőért.

GEO Lehet. De az igazság, hogy már magam sem tudom, akarnám-e azt a műtétet. Veszélyes dolgok vannak odakint. Néha jobb, nem látni.

DIJF De azért ez a hegyipornó...jó, hogy akkoriban még nem éltem. Azok a szőrös puncik. Hogy bírtátok?

GEO Nem tudom, én akkor még csak kisiskolás voltam. Amikor a szüleim nem voltak épp otthon, ha csak tehettem kicsempésztam apám szekrényéből a pornó videókat. A zoknik között tartotta, és azt hitte ez jó rejtekhely. Akkoriban a szőrös puncik volt a menő, én meg folyton maszturbáltam. Mire a dolog kézzelfoghatóvá vált, már más volt a divat. Nemrég leszedtem néhány klasszikust, mert tudod, ahogy öregszel, egyre inkább ragaszkodsz a régi emlékeidhez, amelyek jó érzéssel töltenek el, Talán mert már túl vagy rajtuk, már megélted őket. A részeddé váltak, nélkülük nem az lennél, aki vagy. De talán te is öregszel. Valamit hoztál magaddal. *(A lemezjátszó felé int)* Kezdesz ragaszkodni a múlthoz.

DIJF *(tettetett meglepődéssel)* Haver, ez egy eredeti Technics lemezjátszó 1996-ból. Speciális fehér kivitel. Amszterdamban kezdték el használni először *White Party*-kon. Ezért készült. Aztán persze jöttek a gyűjtők.

BRUNO Gondolom lemezjátszó. *(fel sem nézve, annyira leköti a nyúl tevékenysége)*

Csend

GEO Egyszer jártam Berlinben. Valamelyik könyvem bemutatója volt, de már nem emlékszem pontosan.

BRUNO Valamelyik szar írásodról van szó.

Csend

GEO Na, szóval ott volt az a nő, persze a nevét már nem tudom, és akkor bevittek minket valami helyre, ahol teljesen szét volt csúszva mindenki, de, nem azokat a túltenyészett drog-populációkat nyomták magukba, amiket manapság az állam hivatalból legyárt receptre, nem...akkor még volt íze a dolgoknak. Akkor még füvet szívtak elhasznált kólásdobozokról, meg gombát ettek. A kokó meg akkora dolognak számított, hogy az összes médiasztár meg híresség ezt tolt. De nem úgy, mint most, hogy jár a heti EÜ adaghoz, akkor ez még elit dolognak számított. Ott volt egy ilyen régi lemezjátszó - akkori elvetemült house zenét játszottak rajta. Azóta már igencsak kikopott a köztudatból. Honnan szerezted? már sehol nem gyártanak ilyesmit, és alig akad néhány ember a bolygón, akinek még működik.

DIJF Nézd már a vén róka, hah.. nagyon sokat kutattam utána régiségkereskedésekben. Bejártam érte az összes Uniót. Nem kis energiámba került megkaparintani ezt. Rá is ment pár évem, de végül is utazgattam, zenéltem, úgyhogy egyszer csak útba esett Ebből máris láthatod, mennyire fontos nekem, úgyhogy nem is volt kérdés, hogy elhozom magammal ide.. Csak nem fogom veszni hagyni, ha már annyit fáradoztam érte...

.(A lemezjátszó kábeleit dugdossa a falon lévő egységbe)

...én meg azt hittem, hogy éppen dolgozol valamin. Mármint, hogy írsz.

GEO Már évek óta senki nem ír semmit sem.

DIJF Ja...azt hittem szerző vagy...

GEO Valaha az voltam. Amikor még létezett irodalom. Amikor a művészet még szignifikáns forma volt. Most már csak tömegpropaganda van, amiben nem sok művészetet találsz. Ráadásul nincs is igen mit olvasni, hisz' majd' mindent megírtak. Sablonokat kapsz és elvárásokat, hogy újabb sablonokat gyárts, amelyek látszólag értékesek és szórakoztatóak, pedig csak az idődet pazarolják. A régi nagy színészek is jórészt kiégtek mára, és csak egykori hírnevüket használják megélhetésre, hogy elcsordogáljanak még / a fiataloknak meg fogukat szívva adnak csak teret. És egyre többen elhiszik magukról, hogy tudnak írni. Néhány éve meghívtak zsűrizni egy drámaíró versenyre. Hihetetlen, hogy még van ilyen egyáltalán. Tudod, hányan neveztek csak a lengyel nyelvterületről? Több mint 400 alkotást kellett elolvasnom. Majdnem egy hónapig tartott És újfent ismét rádöbbsentem, hogy az irodalom manapság előre legyártott sémákra épülő, üres szócséplés. Hiszen sokan rájöttek már, hogy a legkiválóbb pszichológus sem tud olyan receptet felírni, ami jobban csillapítja a depressziót, mint az önkifejezés. Ezért ez emberek mindent megírnak. Sztorik...önéletrajzok...hogyan keféltém Lady Grey-el. ...életem Michael Griffinnel...satöbbi. Még akkor is, ha már előttük ugyanezt megírták már vagy százan. Először csak receptkönyveket adtak ki, és memoárokat. Most viszont már bárki írhat bármit. Ezért az utóbbi húsz évben szinte semmi figyelemre méltó sem jelent meg. Olvastál mostanában verseket?

DIJF Nem igazán.

GEO A verseket manapság már nem olvassák, csak írják. A világhálón több tízezer vers jelenik meg naponta. Gondolj bele! Mennyi feleslegesen leírt gondolat. De hát valójában kit is érdekel? Először azért írsz, hogy megmutasd az embereknek. Titkon azért vársz valamit az egésztől, talán magad sem tudod, de valamiféle elismerést. Aztán mire rájössz, hogy valójában csak önmagadnak kell írnod, mert az emberek nem is érdemlik meg – már késő. Az író önző. A költő nem olvassa más versét, vagy ha mégis, csak azért, hogy önmagához képest viszonyítást nyerjen. A költő egoista – elsősorban magával törődik. Ráadásul az egész irodalomban évtizedek óta megvan az a faja klikkesedés, ami a korcs társadalmainkra amúgy is jellemző: létezik egy amolyan elit klub, ahová nagyon nehéz bekerülni. Ez a kör kapja az állami támogatások nagy részét - a többieknek csak a maradék jut, aztán kuncsoroghatnak a kreditekért máshol, ahol azzal a kifogással, hogy nem elég kiműveltek, eltanácsolják őket minden pályázatról. Az elit tagjai viszont csakhamar megbecsültté válnak, irományaikat feltétel nélkül kiadják, a könyvhéten jókat vigyorognak egymásra, a díjakat év végén egymást közt osztogatják ki. Zárt és belterjes közösség ez. Csak valakinek a valakije kerülhet be, a tagságokat pedig csak örökölni lehet. Ezek az emberek ebből élnek, és mivel a támogatások révén folyamatos megerősítésben vannak, minden további nélkül el is hiszik magukról, hogy tehetségesek. Észre sem veszik, hogy eljátsszák önmaguk szerepét.

DIJF (*babrál a lemezjátszó bekapcsolásával*)
De azért még ott vannak a régi jó klasszikusok, nem? Azokat még mindig érdemes olvasni.

GEO Némelyeket talán. De a legtöbb nagy öreget, a klasszikusok nagy részét éppenséggel túlértékelik. A régi idők embere minden csepp

magasztosságot művészetnek titulált, és egy idő után, ha valakinek neve volt, már csak azt kellett megfizetni. Innentől kezdve mindegy is volt, mit írt. Paulo Coelho, Esterházy Péter...Beckettre meg ráfogták hogy absztrakt, pedig egyszerűen csak szarul írt. De ettől mindenki elélezett. És még sorolhatnám ennek a klubnak a tagjait, akik mind megbecsülésnek és köztiszteletnek örvendenek. De aztán magasabb lett a mérce, míg végül olyan magasra tették, hogy már senki sem látta, és nem is volt rá szükség. Jöttek a sikerkönyvek, a művészet pedig csak a balekoknak kellett, akik ezzel próbálták pótolni életük hiányosságait. Szépséget találtak abban, ami már nem is nagyon létezett. A kínálati piac tobzódásában a kiadóknak nem volt tökéjük, hogy ismeretlen tehetségeket adjanak ki. Csak biztosra mehettek: jó nevű sztárséfek, botrányhős politikusok celeb kurvák csillaghullás után, ilyesmi. Akkor azt mondták: nem tudjuk ki vagy, van aki szerint jó- de nekünk ez mindegy is. Kiadjuk a könyved, ha kifizeted a minimum költségeinket, hogy mi semmiképp ne bukassunk. Ha pedig mégis valamely csoda folytán ismert leszel, mindkettőnknek jó lesz. Mi elvégzünk mindent, te csak add a pénzt.- tudod, akkor még nem volt kredit. A terjesztő elviszi a boltokba a könyved, amiért megfelezi veled az árát, tehát neked csak a fele haszon marad, aminek jó része maga a gyártási költség. Így tehát morzsákat látsz csak majd a pénzedből, s nem is biztos, hogy megismernek, hiszen még csak nem is reklámoztál. Megint csak a klub tagjai jártak jól.

DIJF Hát, nekem nem nagyon volt időm olvasni az elmúlt években. Rendesen le vagyok maradva. De ami a zenét illeti...

(végre sikerül működésbe hoznia a lemezjátszót, amelynek filclapja elkezd körbeforogni. Lehajol a lemeztáskához, és találomra kihíz belőle egy

korongot, majd felhelyezi a filcre, és a tűt is ráilleszti.)

...abban viszont elég tapasztalt vagyok. Az összes létező klasszikusnak mondott zenei műfajjal foglalkoztam már. Hip-hop, dub, ragga, dancehall, dubstep, downtempo, amit csak akarsz: nujazz, trip-hop, goa, klasszikus zene vagy breakbeat, drum&bass, minimal, techno, folk és world music...nekem mindegy. Nem tudsz olyat mondani, amit ne ismernék valamennyire. Habár a korosztályom zenéjét jórészt semmibe sem veszem, mert nagyjából annyit sem ér. Már nem tudnak mihez nyúlni, csak az ismétlés ismétléseit hallod, úgy, ahogy az irodalomról beszéltél, a szövegekről meg pláne had ne mondjak semmit. A sok [[csa azt hiszi, azért mert jól néz ki, már tehetséges is, pedig csak egyik nagyobb ribanc, mint a másik, a zene meg lényegtelen, a művészet ki fog halni.

(Miközben beszél a lemez üres, bevezető szakasza serceg és ropog, aztán megszólalnak Jermaine Jackson és Pia Zadora „When if the rain begins to fall” című dalának első szintetizátorhangjai. Bruno egy pillanatra felfigyel)

Uh...mekkora klasszikus...ezt is elhoztam? Sajnos nem volt módom az összes lemezemet becsomagolni, ezért csak a legfontosabbakat pakoltam be, de Így is 5745 darab lett belőle.

GEO Legalább te már biztosan nem fogsz unatkozni. Na, de láthatod, mennyire hasonlóak is vagyunk mi. Neked a zene, nekem az írás.

DIJF *(énekel)* „...I'll be the sunshine of your life..” hát igen. Már csak egy nőt kellene szerezni, és egész jól elvolnék.

GEO Felesleges ez miatt aggódnod. Ha sikerül a küldetésünk, annyira híres leszel, hogy ragadni fognak rád a nők. Egyébiránt meg ott van az a kis barna, az a Cosette...

BRUNO Vőlegénye van. Legény-vő legény van neki.

GEO Ugyan, ezek a ruszkifélék nem igazán finnyások e tekintetben. Simán kölcsönadja.

DIJF Na, majd lehet, rákérdezek. De akkor már inkább Cassandra. Ő nem is titkolja, hogy eddig miből élt odalenn. Kis turbóribanc.

GEO Feszültség levezető személyzet.

DIJF Jó ötlet. Nekem még hasznos lehet.

BRUNO Szerintem cumiz le szelektáló tiszt. Leszelektál cumiz tiszt.

DIJF És még csak nem is szőke.

BRUNO Hogyan?

DIJF Egy szőke nőre hamarabb felfigyelsz. Aztán, amikor megfordul, lehet, hogy mégsem olyan szép, mint gondolnád, csak hát felfigyelsz, mert szőke. Be kellene vezetni, hogy csak csinos nők lehessenek szőkék. A nem szépeknek kötelező lenne átfesteni a hajukat, különben kredit megvonás.

BRUNO Sok ezüst kredit szép fekete hajó olasz nőkre. Nők. Olasz. Fekete.

GEO A szépség olyanformán szubjektív akár egy vers. Más-más látásmódot biztosít. Ami neked tetszik, nem biztos, hogy másnak is ugyanazt az élményt adja.

DIJF De azért vannak nyilvánvalóan és megkérdőjelezhetetlenül szép nők.

GEO A közép-európai nők a legizgalmasabbak. Kiváló DNS állomány.

DIJF Na, ez már igaz. Hiába nyeretik meg minden évben valami karibi műbőrpicával a világszépe versenyt, akkor is mifelénk születnek a legszebb nők.

GEO Tifélétek? A hollandoknál csak magas, dromedár, sápadt és szögletes arcú nőstények élnek.

DIJF Ez nem igaz. Amszterdamban alig élnek hollandusok, mind betelepült turista. Szóval a csúnya németalföldi jelleg kikopott vidékre. Úgyhogy nálunk igenis jó nők vannak.

BRUNO *(felkönyököl. A ruháján a 12-es szám virít)* Az olasz nőknél nincs szebb

DIJF Anyád.

GEO Az olaszok cigányok.

BRUNO Na és az olasz divat? Az azért meghatározó volt, nem? Armani, Valentino, Dolce & Gabbana....

GEO Merő sznobizmus. Feleslegesen elköltött milliók pár ruhadarabra. Egy hóbort, ami köré fajsúlyos iparág épült. Emberek százezrei függtek a divatszaktól. Kozmetikai termékek, ezernyi cég. Pazarlás, ami az emberiséget csak még egy centivel közelebb lökte a szakadék széléhez. Mi pénzek folytak el pár szövetdarabon. Szerencsére manapság már nincs igény erre.

BRUNO Mikroklíma. Csak azzal foglalkozol, ami körülvesz, a többi érdektelen. Néhány embernek viszont ez igenis fontos volt. Fontos ez mikro.

DIJF Te csak ne védj a buzeránsaidat, zseléhajú köcsög! Ha valaha visszatérünk mehetsz vissza diszkódáridót játszani.

BRUNO De én legalább nem egy olcsó ürrobozón járok, mint te.

DIJF Városban hasznos.

BRUNO Nem is vagy otthon, folyton turné a föld alatt. Földalatti turnéotthon.

DIJF *(gúnyosan)* De jó, hogy még itt is belebotlom egy hülyébe az életemből.. Hogy bírták így összeválogatni? *(Geohoz)* Te meg ennyi erővel az egész balkánt lecigányozatod.

GEO Jól van, igaz, hogy az általánosítás sokszor csődöt mond. Vannak szép olasz nők, ez nem is kérdés. Mint ahogy az angol meg a német

nők is lehetnek szépek. De nézd meg többségükben milyen rusnyák. Felpuffadt fókabélik pirosposzgás arccal meg cockney akcentussal. Néha helyes pofi, de akkor is aránytalan, gnóm test.

DIJF Egyszer játszottam skótföldön. Ott aztán voltak rusnya emberek.

GEO A beltenyészet miatt van. Évszázadokig csak az unokatestvéreikkel házasodhattak, vagy egyéb rokonaikkal. Bár szerintem az angolok a legcsúnyábbak.

DIJF És mekkora arcuk van, de mire is? A focijukra? A sörükre? Mondjuk a zenéjük rendben volt mindig is, de azt meg túlajnározták.

GEO Itt most az arányokról van szó. Jártál már a volt magyar vagy cseh területeken? Ott nézd meg, mi van.

DIJF Wonderland, vagy mi?

BRUNO Felesleges ez miatt aggódnom. Ha sikerül a küldetésünk, annyira híres leszek, hogy ragadni fognak rám a csuda vékony, buta topmodellek. Egyébiránt meg ott van Cosette. Vagy Cassandra.

DIJF (*Bruno-hoz*) Asszem' megkeresem neked az „Intermezzo”-t. Ismered? Rád férne. Olyan olaszos, tudod.

BRUNO Azt nem tudom. De ízlésed jó. Ez dal tetszik.

DIJF Persze, hogy jó ízlésem van. Tizenkét éves korom óta zenélek. Ragad rám ez meg az. És büszke vagyok rá, hogy egyszer sem játszottam olyan kommersz szarokat, mint te a rádióban.

BRUNO Ez is kommersz szar.

DIJF Ez minőségi kommersz, és most már klasszikus. Ami pedig mentesíti a gagyi jelző alól.

BRUNO Még én is játszottam párszor. Játszszor pár szám én is még.

DIJF Mocskos digók. Hányszor megbundáztátok a foci Vb-t is.

BRUNO Attól még érthetünk a zenéhez.

DIJF Lóf@szt se tudtok ti a zenéről. Kivéve anno Stephano Miele vagy Nicola Conte. Nekik minden respektem.

Mintegy végszóra belép Edgar, kezében egy gőzölgő teáscsésze. Ugyanaz a fehér egyenruha. Rajta a 2-es szám.

EDGAR Ezt aláírom. Én is nyertem már vagy háromszor sportfogadáson ez ügyben. *(Lefekszik közvetlenül Bruno mellé, mintha csak a „kedvese” lenne, épp, hogy meg nem érinti. Csak a fél testét látjuk ahogy beszél.)* Mi újság? Utazgatunk?

GEO Eszméket cserélgetünk

EDGAR Eszméletlen. Van valakinél esetleg egy felesleges hasiskúp? Úgy ellazulnék egy kicsit.

DIJF Én a szobámban tartom, sosem hordom magamnál.

EDGAR Pedig néha jól jön.

DIJF Már nem az igazi. Amióta ezt is államilag gyártják, kispórolják belőle a jó minőségű nepáli hasist, csak azt a marokkói szart rakják bele

EDGAR Nekem az is megteszi.

DIJF Mert nem járt még Amszterdamban.

EDGAR Az Egyesülés előtt egyszer voltam ott. De csak a hatkor nyitó egy négyzetméteres furcsa kirakatokig jutottam. Sietni kellett vissza a géphez

GEO .Na és most? Miért vagy itt? Ez is csak egy újabb politikai húzás, vagy tényleg akarsz valamit tenni az emberiség jövője érdekében?

EDGAR Természetesen semmi ilyesmire nem készülök, hiszen politikus vagyok. Jól néznénk ki.

GEO Kíváncsi vagyok, kibírod-e, vagy esetleg megőrülsz?

EDGAR Egy politikusnak állnia kell a sarat. Egyébként sem vagyok olyan nagy fejes. Kishalakkal úszom.

BRUNO Már megint tél van. Idén már harmadszor

DJF *(leveszi az időközben lejárt lemezt, majd lehajol és egy újat keres. Gondos szakértelemmel rendezgeti kincseit.)* Hogy rohadnátok meg ti is, szemét öltönyös köcsögök.

EDGAR Úgy látom, nincs kibékülve a diplomáciával.

DIJF Hagyjuk ezt. Jobb, ha mi nem nagyon beszélgetünk egymással ezen a hajón. Egy fajtát utálok jobban az olaszoknál, és az a politikusok hordája. Jól megszorodott állatfaj. Nem ártana egy kis ritkítás odakint a vadonban.

EDGAR Csúfondárosan meg vagyok szégyenítve. Egyébiránt a vadak ti vagytok, mi pedig az állattartók

DIJF *(megtalálja a következő lemezt, és nagy műgonddal felhelyezi)* Inkább hozok egy hasiskúpot, csak hagyj békén. A te fajtád miatt áll ilyen szarul a szénánk odalent.

(a beépített hangfalakból most a „Kwakkofon” című dal hangfoszlányai úsznak A zene halk, épphogy aláfesti a beszélgetést)

DIJF Korai darab. Az emberek megőrültek érte.

EDGAR Drogos gépzene.

BRUNO Géprdrog.

DIJF Több harmónia van ebben a cuccban, mint az összes dalban együttvéve, amit szájalmas rádiós pályafutásod alatt lejátszottál.

EDGAR Sürget az idő.

BRUNO Idő sűrög-forog, feletted is eljár, hiába harcolsz föld alatt underground páviánkakas forog-sűrög.

DIJF Paszta parasztja!

GEO Pedig bizonyos szempontból igaza van. Amíg fiatalok vagyunk, senki sem vesz minket komolyan. Zavartan erőlködünk egész serdülőkorunkon át, hogy végre bizonyíthassunk. De a felnőttek időközben már persze elfelejtették, hogy milyenek voltak akkor, hogy mire már harmincon túl jutunk, és komolyan vesznek, addigra menthetetlenül kiábrándulunk az életből. Homályzónában tapogatódzunk, látjuk a tárgyak körvonalait, meg is fogjuk őket – de alul megbúvik a valóság. Jobb is, hogy sokan nem látják. Bőven beleőrülnének. De némelyek - akik félúton már szinte mindent láttak és érzékeltek, béna bánattal próbálják túlélni az egészet, s közben mosolyognak. Mi mást tehetnek? Nincs más választásuk. A boldogságnak álcázott megszokás nívós kis mágnes. Az életóhaj egyenrangú ellentézise.

EDGAR Sürget az idő.

(Nyílik a tolóajtó, belép Cassandra és Joey. Kassandral a 7-es, míg Joey a 11-es számot viseli séma szkafander-ruháján A lány gyönyörű, még ezen a semmitmondó öltözéken át is sugárzik a szépsége, sőt, az még egy kissé ki is kiemeli tökéletes idomait. Jobb oldalán egy méretes fekete vibrátor himbálódzik. Joey a homoszexuális szakácsok sztereotip példája, erősen affektál, ugyanakkor egészen értelmes. Nevetgélnek, viccelődnek.

JOEY Na, nézd csak.Ülögélünk, gyűlögélünk...

KASSANDRA *(mosolyogva)* Mi az, fiúk, buli lesz?

DIJF Téblábolunk.

KASSANDRA *(Dijfhez)* Jó kis „track”.

DIJF (*Kacsint, miközben az egyik kezével csettint, és úgy tesz, mintha elsütne egy pisztolyt*) Csak neked.

JOEY (*A bal oldali képernyő felé igyekszik*) Vigyázz, becsapós...

KASSANDRA (*Joey után*) Hoznál nekem is „dzsét”?

JOEY Hát persze, édes...

(*a képernyő elé ér, kézfejét egy szenzor elé teszi, mire halk zümmögés kezdődik, végül a kiadó üregben felbukkan két apró műanyagpohár, tele átlátszó folyadékkal.*)

...hát a szervírozás nem az igazi, és persze kovászos uborkával sem igen szolgálhatok – már csak ilyen gyéren van felszerelve ez a hajó – azért koccinthatunk. Többiek, egy vodkát?

EDGAR (*Felnéz, aztán feláll*) Én beneveznék. Esetleg hasiskúp?

JOEY (*odaadja Kassandrának az egyik poharat, a másikat Edgarnak, majd visszafordul, hogy „gyártson” még.*) Már mind elhasználtam. De talán szólhatnánk Marlamnak, hátha akad a szekrényében némi uborka „from Russia with love”.

EDGAR Nehogy már te legyél a sznob helyettem is. Mit gondolsz, ebből az automatából Sztolicsnaja folyik?

JOEY (*Italt gyárt*) Ez kérlek Psenyicsnaja. Utánanéztem a szobám információs konzolján. Maradt belőle még bőven a sztyeppéken túl, úgyhogy a cég bizonyára leszerződött az Ázsiai Unióval. Ennyi az egész, és ez igazán mindennapos eset, politikuskám. Vagy felétek nem így megy? Azért mert a törvények megváltoztak, a korrupciót még nem satírozták el az emberi szokások palatáblájáról.

EDGAR Ne okoskodj itt nekem. Egy olyan világban születtem, ahol a törvényesített politikai elnyomás, és az élet minden területét átható

gazdasági kizsákmányolás a mindennapok rutinjává vált. A fegyvergyárak és a gyógyszeripar irányított mindent. Vírusokat terjesztettek és háborúkat robbantottak ki. Akkorai politikai befolyásuk lett, hogy egész államokat vontak irányításuk alá, őfelettük pedig már a vallás sem nagyon tudott uralkodni. Jöttek a hitetlenek, az apokalipszis lovagjai, az ezredforduló drogjaival széjjelkergetett álmú friss bürokraták, akik államrendszereket, törvényeket alakítottak át maguk javára, és ehhez minden létező eszközt felhasználtak. Apám az EU külügyminisztériumánál dolgozott, mikor kikerültem a főiskoláról. Nem volt nehéz elhelyezkednem. Minden klappolt. Mielőtt megalakultak a további Uniók, én már bézspárnákkal bélelt üléstermekben játszottam a fontos embert, olcsó thaiföldi kurvákat szopattam és kolumbiai bébihernyó-ürülékkel kenegtettem a farkam. Könnyedén meggyőztem magamat arról, hogy megtaláltam a helyemet, de mégis más vagyok, mint ők. Azóta is így látom. De azért benne volt ebben-abbban a kezem. Amikor például '14-ben a Holgakov rezsimit megválasztották, bizony jó sokan nem akarták, hogy a sárgák megerősödjének. Ennyit a korrupcióról.

DIJF Jobb lenne mégiscsak egy hasiskúp.

GEO (*Edgarnak*) Mi a cél? Az univerzumot még mindig nem ismerjük teljességében. Te mégis itt lebzsz.

EDGAR Szórakozás, csupán. Miért ne lehetnék itt? Bármely kevés sikerrel is kecsegtet ez a küldetés, én a részese leszek – ami lássuk be, nem kevés hírnevet hozhat. Jót tesz majd a karrieremnek.

JOEY Manapság csak a ravatalozóknak van karrierje.

DIJF (*végre leveszi a nyakából a fejhallgatót*) Ezeknek csak a hatalom számít, és az életmód,

ami vele jár, amit már szinte természetesnek vesznek. Fiaik és lányaik ebbe nőnek bele, és kurvára azt gondolják, hogy előjogaik vannak. Tele van lébecoló kispicsákkal az egész föld. Mind azt gondolják, körülöttük forog a naprendszer, ha pedig el akarnak érni valamit, majd elég lesz, ha szétnyitják a lábukat. *(Lehajol, és ismét keresgélni kezd a lemezek között)*

GEO Nem ez a legnagyobb baj odalent. Hanem inkább, hogy hatvan ember irányít hatvan milliót.

EDGAR Jaj, most meg nehogy már siránkozni kezdjete. Úgy tesztek, mintha ez nem így lett volna mindig. Van a fej, és van a test. Ti a test vagytok, a mifélénk meg a fej. Semmi gond nincs ezzel. Nézzétek meg a történelmet. Egyenlőség? Ugyan már. Ne legyünk dilettánsok. Nyilvánvalóan nem működne. Kell, hogy legyen negatív pólus a pozitívhoz. Egyszerű Yin.-Yang sztori. A mérleg soha nem állhat be középre, mert akkor minden megáll. A birkákat irányítani kell, amihez pedig hitet kell teremteni. Hitet bármiben. Először elég volt a vallás is, mert az emberek buták voltak, és nemigen kérdezősködtek, sőt örültek, ha valaki válaszokat adott nekik. Aki mégis akadékoskodtak, azt meg lenyírták isten nevében 'oszt kész. Aztán jött a technika, a tudomány, az internet, az erkölcsök sárba tiprása – a magamutogatás. Mindegy csak eladható legyen, csak tömhessük a nép száját be valamivel. A világ szétnyílt darabokban és megmutatta milyen mély a nyúl ürege. Én már csak tudom.

GEO Amiről pedig azt hisszük, hogy tudjuk, azt általában csak ismerjük.

DIJF *(miközben sikerül felrakni a következő lemezt, bedugja, majd felveszi a fejhallgatót)* Kihagyta a sorból a háborúkat. *(A továbbiakban a zene ütemére billegeti a fejét, mozog, figurázik)*

GEO A háború mindig is csak eszköz volt a hatalom fenntartására, meg gazdasági előnyök szerzésére. A katonák bábok, legjobb esetben is csak sakkegurák lehetek De mostanra szerencsére ez is kiment a divatból. Bár nem tudom melyik jobb. A béke nélküli föld kérdéses jövővel, vagy a föld békében, jövő nélkül?

KASSANDRA *(miközben leül Geo mellé)*
Vonzódom az okos pasikhoz. Nem akarsz eljátszozni egy kicsit velem, meg a Barna Brómtigrisemmel?

GEO Később.

KASSANDRA Brrrrr...(szájával olyan mozdulatot tesz, mintha meg akarná harapni)

EDGAR Azért nem kell kiutálni.

BRUNO Nem olyan nagy ügy. Velem is csinálgtják.

EDGAR Te csak egy béna olasz vagy. Csak azért vagy itt, mert kellett egy ismert arc. A reklám kedvéért.

GEO Nem tudom, feltűnt-e, de amióta a fél bolygó kiégett, az emberek nem nagyon érnek rá lelkesedni az idióta rádióműsorokért. Érthető, de van jobb dolguk is. Nem vetted még észre, hogy egész nap reklámok és tanácsadó műsorok mennek, ha bármely médiát bekapcsolsz?

EDGAR Népbuításra a zene is alkalmas. Feledteti a gondokat.

GEO Hogy megcáfoljam önmagam: az emberek nem mindig akarnak emlékezni a valaha volt idillre, amit maguk mögött hagytak. A nosztalgia érzélgőssé tesz.

EDGAR Pedig volna mire emlékeznünk.

KASSANDRA Mindegy. Majd csak kilyukadunk valahol.

JOEY Ugyan, hiszen azt sem tudjuk, mi vár ránk. Ki tudja, hogy azon a bolygón találunk e bármit?

EDGAR (*Elindul a „bárpult” felé*) Remélhetőleg a túlélésre alkalmas, megfelelő életkörülményeket.

GEO A Kepler műhold nagyon megbízható. 2008-as fellövése óta folyamatosan kutatja az életet az univerzumban. Most végre talált valamit, hát meg kell néznünk, mi van ott. Nem kérdéses.

EDGAR Miért érzem úgy, hogy mi vagyunk a csali?

GEO Talán, mert tényleg feláldozható vagy. Viszont jól fizet.

JOEY Az első dolgom az lesz, hogy készítsek egy jó kis sushit valami helyi alapanyagból.

BRUNO Romlott tengeri teknőc pástétom.

KASSANDRA (*oldalra néz Joey-ra*) Gondolod, felkészültél?

JOEY Majd kérünk wasabit az Introszpektortól. Egyébként meg így tervezem:

Lazacos-uborkás és sonkás-uborkás maki sushi

A sushi-rizs elkészítése

Az öntethez: 3 evőkanál rizsecet, 2 evőkanál cukor, 2 kiskanál tengeri só, ezeket majd jól összekeverem.

Aztán:

20 dkg hosszú szemű rizs (3 alga tekercshez): A rizst többször átmosom, majd kb. 2 x annyi vízben puhára főzöm. Bambuszrácsra fektetem, hogy a felesleges nedvesség elpárologjon belőle és meglocsolom az öntettel.

A Lazacos-uborkás tekercshez: 1 doboz füstölt lazackonzerv, ½ uborka hosszú csíkra vágva, 1 kiskanál Tahini (szezámpaszta), + sushi rizs, nori (alga lap), szójaszósz.

A Sonkás-uborkás tekercshez: 1-1 vékony szelet böllér sonka, vagy prágai, vagy bármi más, ½ uborka hosszú csíkra vágva, + sushi rizs, nori (alga lap), szójaszósz.

A norit egy pillanatra benedvesítem mindenhol, majd a bambusztekerésre fektetem (én óvatosságból sütőpapírt is szoktam tenni a bambuszra, nehogy ráragadjon). Vékonyan rákenem a főtt rizst, úgy hogy az egyik végén úgy kétujjnyira üresen maradjon a nori lap. Majd ráteszem a sonkát-uborkát, illetve az uborkát-lazacszeleteket-szezámpasztát, és a sütőpapír segítségével feltekerem. Szorosan. Néhány órára érdemes a hűtőszekrénybe állítani, majd ezután felvágni.

KASSANDRA Szóval így.

JOEY Aha...

GEO Tudtad, hogy az ember tulajdonképpen nem arra van kitalálva, hogy húst egyen? Hiszen a majmoktól származunk, amelyek növényevők. Ebből is látszik, hogy az ember egy véletlen mutáció eredménye. Ha ezt tudomásul vennénk végre, megoldódna az éhezés.

KASSANDRA Honnan is jöttél Joey? Texas? Ott aztán megy a sushi biznisz. Miből szagolod te ezt?

JOEY Ami azt illeti, tényleg megy. Amióta ott is a japánok kezébe került a marhapiac, borzalmas időket élünk.

EDGAR *(újabb poharakkal tér vissza, de ezúttal mindkettőt magánál tartja)* Na, látod, ez is csak politika.

JOEY Csakhogy a texasi farmerek nem nagyon értenek máshoz. Mégsem kezdek el számítógépeket tervezni drágám.

EDGAR Megmondtam: az egyenlőség nem működik. Valakinek szarban kell lenni ahhoz, hogy mások jól éljenek.

KASSANDRA Na és maga már érezte a másik oldal ízét?

EDGAR Most is épp azon munkálkodom, hogy soha ne kelljen.

BRUNO *(Feláll, kiveszi az egyik poharat Edgar kezéből, mielőtt még az megihatná, majd egy húzásra felhajtja)* A nyúlnak nem kéne adni egy kicsit?

JOEY Inkább egy hasiskúp.

EDGAR Sürget az idő.

GEO Szerintem a répa bőven elég neki. Már az 5745.-et rágcsálja.

KASSANDRA Semmi gond, legfeljebb nem lesz háziállatunk.

GEO Az Introszpektor ragaszkodik ehhez a nyuszihoz.

BRUNO *(Visszaül a nyúl elé)* De hisz az csak egy gép.

GEO Intelligens tudatprocesszora,. „Lelke” is van.

KASSANDRA Hát nem tudom Geo...lehet, hogy inkább mégsem dugok veled.

EDGAR Nem...nem kettős az öreg, én hiszek neki. A tudomány mai állása...ugyan...én már a TV működését sem értettem.

Időközben Drijf leveszi a fejhallgatót és elindul italért. A zene még tompán hallatszik a fülesekből. A Dead or Alive „Spin me 'round”-ja sistereg belőle.

JOEY Hát, kedveseim, tudjátok, régen azért sokkal jobb volt.

GEO Ne légy sablonos. Neked fogalmad sincs mit jelent ez valójában. Még fiatal vagy, ezért te pont akkor születtél, amikor a dolgok a tetőfokukra hágtak, csúcsra értek. Az emberiség akkorra már elérte a maximumot, amit kihozhatott magából. De én akkor nőttem fel, amikor a tökéletességet még

csak keresetük. A jó kis '80-as évek... Tudtuk, hogy a tudás, amink van, még nem tökéletes. De néhányan már jó irányba haladtak, és szemeikben láttuk, hogy egyszer megérkezünk.

JOEY Most mégis utazunk tovább.

GEO Igaz, amink volt toldozott és foltozott volt, de a miénk volt. Nyugat Európa már rég előttünk járt, és nem kellett sok, hogy mindenhova beszivároгjon a technika. Az ezredfordulón aztán nálunk is tetőzött a hatalomvágy által felpuffasztott gazdasági átalakulás. Senki sem akart dolgozni, csak egy székben ülve eladni. A gyerekeink elé már minden oda volt rakva: mobiltelefonnal jártak óvodába, és az internetről bármit letölthettek. Ahogy a populáció növekedésével megduzzadt a műételek elterjedése, a srácaink betegségei is jócskán megsaporodtak. A levegő már akkor szennyezett volt. És ez milyen jól jött a gyógyszeriparnak. Mégis a túlnépesedés kora lett belőle. A plazmákon segélyvonalak hívószámait írták ki az afrikai éhezőkhez, vagy a természeti katasztrófák alá, közben meg örültek, hogy annnyival kevesebb gondunk lesz, ha kihálnak a bennszülöttek. De a tudomány csak fejlődött, mint ahogy a víz csak folyik, és folyik. Nektek már esélyetek sem lehetett, hogy egy normális világban nőjeteк fel. Éreztél valaha igazi széna illatot a mezőn?

JOEY Én még azért láttam tehenet.

KASSANDRA Hol? A tehéngyárban nálatok? Te lehet, hogy láttad őket, de ők csak egy másik tehénsegget bámultak egész nap valami konténerben. Ne mond már, hogy felétek még zöld a fű.

JOEY Régen zöldebb volt.

DIJF A zene is más volt, az biztos. Na meg hát az a sok idétlen sztereo kazetta. Nem is értem, hogy lehetett...*(iszik)*

GEO Ha a '90-es években vettem egy kazettát, legalább tízszer meghallgattam, ha nem többször. Egy-két hét után tudtam melyik dal hányadik a sorban, melyik verze után milyen kiállítás következik, meg ilyesmi.

DIJF Na de aztán elfogytak a lehetőségek, ugye-ugye? Pedig az újabb és újabb generációk ugyanolyan lelkesedéssel várták a lázadó zenéket, mint te régen. De aztán eljött az idő, amikor hetente több ezer új dal bukkant fel a világhálón, és egyszerre mindenki szupersztár akart lenni, és minden faluban volt legalább egy lemezlovas jelölt. Ezek már csak egyszer tudták meghallgatni a lemezeket, vagy egyszer sem végig, mert másnap már újat kellett feldolgozni. Meg sem tudták szeretni azt a kultúrát, amit eléjük raktak. Minden felhígult, és értéktelenné vált. Minden héten tíz-húsz olyan rendezvényt szerveztek, amelyre régebben biztosan szeretnél volna elmenni szórakozni. Na, én meg már ebbe születtem bele, A fesztiválok sorra érték egymást, már alig fértek el a naptárban. Én akkor voltam tizenéves, és láttam a bátyámat, aki belecsömörlött ebbe az egészbe. Sokat mesélt az akkori dolgokról. Minden, ami addig számított, akkor kezdte elveszíteni értékét. Behozták kelet-Európába a nagynevű Dj-eket, akik szívesen jöttek, mert otthon már sablonokká váltak, ideát meg ki voltak éhezve rájuk a népek. De persze a szervezők túlzásba estek.

EDGAR Ez nem az én világom.

GEO Egyszerűen csak besűrűsödött az idő.

DIJF Azt hiszem. Nyaranta ugyanazok az ezerszer ellőtt nevek jöttek a fesztiválokra: Prodigy, Faithless, Adam Freeland...csak pár név akikre az a generáció évekig várt, aztán meg minden héten ott voltak már. Az egész elveszítette az értékét. Egy ideig nagy durranások mentek. Eleinte csak alkalmanként jött valaki. Aztán már minden

hónapra jutott egy nagy név. Végül az egész értéktelenné vált, mert futószalagon hozták őket. Akkor határoztam el, hogy teljesen más szemszögből fogok hozzáállni a zenéhez. A bátyó mondjuk rock zenét hallgatott, de hát arról meg inkább ne nagyon beszéljük....

EDGAR Jajj, ne kezdjete el már megint úgy kilenni. Persze, hogy jobb volt, naná / emlékeztek a 2010-es Vancouveri téli olimpiára, amikor még normálisan sütött a nap? Én ott voltam, hujujuj... (*zavartan*) ááá, azt hiszem mégsem emlékezhetek...(Geo-ra néz) legalább is nem mindegyikőtök...na mindegy, szóval én még láttam kék eget, bizony.

DIJF De azért nem nagyon bánod, hogy így alakult...

EDGAR Hát...eladtunk pár sugárvédelmi szkafandert Kanadának is. Mondjuk én az ilyen üzleti utakról csak a záró bulikra emlékszem, amikor is bőségesen megünnepeltük a szerződéskötéseket. Volt ott egyszer valami thaiföldi Qrva...

JOEY Jujj...imádom a manga pornót.

EDGAR Ez nem ugyanaz. Különbö is...miféle manga pornó? Milyen aberrált néz olyasmit? Te is ilyen segg vagy? Az egész műfajnak semmi értelme. A filmekben fantáziaszörnyek kefélnek hatalmas mellű iskolás lányokat, akiknek a szemük is akkora, mint a valóságban sosem. A japánok betegek, ember. Kigúnyolják saját csökevényességüket. A férfiaknak kicsi farkuk van, a nők meg mindenhol szőrösek, nincs mellük, és olyan szűk a puncijuk, hogy vákuumban érzed a pöcsöd. Mintha folyamatosan egy tizenéves kislánnyal kefélnél.

KASSANDRA Mert azok is.

EDGAR Frászt! Ezek nem fejlődnek ki rendesen. És teljesen egyformák. Nem tudom, miért tesz úgy mindenki, mintha meg tudná

különböztetni őket, és miért mondják, hogy ők ugyanezt gondolják másokról, miközben nyilvánvaló, hogy legalább hetven százalékban egyforma a testük. De mondjuk az a thaiföldi kurvetta egészen jól csinálta. Na ez volt a kivétel. Egyszerre ámulom és szánom az emberekben, hogy birkák. Becsukják a szemüket, befogják a fülöket, hogy ne lássanak, ne halljanak olyan dolgokat, amelyek teljesen nyilvánvalóak. Csak azért, hogy ne kelljen konfliktusba keveredniük ez miatt.

BRUNO Én meg sem tudok megkülönböztetni egy japánt meg egy kínait.

GEO Ezt senki nem is várja el tőled. Pedig az még viszonylag egyszerűen megy. A kínaiaknak széles arcuk van, a japánoknak inkább ovális.

EDGAR Na, és a koreaiak? Meg a vietnamiak? Ugyanaz a fekete egyenes szálú haj, nyeszlett, csökevényes test. Nézd meg ezt a Rjonggilt is.

GEO Dél-Koreában legalább jó filmeket csináltak. Nézd meg Rjonggl-t

EDGAR Kit érdekel?

GEO Igaz is. Manapság mindenki el van foglalva a kis mikro / világával, nemde? Senki nem törődik senkivel, csak a maguk megszokott, biztonságos környezetéhez, jól ismert arcaihoz ragaszkodnak. Lenézik egymás kultúráit, mert azt hiszik, ők különben gondolkoznak, pedig mindenki ugyanolyan sematikussá válik, csak mások a szabályok. De szabályok mindig vannak, ezért hát klikkesedni kell, elhatárolódni. Viszont minél több csoporthoz tartozol, annál könnyebben boldogulsz az életben.

KASSANDRA (*Geo lábai közé teszi a kezét, és simogatni kezdi*) Azt hiszem, mégis csak megdughatsz.

GEO Na persze / A nők imádják irányítani a világot. Majd ők megmondják, mikor dughatod meg

őket. Több ezer évig el voltak nyomva mindenfajta kultúrákban, aztán jött az egyenjogúság, és tessék. Áttestünk a ló túlsó oldalára. A nő most már csak úgy tesz, mintha mellékszereplő lenne, ugyanakkor mindvégig ő irányít. Máris felállt a farkam, tehát irányítva vagyok. Most az agyam mindjárt azt az ingert kapja, hogy szaporodni kellene, s mivel ez e pillanatban minden mást felülír, már is engedelmeskedni fogok Kassandrának, és hagyom, hogy megerőszakoljon.

KASSANDRA Én benne vagyok.

BRUNO Tud valaki vietnámiul?

KASSANDRA (*Geohoz*) Jó lenne, ha most már seggbe dugnál. Nem kell feleségül vened, csak egyszerűen basszál már meg.

GEO Szerencsére nem kell, hogy elvegyeiek, igaz? Naná, mert akkor minden megváltozna kicsikém. Tudod, én már voltam nő. Ismerem, hogyan mennek a dolgok nálatok.

KASSANDRA A férfiak szeme nem nyugszik. Ez az ébrentartott érdeklődés végzi a fajfenntartást.

JOEY Kassy az enyém, igaz bébi? Nem adom át ilyen vén trottyoknak, mint te.

DIJF Fogd be a pofád buzeráns, már nem vagy divatban. Most épp a génkezelt klónok aratnak. Külöben is miért van, hogy még mindig minden szakács meg sztájliszt bebuzul?

EDGAR Én nem is értem.

JOEY (*Geohoz*) Drágám. éppen most osztottad ki a nőket, hát akkor meg? Pont erről van szó. Én megoldást találtam a nők problémakörére.

EDGAR Hát azért én ezzel nem így vagyok. Akkor inkább szenvedek a hisztériáiktól, de, hogy egy férfi seggébe dugjam?

JOEY Nem olyan rossz az. Amúgy csak ugyanolyan húsdarab. Ha pedig elegend van a nők hatalomszerzési / irányításvágyától, bármikor szívesen látlak. Csak a hátsó ajtón gyere.

GEO Az esztétika azért nem elhanyagolható. A szépség önmagában is veszélyes, mert hát mi a szép? Ez olyan, mint egy vers. A szépség mindenkinek mást mutat, mint ahogyan egy vers is többféle jelentéssel takar.

EDGAR De nem egy szőrös férfilukat.

KASSANDRA Mennyivel jobb egy selymes punci....

DIJF *(újabb lemezt tesz fel, de most már fél füllel hallgatja csak, a másikkal a társaságot figyeli)*
Egyetértek...

GEO Aztán beleszeretsz valakibe. Gyönyörűek a szemei, és nem bírsz szabadulni a tekintetétől. Megbabonáz a mosolya. Elmentek moziba, aztán meg vacsorázni.

BRUNIO Meg mutáns kutyaviadalra.

GEO Nálad alszik. Aztán te alszol nála. A szüleit már egész jól ismered, és úgy tűnik, minden sorsszerű. Mindent jelnek is veszel. Megkéred a kezét. Sugárzó szemmel –mármint nem szó szerint - igent mond. Szolidan azért meglepődik, de látni, hogy számított rá, mert már neki is eszébe jutott. Boldog vagy. Készültök az esküvőre. Mindent a legaprólékosabban, az előírt szabályok szerint. Hogy a nagyi meg ne sértődjön. Ez valójában nem is a te esküvőd, hanem azé az emberé, akivé még nem tudod, hogy válsz.

BRUNO Ez a répa vajon igazi, vagy csak por?
(Kiszabadít egy répadarabot a rácsok közül és rágcsálni kezdi)

GEO Az esküvőig vezető út türelemmel és megértéssel van kikövezve, de azért már súrlódtok. Eljön a nagy nap. Mosolyogsz, és azt teszed, amit mondanak. A család boldog, és van aki csak megjátszott boldogsággal vedeli a vodkádát. Összeköltöztök. Lelkesítő nászút valamelyik még épségben lévő szigetre a Földközi tengeren. Naponta négyszer keféltek. Reggeli előtt, reggeli

után, szieszta alatt, na és persze lefekvéskor a kötelezőt.

DIJF (*kicsit hangosabban beszél, mert közben hallgatja a zenét*) Tudtátok, hogy 1 perc alatt több, mint húsz millióan szexelnek világszerte? Ez idő alatt legalább másfél tonna ondó kerül kiürülésre. Jó mi?

GEO Na szóval a nászút, ahol percenként átlagosan 0,86 db kép készül közös életetekről, és ez még néhány hónapig így is lesz. Miután távozol egy számodra idegen országból, ahol pár napig beleélhetted magad a totális szabadság valójában nem, vagy csak így csúsztatásban létező eszményébe, hazarángatnak, hogy kezd már el végre az életed. Közös lakásokban lassacskán minden a helyére kerül. Mint a két függőleges csík a terhességi teszten egy év múlva, s lám megint van minek örülni. Mert amíg van minek örülni, addig minden rendben. Adagokban kapod meg a másikat magadnak. Napról napra egy kis szelet, míg nem három év múlva már az egész a tiéd. Legalább is azt hiszed, mert közben érzed, hogy van egy darab megfogalmazhatatlan rész, ami még nem a tiéd. És nem is lesz. Mikor erre rájössz, akaratlanul is elkezded a másik hibáit felfedezni, hogy tisztában legyél azzal, mi az, ami nem tökéletes. De a gyerek már úton. Nem fordulhatsz hát vissza. Ezt érzi meg a nő, és tudja, hogy innentől kezdve bármit megtehet veled. Mindig az ő szava fontos. Ha okos a nő, akkor úgy csinálja, hogy olybá tűnik: te irányítasz. Aztán szépen lassan elveszíted jellegzetességeidet, és kezdesz beleolvadni a rendszerbe. Ez dühít, de azon kívül, hogy feltolsz néhány hasiskúpot, mást nem tehetsz. Azzal könnyíthetsz, hogy elfoglaltságot keresel magadnak. Mindegy, mit. Könyveket írsz. Lemezt adsz ki, fotós leszel. Sportolsz, vagy modellépítővé válsz. vagy víz után kutatsz valami elbaszott

bolygón. Az életed máskülönben ellaposodik. De már semmiképpen nem az vagy, aki voltál.

DIJF Különben is a sejtek hét évente megújulnak....

GEO Ebben az agyonsanyargatott testlembujban.

EDGAR Sürget az idő.

KASSANDRA Ez így nagyon egyoldalú És mi van a nőekkel? Nekünk meg folyton jól kell kinéznünk, hogy versenyben maradjunk egymással.

GEO És a nőknek egyszer csak semmi más dolga nem volt, csak, hogy jól nézzen ki. De most már azt hiszem vége a versenynek. Sokkal fontosabb, hogy a túlélés a tét.

BRUNO Már megint tél van. Idén már harmadszor.

GEO Mert aztán megunsz mindent. Már semmi sem dob fel. Rájössz, hogy az emberek nem érdemlik meg, hogy megmutasd magad nekik. Mert igazából nem is kíváncsiak rád, csak önmagukra. Olyan világ vesz körül, amellyel nem értesz egyet, és tudod, hogy nem is igen tehetsz semmit. Csak eléldedégsz a biztonságosnak vélt kis kocka életedben a megszokott dolgokkal, megszokott arcokkal, soha be nem teljesülő vágyaiddal. És végül úgy halsz meg, hogy az, amit odáig tettél, s valaha azt hitted jelentősége van- már csak neked jelent valamit meg néhány embernek.

KASSANDRA Lehangelő vagy, mint az ír tánc.

GEO Mi a baj az ír tánccal?

KASSANDRA Pont az, amiről beszéltél. Gyerekkoromban a szüleim folyton ír táncelőadásokra cipeltek. Akkoriban ez nagyon divatos volt nálunk. Hogy én mennyit jártam a Szarka Arénában. Ha még meglenne most is megtalálnám az állandó helyünket bekötött szemmel is...de én borzalmasan untam. Nem értettem mire jó az egész, olyan nevetséges volt,

ahogy ott pattogtak azok a népviseletbe öltözött bohócok. Mindenki odavolt, én meg azt kérdeztem: hát nem látja mindenki, hogy mennyire nyilvánvalóan béna az egész? Oké, persze bírniuk kellett a színpadon, de akkor már inkább egy jégkorong meccs. De nem. Néztük az unalmas ír táncot, amire ráfogták, hogy briliáns, miközben én halálosan unalmasnak találtam, hiszen mindig ugyanazok a lépések ismétlődnek, nem?

JOEY Nem bírom az íreket.

EDGAR Csatlakozom.

JOEY Az ír konyha sem nagy szám.

BRUNO Egyszer voltam Dublinban.

EDGAR Volt egy Patrick nevű kabinetársam annak idején.

BRUNO Ennek a fele se tréfa.

EDGAR Azt hiszem mégis csak elmegyek hasiskúpért. *(Kimegy)*

JOEY Én meg nekilátok a vacsorának. Mit ennétek ma este?

DIJF Valami szója jó lesz. Vagy babkonzerv.

JOEY *(Kassandrához)* Jössz velem bébi? Elkélne egy kis segítség a konyhában.

KASSANDRA Csak, hogy ne unatkozz. *(Miközben mindketten kifelé haladnak, Dijf kihúzza a fejhallgatót a lemezjátszóból, hogy hallható legyen, ami benne szól. Az pedig nem más, mint Laura Branigan „Self Control”-ja. Kifelé igyekvők az ajtóban szembe találkoznak a belépő Marlammal, akinek cipőfűzőjével összekötve egy pár fekete csíkokkal ellátott, amúgy természetesen fehér Adidas tornacipő lóg a nyakában, valamint középujján egy méretes aranymedál, ami egy medvét ábrázol. Marlam a kilences. Mialatt besétál, Dijf visszadugja a csatlakozót, és fülel.)*

MARLAM Ahoj! Hova-hova? *(utánuk néz)* Azt hittem még csak most kezdődik az esti lelki pöszmögés, ti meg épp el?

GEO Nem bírják a dumámat.

MARLAM Túl sokat okoskodszt. Azért mert te vagy a rangidős, még nem kell ennyit prédikálni arról, mi lenne a helyes.

GEO Ha egyszer nem tudjátok.

MARLAM A világ megváltozott. Feletted pedig eljárt az idő. Mi már másként gondolkodunk. A sugárkor gyermekei vagyunk, anyáink az utolsók voltak a fertőzés előtt. Mi a reménytelenségbe születtünk, mert láttuk, ahogy az ég meghal, és ránk borulnak az izotópfelhők.

GEO Ti már nem akartok tudni. Csak menekülni.

MARLAM A tudás elvész. Csak vér marad és csontok.

GEO Bölcs gondolatok egy házasságra készülőtől. Minő kilátások! Egyébként tetszik a medáloed. Igazán egyedi.

MARLAM Ez egy Aranymedve Medál. Nem akárkinek jár ám az ilyesmi.

DIJF *(leveszi a fejhallgatót, énekelni kezd a jól ismert orosz népdal, a Katyusa dallamára):*

Ellopták az oroszok a tyúkot,

Megb@szták a béna nagymamát-

Állj meg Grísa, a jó qrva anyádat,

Add vissza a Doxa karórám

MARLAM Jó kis költés. Meg van lemezen is, köcsög?

DIJF Már begrabbeltem.

MARLAM Ki kér vodkát?

DIJF Itt csak Psenicsnaja folyik. Ha keményebbet akarsz, haza kell repülnöd a mentőkabinnal.

MARLAM Ittam én már Kalinkát is. *(odasétál a monitor elé és „intézkedik”)*

DIJF Meg is látszik rajtad.

BRUNO Adott már valaki enni a nyulaknak ma?

DIJF Edgar majd tol neki hasist.

BRUNO *(vállat von)* Oké.

MARLAM *(visszatér a vodkával, és leül a jobb oldali díványra)* Nos, merre járunk? Van valami remény?

GEO Lehet, hogy már ma este megtudjuk a legújabb fejleményeket. Hamarosan bejelentkezés.

MARLAM Lehet, hogy ez lesz az utolsó vacsoránk. *(lehajtja a vodkát)*

DIJF Akkor ma előre iszunk a medve bőrére,

MARLAM Csak orosz medve legyen.

GEO Mi van, megint betoltál valami szteroidot?

MARLAM Az edzőteremből jövök. Semmi különös, csak, hogy ne essek ki a formámból.

GEO Lehet, hogy még jól jön, ha le kell nyomni néhány idegent.

MARLAM Remélem nem savas a vérük.

DIJF Semmit sem fogunk találni, lúzerek. Valami tök üres bolygó lesz moszatokkal meg mérgező vízzel.

GEO Nem hinném. Nem figyeltél eléggé az eligazításon. A víz a lényeg, különben el sem indultunk volna.

MARLAM Egy-két év alatt fel lehet húzni bárhová egy komplett úrfalut, infrastruktúrával, mindennel.

DIJF Baszhatjuk, ha nem lesz elég időnk, hogy a maradék populációt áttelepítsük, ha egyáltalán találunk valami használhatót.

MARLAM Azt is vedd számításba, hogy nem vagyunk egy űr specialisták. Véletlenszerűen válogattak ki minket, mi vagyunk a detektorok. Minek elpazarolni az értékes alapanyagot, ha van néhány selejt, akit kidobhatsz próbára? Ezek szerint van még egy-két évük odalent. Ha sürgős lenne a helyzet, egyből a profik jöttek volna, nem ilyen szedett-vedett bagázst küldenek. Habár a robotszervíz mindent elvégez. Lerakja az

egységeket a megfelelő helyre, nekünk csak felügyelnünk kell, hogy minden menjen a maga útján. Az Introszpektor irányít.

MARLAM Mi akkor is csak bábok vagyunk.

GEO Én inkább úgy mondanám: az emberi tényező.

MARLAM Az eddig nem sok jót hozott a történelemben. Lássuk be.

GEO Most javíthatunk a statisztikán.

BRUNO *(Még mindig a nyulat bámulja, most már végighasal a szőnyegen, szemben a ketreccel.)* Csudaszép.

MARLAM Muszáj volt értelmi fogyatékosokat is bevenni?

DIJF Csak olasz.

BRUNO Forza Italia.

Visszatér Edgar. Egy kis barna csomagot szorongat a kezében. Vigyorog Amikor belép magával rángatja, ölelgeti Kimont, aki vele együtt érkezik. Ő a négyeske

EDGAR Háj, Brájen! Evribádi iz hír? *(odasomfordál a monitor elé és ügyködni kezd. Kimon a kanapé mellé lép.)* Hoztam egy kis utánpótlást a saját adagomból, ha valakit érdekel. Vodkaival együtt elég ütős. Marlam testvér? Egy kis marokkói végbél csuszi-muszi? *(Hátranéz)*

MARLAM Majd vacsora után, miszter.

GEO Ejha, te aztán jól betéptél.

EDGAR *(Vissza)* A 80%-osat toltam, tudjátok azt, aminek olyan sárgás a vége. Az egyből üt. Lényeg a lebegés. Akkor nem kell figyelned a valóságra. Juhéj...!

GEO Pedig a valóság produkálja a legmeghatározóbb történéseket az életünkben. Felülír minden élményt. Az álomban csak elhiszed, a valóságban tudod.

KIMON Talán. Mert sok esetben jobb álmodni.
GEO Az álmok nem tartanak örökké.

TBOIAS Már megint a másik Geo vagy. Pedig azt a valóságot, amit ma jelennek nevezünk, már idejekorán elrontották.

GEO Mármint?

KIMON Mármint az emberiség. Már régen. Nagyjából akkor, amikor hagyták leromboltatni az alexandriai könyvtárat. Pedig már egészen jó úton haladtunk előre. Szophoklész, Euripidész...az ő műveiket is mind innen ismerjük. Mára fejlettebb civilizáció lennénk, mintsem gondolnánk. De aztán jöttek a keresztények, és persze elbarmolták. Théon...Théron...

GEO Már jóval előbb elrontották Az emberiség esélyeinek csökkenése a vallással kezdődött. A vallás gyökere a tudatlanság. Az ember fantáziája könnyedén termelt ki mítoszokat azokban az időkben, amikor az egykori királyok még azt sem tudták, hogy a föld kerek, és azt gondolták, hatalmuk végtelen, mert istentől való, az összes földrészek feletti uralkodás pedig őket illeti. Mindenkit lemészároltak, aki máshogy gondolkodott. A vallás emberi találmány, mindazonáltal hasznosnak bizonyult pár ezer évig a birka nép irányíthatóságát illetően. Meg aztán, ha nincs vallás, nem halnak meg annyian elvakult hitükben vagy egyszerű hitetlenségükben, s úgy bizonyára hamarabb túlnépesedett volna a föld. A vallás milliókat ölt meg az elmúlt négyezer évben, de ezt tekinthetjük a természetes szelekció részeként is.

KIMON Kopernikusz, Galilei, Bruno, ..akkor a természet sokat tévedett.

GEO Hát igen, ők mind útban voltak. Most meg már úgyis mindegy. Mondhatjuk: bocs, tévedtünk, mégis igazuk volt. Na és?

KIMON Szerintem inkább a technológiai és gazdasági fejlődés gyorsulása vezetett a túlnépesedéshez. Ahogy az ember fejlődött egyre biztonságosabbá tette az életét. Megtalálták a betegségek ellenszerét, jobb életkörülmények lettek, így többen életben maradtunk. De egyszer csak elfogyott a hely és a felhasználható energiaforrások.

GEO Ettől még a vallás szerepe nem elhanyagolható. Épp erről beszéltem az előbb is Dijf-nek. A vallások létrejötte szükségszerű és elkerülhetetlen volt, mivel kezdetben az ember nem volt azon a szinten, hogy felfogja, mi, hogyan működik körülötte, és egyáltalán kicsoda is ő? A vallást választotta, mint legkézenfekvőbb megoldást. A vallás pedig mindig tágul és alkalmazkodik, mint egy parazita. Mindent átvészel, mert mindig lesznek gyengék, és támaszra vágyóak, de még többen, akiknek muszáj valamiféle választ kapniuk. A vallás túlél. A zsidók szarban voltak Babilonban, mert eleinte nem volt népszerű a vallás. Így hát kis kompromisszumot kötöttek a hatalommal. És megszületett a kereszténység. Az emberiség megrontója. Előbb felfalta a mindenkori világi hitet és hatalmat, aztán megkezdte több évszázados elfekélyesedését. És magyarázat mindig volt. Kis módosításokkal ugyan, de ma is ugyanaz a lényeg. Persze a sebeket, varratokat takargatja mindenki. És lehetett színezní is. A messiás életét már születésétől fogva idealizálták, hogy minden tekintetben megfejljen a prófétai jövendölések alapján kialakult képnek. Az emberben eredendően lakozik a hatalomvágy. Hamar rájött, hogy ő az evolúció csúcsa, és mindent megtehet, még ha az a minden súlyos következményekkel jár is. A vallás pedig kiváló eszköz volt. Az egyetlen. És mégis mi lett belőlünk?

EDGAR A nukleár – katasztrófa hősei...huh

KIMON Holnap talán mást mondasz.

MARLAM Holnap talán valamely nálunk fejlettebb civilizációra bukkanunk. De ettől még, azok vagyunk, akiké tették minket.

EDGAR Vadállatok...szz...krisztus kamu. Csak egy jó mesélő, akiből sztárt csináltak, heh.

GEO Hát mostanában nem divat...

DIJF Hát, én ehhez nem értek. Te Edgar, lehet, hogy mégis csak kérek. Zenével jól üt. Meg aztán úgyis van még vagy egy fél óránk a vacsoráig. Pont kileszek, mire az Introszpektor bejelentkezik.

GEO Benned is túlteng a küldetés tudat.

Dijf odamegy Edgarhoz, aki kissé ingadozva kibontja a csomagot, és egy kapszulát helyez Dijf tenyerébe.

EDGAR Hoppá, hoppá! Aztán kérem vissza! Nekem sem jár bigi-bugi bónuszgolyó, csak mert politikus vagyok.

DIJF Te a politika nyelvén beszélsz, Geo a tudományén, Joey a gasztronómiát szagolja, Cassandra a testével beszél, Kimon az ész nyelvén, Jerker a rend által, Guamil a testén keresztül és azt hiszem Cassandra is. Rjonggl a kép nyelvén szól, Bruno nem szól semmit, mert sík hülye, és én pedig a zene nyelvén beszélek. De most be akarok tépni. A hasis minden nyelven ugyanazt az élményt hozza magával. *(Kimegy)*

GEO Egyre nyitottabb ez a fiú. Csak aztán nehogy csalódnia kelljen.

MARLAM Az csak szívósabbá teszi.

EDGAR Az élet lett annyira szívós, hogy az már szívás. Haha...

GEO Nehogy belebonyolódjatok.

MARLAM *(Leül a bal oldali díványra, és mellé rakja a cipőt a földre.)* Micsoda meglátásaink vannak, nem igaz, Geo? Te aztán vágod, mi? Nem

hiába neveztek ki ide szócsőnek. Amúgy ember vagy egyáltalán, vagy android? Nehogy itt nekem kifolyjon a savad mindjárt, ha mégsem alakulnak jól a dolgok.

GEO Csak a munkámat végzem, és próbálom túlélni.

EDGAR (*Lehuppan Marlam mellé*) Itt aztán senkinek semmi dolga, ember. Az úrhajó megy magától, a mesterséges főnök úr pedig időközönként bejelentkezik, és elmondja, mi van. Megfontolandó tanácsokat osztogat, de úgy sem lesz hatalma felettünk, ha egyszer kiszállunk innen, úgyhogy bekaphatja...

GEO Tévedsz, barátom. A biztonságunkat még mindig ez a hajó fogja jelenteni, akármit is lelünk azon a bolygón. Jobb, ha nem ficáncolsz. Tudhatnád, hogy a rendszer mindent rögzít. Ezt a beszélgetést is ebben a pillanatban.

MARLAM Meg az is megeshet, hogy nem lesz, aki kérdőre vonjon minket, mire visszatérünk, kedves. Lexikon Úr.

KIMON Annyira rosszul azért még nem állunk.

EDGAR Hohó! Majd intézkedem.

BRUNO Volt az a Lexikon Avenue dal....(*dúdolni kezdi a Lexikon Avenue „Here I Am” című dalát*)

EDGAR (*Miközben beszél, ismét nyílik a tolóajtó, Cosette és Rjonggl lép be rajta. Cosette rendkívül fiatalnak hat, bár kissé magasabb az átlagnál, de nyúlánksága mit sem változtat arca báján. Jó alakja van, nem vitás, teste arányos, vonzó. A nyolcas számot viseli két látványosan dudorodó melle között. Rjonggl az ötös szám hordozója. Alacsony, szemüveges, nyurga: és persze tipikus ázsiai arc. Mindkettőjükön a szokásos fehér szkafander Cosette épp mondani akar valamit, amikor Rjonggl felfigyel Edgarra*)

Te csak told a répát a nyuszinak! Hajrá, hajrá!

RJONGGL Jól hallom? Mi a baj a médiával?

MARLAM Drágám...

COSETTE Szia, édes....a filmrendező kollegával megvitattunk néhány kényes témát.

MARLAM El tudom képzelni.

COSETTE Nem, de tényleg....*(kíváncsian Rjonggl-ra néz, miközben odasétál Marlamhoz, csókot ad a szájára, kezével a férfi lába közét markolássza.)* ...még az is lehet, hogy bevesz a következő filmjébe

RJONGGL A menyasszonya nagyon tehetséges. Sajnálom, hogy eddig nem ismertem a munkáit. Tudja, nálunk máshogyan megy ez.

MARLAM Persze, mert ott maguk diktálnak. De most már azért tolhatnának egy kis tőkét az orosz filmbe is. Évek óta nem készülnek jó filmek. Közben meg az Uniós propaganda elhízik önmaga alatt.

RJONGGL Ne legyenek előítéletei.

MARLAM Ez a valóság

RJONGGL Készült azért pár jó film is.

COSETTE És, ha rajtunk múlik még fog is.

EDGAR Haha, apókáim, na és kinek?

COSETTE Dugulj el, fapofa! Mi van, összegyűrődött a szkafandered? *(leül Marlam mellé)*

EDGAR Hosszú lesz ez az utazás.

MARLAM Életemben nem láttam még egy jó ázsiai filmet sem.

RJONGGL *(Miközben beszél odamegy a középső kanapé mögött lévő konzolhoz, és babrálni kezd a fehér körgombbal, mire rövidesen egy hologram-képernyő ugrik fel elé. Böngészi az Archívumot)* Volna mit behoznia. Ott van például az Azumi Aya Ueto-val. Vagy a Szigorúan Piszkos Ügyek. Igaz, ezek mind azelőtt készültek, tudja...

MARLAM Tudom...de akkor már inkább Martin Scorsese-re, vagy Tim Burton-re szavazok.

RJONNGL Úgy. Nagy mesterek. De a nagyság könnyen foszlik. Tim burton például állandóan Johhny Depp-el forgatott, Scorsese meg Dicaprióval, ami egy idő után kicsit unalmassá és kiszámíthatóvá tette a művészetüket.

MARLAM A koreai filmeket akkor sem értem. Alig szólnak két szót egy filmben, nekem ez az unalmas. Nekem szórakozás kell, ha filmet nézek, és nem akarok bealudni.

GEO Pedig számos kiváló munka maradt fent a XX. Századból, ez nem is lehet kérdéses. Kim Kiduk, Wong Kar-wai, Zhang Yimou...

EDGAR Hahh...még ez is.

RJONGGL Az elődeimnek tekintem őket. De Zhang kínai volt.

GEO Sebjaj, nekem így is tetszenek a filmjei. De mára kikopott minden. A média felfalta a művészetet.

RJONGGL Úgy látom maga már feladta. Pedig nem kellene. Akkor nincs miért élni. Ha nincsenek célok, az emberi energia feleslegessé válik, és átáramlik máshoz. Maga pedig elhagyja ezt a világot.

GEO Én is így gondolom, de tudja hatvan felett majd maga is másképp fog beszélni, I Hiszen az évszázadok véleménytartó magatartásának, hozzáállásának köszönhetően nem változik a helyzet. Minden ugyanaz. A kommunikációs csatornák már egy évszázada uralják az életünket. Sztárokat gyártunk, hogy később legyen miről beszélnünk. Nélkülünk senkik nem lennének, de mi sem nélkülük. Mégis minden rezdülésükből hír lesz. Az egész folyamat pedig továbbgerjeszti magát, és megállíthatatlanná válik, termeli a pénzt. Egy iparág fejlődött ki ebből, ami nem omolhat össze, mert már a gazdaságra is hatással van. Így hát gyártani kell a történéseket, bármi áron. Még akkor is, ha

szemetet gyártunk, amit aztán lenyomunk az emberek torkán.

EDGAR Szemén és fülén.

RJONGGL A kultúra mégis sokat köszönhet a médiának. Rengeteg értékes dolog terjedt el így.

GEO Hogy aztán szükségszerűen felhíguljon és egy nagy rakás moslék legyen belőle.

MARLAM Évek óta moslékkal vagyunk körülvéve. Csak meg kell találni azokat a kis szigeteket, ahol önmagunk lehetünk.

KIMON Az nem sokat ér. Úgy teszel, mintha boldog lennél, de csak ideig-óráig lehetsz az. Utána visszatér a rémálom, ami körülvesz. Mi értelme az egésznek?

GEO Miért vagyunk itt máskülönben, ha nem hiszünk a válaszok meglelésében?

KIMON Mert nem tehetünk mást. A legnagyobb katasztrófa után is boldognak kell látszanunk. Hiába tudjuk, hogy az élet csak értelmetlen kapaszkodás lehetőségeink másodlagos kompenzációiba, hogy a közösség mindenkor megbecsüljön minket. Mindez csak az állandó meglegedettség tüntető fitoktatása, ami hamis, de jó nekünk.

EDGAR Sürget az idő.

COSETTE Igenis mindenki mellébeszél. Mellébeszél, mert muszáj. Muszáj valakinek elmondani a dolgokat, különben beleőrülünk, ha sokáig bennünk ragad.

BRUNO Ma már kétszer mosogattam. Ennek soha nem lesz vége.

Csend

EDGAR Én a fiamnak mindig azt mondtam: szakács legyél vagy színész. Enni mindig kell, és a drámára is mindig szükség lesz. *(Kivesz egy*

üvegcsét a rejtett zsebéből, majd a monitor elé szór belőle egy csík fekete színű port.)

BRUNO Gyermekkoromban arról álmodtam, ha felnövök, fagylaltárus leszek. Azóta sem ettem fagyit.

RJONGGL Azt hiszem mindannyian lököttek vagytok egy kissé.

EDGAR Hogy bírnánk ki épp ésszel? *(végre összerendezgette az utcácskáját, nekiáll felszippantani először az egyik, majd a másik orrníylását fogva be.)*

MARLAM Te meg mit csinálsz? Illegális anyagot csempésztél fel a hajóra?

EDGAR *(Szipog)* Mér'...szz..mit tudnak velem csinálni odalentről?

MARLAM Jól szájbaraknak, ha visszamész.

EDGAR Nem megyek vissza. Ahogy te se.

MARLAM Be vagy tépve.

EDGAR Még nem eléggé. A fejadag nagyon gyenge.

COSETTE Ezt aláírom.

KIMON Az állatok a világ tárgyait két csoportba osztja csupán: ehetőre és veszélyesre.

COSETTE Úgy fest, ő benyelte a veszélyest.

KIMON Akkor most jól lakik.

RJONGGL Figyelemre méltó életművész.

KIMON A művészet fabatkát sem ér manapság. Mire megyünk vele?

EDGAR Hát azért apóka mondott pár okosat mostanság...*(Geo felé int)*

GEO Ki a művész? Aki a tudatalattija mélyén lévő dolgok iránt elég nyitott, hogy képes legyen arra, hogy ezt az anyagot olyan formába öntse, mely mindazt közölhetővé teszi más emberek számára. De ha ez az anyag nem elég rendezett, a művészet kaotikus, ha túlságosan rendezett, akkor merev, és előfordul a nem megfelelő anyag rendezettsége is. Néha pedig kiváló anyag, kiváló

rendezettségben jön létre. Ezt nevezzük mesterműnek.

KIMON Az anyag rendezettsége Az entrópia...

GEO Az nem mérvadó. Világunk értelmezését egykoron a tudomány, a művészet és a filozófia hármására építettük Részemről minden művészi megnyilvánulásomban az volt a leglényegesebb, hogy az egyébként összeegyeztethetetlen, egymást kizáró vagy lényegtelen élménydarabkákból lehullott tudást egységesítsem. Ezt próbáltam a világnak adni. De ez most már semmit sem jelent.

MARLAM Az Égés...

BRUNO Az Égés előtt vasalótanfolyamra is jártam.

KIMON Az Égés mindent megváltoztatott. Véleményem szerint a rendszer újjáépítése azért vált lehetetlenné, mert nem a nulláról, hanem a nulla előtt vagy száz évről kellett újra kezdenünk.

MARLAM A föld kizsákmányolása meghozta gyümölcsét....

BRUNO A krumpli nem étel, a medve nem játék

EDGAR (*Vigyorog*) Hát..én soha nem álltam sorba szociális segélyért...heh

MARLAM Boldoggá teszel. Képzeld. Üzemeltettem egy konyhát Moszkvában. Multiknak hordtuk az ebédet, de a városműködés leszabályozta, hogy szociális étkeztetést is folytassunk. El sem hiszed, de mindig ezek az ingyenélők okozták a legtöbb gondot. Ingyen zabálták a korrekt mongol kaját – semmi ukrán – de állandóan zaklattak. Soha nem volt elég és soha nem volt elég jó. Lemaradt egy leves? Régiómester a videokonzolon egyből balról be, én meg csak nézek. Öcsém, ingyen esznek, és még reklamálnak is. Volt, hogy én vittem ki a kaját személyesen. Alig értek el a dobozok a hajtómű mellett. Na ennyit a szociális segélyről.

BRUNO Mindenkinek van egy doboza.

COSETTE Tanulságos történet...na és, ha már itt tartunk, mi van a tanárokkal? *(Kimonra néz)*

EDGAR Hoppá..hoppááá

KIMON Gondolhattam volna, hogy előbb- utóbb betaláltok.

COSETTE Jajj, nem azért

RJONGGL De, azért...hogyne, jöhet...

KIMON Mi van a tanárokkal?

MARLAM Mi van a tanárokkal?

BRUNO Mi?

GEO Gyerekkoromban a tanárok mindig elégedetlenkedtek.

COXETTE Az én időmben sem volt jobb.

GEO Folyton mentek a pedagógus sztrájkok, hogy magasabb fizetés, meg ilyesmi. Közben meg mindegyik magánórákkal kereste a másodlagost, és még nyári szünetük is volt.

EDGAR Jajj, istenem volt ma három óráam...hulla fáradt vagyok....

MARLAM Ezek voltak nálunk a másik problémás társaság.

KIMON Ugyan, csak nem kötsz bele az étkezési szokásainkba? Csak nem azt akarod mondani, hogy a tanárok máshogy esznek?

MARLAM Arra nem figyeltem. De az tuti, hogy a tanár eleve felsőbbrendűnek érzi magát. Mintha az, amit ő csinál, sokkal fontosabb lenne az emberiség számára, mint amit más tesz. Meg aztán megszokják, hogy mindig középpontban vannak, így aztán az étteremben is hasonlóképpen viselkednek. Természetesnek vesznek olyan dolgokat, ami másnak kiváltság lenne.

KIMON Hülyeség, ilyen egyszerűen nincs.

COSETTE Jó volt, bébi...

MARLAM Köszike.*(összepakcsiznak)* Akkor most leszopsz?

COSETTE Vacsí után, jó?

Nyílik az ajtó. Belép Jerker és Dijf. Jerker a hatos számot viseli. Dijf most már vigyorgó, rögvést a lemezjátszóához siet, hogy feltegyen magának valamit.

JERKER Uraim, az erősítés megjött.

DIJF Picsába.....gyorsan...halihó...hóhányó..

EDGAR Tyűh..még egy hivatalnok.

JERKER Látom jól be vagy már állva.

EDGAR Akár egy nukleáris katasztrófát is elviselnék.

JERKER Azért ne nagyon merevedj le.

EDGAR Megpróbálom.

MARLAM Foglalj helyet, biztos úr.

JERKER Kösz nem, inkább elálldogálok itt kormányzati őrségben.

MARLAM Van, amire születni kell.

BRUNO (*Felnéz hátra Marlam cipője felé.*) Add ide azt az Adidas-t, aztán meg vacsorázzunk.

MARLAM Az Adidas-om nem eladó. És a medálom sem, digó.

DIJF Ez az baszod....

(felcsendül Paul Kalkbrenner „Gebrunn, gebrunn” című ópusza”.Ahogy a zene fokozatosan építkezik, szépen lassan mindenki táncolni kezd. Dijf gyakorlott mozdulatokkal lépeget, Edgar a széken forgolódva nyújtogatja a nyakát, Marlam feláll a kanapéjára, és a feje felett lengetve Adidas cipőjét táncol. Még Bruno is feláll, de elsőre valahogy beveri a fejét az üvegasztal sarkába. Kisvártatva beront Cassandra és Joe is, akik csatlakoznak az egyre átszellemültebbé váló tánchoz, amely kezd valami különös szeánszféléhez hasonlítani. Megjelenik az eddig még nem látott Guamil is, természetesen fehér ruhában. Ő lenne a tízes, csak az egyes mellett

lévő nulla már nem nagyon látható, mert erősen le van kopva, nem is sejtjük, hogy mitől. Így nagyjából ő is az egyes számot viseli. Odalép az álló szoláriumhoz hasonlító doboz elé, és ott tombol. Cassandra Dijf mellé siet és minden erotikus kisugárzásával együtt vonaglik mellette, rajta, mindenhog, ahogy csak tud. Marlam és Cosette hasonlóképpen táncol egymással, Rjonggl viszont fapofával esetlenkedik, de azért lelkes. Egyedül Geo ül. Ő nem csinál semmit, mozdulatlanul előre nézve várja ki a jelenet végét. Mire a zene véget ér, vagy a hangosítók lekeverik, mindenki lihegve áll le, és lepihen. Bruno visszafekszik alulra.)

DIJF Huh..na ez már kellett...

EDGAR Valami történt végre.

GUAMIL Mikor lesz a műsor?

GEO Türelem, mindjárt bejelentkezés.

COSETTE (Kassandrára és Joey-ra néz) A vacsi hogy áll lányok?

JOEY Találtam pár egész jó kis konzervet.

DIJF Jó kis zene volt, mi? (liheg)

KIMON Azt gondolom, adóztunk egyet a kultúrájának.

GEO Kiráz a hideg az ilyen mondatoktól. A médiában, ha valamely nagyokos jelentőség-teljesnek és megfontoltnak akar tűnni, akkor jön, hogy „azt gondolom”. Hű, micsoda választékosság

KIMON Teszek rá, ez az én életem. Harmincöt éves koromra azt akarom tenni, ami nekem jólesik. Az elmúlt harmincöt évet a rendszernek, az úgynevezett „ÉLETEM”-nek vettem alá születésemnél fogva, Mire elértem, hogy meglegyen mindenem, amire átlagemberként vágyhatom, elfogyott a motiváció. Már majdnem mindent láttam, és megéltem. Már csak röhögök az embereken, hogy miket le nem erőlködnek, csak, hogy értelmet találjanak létezésüknek. Én is

megtanultam túlélni. Az epret cukor nélkül ettem, az ételem zsírmentes volt, a szexhez használtam porcelán berakást, hogy ne legyen gyerek. Milyen felelősségteljes. Na és mire mentem vele? Most boldogabb vagyok, mint 15 évesen?

GEO Tökéletesebb.

KIMON Tökéletesen kiábrándult szinte mindenből.

GEO És akkor én mit mondjak? Nekem azért még vannak céljaim.

JERKER Pedig jóformán itt sem kellene lenned. Vak vagy, mégis téged választottak valamiféle ki nem mondott vezetőknék.

GEO Nekem jogom van itt lenni. A tudás a lényeg, a többi meg csak az engedélyezettetés kérdése.

JERKER Na és a Genom tesztet? A DNS mintád már gyermekkorodban kimutatta, hogy előbb-utóbb meg fogsz vakulni...j

CSEND

(felfogja, hogy Geo milyen idős)

....akkor még nem volt Genom teszt

GEO A „papírjaim” szerint - ahogy régebben mondani volt szokás – látok.. A többi nem számít. Rendbe akarom rakni az életem. Az írásaim már semmit nem érnek. De a nevemet hozzá akarom adni ehhez. Ahhoz túl sokat foglalkoztam a jövővel, hogy ezt most kihagyjam. Elintézték és kész. Senkit sem érdekel, hogy vak vagyok, nekik csak egy balek kell, aki nem baj, ha pusztul. Nekem meg egy kis felhajtás így a vége felé.

GUAMIL Hah! Ahhoz, hogy rendbe rakjam az életem, minimum időutazást kellene végrehajtanom.

GEO Hmmm... talán nemsokára az is megoldható.

GUAMIL De nem a magamfajta csóró munkásnak. Odalent szart sem kerestem, most van esélyem egy szebb jövőre.

MARLAM Ugyan, Szergej....

KASSANDRA Legalább hisz benne.

JERKER Csak függ az életétől, mint mindenki.

KIMON Mindenki függ valakitől. A legfontosabb szabadság, hogy az légy, aki valójában vagy. Az ember szerepet játszik. Feladja az érzés képességét és cserébe ezért maszkot ölt. Van, aki önként feladja szabadságát. De van, akit rákényszerítenek. A fogság a születéssel kezdődik. A társadalom, a szülők már eleve akadályozzák, hogy a születéssel elnyert szabadságot élvezd. Te azt utánszod, amit látsz. A szabadságit senki nem nyerheti el helyetted. Magadnak kell. Ha másra vársz, majd mindig másoktól függsz. Az emberek többségének fogalma sincs arról, hogy hiányzik nekik valami. Mi csak kinyithatjuk az ajtókat, de az embereket nem vonsozhatjuk át rajtuk.

DIJF Ezt nyúltad, haver. Lizzie James interjúja Jim Morissonnal '67-ből. Csak kikapartad a lényegét.

COSETTE De azért hatásos.

DIJF Ja, elég jó. Csípem a Doors-t, pedig az még nagyapám zenéje.

KIMON Én csak szavakat használok. Üzeneteket közvetítek a fejemből. Szeretek az lenni, akivé válok. És közben tolerálok.

GUAMIL Tolerancia? Évekig toleráltam, ahogy engem is csak toleráltak mások. Mindig csak várni, hogy megtehesd, hogy végre te következsz. Hogy egy kicsit lepihenj. Minél több idő telik el, annál kevésbé hagynak önmagad lenni. Minden újabb napon alkalmazkodnod kell. Miféle szabadság ez?

GEO Legalább élünk.

GUAMIL Pusztultam volna el az Égés alatt.

KASSANDRA Jaj, már megint ez. Hagyjátok abba ezt a mártírkodást. Ahelyett, hogy örülnétek, hogy éltek. Hogy ti megéltétek, és túléltétek.

KIMON Neked ez mást jelent szívem. Hány éves is voltál? Vagy három?

GEO Az aranykor hajnalán a félelem tesz minket gyávává. Egész életünket a ki nem mondott szavak irányítják. Dolgok, amelyeket szerettünk volna mások szemébe vágni, de sohasem tehetjük meg, mert folyton csak alkalmazkodnunk kellett.

DIJF Ne parázzatok mááár.. *(fel van dobva, ennek ellenére egy olyan dalt tesz fel, amely ellentétben az előzővel egy teljesen más jellegű. Az egykori cigány népdal, a szomorkás „Lindráji Szí” szólal meg)* Vagy azt akarjátok, hogy ilyen legyen a hangulat? He? Tudok, ilyet is, na gyerünk sírjátok, hogy a jövő elveszett..

KASSANDRA Ne parasztkodj, lehet, hogy neked is annyi lesz a jövő héten.

DIJF Akkor sincs miért sírnunk. Az életünk szép volt, nemde? Amit elértünk, elértünk, kész. Huh! Most már ne variáljunk.

GUAMIL Ha beülhetnék egyszer egy időgépbe...

Az Andro Drom tétele igazán megható. Nyilvánvalóan Guamilnak szól, aki észre is veszi ezt, és Dijf felé kacsint. A dal közepénél Geo könnyei kicsordulnak.

COSETTE Szívesen játszanék egy Sci-fi-ben.

RJONGGL Minden tehetséged meg is van hozzá, angyalom.

COSETTE Nem, mintha a jelen unalmas lenne, de itt csak pusztulás és reménytelenség árad mindenből. Az emberek kellemes dolgokra vágnak. Lehetne egy romantikus sci-fi, szerelmi

szállal egy ellenállásbéli mutáns és egy Ázsiai Unió titkárnő között, vagy ilyesmi.

RJONGGL Ez nem is rossz. Habár mindennek előtt ki kell dolgozni a részleteket, mert azon áll vagy bukik az egész. Tudod, az apróságok, amelyek a felületes szemlélőnek talán semmit nem jelentenek, de valójában attól eredeti a sztori.

COSETTE Jól van édes, ez már a te dolgod lesz.

RJONGGL Részemről visszatérhetünk rá, ha visszatértünk.

COSETTE Remek. Addig majd átbeszéljük a jeleneteket.

KIMON Sajnálatos módon addig még van egy kis dolgunk.

EDGAR Sürget az idő. Így minden túl tömör nekem.

BRUNO Szerintem ez a nyúl megdőglött.

JERKER Sebaj, betoljuk azt is vacsira. Joey, menj és süsd meg. Végre nem csak konzervkaja lesz.

JOEY Én nem eszem igazi húst. Nem bírja a gyomrom csak a konzervet. Allergiás rohamom lesz.

KASSANDRA Szegény kicsi Joey...

KIMON Ez van, ah az ember az atomkorba születik.

BRUNO Szegény nyuszi. Fincsi husi.

Díjf lemezjátóján megszólal a Dusty Kid: Milk című tétele. Néhányan lötyögnek, de a zene halkabb. Guamil vodkáért indul, Edgar kiszór egy újabb adag fekete port a kézfejére, és felszívja.

KASSANDRA Kérhetek?

Edgar megismétli az előző mozdulatsort, és a lány elő tartja a kezét.

KASSANDRA (szív) Figyelmeztessetek, hogy álljak jól magamért, ha vége az egésznek.

Zöld fények gyúlnak a mennyezeten villogva. Mindenki felnéz és nyugtázza, hogy itt a bejelentkezés ideje. Dijf lekapcsolja a zenét. Mozgolódás – csak Geo nyugodt. A középső konzolból egy arc digitális kivetülése jelenik meg. Egy ázsiai ember fejét látjuk hologramszerűen.

DIJF Na, jöhet a mozi.
EDGAR Remélem jó kis film lesz belőle.

Az arc kisvártatva beszélni kezd.

ICSI-GO RW104 INTROSZPEKTOR
BEJELENTKEZÉS A REMÉNY ANYAHAJÓNAK.
2033. JANUÁR 24.

KIMON Itt vagyunk apu.

ICSI-GO RW104 INTROSZPEKTOR
BEJELENTKEZÉS ADÁS RENDBEN. MINDENKI A
FEDÉLZETEN?

BRUNO Én nem tudom, itt vagyok-e.
GEO Tizenkét fő legénység a fedélzeten. Az egészségügyi állapotunk kielégítő.

Kassandra megbicsaklik és egy pillanatra elveszti az egyensúlyát. Majdnem elesik.

KIMON Mi a helyzet odalent?

MINT TUDJÁK A FELADATUK RENDKÍVÜL NAGY JELENTŐSÉGGEL BÍR UNIÓNK ÉS AZ EGÉSZ EMBERISÉG SZÁMÁRA., EZÉRT IDELENT TERMÉSZETESEN NAGY AZ IZGALOM.. ÚTJUK MINDEZIDÁIG AZ ELVÁRTAKNAK MEGFELELŐEN ALAKULT, AMIHEZ GRATULÁLOK. MINDAZONÁLTAL NEM TÚL JÓ HÍREKKEL SZOLGÁLHATOK.

EDGAR Tudtam éééén.. *(kezd teljesen eldeformálódni)*
KASSANDRA Kussolj már.

SAJNÁLATOS MÓDON AZ AMERIKAI UNIO TOVÁBBI ERŐFESZÍTÉSEKET TETT ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY MIKSSZÓJUKAT A KÖZVÉLEMÉNY SZEMÉBEN ILLEGITIMNEK TŰNTESSE FEL. TOVÁBBRA SEM HAJLANDÓAK ELISMERNI, HOGY A MISSZIÓ TECHNIKAI HÁTTERE MÁR JÓVAL AZ ÖVÉK ELŐTT IS A RENDELKEZÉSÜNKRE ÁLLT, ÉS MOST A LEGKÜLÖNFÉLEBB JOGI PROCEDÚRÁKAT VISZIK VÉGHEZ. TEGNAP DÉLUTÁN AZ EGÉSZSÉGÜGYI VILÁGTANÁCS ÚJABB MEGSZORÍTÁSOKAT SZAVAZOTT MEG. AZ UNIÓN BELÜL A MUTÁNSOK EGYRE CSAK SZAPORODNAK, A KIÉGETT TERÜLETEKEN PEDIG SZINTE SEMMI NEM HASZNOSÍTHATÓ. AZ AMERIKAIÁKNAK IS LE KELL MONDANIUK AZOKRÓL A KÉNYELMI MEGOLDÁSOKRÓL, ÉS ELŐJOGOKRÓL, MELYEK EDDIG ARÁNYTALANUL MEGILLETTÉK. EZ A PREZTIZSVESZTÉS CSAK MÉG INKÁBB FELKORBÁCSOLJA A NEMZETKÖZI INDULATOKAT. AZ EMBEREKNEK MEGOLDÁS KELL, AMERIKA PEDIG MEGPRÓBÁLJA

ELHITETNI A MÁSIK KÉT UNIOVAL IS, HOGY AZ Ő MEGOLDÁSA JOBB ÉS OLCSÓBB.. AZ AFRIKAIÁK MÁR MELLÉJÜK ÁLLTAK ÉS BÁR EURÓPA, MINT MINDIG MOST IS HABOZIK, NEM SOK IDŐNK MARADT.

KIMON Látjátok, már megint a politikusok...

EDGAR Ejnye-bejnye...(rángatózik...)

GEO Mi a feladat? Mit tehetünk mi? Az anyahajó adott gyorsasággal bír, az pedig kérdéses, nekünk mennyi időnkbe telik bármit is felmutatni.

A MISSZIÓ TERMÉSZETESEN FOLYTATÓDIK. MÉG HA A LEGFELSŐBB TANÁCS ÉRVÉNYTELENÍTI IS AZ ENGEDÉLYEINKET, SENKI NEM KÉRHETI MAGUKTÓL, HOGY TÁNCOLJANAK VISSZA.. AZ BÁRMELY EMBERTÁRSUNK SZEMSZÖGÉBŐL ÉSSZERŰTLEN LENNE.. ÍGY HÁT A MUNKÁJUK TOVÁBB FOLYHAT.. MINDAZONÁLTAL A BÜRÖKRÁCIÁJUKNAK SIKERÜLT LÉKET FÚRNI A HAJÓNKBA.. TUDNIVALÓ, HOGY ÖNÖK A SZERZŐDÉSÜK ALÁÍRÁSÁVAL LEMONDTAK ÖNRENDELKEZÉSI JOGAIKRÓL ÉS AZON KEVÉS SZABADSÁGJOGUKRÓL, MELY MÉG ÉRVÉNYBEN VAN A FÖLDÖN.. SAJÁTOS MÓDON PONT EZEN A PONTON KELETKEZETT EGY RÉSZ. AZ ÖNHALANDÓSÁGI JOG UGYANIS, MINT TALÁN TUDJÁK, ÖRÖK ÉRVÉNYŰVE NYILVÁNÍTTATOTT A NEMZETKÖZI JOGOKBAN. HOGY ELEGET TEGYÜNK A KOLÓNIAK ERKÖLCSI AGGÁLYAIVAL ILLETT KÖZJOG BETELJESÜLÉSÉNEK, A MAI NAPTÓL FELOLDJUK AZ IDŐKAPSZULÁJUK ZÁRKÓDJÁT. EZT A MODULT CSAK A LEGVÉGSŐBB ESETBEN TERVEZTÜK MEGNYITNI, HA MÁR VALÓBAN

NINCS REMÉNY. MÁRPEDIG A REMÉNY ÖNÖK. MAGUK, EZÉRT BÍZVA ABBAN, HOGY FELISMERIK FELELŐSSÉGÜKET, KÉREM NE HASZNÁLJÁK A KAPSZULÁT. NE ENGEDJENEK A KÍSÉRTÉSNEK. NÉHÁNY HÉT MÚLVA ELÉRIK A CÉLBOLYGÓT, ÉS TALÁN AZ EMBERISÉG ÚJ BÖLCSŐJÉT, NEM LÉPHETÜNK VISSZA A CÉL ELŐTT

Csend. A szereplők közül többen a sarokban álló kapszula felé sandítanak. Geo továbbra is előre.

KIMON Mindez már érvényben is van?

, A FEOLDÁS MOST ÉRVÉNYBE LÉP.

BRUNO Addig kotkodácsolok egyet.
MARLAM Neked már úgylis mindegy.

A SZABÁLYOK ÉRTELMÉBEN EL KELL MONDANOM A KAPSZULA HASZNÁLATÁT, DE JÓ LENNE, HA NEM IS FIGYELNÉNEK RÁM, ÉS ÚGY, AHOGY VAN ELFELEJTENÉK AZ EGÉSZET.

CSEND

NA JÓ, AKKOR HÁT LEGYEN. BIZTOS VAGYOK BENNE, HOGY MINANNYIAN TISZTÁBAN VANNAK VELE, HOGY AZ IDŐKAPSZULA NEM SZOLGÁL TÉNYLEGES IDŐUTAZÓ SZERKEZETKÉNT. EZ CSUPÁN ILLUZIÓGÉP.. AGYUK MULTJÁBÓL FELLEMLHETŐ EMLÉKEIEK ALAPJÁN KÉPZELETBEN ODA UTAZNAK, AHOVA CSAK AKARNAK. MÚLTJUK BÁRMELY PONTJÁRA, VAGY EGY – A VÁGYAIBAN ELKÉPZELT JÖVŐBE,. TESTÜKET A RENDSZER

EKÖZBEN LASSAN DEHIDRATÁLJA ÉS MÉLYFAGYASZTJA EGY RAKTÁRBAN. ÖNÖK TELJES TUDATUKKAL JELENKÉNT ÉLIK MEG A KIVÁLASZTOTT IDŐT, TESTÜK PEDIG PIHEN A MEGADOTT DÁTUMIG., AMIKOR IS....

Guamil megindul, és kisvártatva feltépi a kapszula ajtaját, amelyből zöld fény árad. A többiek meglepetten tátognak, olyan gyorsan történik minden.

TÖBBEN EGYSZERRE Hé.. na,de... várj...Guamil!

De az máris becsapja maga mögött az ajtót.

JAJJNNEMÁÁR.....

EDGAR Nem volt valami nagy meggyőző beszéd... (*toporzékolgat*)

JERKER Egy null a rendszernek.

KASSANDRA Nem lehet valahogy megállítani?

DIJF Jajj, bébi, épp az a lényeg, hogy a saját sorsodról te döntesz. Ennyi maradt nekünk ebben az elcseszett világban mentőövként. Ennyi, és nem több. Legalább ezt meghagyták, ha már semmi másról nem dönthetsz, miközben a világ a pokol szélére sodródott.

EDGAR Amúgy is kevés az élelem. Heh... (*Fújtat*)

KIMON Ezeknek a szerkezeteknek a fenntartása is energiába kerül, akkor miért nem lövünk le inkább mindenkit, aki nem bírja?

KASSANDRA Ne legyél már ennyire barbár.

COSETTE Vajon hova mehetett?

KIMON Megvolt a joga hozzá...
BRUNO Az még megvolt.

BETÖLTÉS FOLYAMATBAN. 1989 DECEMBER 24,
TARGOVISTE, ROMÁNIA. FÉL ÓRA MÚLVA
OTTHON LESZ. IGAZÁN SAJNÁLATOS, DE ...

KIMON Miért pont ezt választotta? Még nem is
élt.

JERKER Valami dédnagypapás nosztalgia,
ilyesmi. ..

MARLAM Asszem én is megyek. *(Megindul)*

*Ismételt zúgolódás. Marlam útközben rácsap az
Introszpektor-t megjelenítő konzolra, mire az
eltűnik.*

COSETTE *(Marlam után)* Édesem, nem baj, ha
én még egy kicsit elszórakoztatok a mi kis filmes
barátunkkal?

MARLAM Csak ne zavartasd magad. Fő a
karriered.

COSETTE Na, és mégis hová mész?

MARLAM *(Kinyitja a kapszula ajtaját)* Beelőzöm
Edgart, és én adom el a kanadaiaknak azt a rohadt
sok sugárvédelmi szkafandert. Tőgazdag leszek.
(Becsukja maga mögött az ajtót)

COSETTE *(Rjongll felé)* Na gyere édes,
huncutkodjunk. *(Kihúzza magával az ajtó felé, majd
eltűnnek)*

DIJF Azt hiszem illene feltennem egy ilyen
elgondolkozós számot. *(A lemezejátszójához lép.
Felrak egy újabb korongot, amely Skeeter Davis-től
az „End od the world”.*

JERKER Most akkor mi lesz?

KASSANDRA Hogyhogy, mi lesz? Megyünk tovább a végtelenbe.

JERKER Na ne már. Nyilvánvaló, hogy elbukjuk az egészet. Odalent fogy a kaja meg a hely, itt meg pár méterre tölünk a tökéletes lét.

JOEY Na ne röhögtess. Egy dobozba zárva?

JERKER De a fejedben a végtelen szabadság. Hiszen így is úgy is be vagyunk zárva a saját kereteink közé. Honnan tudod, hogy az általad valósnak vélt világ igazi? Ugyan, mi olyan fontos vár odalent? Hisz vissza sem térünk. Ti is tudjátok.

GEO Ezt csak a félelmeid mondatják veled. Én maradok. Azért jöttem, hogy ezt végigcsináljam.

EDGAR Különben is kell valakinek maradni, hogy irányítson...(egyre jobban *rángatózik, majd a földre vetve magát folytatja. A többiek unottan nézik, míg lassan kimúl)*

DIJF Ja, ez igaz.

KASSANDRA Jaj, ez meg jól idecsinál, mi? Bruno, eriggy és vidd ki a szemétbe.

BRUNO Nem, én inkább azt hiszem, visszamegyek gyerekkoromba, vagy a gimibe. Még nem tudom, mindjárt eldöntöm.

KASSANDRA Előbb vidd ki a szemetet.

BRUNO És mi lesz a nyuszival?

DIJF Majd elküldjük utánad légipostán.

BRUNO Na jó, de várjatok meg. *(fogja Edgar hulláját és kivonszolja a tolóajtón)*

DIJF Nahát, jó kis buli kerekedett. *(leveszi a lemezt, majd újabbat rak fel.)*

KIMON Na, és mi? Itt maradunk ufókra vadászni?

GEO Én elszánt vagyok.

KASSANDRA Hát nem is tudom. Ez a Bruno felbosszantott. Igaz, én a gimiben kicsit másként szórakoztam, mint a többiek, de akkoriban szép volt az élet. Annyi pénz kerestem, hogy még az

égés után sem éhezünk. A család maradék tagjait én etettem, és büszke voltam magamra.

Újabb dal szólal meg halkán, de jellege miatt így is erős. Az „Engine / Eat Z: Introspector” című tétele. ▢

JOEY Valljuk be, mind lelépnénk legszívesebben.

KIMON De akkor ki a f@sz csinál rendet?

DIJF Héj, ki mondta, hogy muszáj rendnek lennie?

GEO Fontos, hogy a dolgok rendben menjenek. Nem élhetsz káoszban, mert a rendezetlenség sebezhetővé tesz. Tudnod kell, hova nyúlj, ha baj van. És a bajt pedig a rendezetlenség okozza.

KASSANDRA Én azt hiszem, mégis csak megbomlasztom azt a rendet. Ne haragudjatok, de azt hiszem szebb életet is kaphatok ennél. Itt ülök egy hülye úrhajóban úton a világvégebe, ki tudja mi lesz? Az ufókkal mégsem kufircolhatok...*(Belép a kabinba, és széles mosollyal távozik)*

DIJF Jajj, ne már, így nem marad egy nő sem a hajón. *(rácsap a lemezejátszó indítógombjára, a zene leáll.)* ▢

JOEY Nyugi, én még itt vagyok..

DIJF Akkor inkább én is utazom.

KIMON Cosette-et még elcsípheted.

GEO Szánalmasak vagytok mind. Hát nincs itt egy igazi EMBER? Mi a fene van veletek? A jövőnk múlik ezen!

KIMON Nem sok jövőnk maradt már. Minden feltorlódott és elviselhetetlenül szűkké vált. A dolgok, amelyeknek meg kellett történniük, már megtörténtek. Csak végig kell játszanunk az előre megírt szerepünket. Ilyen a történelem.

GEO Én ezt nem hagyom.

KIMON Semmit nem tehetsz.

DIJF Én ezt nem bírom tovább. Elhúzzok a
[]csába.

GEO Legalább te ne...

DIJF Nézd, én tényleg sok mindent megéltem.
Vissza akarok menni oda, amikor még minden
rendben volt. Az égés előttre.

GEO Az égés így is úgy is megtörtént. Csak a
fejedben leszel ott. Meg fogod unni, azt, hogy nem
telik az idő, és mindig ott vagy. Bele fogsz örülni.

DIJF Nem tudom. Lehet. De most legalább van
választásom. Lehet, hogy meg fogom unni azt az
életemet is, de ez...ezt már nem akarom tovább
nézni. Tudom, hogy gyenge vagyok, de ennyit
igazán megérdemlünk. Hiszen mind gyengék
vagyunk.

GEO Azzal, hogy aláírtuk a szerződést,
tanulságot tettünk arról, hogy nem.

JOEY Na jó, én ezt nem hallgatom tovább.
Figyeljete, elmegyek vacsizni, aztán folytatjuk,
oké? Lehetőleg legyen itt valaki még, mire
visszajövök. Egyébiránt meg tartsatok velem.
Jobban megy a gondolkodás, ha van egy kis flamó
a hasban, ó.... (Ő is kimegy)

JERKER Hozhatna egy szendőt, mielőtt
lelépek. Szerintetek üres hassal milyen a
hibernáció?

GEO Tegyel fel ennek a baromnak egy
búcsúszámot Dijf, aztán ne is lássam. Az ilyenekre
nincs szükség itt.

DIJF Hát, öreg, úgy néz ki, mindenki lelép...

JERKER végre elhúzzák a nótámat.

GEO Nagyon gyorsan feladtátok. Én vagyok az
egyetlen, akinek épp maradt az elméje?

KIMON Mindig van egy okosabb.

*Újabb zeneszám. Dijf már az utolsókat pörgeti.
Odabillent Jerkernek, aki magasztosan bevonul a*

*kabinba. Közben az „EPMD: Strictly Business „
című dala szól. Díjf bólogat.*

DIJF És most én jövök pajtások.

KIMON Nem gondolod meg magad?

DIJF Te maradsz? Vagy mire vágnál?

KIMON A vágyaink csak szimbólumok, amikkel saját magunkat akarjuk szimbolizálni. Megpróbáljuk úgy eltölteni a nekünk szánt időt, hogy az a lehető legjobb legyen érzékeinknek. De folyton kiszúr velünk a sors, amit nem értünk és nem vagyunk hajlandóak elfogadni. Ha pedig elfogadjuk, bánjuk, hogy nem lehetünk szabadok. Erről szól az egész.

DIJF Szép volt öregem. Úgy látom nem jössz. Sebaj, majd küldök képeslapot én is...mondjuk Kingstonból a kilencvenes évek elejéről. Oké?

KIMON Ahogy érzed.

DIJF Figyu, ha lejárt a zene, nyugodtan rakjatos fel bármit. A cuccot ezennel rátok ruházom. Na minden jól. *(Belép a kabinba és eltűnik)*

KIMON Na, ketten maradtunk öreg.

GEO a fiam lehetnél az biztos.

KIMON Szívesen lettem volna a fiad.

GEO Most már mindegy.

KIMON Megmentjük a világot?

GEO Megmentjük.

KINON Akkor gyere, vacsorázzunk meg. Hosszú út áll még előttünk.

GEO azt hiszem az Introszpektor mérges lesz ezért itt.

KIMON Mindegy, mi jól döntöttünk. Szerződésünk van.

GEO Jah,, aláírtam...

Miközben kimennek, a zene elhalkul. Középen a nyuszi egyszercsak kiböki fejével a ketrece rácsát és kimászik. A díszlet elfordul, és egy teljesen új helyszínt pillantunk meg. Közben felcsendül az

utolsó dal: Paul Kalkbrennertől az „Azur”. Szépen befolyik a színre, ahol tizenkét embert látunk - a szereplőket – egy-egy üvegbúra mögött lefagyasztva. Sorszám szerint egymás mellett fekszenek nyugalomban, mindegyik üvegbúra elején digitális kijelzőn egy évszám. A legelső búra felett, amely az 1-es Geo-é, vörös fénnel villog egy kijelzőn:

RENDSZER MEGHIBÁSODÁS



Köszönet az inspirációért:

Albert Camus, Aldous Huxley, Anthony Burgess,
Bánfalvi Eszter, Bánki Gergely, Bernard Shaw, Bret
Easton Ellis, Carlos Fuentes, Charles Bukowski, Chuck
Palahniuk, Csákányi Eszter, Dunjacsik Mátyás, Edward
Stachura, George Orwell, Gyabronka József, Hans Carl
Artmann, Hans Henny Jann, Henrik Ibsen, Herczeg
Tamás, Hermann Hesse, Hunter S. Thompson, Ilija
Trojanow, Ilja Sztogoff, J.D.Salinger, Jack Kerouac, Jay
McInerney, Jevgenyij Zamjatyin, Julio Cortazar,
Karinthy Frigyes, Katona László, Kiss Diána Magdolna,
Kele Fodor Ákos, Kjell Askildsen, Luke Rhinehart, Kurt
Vonnegut, László Attila, Manuela Gretkowska, Márai
Sándor, Mátyássy Bence, Milan Kundera, Molnár
Gusztáv, Mucsi Zoltán, Mundruczó Kornél, Nagy Zsolt,
Osman Lins, Philip K. Dick, Péterfy Borbála, Polgár
Csaba, Radnay Cilla, Rába Roland, Richard Brautigan,
Scherer Péter, Stephen King, Szilágyi Katalin, Szergej
Bolmat, Takács Nóra Diána, Takeshi Kitano, Terhes
Sándor, Thomas Mann, Tolvaj Zoltán, Viktor Pelevin,
Vlagyimir Nabokov, Vlagyimir Szorokin, Vlagyimir,
Szpektr, Vlagyimir Tucsikov, William Golding, William
S. Borroughs

Tépő Donát*Entrópia

2011

ISBN

Felelős Kiadó: Grafilux Kft

Dabas, 2370 Zlinszky Major

Tel: 06-29-560-440

Fax: 06-29-360-069

Borítóterv: Tépő Donát

Fotó: Bese Zoltán (www.fotobese.com),

A kötet megjelenését támogatták:

www.holnapmagazin.hu

www.irodalmiradio.hu

És a hálón:

tribe@dabasnet.hu

www.tepodonat.hu

www.kortarsvers.hu